Türkiye Caferileri Sitesi

https://t.me/caferilikcom
www.caferilik.com

Türkiye Caferileri Sitesi

Hüseyin HATEMİ

ŞAFAK YAZILARI

(2008)

KEVSER SÛRESİ

Rahman, Rahim Allah'ın Adıyla

"Şüphesiz biz, sana Kevser'i verdik.

Şu hâlde Rabbin için namaz kıl ve tekbir

alırken, namazda ellerini boğazına kadar kaldır.

Doğrusu asıl soyu kesik olan, sana kin duyandır."

KEVSER

https://t.me/caferilikcom

www.caferilik.com

Türkiye Caferileri Sitesi

Kevser Yayınları: 160

Eserin Adı

Şafak Yazıları

Dizgi ve Mizanpaj

Kevser Yayıncılık

Kapak

Hasan Başbuğ

Baskı

Can Matbaacılık

İSBN 978-9944-709-46-0

Basım

Kasım 2009

İsteme Adresi

Kevser Basın Yayın Ltd. Şti.

Sofular Mah. Simitçi Şakir Sok.

No: 14 Kat: 1

Fatih – İSTANBUL

Tel: 0212 534 35 28 - Fax: 0212 631 36 01

www.kevseryayincilik.c

Yeni Bir Yıl

Oniki ay biribirini izler. Yeni bir Ocak gelince bugün kullandığımız takvime göre yeni bir yıl başlamış olur. Kısa bir süre sonra, önümüzdeki hafta yeni bir Muharrem gelecek ve Hicret'i esas alan ay takvimine göre 1429 yılı başlayacak. Mart ayında Nevruz ile de, Hicret'i esas alan güneş takviminin 1387. yılına başlamış olacağız. Şimdi ben: "–2007 yılının 10 Ekim'inden itibâren, Hubût-i Adem'i esas alan güneş takvimine göre 7601. yılı idrak ettik" diyeceğim ve yine bu yanlışımı şiddetle kınayan ıldırık-iletiler alacağım. Her vesile ile "hayırlar fethola/Şerler defola!" demekte mahzur yoktur. Ey Azîzan, 2008'iniz de, 1428-1429'unuz da, 1386-1387'niz de, 7601-7602'niz de hayırlı olsun. 2008 yılının Ocak ve Aralık ayları 2007'de olduğu gibi kanla lekelenmesin. Allah'dan niyazımız bu olsun.

Daha önce de yazdığım gibi, 2007 yılının son gününü "azîz İstanbul"da, son gününden önceki bir-iki gününü de Azerbaycan'da geçirdim. İmam Musa-i Kâzım'ın kızı Rahîme Hanım'ın Bakû'ya 45 km. kadar uzaklıkta Nerderan'daki ziyaretgâhına gitmeden önce, otelden ayrılırken gözüme "Baku Sun" İngilizce (Amerikanca) gazetesinin ilk sahifesi ilişti: Nerderan'da "İmam Huseyn Meydanı" adını taşıyan bir meydan olduğu; bir fotoğraf ile bildiriliyor ve "ilgililer" uyarılıyor. Yazının iç sahifedeki devamının başlığı da artık doğrudan doğruya: İran etkisinin arttığı yönünde. İran etkisinden kasdedilen, herhalde halkın

https://t.me/caferilikcom

www.caferilik.com

çoğunluğunun esasen Şi'î olduğu bir ülkede, gençler arasında "dine dönüş" oranının artmakta olması. Yazar "Luke Allnutt" adını taşıyor veya kullanıyor. Bu gibi yazarların benzerleri bizde de görülür. Oysa Bakû'nun merkezinde "Çırak" (Lamba, kandil, Fener, Çerağ) kitabevi vasıtasıyla, müslüman bir ülkede Amerikan misyonerleri ve elde ettikleri "Azerbaycan'ın itmiş balaları" (kaybolmuş çocukları) da "azadlık" içinde etkinliklerini sürdürüyorlar. Adil gelir dağılımı ve Sosyal Devlet düzeni sağlanamadığı için, bizde olduğu gibi, "azıcık refah" karşılığında "protestan" görünen gençler de var. Bunlara diyeceğim yok. Ne var ki bir gencin, aradığı -mangırı değil- Sevgi'yi bulamadığı için İslâm'dan uzaklaşmasına çok üzülüyorum.

Kur'an-i Kerîm ve Kur'an-i Nâtık İslâmı, diğer bir deyişle: İki Ağır Emanet (Sakaleyn) İslâmı'nın yayılmasını önlemek için neler yapılmak gerektiği düşünülüyor. "Ilımlı İslâm" görüşleri ve pazarlıkları sürüyor. "Anadolu Alevîleri", İki Ağır (değerli) Emanet bilincinden uzak tutulmak isteniyor. Devlet'de söz sahibi olanların bu konuda bilinçleri bulanık. Allah encâmımızı hayretsin. Azerbaycan'da olsun, Türkiye'de olsun, yapılacak şey âdil gelir dağılımını sağlamak, "Sosyal Devlet"i kâğıt üzerinde bırakmamak, en önemlisi de: İslam'ın gerçek değerlerinin ardındaki sevgi, iman, ümîde ulaşmaktır. İşte bu noktaya vardığınızda, Hacı Bayram-ı Veli'yi de, bir buçuk mürîdini de bulamıyorsunuz. Dostlarla da yolunuz ayrılıyor bir bir! Acıyla görüyorsunuz ki, karşı çıktığınız "Ilımlı İslam" uydurucularıyla, bu dostların İslâm tasavvuru arasında bir temel fark yok: İslâm'a bağlı olduğunu söyleyenlerin bir kısmı; Kur'an-i Kerîm yorumunda veya kendi görüşlerince Kur'an-i Kerîm'in "boşluk"larını (?) dolduran rivâyetlerde Kur'an-i Kerîm'in sağlam ve değişmez temel ilkelerini, mu[illegible]tı kıstas (ölçüt) alacak yerde, Kur'an-i Kerîm'e tamamen karşıt veya çelişik olarak, "bir fâsık size bir haber getirdiğinde tahkıyk edin!" usûl ilkesini dahî kaale almayıp "sözlerim basma değil, yazma kitap'tan tekmîl/Kim inanmazsa kızıl kâfir olur, öylece bil!" (M.Akif) uyarısıyla, kendi yanlışlarına katılmaya çağırıyorlar, yahut "Ilımlı İslâm" batağına saplanıp "Kur'an'da şiddet ve insanlık dışı ceza, kölelik vs. olmadığını söyleyerek yanılıyorsun, bunların hepsi de vardır, ne var ki fundamentalistleri bu İslâm bağımlılıklarından kurtarmak imkânsızdır, bunun yerine, Devlet bunlara "ılımlı İslâm" hapları dağıtmalı, gençleri de İslâm'dan tamamen korumalıdır" anlamına gelen bilimsel teraneler tutturuyorlar.

Zi-aşk-i nâ-temâm-i mâ cemâl-i Yâr müstağnîst. (Hafız-ı Şîrazî) Bizim eksikli, bilinçsiz Sevgimizden Yâr'in cemali müstağnîdir. Aşk gelince cümle eksikler biter. Aşk olsun ey Azîzan! Aşkınız Cemâl olsun!

02.01.2008

https://t.me/caferilikcom
www.caferilik.com

Sevgi Yılı

Hiç değilse Unesco kadar dinlense idi, 2008 yılını Sevgi ve Ümid yılı olarak ilân ederdim. Hattâ "İman, Sevgi, Ümid" yılı diyebilirdim. Mevlânâ yılı geçti, ardımıza bakıyoruz ki, az gidip uz giderek, dere-tepe düz giderek bir arpa boyu yol bile alamamışız. 2007 yılı Ocak ayında Hrant'ımız'ın ölümü ile sarsıldık, fakat yine "kendimize döndük, "kendimize gelemedik". Kendine dönenlerin bir kısmı da bir gözlerini yumarak ve diğer gözlerini de öfkeyle açarak, "artık kendimize dönmeyelim de kendimize gelelim!" diyenlere bakmaya başladılar. Ocak aylarının son on gününde canavarlık eğilimlerini kışkırtan bir özellik olduğunu zannetmiyorum. Ne var ki bir çok kişinin defterinin dürülmesi için "eşref saat" arayanlar, nedense bu günleri seçiyorlar. Emîr-ul-mü'minîn'e su-i kasd de yanılmıyorsam bu günlerde olmuştu. (661) Geçen yıl da Hrant Dink "güvercin tedirginliği" içinde olduğunu zarif bir feryâd ile duyurmaya çalıştığı halde, vatandaşın can güvenliğini sağlamak için işleri başlarından aşmış yetkili bedenlerin yetkili kulakları, bu yoğun mesai içinde bu zarif feryadı nasıl duyabilirlerdi?

Türker Alkan, "**Güle güle lânet yıl!**" diyor. Zamanın hiçbir kesiti lânetli olamaz. Ancak, mel'unların eylemleri için, bu nitelendirme doğru olabilir. Biz, Asr'ın 2007 kesimini kötü uğurladığımız için, Asr'ın Rabbinden bağışlanma dileyelim. Bu bir demdir gelir/geçer süremezsin demedim mi? / Ey gönül,.. dem bu demdir, dem bu demdir, dem bu dem! Nush-i Lâtînî ile: **carpe diem**!

Kendi içimizde de, Arz'ın Sevgi ahlâkına sahip ve adalete susamış insanlarıyla da işbirliği yapalım. Sarsılıp – titreyip tekrar gaflet uykumuza dönmeyi ve kâbuslar yanında arada-sırada olmayacak düşler görmeyi başarı saymayalım. Sevgi ahlâkının kesin buyruğunu ölçüt olarak ve ilke olarak kabul edelim. İlkeli insan ve ilke insanı olalım. Çıkarımıza göre ve işimize geldiği zaman:

"- İslâmın katı kurallarına karşı biz de bazı yan çizebilme ve sollama kuralları koymuşuk, bunlara karşı çıkmak Osmanlı raconunda yoktur", işimize geldiği zaman da "İslâm'ın katı emir ve yasaklarını şer'î hîleyle dolanabilirsin, ancak, son derece genişlettiğimiz ruhsatlarını daraltmaya kalkışırsan, bu yamukluk sana pahalıya mal olur!" demek, kısa vadede kazanç sağlayabilir, ne var ki bu kazanç çok ziyan getirir ve İlâhî Divan'da cerîmesi ağırdır. Dünya bir imtihan âlemidir, ne var ki bu imtihan "hayırlarda yarışma" imtihanıdır, biribirine çelme takma, kuyusunu kazma, tekerine çomak sokma, mandepsiye bastıma, "zaleme"ye jurnalleyerek bertaraf etme imtihanı değildir. Bu ikinci imtihanı İblis açar, ne var ki bu imtihanın hiçbir mükâfatı yoktur, mükâfât diye, bütün başvuranların ve başarılı olanların eline mikroplu veya "müvellid-i seretan" (kanserojen) maddeli yaldızlı teneke parçaları tutuşturulur. Hastalananların tedavisini de yine Vedûd, Rahman ve Rahîm olan Allah; Cehennem Tam Teşekküllü Hastahanesinde "meccanî" olarak sağlar.

Ey Azîzan, aklımızı ve gönlümüzü birlikte seferber etmedikçe Sevgi imtihanında başarıya ulaşılamaz. Cümleyi olumlu kuralım da teşvik edici olsun: -Yüce Sevgili "müjdeleyin!" buyurmuştur: Aklını ve gönlünü birlikte seferber eden, bu sınavda başarılı olur.

https://t.me/caferilikcom
www.caferilik.com

Türkiye Caferileri Sitesi

Ey Azîzan, aklını terk eden; Şeytan'ı rehber, mürşid, şeyh, pîr... sayar. Bizde taşların bağlanıp bazı şeytanların salınması geleneği olduğu için de bazı gerçek pîrlerin adını Gerçek erleri kullanırlarsa, lâiklik ilkesine aykırılıktan valideleri giryân edilebilir, ne var ki yalancıların ve yol kesicilerin kullanılması "özgürlükler" kapsamına girer! Bu yalancı ve yol kesici mahlûkata uyanlar, Arasat Meydanı'nda "ne olurdu, Resul ile birlikte yol tutup o'nu izleseydim, yazık bana, ne olurdu filânı dost edinmeseydim!" nedametiyle sızlanırlar. Özellikle Mevlânâ adını kendi menhus emellerine perde kılanlara karşı basîretli olmak gerekir.

Yıldırım Türker, benim de çevremde tesbit edip sık sık söylediğim bir hastalığımızı çok düşündürücü bir yazıyla tesbit etti: **Schadenfreude**. (Radikal iki, 30 Aralık 2007). Bu almanca deyim, başkasının eleminden, derde uğramasından sevinç duyma "maraz"ını ifade eder. "Başkalarının acısı, kendi acılı dünyamıza sunabildiğimiz yegâne teselliye dönüşmüş durumda. Buradan barış, mutluluk uygarlık, insanlık çıkmaz. **Schadenfreude**, şeytanî sırıtışıyla kapıda bekliyor." –Nûr ol Mîrim! Teşhis mükemmel! Tedavi? –Ben bu derde kande derman bulayım? Meğer Dost elinden ola çâresi!- Hû eyvallah! Eyvallah Hû! Gelin Dost'a varalım ey Azîzân! Yüzünde şeytanî sırıtış değil Rahmanî tebessüm olandır Dost!

03.01.2008

Şeytan

Şeytan, Sevgi yolundan ayartandır. Bu ayartıcıların önde geleni İblis'dir. İblis; Şer Tanrısı değildir. Birdir Allah andan artık tanrı yok! Sevgi imtihanının değeri yücelsin diye, daha Sevgi imtihanının başlangıcında, beşeri insan kılma göreviyle Arz'a gönderilecek olan Âdem'e yardımcı olma imtihanında boş kâğıt verip sınavdan çıkarılan mahlûkun adıdır. Kendisine özel bir ayartma gücü verilmemiştir. Sadece, insanlar gibi, akıl verilmiştir. O; bu aklı, "Şeytanet"e çevirme akılsızlığını göstermiştir. Ayrıca, yapısı insanlardan farklı olduğu için, Arz'ın her tarafına "ileti" göndererek insanları ayartma imkânına sahiptir. İnsanlığın sınavı bitinceye kadar yaşama ruhsatı da vardır.

O'nun ayarttığı kişilerin ve yaratıkların bir kısmı, O'nun gibi, akıllarını "şeytanet"e çevirenlerdir. Bunlar "ilâhî sevgi" hedefi yerine bencillik ve çıkarlarını geçirmiş olanlardır. Bunların uydukları İblis'de, kendisine kulluk edenleri dahî sevme yeteneği kalmamıştır, çünkü İlâhî Sevgi'nin Rabbi tarafından koğulmuş, nedamet duyup istiğfar edecek yerde, "kîn"i seçerek, insanlığa düşmanlığını ilân etmiştir.

İblis'in ayarttığı kimselerden bazıları da akılsızlıklarından şerri seçenlerdir. İlâhî Nur'dan yararlanmayıp hayat yolculuklarını kendilerine "reh-i zulmet" kılmışlar, bu yüzden de iyi yönüne doğru gittiklerini sanarak şaşmış, sapıtmış, azmışlardır. İblis'i bilinçle seçenler "mağ(d)zûb-i aleyhim", diğerleri de "(d)zâllîyn" olarak nitelenmişlerdir. (Fâtiha Suresi).

https://t.me/caferilikcom
www.caferilik.com

Fâtiha'da belirtildiği üzere, Sırât-ul-Mustakıym (Dosdoğru yol), "**en'amte aleyhim**"in yoludur. Demek oluyor ki, yanılmayan, azmayan, şaşmayan, sapıtmayan ve sapmayan, "İsmet" ni'metiyle ni'metlendirilmiş, insanlığa "imâm" (önder) kılınmış, "**Usve-i hasene**" olan Nebi, Resul ve Veliler vardır ki, "**en'amte aleyhim**" bunlardır. Onlar "**en'amte aleyhim**"dirler ve bizim için de en büyük ni'metdirler. "Solsan da sararsan yine, gül pembe dehensin/Rabbin bana bir ni'meti varsa o da sensin!" diyen Şair de sevgisinde şaşırmıştır, Allah afvetsin! Rabb'in insanlığa en büyük ni'meti Nûr-i Muhammedî'dir ve bütün diğer Sevgi önderlerinin, Sevgililerin nûru bu Nûrdandır. Ehl-i Beyt'in Nûru da elbette bu Nûrdandır. Bu Nûr'dan gaflette olan ve gönül kandilceğizini Doğu'dan da Batı'dan da olmayan kutlu zeytûn ağacı nûrundan uyandırmayan, bu sebeple de Nûr temsilcisine yol göstermeye kalkışan bir adamcağız, -İmâm-ı Sâdık'ın bir yumurta yediğini görünce: "O gün ni'metlerden sorulacaksınız" âyetini okudu ve cevabını aldı: -Allah, verdiği bir yumurtanın hesabını sormaktan münezzeh olan Rahmandır. O'nun soracağı ni'metlere gelince, O ni'metlerden biri de benim! (Güzel örneğe uymamaktan, Kur'an-i Nâtık'ı dinlememekten, Resûlleri ve Velileri dinlemeyip incitmekten sorumlu olacaksınız!)

Yanlış hatırlamıyorsam, Tolstoy'un bir kitabında okumuştum: Bir eşkıya gürûhu, Rusya'da yolculuk eden bir zavallı insanı öldürüp paralarını paylaşırlar. Azık çıkınındaki yiyeceği de yemek üzere iken, perhiz günlerinde olduklarını hatırlayarak çıkını yol kenarına atıp, dindarlık ve sofuluk bilinciyle yola devam ederler. Herhalde bu sofu eşkıya, azık çıkınındaki perhizde yenmeyecek yiyeceklerin varlığını, aynı zamanda vicdanlarını rahatlatma vesilesi yapmış da olabilirler: Allah, bizim gibi sofu h[illegible]ları bu gibi dinsizleri cezalandırmaya vesile kıldı, şu halde kesesindeki altınlar da cellâtlık ücretimizdir, helâl-ü hoş olsun!

Ey Azîzan, bu tutuma yalnızca bu menkıbede mi rastladık? Her çağda ve her ümmette bu gibi kimseler yok mu? Daha kötüsü de "şeytanet" ehli olan, insanları Satanizm'e veya Satanizm'in rahmanî terimlerle "kamufle" edilmiş tuzaklarına çağıranlar değil midir? İblis, Sırat-ı Mustakıym'e varacak olan yolumuzun kenarında ejderha gibi pusu kurup oturur. (A'raf, 7/16-17) Biz Yüce Sevgili'nin ve Ehl-i Beyti'nin rehberliğini seçmiş isek, elimizde İlâhî Sevgi'nin zümrüt topağı vardır, bu zümrüt topağının ışıltısı İblis'in gözünü kamaştırır ve bu topağı elden bırakmazsak Sırat-ı Mustakıym'e varırız. Çun Ejdehâst der reh/Aşk-est çun zumürrüd/Ez berk-ı în zumürrüd hîn def'-i Ejdehâ kon! (Mevlâna).

Ey Azîzan, 2008'in "Sevgi Yılı" olmasını dilediğim günün akşamı, Diyarbakır'dan gelen acıyla sarsıldım. **O yerler, işte Bağdâd, işte Âmid/Bugün her şu'leden mahrûm, câmid!** (Yahya Kemal) 2005'de, Diyarbakır'da, kürd Azîzan'a "**şeytanla aynı çuvala girmeyin!**" demiştim. Heyhât! Birileri, Azerî-Ermeni, Türk-Kürd..., hepimizin başına çuval geçiriyor. Bu arada kendi yapılarının da çatlayıp devrilmek üzere olduğunu görmüyorlar. Mevlâm görelim neyler!/Neylerse güzel eyler!

06.01.2008

https://t.me/caferilikcom
www.caferilik.com

Türkiye Caferileri Sitesi

Özlemin Çağrısı

Gerçek mürşid; mücessem reşaddır. Gerçek sevgili, Sevgiden başka değildir. Ermeyenler, reşid ve râşid olmayanlar, "gayy" ile "rüşd"ü ayıramazlar. Bunların okuyla sinesi yaralananlar da Sevgili'yi çağırırlar: **Gam elinden, benim zülfü siyahım!/ Peykân değdi, sinem yaralandı gel!**

Bu arada sahte mürşidler çoğalır, Sevgili'ye hasret de yoğunlaşır: **Tarikat çoğaldı haddinden aştı/ Urum sofuları yolundan şaştı/ Şimdi gayret Şah-i Merdân'a düştü / Beklerim yolları, gel efendim gel!** (Pir Sultan Abdal)

Osmanlı-Safevi çatışmasının yaman sonuçları oldu. Azerbaycan da bundan çok çekti. Çaldıran'dan üçyüz yıl sonra, Azerbaycan'ın kuzeyini işgal eden Çarlık Rusyası komutanlarından birisi şöyle yazmış: Ahalî her yerde koşunlarımızı (ordularımızı) düşmen kimi (gibi) deyil, öz himayeçileri kimi (gibi) kabul ederek karşılamağa çıkhırdı (çıkıyordu). (Azerbaycan Tarihi, Çırak yayını, Bakû 2007). Olabilir, çünkü Irak'a saldıran eşkıya da maalesef ikiyüz yıla yakın bir süre sonra, feodal ilişkilerden kurtulamamış bazı Kürdler tarafından "**öz himayeçileri**" gibi karşılanacaktır. Ancak, bu Azerbaycan Tarihi'ni yayımlayan "**Çıraq Neşriyyatı**" ile, Protestan misyonerlerinin "**çıraq kitabevi**" aynı ise, bu bilgiyi ihtiyatlı karşılamak gerekir.

Azerbaycan'ın kuzeyi Çarlık Rusyası'nın hakimiyetine geçtikten sonra, herhalde bu yönetimin de "öz himayeçisi" olamayacağını anlayan Azerbaycan [illegible]n yetişdirdiği aydınların bir kısmı İstanbul'a geldiler. **Ağaoğlu Ahmed, Huseynzade Ali Beyler** gibi. Çarlık Rusyası'nın yıkılmasında **İttihad** ve **Terakki**'ye verilen rol içinde onlar da bir rol aldılar. Senaryoyu yazan ne onlardı, ne de İttihad ve Terakki Turancıları. Yetenekli ve dürüst kişilerdi. Ne var ki "rüşd" bilincine tam olarak erişememiş idiler. Allah'ın mağfiretine ermelerini dileyelim.

Kısa süreli bir Azerbaycan Hükümeti Dönemi'nin ardından Sovyetler Dönemi geldi. Sovyet Dönemi'nin sonları yaklaşırken İran İslâm Devrimi gerçekleşmiş ve Saddam İran'a saldırtılmış idi. Bu şartlar içinde, Türk bürokrasisi önce Azerbaycan ile ilgilenmekten korktu. Azerbaycan halkının çoğunluğu şi'î idi. Şu halde Azerbaycan halkına dost görünmek, Ağabeyimiz'i öfkelendirmez mi idi? Ne var ki bir süre sonra Sovyet Sistemi çökünce, bu ihtiyatın yerini "**Allah'ını seven tutmasın!**" coşkusu aldı. İş adamları yanında, "**Urum Sofuları**"da Azerbaycan'da irşad görevini üstlendiler. Bu hamiyyet yarışında elbette Türkiye Büyük Mason Locası eli-kolu bağlı duramazdı. 3 ocak 2008 Perşembe günlü Yeni Şafak'ta "**Azeri Mason Locası'nı Türk biraderler kuracak**" başlıklı haberi okuyunca şaşırmadım.

2007 yılının son günlerinde Bakû'da iken elime geçen "Birlik" Gazetesi'nde (14-20.12.2007), **Hoşkadem Cebrailoğlu** adındakı Yazar, "**Azerbaycan ayniyle Bermud üçbucağı'na benzeyir**" (Bermuda üçgeni'ne benziyor) diyordu. Çok acı bir yazıydı. O da okuyucularına Fakıyr gibi "menim ezizlerim" diyordu: **Beli menim ezizlerim, bakh belece itire itire gedirik.** (Bermuda üçgeni'ndeki esrarengiz yok olmalar gibi, biz de millet olarak herşeyimizi yitiriyoruz). Yazar'a göre, Azerbaycan'ın böyle yok olup tükenmesini "gözleyip arzu edenler" arasında, şer ittifakı'nın yanında "**kişinin kişiyle evlenmesini az kala toy bayram eleyen** (eyleyen)

https://t.me/caferilikcom
www.caferilik.com

Türkiye Caferileri Sitesi

bazı Avrupa ülkelerinin gedeleri (gidileri) **de**" var. Yazar, Azizan'ı, "manevi değerlerini korumaya" çağırıyor. Bermuda üçbucağı'na (üçgen) benzetilen Azerbaycan'dan böyle bir çağrı yükselir de, Ankara-İstanbul-İzmir Üçbucağı'ndan Biraderler imdada koşmazlar mı? Ey bala-vatan, göz yaşların dinsin yetiştik çünkü biz!

Ey Azizan, yardıma koşmak elbette iyi bir şeydir de herşeyden önce bizim de manevi değerlerimizi korumamız, bunu için de "râşid" olmamız, "rüşd" bilincine ermemiz gerekir. Biz; râşid olmadan mürşid olmaya kalkışıyoruz. "Kültürlü, entellektüel, hoşgörülü" hesabına yazılabilmek ve itibar görebilmek için, iç âlemimizi, gönlümüzü bit pazarına, hırdavatçılar çarşısına çeviriyoruz. Bunun da adını "çoğulculuk" koyarak böbürleniyoruz. Oysa gönlümüzü sahibi'ne verdikten sonra, "hoş görmek" gerekir. Çoğulculuk uğruna gönlümüzü bit pazarı kılmış isek, bu "çoğulculuk", "kesrette vahdet" görmek değil, düpedüz "şirk" olur. "**Halvet-i dil nîst cây-i sohbet-i ezdâd / Dîv çu bîrûn reved, ferişte der âyed**". (Gönül halveti, zıdların sohbetinin yeri değildir. Gönülden şeytan çıkınca melek içeri gelir, yoksa melek şeytan ile sohbete girişmek üzere iç âlemimizde onunla birlikte yer almaz. -Hâfız-ı Şirazi).

Ey Azizan, **Fâtıma'yı, babasını, Ali'yi, Hasan ve Huseyn'i, Ehl-i Beyt'i, Ondört Ma'sum'u, Kerbelâ şehidlerini** sevelim ki, onları gönlümüzde sâkin kılmak için, "dîv-u ded"e karşı "**ihtiyaç sebebiyle tahliye davası**" açabilelim. Ne dersiniz? Var mıyız?

Hukuk Devleti Düşünceleri

Ey Azizan, "iki gün Azerbaycan'a gitdin, bir yıl Azerbaycan'dan mı söz edeceksin?" demezsiniz sanıyorum. Daha önce de yazdığım gibi, Azerbaycan çok düşünmeye değer bir "lâboratuar". Cebrayiloğlu'nun "**özümüzü yitiriyoruz, birgün göreceyik ki pastası = ma'cunu, özü tükenmiş** (tükenmez-H.H.) **kalem gibi bitip tükenmişik**" meâlindeki yazısından söz etmiştim. Bizde bu kadar "acı" söylenmez. Sebebi nedir acaba? Biz bu tür kalemlere "tükenmez" adını takarak; "tükenmeyeceği" konusunda "öz özümüzü" "gurşayırık mı?" (aldatıyor muyuz kendi kendimizi?) Yoksa bizde daha sınırlı "düşünce açıklama özgürlüğü" mü var? Ne var ki, Cebrayiloğlu'nun yazdığı "Birlik" gazetesinde, "**Vidâdî**" de: "Ülkede korrupsiya'nın, rüşvethorluğun (Rüşvet, İrtişa -H.H.) ve diğer olumsuz şartların; insan hakları" açısından da pozulmaya (bozulma) -doğrudan veya dolaylı olarak- yol açtığını, söz azadlığının (hürriyetinin) sınırlandığını söylüyor. Bu kadar acı eleştirinin yapılabilmesi de, bana Azerbaycan için ümit veriyor: İyiye özlemin açıkça ifade edilebildiği yerde, özlenenin geleceği ümîdi de vardır.

İnsan hakları savunucusu ve yanlış anlamadıysam avukat olan **Benenyarlı** (Hanım), "**mahkemelerin bağımsız olmadığını, vatandaşın haklarının korunamadığını, asgarî ücretin** (minimum emek hakkı) **elli manat** (günde iki dolar kadar) **olduğunu, buna karşılık; pahalılığın arttığını**" söylemiş. Yine aynı niteliklerde olan **Leyla Yunus** (Hanım) da Azerbaycan

https://t.me/caferilikcom
www.caferilik.com

yedi yıldır Avrupa Topluluğu'nun (AB'nin değil!) üyesi olsa da insan hakları açısından durumun iyileşmediğini, "**bele şeraitde (bu şartlarda) insan hakları açısından; durumun "yahşı olmağından danışmanın** (konuşmanın) **mümkün olmadığını**" söylüyor. (Birlik, 14-20 Aralık 2007, 60-96).

İmdi ey "Biraderler", Azerbaycan'a, üzüm yemeye mi, asgarî ücretin elli manat olduğu bir ülkede adaletin sağlanmasına yardımcı olarak üzüm yedirmeye mi, yoksa "bağcı" olarak, bağdakileri dövmeye mi gidiyorsunuz? Bizim ülkemizde sizin maşrıkınızdan "tulu'-i şems"i görebildik mi? Yoksa yine yönünüz mü yanlış? "Bu ne bitmez geceymiş, niçin sabah olmadı?" Oysa **Emîr-ul-mü'minîn "gözü olana sabah ışımıştır**" buyuruyor! Azerbaycan'a niçin gidiyoruz? Önce bu soruyu kendimize soralım. Anavatan'ın göz yaşlarını dindirebildik de sıra Balavatan'a mı geldi?

Anavatan'da göz yaşları nasıl diner? Demokratik ve Sosyal Hukuk Devleti'ni kurmakla! Bu yapının Anayasa'daki adı budur. Ancak, bu kurgunun işleyebilmesi, "erke dönergeci"nin dönebilmesi için deposunun Sevgi'den kaynaklanan temel değerlerin koruyucu ilkelerinden elde edilen Tabiî Hukuk ile doldurulması gerekir. **Anavatan için** de, **Yavruvatan için** de, **Balavatan için** de bu ihtiyaç değişmez: Hukuk Devleti; Tabiî Hukuk Devleti, Sevginin Adaleti Devleti, Adalet Devleti demektir. Anayasa yapmak, "erke dönergeci"nin taslağını çizmek demektir. Sevgi olmadıkça bu kurgu "işlemir" (çalışmaz). **Hafız-ı Şîrâzî**'nin deyişiyle, gemimiz kalakalır, Yar'in yüzünü görme seferine çıkamayız. Bu arada kötü yakıt bidonlarının üzerine İlâhî Sevgi etiketi yapıştıran tuzsuz sahtekâr ve dahî nâbekârlar ortaya çıkarak kaptan ve yolcuları aldatırlar. Bu sebeple, "erke dönergeci" bir-iki döndükten sonra iyice teklemesin, motor harâb olmasın deyû, Tabiî Hukuk'un yakıt deposuna kötü yakıt dol[illegible]ını önleme amacıyla bir "filtre" (süzgeç) icâd edilmiştir. Fakıyr, bu filtreyi "**Tabiî Hukuk'un, Evrensel Hukuk'un genel ilkelerinden, hiçbir dinî, felsefî, ilmî markaya aldanmayıp, piyasaya sürülen nesnenin özünü denetleyerek, Sevgi'den doğan temel ve evrensel değer ilkelerine uymuyorsa geçit vermeyen süzme mekanizması**" olarak niteliyorum. Bazı Zevat da öfkeden köpürerek "üzerinde Lâiklik kutsal damgasını taşıyan ürünümüze süzgeç uygulamak ne haddinedir?" diyorlar. Oysa ey Azîzan, doğru anlamıyla lâiklik ilkesi Tabiî Hukuk deposuna bin türlü zararlı katkı maddesiyle dolu ve sonuçta erke dönergecini şeytan fırıldağına döndürecek yakıtlardan Hukuk Devleti'ni korumak için tasarlanmış bir süzgeçtir vesselâm! Hayfâ ve vâ-esefâ ki, nâbekârlar bu süzgeçi de tersine döndürüp, Tabiî Hukuk yakıtına karşı kullanmayı başarmışlardır.

Seçimden sonra ne yaptık ey Azîzan? Az gittik, uz gittik, dere tepe düz gittik, altı ay, bir güz gittik, Hukuk Devleti yolunda daha "erke dönergeci taslağı"nı bile değiştiremedik. Boş durmak da ayıp olacağı için, ehline danışmayarak, kanunlar çıkarmaya devam ediyoruz. Medenî Kanun bu iktıdar döneminde çıkmadı, ne var ki bu iktıdar erkânından birçoğunun, tasvibkâr sükûtlarıyla ve yardımlarıyla, Medenî Kanun'un "ayıplı" çıkmasına katkıları oldu. Tüzel kişilerin dernek üyesi olabilmeleri, kardeşlerin saklı paylarının (mahfuz hisse) kaldırılması gibi değişiklikler de, önceden yeterince danışılıp tartışılmaksızın, AKP iktıdarı döneminde gerçekleşti. Şimdi de rivayet olunuyor ki Borçlar Kanunu apar-topar Meclis'den çıkacak imiş. Geçenlerde Aziz Ağabey A.Y.Özemre, Stratejik Analiz Dergisi'nde (Ocak 2008) çıkan bir yazısını gönderdi.[ss] Gördüm ki bu alanda "mevzuat" ısdarında, O'nun da fikrini soran yokmuş!

---

ss- 2008 Haziranında Hakk'a yürüdü. (Kitap yayını sırasında eklendi)

https://t.me/caferilikcom
www.caferilik.com

Ey Azîzan, "egerçi köhne metâ'ız revâcımız yoktur/ revâca da o kadar ihtiyacımız yoktur" ve lâkin bir kez olsun bizleri de dinleyin: Borçlar Kanunu Tasarısı olgunlaşmamıştır! Hukukî konularda Fakıyr'e "**amatör ilâhiyatçı**", dinî konularda da "**hukukçu**" gözüyle bakmayı bırakın da sözüme kulak verin! (Bu cuma günü inşaallah "Muharrem" toplantısına "gözlemci" olarak katılıp "izlenimlerimi" arz edeceğim. Allah'a emanet olunuz ey Azîzan!)[ss]

10.01.2008

ss- Fakıyr'e karşı bu tutum güçlenerek devam [illegible]i için köşe yazılarını bırakmak gerekti. (Son yazıya bakınız).

İlkeli Yönetim

Siyasette ve yönetimde temel ilkeler gözardı edilerek "idare-i maslahat" edilmesinin zararlarını yüzyıllardır çektik. Hukuk Devleti yönetimini gerçekten istiyorsak, bu yönetimin bazı temel ilkelerden asla taviz vermeyen yönetim olduğunu bilmeliyiz. Özetleyerek şöyle diyebiliriz: Adalete uygun (dürüst) davranma ilkesinden asla taviz (ödün) verilemez. Bir tehlike karşısında dahî âdil ve dürüst davranılır ve "meşru müdafaa" kuralı da kötüye kullanılmayıp yine adalet ilkesine uyulur. "Zaruret", bir kimsenin malvarlığı hakkına dokunulmasını gerektiriyorsa, fedakârlığın denkleştirilmesi ilkesi gereğince, onun malvarlığı zararı giderilir.

İslâm'da bütün bu ilkeler beyan edilmiştir. Ne var ki ve ne yazık ki İslâm ülkelerinde bu ilkeler "vitrin süsü" olarak kitaplarda kalmıştır. Yalnızca İslâm ülkelerinde değil, Yeryüzü'nde, bu temel yönetim ilkelerine gerektiği gibi uyulduğu söylenemez. Ancak, başkalarının, hattâ "hür dünyanın lideri" olduğunu iddia eden bîçarelerin bu ilkelere uymaması; emsal göstermemize ve bizim de uymamamıza hak vermez. Emîr-ul-mü'minîn bütün hayatı boyunca, Tabiî Hukuk'un, Sevgi'nin Adaleti'nin "mücessem timsal"i olmuştur. Yüce Sevgili'nin "güzel örneği"ni en küçük bir sapma söz konusu olmaksızın sürdürmüştür. O'ndan sonra gelen Ehl-i Beyt imamları da böyledir. Sevgi'nin adaleti düzeninin temel ilkelerinden hiçbir zalime karşı aslâ taviz vermediler. İmam Hasen-i Müctebâ'nın ve Huseyn'den sonra İmam Hasen-i

https://t.me/caferilikcom

Askerî de dahil olmak üzere diğer Ehl-i Beyt imamlarının durumu da aynıdır. "İlkelerden, dünyevî çıkarlar uğruna taviz verilmez" ilkesi, başta gelen usulî ilkedir. (Leküm dînüküm veliye Dîn). "Kimseye din dayatılmaz" ilkesi de, taviz verilmeyecek usûlî ilkelerden birisidir. Bu sebepledir ki, Sevgi'nin Adaleti Düzeni'nin, bugün kullandığımız terimle: Hukuk Devleti'nin kurulabilmesi için, önce Hukuk Devleti'nin usulî ve maddî ilkelerinden taviz verme yetkisinin yönetimde olmadığını kabul etmek, bu bilince ulaşmak gerekir. "Leküm dînüküm veliye Dîn", bu anlamı da kapsamına alır, yoksa Din'in sadece inanç ilkeleri bölümü için değildir. Bundan sonra da sadece dinin inanç ilkeleri bölümü için: "Lâ ikrâhe fîd-dîn" (dinde dayatma olmaz) ilkesi gelir.

"Muharrem iftarı" davetine icabet edeceğimi ve izlenimlerimi Azîzan'a aktaracağımı yazmıştım. Muharremde ve Ramazan dışındaki bütün diğer aylarda tutulan oruç, farz olmamakla birlikte, Allah rızası, kurbet için niyet edilirse, elbette ibadettir. Ne var ki, Ramazan orucunun Sünnîlere mahsus bir ibadet, bunun gibi: namazın da Sünnîlere mahsus bir ibadet olduğunu söylemek, Ehl-i Beyt mezhebi açısından da doğrulanacak bir görüş değildir. Esasen bu gibi ihtilâflar doğmaması için, Emîr-ul-mü'minîn örneğini unutmamak gerekir. "Şah-i Velâyet", Kâbede doğan tek insandır. Bu da İslâm'ın tek kıblesi olduğunu göstermek, aynı zamanda Beyt'in ehlinin kim ve kimler olduğunu göstermek içindir. "Şah-i Velâyet", Ramazan ayında, imsakden sonra, oruçlu iken ve namazda secdeye varmış iken İbn Mülcem'in zehirli kılıç darbesine maruz kalmış ve 21 Ramazan gecesinde irtihal etmiştir. Şehit olduğunu söylemiyorum, çünkü O esasen hayatında da şehîd idi.

Kimseye din dayatılmaz, ne var ki kimseden de bu ilke gereğince kendi dinî inançlarından feragat etmesi, taviz vermesi de istenemez. Bu da dolaylı bir [illegible]a olur.

Ehl-i Beyt sevgisi, kâmil îmân alâmetidir. Bu sevgiyle deyişler söylemek, saz çalmak, Mevlevîler gibi sema' etmek de güzeldir, ancak, bunlar "tarîkat" tezahürleridir, bunları "Sünnî ibadet şekilleri" karşısında "alevî ibadeti" diye nitelemek, Alevîliğin İslâm'dan başka bir din olduğunu ileri sürenlere yarar. Bunu bazı Alevî Azîzan düşünmüyorlar mı? Hacı Bektaş-i Velî, Pir Sultan Abdal, Yunus Emre, ve daha nice Ehl-i Beyt yolu erenleri bu görüşte idiler.

Perşembe günü, Azizan'dan Prof. Dr. Kenan Gürsoy'un sohbetinde, Gazi Üniversitesi Hacı Bektaş Veli Araştırma Merkezi müdîresi Filiz Hanım ile tanıştım. 2007 yılında, Gölpınarlı Sempozyumu dolayısıyla İran'da iken, bir Zat'ın elinde bu Merkez'in yayını olan Hacı Bektaş Veli Makalatı'nı görmüş ve ondan sonra bir türlü bu kitabı edinememiştim. Huseyn sevgisini geçen perşembe günü içtenlikle açıklayan Filiz Hanım, bu kitabı "Muharrem iftarı" sırasında, ertesi gün, bana verdi. (Allah O'nu Fâtıma'dan ayırmasın). Ey Azîzan, bu kitapta, Hacı Bektaş-i Velî (Sırrı kutlu olsun), Yüce Sevgili'nin bu yoldaki başka sözlere ihtiyaç bırakmayan eşsiz vasiyetini zikretmekte: Ben size iki değerli şey bırakıyorum, biri Allah'ın kelâmı ve diğeri Ehl-i Beyt'im.

İşte ey Azîzan, sözün özü budur. Azîzan'dan Reha Bey'in ve bütün diğer canların, Tayyib Bey'in, Huseyn sevgisiyle tertip ettikleri ve destekledikleri bu toplantı dolayısıyla sa'yleri meşkûr olsun. Allah bizi Ehl-i Beyt sevgisinden ayırmasın.

13.01.2008

https://t.me/caferilikcom

Sevgide Birleşelim

Gelin canlar, bir olalım! Çok güzel bir söz! Ne var ki, söyleyenin niyetine göre değişir. "Canlar" diye kime hitap edildiğine bakmak, birleşme çağrısının amacına bakmak gerekir. "Şeker Portakalı" üslûbu ile, beşer, zulmettiği kişiye, zulmün devamı sırasında da "canımın içi, seni döverken içim parçalanıyor, ne var ki seni adam etmek için, dolayısıyla yine senin iyiliğin için, merhametime hâkim olmam gerekir, merhametten maraz doğar, buna karşılık dayak cennetten çıkmıştır" diyebilir, Merhum **Yedisekiz Hasan Paşa**, eline düşenleri bir temiz dövdükten sonra, Kur'an-ı Kerim'e el bastırıp bir daha Hünkâr'a itaatsizliğe kalkışmayacaklarına yemin ettirir, sonra cebine de para koyar ve helâllik isteyerek uğurlarmış. "Enkizisyon hakimleri"nin zulmü bu kadarcık "sevimli" de değil, iğrençtir. Yaktıkları kişinin bedenini yok edip ruhunu kurtardıkları için Allah'ın rızasına uygun bir iş yaptıklarını iddia ederler. Bir muhteşem Sevgi elçisi olan **İsa** adına ne cinayetler işlenmiştir.

İslâm Âlemi'nde de "siyaseten katl" rezaletinin "derekesi", bundan "yukarı" değildir. Kitap'ta yeri olmamasına, Kitap'ta yeri olmayan ölüm cezasının da insanlık suçu olduğuna ilişkin Kur'an-ı Kerim ve Tevrat'da hüküm olmasına rağmen bu rezalete seyirci kalınması, bugün kolayca içinden çıkamadığımız sorunları doğurmuştur. **Çaldıran**'dan önce kırkbin kişi katl edilmese idi, Çaldıran'dan sonra da "**Hızır Paşa usûlü**" icraatı "Hilafet Makamı" sürdürmese idi, "hakkımızda Devlet etmiş fermanı / Ferman padişahın, dağlar bizimdir" tepkilerine de yol açılmazdı. "Rafizî" oldukları ihbarıyla kimsenin ocağı söndürülmese idi, köylerde, gizli samah (sema) toplantıları yapılmaz, yabancı birinin yaklaştığı haber verilince çırağlar söndürülmezdi. Çırağların söndürülmesi ve hiçbir evde toplantı (cem') olmayıp herkesin uykuda olduğu izleniminin verilmesi üzerine, "**mumsöndü iftirası**" nâmerdliği doğmasa idi, buna karşılık da kin ve nefret tepkileri doğmazdı. Onaltıncı yüzyılın sonunda, **Seyyid Nizamoğlu Seyyid Seyfullah**'ın şu ağıtı yakmasına gerek kalmazdı: **Âlem harâbe oldu yıkıldı Âl-i Osman / Kan ağlasın reâyâ, çâk eyleyip girîbân!** (Halk, yakasını yırtarak kan ağlasın ki, ülke harabeye döndü, Âl-i Osman, zahirde devam etse bile, mânen yıkıldı).

Hiç değilse onsekizinci yüzyılda bu zulüm ve zulüm karşısında kin ve nefretin de artması gidişine son verilse idi, ondokuzuncu yüzyılda, Yeniçeri Ocağı'nın ilgası sırasında yeni kin ve nefret tohumları ekilmezdi. Merhum Sultan Hamid'den sonra İttihad ve Terakki'nin kin ve nefret tohumları ekme siyaseti devam etti. AKP iktidarına kadar da bu meş'um siyaset anlayışından tamamiyle kurtulunamadı. Bu iktidarın yapması gereken; "**idare-i maslahat**"a devam ve herkese bir mavi boncuk verip hiçbir şey yapmamak olmamalıdır. İlkeli yönetim kurulmalı, bu ilkeler de Sevgi'nin adaleti düzeninin temel ilkeleri olmalıdır.

Ey Azizan, bu konuda uzlaşmak, mutabakata varmak için de, uzlaşanların sevgi ehli olmaları gerekir. Sevgi elçisi olmaya soyunanların, **Mesih** tebessümünü taklid eden maskelerinin ardında İslâm Tarihi **Macchiavellileri**'nin çehresi sırıtmamalıdır. Sırıtırsa ne olur? El uzatılan kimse, uzatılan eli sıkmadan uzaklaşır ve gafletten kurtulmamışsa, şimdiye kadar oyununa gelmediği bir başka düzenbazın oyununa gelir, tuzağına düşer. İki taraf da kinden, kan davasından, öc alma duygusundan kurtulmuş ve Huseyn Sevgisi'nde gerçekten birleşmiş ise, ancak o zaman sürekli bir huzur ümid edebili-

riz. Sevgi'nin adaleti bir bütündür. "Merhum; râfızîlere karşı çok haklı bir şiddet ve hiddet gösterirdi, ne var ki Kitab Ehli'ne âdil idi, mekânı cennet olsun!" gibi dualar, "âmin!" diyemeyeceğimiz dualardandır. Aksi de böyledir: "Alevi ve Sünnî birleşmeli, Hristiyanların veya Musevilerin köküne kibrit suyu ekilmelidir" gibi! Yazının başında da söyledim: "Gelin canlar bir olalım" çok güzel, velâkin lâfın gerisini de sormalıyız: Sevgide bir olmaya mı çağırmadasınız, yoksa bir etnik topluluk veya dini topluluğu kırmada mı? -Unutmayalım ki, "Gelin canlar bir olalım" sözünü bir Sûnnî kırımına teşvik için söyleyen; aslâ Şehid Pir Sultan Abdal değildir. Bunu da bir iki yıl önce Pir Sultan Abdal hakkında bir incelemesi yayımlanan **Ali Haydar Avcı** isbat etmiştir.

Ankara 6. İdare Mahkemesi'nin kararı bahane edilerek, "Muharrem iftarı samimiyetsizliği" kanıtlanmış sayılacak ve AKP iktidarı hedef alınacaktır. Benim "Azizan" dediğim, Ehl-i Beyt sevgisinde birleşen canlardır. Ey Azizan, gelin bu yeni fitne ihtimalini, fitne tohumu filizlenmeden bertaraf edelim. Bugünkü görünümleriyle cemevlerine ne Yargı, ne Hükümet, ne Diyanet'in "İslâmî-dinî bir kamu hizmeti kurumu" gözüyle bakmasına imkân vardır. Bunlar ancak tarikat kurumları olarak görülebilir. Bir Alevî örgütünün "Alevî Diyaneti" olarak görülebilmesi için, **Tevhid**, **Nübüvvet**, **Meâd** ilkelerinde birleşmek ve Kur'an ile Kıble'de birleşmek gerekir. Bunlarda birleşilmiyorsa, böyle örgütlere "Diyanet İşleri" gözüyle bakılamaz, ancak bir "gönüllü kuruluş" (sivil toplum örgütü) hükmünde olur. Ali'yi seversen değme yarama, ey Azizan! "Yaktı muhannesin acı sözleri" hükmünden kaçınamam, hiç olmazsa Azizan sözümü anlasın! Yine konuşacağız inşaallah. Allah'a emânet olun!

14.01.2008

Alevi Diyanet Örgütü

İran Devrimi'nden sonra, ülkemizde Alevî-Sünnî ihtilâfının dıştan etkileneceği ve şekilleneceği şüphesizdi. Çaldıran'dan önce halk arasında böyle bir bölünme yoktu. **Fatih Sultan Mehmed** de, **Uzun Hasan** da Ehl-i Beyt Sevgisi izhar eden kimselerdi. Doğu Anadolu'da fıkhî mezheb açısından sünnî olan birçok tarîkat; **Oniki İmam**'ı tanıyor ve "Ehl-i Beyt imamları" olarak biliyordu. **Erdebil Ocağı**; **Timur Ankara Savaşı**'ndan sonra Anadolu esirlerini bugünkü **Özbekistan**'a götürürken, bunların müslüman oldukları ve bırakılarak Anadolu'ya dönmelerinin sağlanmasının iyi olacağı yönünde şefaat ettiği için, Osmanlı Sarayı her yıl, minnetini Erdebil Ocağı'na nezir göndermekle ifade ederdi. Ne var ki Yavuz Sultan Selim; Şah olan Şeyh İsmail'in Anadolu'daki nüfuzunun artmasından çekindi ve Erdebil Ocağı'na karşı savaş ilân edebilmek için, kötü bir adım attı: Şah İsmail'in, Kur'an-ı Kerim'i –hâşâ ve neûzubillah– necasete attığı ve komutanlarının karılarını "tasarruf" ettiği gibi gerekçelerle, fetva aldı ve İran'a yürümeden önce "nizâm-ı âlem" için kırkbine yakın kişinin defterini dürdü. Geçen Cuma günkü "yaslı iftar"da **Reha Çamuroğlu** da başka kelimelerle benim yıllardır söylediğimi söylüyordu: Çaldıran, gaalibi olmayan bir savaştır! Ne var ki hatta bugüne kadar ülkemizde bu gerçeği anlayanlar az sayıda kaldı. Yahya Kemal Merhum, yirminci yüzyılda, "Çaldıran Savaşı gecesinde, Ravza-i Nebevî kapısından Cibril'in gidip gelerek ertesi

günkü Savaş'da Şah İsmail Ordusu'nun yenilgisi için Allah ve Resulü arasında iletişim sağladığını" nakleder. Yazık ki şairler görmediklerini söylerler. Oysa o gece gerçek Sevgi erleri **Ravza-i Mutahhara**'dan yansıyan acıyı duymuş olmalı idiler: "**Vah ümmetim! deyu ağlar Muhammed**". (S.A.)

Olan oldu ve nihayet bugünlere geldik. Batılılar, Devlet ve Din örgütlenmesi açısından, Fransız Devrimi'nden sonra, kendi tarihî gelişim süreçlerine göre üç örnekten birini benimsediler. Fransız Devrimi; şeklî ve maddî açıdan dinden ayrılık sisteminin benimsenmesine yol açan bir süreci başlattı. Alman toplumundaki tarihî gelişim, yüzelli yıl kadar sonra, Katolik ve Protestan Kiliseleri'ni birer kamu tüzel kişiliği olarak görüp dinî kamu hizmetlerinin karşılanmasında bu kiliselere görev ve yetki tanıdı. Kiliseye bağlı olmayı ihtiyarî saydı. Kilise vergisini, kiliseye bağlı olmayı seçen vatandaşlarından toplayıp kiliselere tevdi etmeyi de üstlendi. Protestan ve Anglikan kiliselerinin hakim olduğu ülkelerde de, Alman ve Fransız sistemlerinden farklı olarak, Protestan hükümdar, aynı zamanda resmî kilisenin reisi sayıldı.

Osmanlı Hilâfeti 1924'de lağvedildikten sonra, Hilâfet TBMM'nin manevî şahsiyetinde "mündemiç" sayıldı ise de aynı yıl ilan edilen 1340 (1924) Anayasası'nda bundan bahis yoktu. Ne var ki "Devlet'in dini İslâmdır" denmekte idi. 1928 yılında bu da kalktı. Ne var ki Diyanet'in; tüzelkişilikten yoksun bir makam olarak Genel İdare içinde yer almasından vazgeçilmedi. Bizde Devlet'den ayrı oluşmuş bir "Diyanet tüzelkişiliği" olmadığı için, dînî hizmetleri dinî cemaatlere terk etmek sakıncalı görüldü. Bugüne kadar da bu endişe sürdürüldü. Böylece; Batı'nın hiçbir "lâiklik" uygulamasına benzemeyen bir sistem doğdu. Bu da "Kemalist Lâiklik" olarak adlandırıldı. 28 Şubat'dan önce ve 28 Şubat'dan sonraki birinci Abant toplantısında, ondan sonra

da bugüne kadar, Alman sisteminin Türk toplumunun tarihî şartlarına uydurulmasını savundum: İslâm Dini'nin ortak inanç ilkelerine uygun olarak birer "mekteb=mezheb" oluşturan Sünnî Mezhebler için bir Diyanet örgütü, ve bir de, ya bu tek Diyanet içinde özerk bir seksiyon olarak, yahut ayrı bir özerk kamu tüzelkişiliği olarak bir de Oniki İmam Mezhebi Diyanet örgütü ve özerk kamu tüzelkişiliği!

Birinci Abant toplantısında bu görüşümü savunmaya başladığımda, önce "Özerk kamu tüzel kişiliği"nden bahsettiğim için, karşımdaki sünnî çehreler - yanılmıyorsam hiçbir Alevi de yoktu - gayet ferahlı ve beşûş görünüyorlar ve beni tasvib ediyorlardı. Ne zaman ki sözüm Alevîlerin de diyanet kamu hizmeti örgütüne sahip olabilmeleri için, cemevlerine sema'hane gözüyle bakıp, bir de Oniki İmam Mezhebi'ne göre ibadet edilen mescide de sahip olmalarından bahseyledim, cümle Azîzan, beşûş iken abûs oldular ve Özerk Kamu tüzelkişiliği hevesinden yüz döndürerek bana: Alevî vatandaşlarımızın böyle bir talebi yok! dediler. Bu sorunu görmezden geldiler.

Tekke kurumu ilga edildiği için, camilerin yönetiminin Diyanet İşleri Başkanlığı'na ait olacağı da kanun hükmüyle dayatıldığı için, bizde bu gibi durumlarda –başörtüsü-türban sorununda olduğu gibi– derhal "kanuna karşı hile" yolu, kelime değişikliğiyle açılmaya çalışıldı ve adı ne tekke, ne de cami' olan, "Cemevi" terimi uyduruldu: Lâtin harfleri sayesinde, dileyen bu kelimeden "âyîn-i cem" evini, dileyen; cami'de olduğu gibi "toplanma evi"ni anlardı. Esasen İslâm ma'bedinin adı "cami'" değil "mescid" idi. Büyük olan ibadet yerlerine "mescid-i cami'" dendiği için, "cami'" terimi doğmuş idi.

Ey Azîzan, ben sözümü söyleyeyim de, isterse hasmolsun bütün âlem bana! Özbudun Anayasası'nın Alman sistemini benimseyeceği söyleniyor. Doğru ise, bizde Al-

man sistemi ancak böyle olur. "Materyalist Alevîlik" veya "Alisiz Alevîlik" diyen –Allah şifâlarını versin– Zevat'ın dernek, dünbelek, vakıf ve sakıflarına "diyanet örgütü" işlemi yapmak, akıllara ziyandır ve sonuçları vahîm olur. Bu sözleri söyleyenlerin hiçbiri "Alevî" değildir. Bir zamanlar Arap İslâmı (Sünnîlik), Acem İslâmı (Şiîlik) ve Türk İslâmı (Alevîlik) ayırımını yapanlar; şimdi Allah'a hamdolsun ki "İslâm Alevîliği" demektedirler. Ne var ki İslâm Alevîliği ancak benim dediğim şekilde olabilir: -Ehl-i Beyt mezhebi fıkhı ve –Mevlevîlik gibi– Alevî-Bektaşî tarîkati! Bu iş kolay değildir. Ne var ki başka bir çözümü yoktur. Allah encamımızı hayreylesin ey Azîzan! Önce sağlama, sonra bağlama!

16.01.2008

Sevginin Esenliği

Bindokuzyüz yetmişli yıllarda bazı enkizisyon kadıları insana sorarlardı: -Hangı mezhebdensin? Muhatab "takıyye"ye gerek görmez de "Oniki İmam'a bağlıyım" derse, alacağı öfkeli ve alabileceği en nazik cevap: "-Hiç senden ummazdım!" olurdu. Bu sevgisizlik ve güvensizlik havası fitne mikroplarının yayılmasına çok elverişli idi. Ardından "Maraş olayları" geldi. O günlerin acısını çektiğim için, 2008 Muharremi (1429 Hicrî) bana hamd vesîlesi oldu. Esenyurt Belediye Başkanı Necmi Bey (Kadıoğlu)'in geçen Pazar günü Alevî canlara verdiği "yas iftarı"na katıldım. Esenyurt adı herhalde bu beldenin bir "darüsselâm" olması dileğiyle verilmişti. Bu toplantıda, bu ümîdin gerçekleştiğini gördüm. Kubbealtı Bacılarıyla Dosteli Bacıları'nın nasıl Fâtıma sevgisiyle işbirliği yaptıklarını gördüm. Allah'a hamd ettim.[ss]

Gerçek Sevgi; çıkar pazarlıklarının dışında ve uzağındadır. 1429 Hicrî, 2008 Milâdî yılın başlarında, İsa (A.S.) sevgisini maske edinen Canavarlık elçisi; 1980 sonlarından itibaren tertipledikleri "İkinci Kadisiyye Savaşı"nın sonuçları ortada iken, "İkinci Çaldıran Savaşı" fitnesinden bir türlü el çekmeme niyetinde olduğunu gösterdi. Canavarın son kuyruk darbesinden zarar görmemek için bütün Ortadoğu'nun, bütün insanlığın tetikte olması gerekiyor.

ss- Maalesef, Kubbealtı bacıları, 2009 yılında, düşüncesiz bir yayınla beni dil-hûn edeceklerdir. (Basım sırasında eklenen not)

Geçmişi, ibret almak ve aynı yanlışları tekrarlamamak için incelemeliyiz, yoksa kan ve kin davalarına "Cebr-i tarih" (tarihsel zorunluluk) desteği vermek için değil! Bu ülke, ne Çaldıran'ı, ne Çaldıran'ın ardçı depremlerini, ne 1915'i, ne 1915'in ardçı depremlerini, hiçbir depremi ve ardçı depremlerini bir daha asla yaşamamalıdır. Bunun için, kin değil, sevgi seferberliğine muhtacız. Cumhuriyet sonrası olaylarının ardçı depremleri için de!

Cumartesi günü; "eşit insanlık değeri" ülküsünü doğuran sevgi dininin yüce şehidi, Seyyid-uş-Şühedâ Huseyn'in Âşûra günü olarak yaşanacak. Geçen yıl, 19 Ocak gününde, Hrantımız'ı, Yeni Şafak'ın 20 Ocak nüshası başlığıyla: "Güvercinimiz"i yitirmiştik. İnsanlık Huseyn örneğinin değerini idrâk eder, kendi nefsinde Sevgi'nin mutlak ve nihaî zaferini yaşarsa, ancak o zaman bu acı olayların tekrarlanması önlenmiş olur.

"Mortgage" mevzuatını ülkemizde de taklid etmeye çalışmakla iyi birşey yaptığımızı zannetmiyorum. Şimdi Sosyal Güvenlik mevzuatındaki değişiklikler konusunda da dikkatli olmalıyız. Herkese insanlık değerine, insanlık onuruna yakışan bir hayat seviyesi sağlama hedefi terkedilmemelidir. Akıl hocaları, emperyalizmin kırk haramiler anbarı düzeni için konmuş kuralları ülkemize de nakletme öğütleri vermeden önce, ülkenin şartlarını, asgarî ücret düzenlemesinin insafa uygunluğunu ve gerçekçilik derecesini hesaba katmalıdırlar.

Yüksek öğrenim alanında da ancak Sevgi seferberliğinin yaygınlaşmasıyla çözülecek sorunlarımızı, kördüğüm haline gelmesinden önce çözmemiz gerekmektedir. Sadece "türban" sorununu kasdediyor değilim. Bu sorunun esasen sorun bile olmaması gerekirdi. Yazık ki Sevgi seferberliğinin zorunlu olduğunu idrâk etmeye başladığımız bu yılda, kendi "kuaför bakımı" ihtiyaçlarının karşılanması insan haklarını söke söke alan cananlarımız, başka canların inancına göre yaşama haklarını engellemeyi de "Cumhuriyeti koruma" sanıyorlar. Bu arada da temel sorunlar kördüğüm oluyor: Önce ve daima cânân, hiçbir zaman ve aslâ öteki can![ss]

Vakıflar Kanunu'nun yakında Meclis'den çıkacağı söyleniyor. Bu alandaki haksızlıklar giderilecek ve tekerrürleri önlenebilecek mi? Ümîd etmek isterdim, ne var ki, edemiyorum. Rûhban okulu açılacak mı? Kötü kanun çıkarmaktansa, hiç kanun çıkarmamak yeğdir. Sîne-i Kaanun-i cihanda nice telleri kırmamak için Sevgi'de üstâd olmak gerekir. Yönetim zor iştir, ne var ki tâlib olan da bunu önceden düşünmelidir. Sevgi'nin kesin Adalet buyruğuna uyamayan iktıdara tâlib olmamalıdır.

Ey Azîzan, Sevgi ehli olanlar, Ondört Ma'sûm-i Pâk Sevgisinde fanî olanlar, Aşûrâ'da, Huseyn'in ve Kerbelâ şehitlerinin mihnetine ağlarlar. Aynı zamanda, Huseyn Sevgisi onlara gerçek medeniyetin yolunu açar. İlahî Sevgiye dayanmayan "medeniyet"den Allah'a sığınalım.

17.01.2008

ss- Buradaki "Cânân"dan maksad, bir milletvekili özel adıdır. (Basım sırasında eklenmiştir)

Kerbela'dan Günümüze

Yüce Sevgili, Yesrib'i Medîne kılmak üzere bu beldeyi şereflendirdiğinde, Yesrib (Medine) halkı "dolunay ışıdı üzerimize/veda' geçiti ardından" coşkusu içinde idiler. Yıl, 622 Milâdî yıl idi. Yüce Sevgili'ye Kevser verilmiş, henüz bu Kevser'in kurbanı, Zibh-i Azîm dünyaya gelmemiş idi. Yüce Sevgili; kendisinden sonra olacakları biliyor, buna rağmen halkın sevincini bozmuyordu. Altı yüz yıl kadar önce Hazret-i Mesih de Kudüs'e giderken benzer coşkuyla karşılanmıştı. Ne var ki insanlığın sınavı devam ediyordu. İsa'nın Kudüs'e gelişinden altıyüz yıl kadar sonra Yüce Sevgili'nin Medine'ye gelişiyle de sınav bitmiş değildi.

Bu sınavda, "ulu kurban"ın anlamı neydi? İnsanların İlâhî Sevgi'yi almaya ehil olmaları için, onlara kendi cinslerinden peygamber, sevgi elçisi, güzel örnek gönderilmesi gerekiyordu. Artık Son Peygamber'den sonra başka peygamber ve Kitab gönderilmeyeceği için de insanlığa Allah'ın rahmet ve inâyetinin delili olarak, İlâhî Sevgi'nin Yüce Şehidi'nin Son Peygamber'den sonra ve O'nun soyundan gelmesi İlâhî Hikmet gereği idi. (Seyreyle o Pâdşâh-i aşkı/ol şah-i cihân-penâh-i aşkı/Göstermeğe bârgâh-i aşkı/Aşıklara resm-ü râh-i aşkı/Gönderdi Huseyn'i Kerbelâ'ye/Garkeyledi lücce-i belâye- Muallim Feyzi Efendi)

Veda' Geçiti'nden doğan Dolunay, on yıl sonra, 25 Mayıs 632'de irtihâl edecekti. "Ulu Kurban" günü de 10 Ekim 680 olarak tayin edilmişti. Ulu Kurban 680 yılının Kurban Bayramı günü veya bayram günlerinin sonunda, Kurbangâh olan Kerbelâ'ya yönelerek Mekke'yi terk etti. Bu kafilede; henüz beşik çocuğu olan küçük Ali (Ali Asgar), büyük Ali (Ali Ekber), kardeşi Erdem babası (Ebul Fazl) Abbas, daha nice kurbanlar O'nunla birlikteydi.

Ulu Kurban günü olan 10 Ekim/10 Muharrem günü, Âdem'in Kâ'be'nin bulunduğu noktada insanlığa ilk tebliğe başladığı gündü. Bu vaade gelmeden önce, canavarlar sürüsü, bir an önce Huseyn'in kanını dökmek için sabırsızlanıyorlardı. İmam, bir gecelik "ibadet" mehli aldı ve yanındakilere, ertesi sabah artık hayatta kalmanın mümkün olmadığını, ilâhî aşk imtihanının en yücesine kendilerini yetenekli görmeyenlerin, gece karanlığında kendisini terketmelerini, onlara asla kırılmayacağını bildirdi. Sonra da son Dünya gecesinin bir kısmını, çöl gecesinde, çadırlar arasında, şiir diliyle hikmet yâkutları saçarak geçirdi. Bunlardan birisini kafilede bulunan küçük kızı Sekîne bize iletti: Dostlarım, tatlı bir su içtiğinizde beni de anın! / Bir şehidi veya bir garibi duyduğunuzda, bana da yanın!

Bu vasiyet, "De ki: Ben sizden hiçbir karşılık istemiyorum, ancak Yakınlara Sevgi" âyet-i kerîmesinin gereği idi. Bu âyetin manâsını anlayanlar, bilirler ki İmân-ı Kâmil, ancak Ondört Mâ'sûm-i Pâk Sevgisiyle birliktedir. Ne yazık ki, o sırada, bu nur saçan çadırların karşısında, otuzbin kişilik canavar sürüsü içinde, ertesi günkü "zafer"lerini ve ardından gelecek servet ve makam ihsanlarını kafa çekerek kutlayanlar yanında, "feveylun lilmusalliyn" (Mâûn Suresi) güruhu da vardı. Bunlar o sırada namaz kılıyorlar, Âl-i Muhammed' (S.A.) e salâvat gönderiyorlar, bir yandan da Âl-i Muhammed'in (S.A.) kanını dökmek için mızrak ve kılıç bileyip ok sivriltiyorlardı. Kurban günü, Ulu Kurban da "Mev'ude ve Nefs-i Mutmainne" olarak Rabbi'ne döndükten, mübarek başı mübarek bedeninden ayrıldıktan sonra, bacısı Zeyneb, başsız bedene kapanarak şöyle feryad etmişti: Hâk-i Âlem be-serem!

K'ez eser-i tîr-o Sinân/Câyi yek bûse-i men der heme a'zâ-i to nîst! (Toprak başıma! Ok ve mızrak yarasından, veda' busêmi koyacak yer bulamıyorum bedeninde kardeşim!) Bizim yasımızın elbette Huseyn'e ve Kerbelâ şehitlerine yararı yoktur. Ne var ki Huseyn'e yüreği yanmayıp gözü yaşarmayana da ancak yuttuğu "aşure"nin en fazla yarım saatlik damak zevki vardır. İlâhî Sevgi'den nasîbi yoktur.

Bu yıl Hrantımız'ın vurulması günüyle Âşûrâ gününün aynı güne gelmesi de, Allah bilir, bizi düşündürmek içindir: Ehl-i Beyt sevgisiyle İlâhî Sevgi'nin Âb-i Hayât kaynağına, Kevser'e erişenler; kan kokusuna susayan canavarlar olmaktan kurtulurlar. Hristiyanlar içinde de böyledir: Meryem ve İsa sevgisiyle gönüllerini aydınlatanlarıyla, iki yüzlü, çifte standardlı olanları, "Mammon"a kulluk edip, İlâhî Sevgi'den ancak riyâkarlık belirtisi olarak bahsedenleri aynı hükümde değildir.

Hrantımız'ın vurulduğu yılı; önce yedi ay kadar erken seçim çekişmeleriyle geçirdik. Ardından da, Anayasa'nın düzeltileceği korkusuna kapılan dumanlı hava tutkunlarının yeni oyunları, Kürt-Türk fitnesi tertipleri geldi. 2008'de Alevî-Sünnî fitnesinden kurtulacağımız ümîdine kapılmışken, tekrar bazı kimseleri zıvanadan çıkartacak şekilde bir "şartlanma" aracı haline getirilmiş "başörtüsü/türban"lar, "yemeniler", arenalarda sallanmaya başlandı. Ne zaman olgunlaşacağız? Sevgi'de kendimizi eğittiğimizde! Sevgi'den nasibi olmayıp geçmiş zaman zorbalarına toz kondurmayanlar, ilâhî kural gereği olarak, bugün de kendilerine yapılan dayatmalara davetiye çıkartmaktadırlar.

Ey insanlık, medeniyet, ahlâk, hürriyet, Aşk Şehidi Huseyn selâm sana!

20.01.2008

Cumhuriyetin Temel İlkeleri

Perşembe gecesi; önce eski İÜ rektörü Alemdaroğlu'nun televizyonda inat ve soğuk kanlılıkla: "türbanı / başörtüsünü yüksek mahkemeler yasaklamıştır" demesi, ardından da Cumhuriyet Başsavcısı'nın, türban yasağını Cumhuriyetin temel ilkeleri arasında sayması, ardından da Baykal'ın "bu yasak kalkarsa siyasi simgeler TSK'ya girer" demesi, "müşterisiz meta' zâyi'dir" fehvâsınca, beni hukuk tahsil ettiğime az kala peşîmân ediyordu. Sonra düşündüm: Alemdaroğlu hukukçu değil, O'nu mazur görelim, diğerleri de herhalde benim gibi 1968 öncesi Hukuk Fakültelerinin birinden mezun oldular. Bir-iki kez yazdığım gibi, ben de 1960'da İstanbul Hukuk Fakültesi'nden mezun oldum ve bir yıl sonra merhum Menderes, Zorlu ve Polatkan'ın idamı sırasında içim sızlamıyor değildiyse de, aldığım Anayasa ve Ceza Hukuku eğitiminin etkisiyle, Oruç Gazi Tarihi kalıplarıyla düşünüyordum: "Neyleyelim ki Hukuk dîvârından taş koparıp gedik açan içün şol gediğe kendi kellesini koymak gerektir!" Bizim zamanımızda Hukuk Felsefesi seçimlik dersti ve ben de seçmiştim. Yazık ki bize mânâ değil sadece bazı elfaz öğretilmiş! Herhalde Baykal ve Başsavcı da benim eğitimime benzer bir eğitim almışlar ve "erkek adamın sözü bir olur!" inadıyla bugüne kadar değiştirmemişler. Ben, elhamdülillah, mezûn olduktan otuz yıl kadar sonra, bu yanlış eğitimin izlerini büyük ölçüde gidermeyi başardım, göremediğim yanlış eğitim izlerini de giderdiğimi elbette söyleyemem, görebildikleri-

min geride kalanlarını da giderebilmem için bir on yıl daha gerekti, demek ki kırk yılda ancak hukukçu sıfatını taşımaya kendi gözümde hak kazanabildim. Tam bu başarıma sevinecek iken, hayret ve dehşetle gördüm ki: dostlarla yolum ayrılmış! Atıcısıyla da tutucusuyla da anlaşamaz oldum. Çünkü onlar kendilerine verilen eğitime sadık kalarak gitgide daha fazla, hırz-ı can edercesine sarılmadalar! Bu eğitimin temel ilkesi de "güce; kayıtsız-şartsız itaat" şeklinde özetlenebilir. İran Devrimi'nden bir iki yıl sonra bir zat; "Türk milleti başa bağlıdır, İranlılar gibi anarşist ruhlu değildir, Türkiye İran olmayacaktır" diyordu.

Ey azizan, bir toplumda, hukukçular daha kullandıkları dilde, terimlere ortak anlam vermede, Hukuk Metodolojisi'nde -eski deyimle usûl'de- anlaşamamış ise, o ülkede hukuk devleti nasıl gerçekleşebilir? Cumhuriyetin değil Hukuk Devleti'nin temel ilkeleri vardır, Cumhuriyet de Hukuk Devleti'nin şeklî bir ilkesidir, Devlet şekli Cumhuriyet olmayan ülkeler vardır ki Hukuk Devleti seviyeleri bizden yüksektir, başörtüsünün de doğrudan doğruya ne demokrasi ne de cumhuriyet ile ilgisi vardır. Laiklik ilkesi ile de başörtüsü arasında hiçbir doğrudan ilişki yoktur. Eski hocalarımıza da fazla haksızlık etmeyelim: Size ve bana; Hukuk Devletinin temel ilkelerini iyi öğretmemiş olabilirler, ne var ki hiçbirinin "başörtüsü yasağı; cumhuriyetimizin ve istikbalimizin en temel ilkesidir" dediğini de zannetmiyorum. Nasrettin Hoca merhumun "çok akıllı" çocuğuna; bir patlıcan göstererek sormuşlar: - Bu nedir? -Gözü açılmamış sığırcık yavrusudur! Bu cevap üzerine Nasreddin Hoca da derhal ortaya atılmış: -Vallahi ben öğretmedim, kendisi bildi!

Alemdaroğlu gibi, hukukçu olmayıp hukukçulara akıl öğreten bir zat'ın fetvaları karşısında, "vallahi ben öğretmedim, kendisi bildi!" diyen "yüksek" Hukukçular, Başbakan veya Cumhurbaşkanı kendi yetkileri alanında bir söz söylediğinde derhal "muhtıra" üslûbunda bir beyanname yayımlayacak yerde, fuzulî fetvâlar karşısında hâkimane ve hakîmâne bir vakar ile "temel yanlışları" düzeltmeleri beklenir: -Anayasa Mahkemesi, Yargıtay veya, Danıştay; "suç" ihdas edemez. Temel hak ve hürriyetler ancak Anayasa'da ve ilgili kuralda belirtilen sınırlama sebepleriyle ve kanunla sınırlanabilir. Bu sınırlama şartlarından hiçbirisi mevcut olmadığına göre, Anayasa'da "böşörtüsü serbesttir" demek, meselâ "biber dolması yeme temel özgürlüğü vardır" demek gibi birşeydir. Anayasa'da "inancına göre yaşama hürriyeti" varsa, "başörtüsü hürriyeti'nden söz etmeye gerek yoktur."

Ey azizan, perşembe gecesinden itibaren sık sık düşündüğüm birşey var: "**Gâh olur gurbet vatan, gâhi vatan gurbetlenir**" diyerek, Hukuk'un alfabesinde uzlaşılan bir diyar aramak! Hoca'nın iki oğlundan birisi çömlekçi, diğeri çiftçi imiş. Birisi "yağmur yağarsa..." diğeri "yağmur yağmazsa anam ağlayacak" deyince, Hoca da muhtereme refikasına şu bilgiyi vermiş: -Yağmur yağsa da, yağmasa da sonuçta sen ağlayacaksın! Hukuk Devleti'nin temel ilkeleri bilincinde uzlaşsak da bir arada yaşasak? Ne Fâzıl Say terk-i vatan fikrine düşse, ne de bu yaştan sonra fakıyr? Hakk ve Sabr ile öğütleşmek bu kadar zor olmuş muydu? "Şiddetlen ey darlık, açılmaya başlarsın!"

21.01.2008

Huseyn - Can!

Huseyn-can! Usve-i hasene (güzel örnek) çizgisini kardeşin Hasan-Cân'dan alarak sürdürdün. Zibh-i Azîm olma muhteşem görevini yerine getirdin. İslâm'ın bir oyun olmadığını Kerbelâ'ya kanınla yazdın. Baban Ali-cân; milâdî yılbaşlarında şehadet örneğini verdi, ocak ayında şehadettin yüce mertebesine erdi, Huseyn-cân, sen de Hicrî takvimin ilk ayında "Nefs-i Mutmaine", "Seyyid-uş-Şuhedâ", "Zibh-i Azîm" ve "Mev'ûde" olduğunu gösterdin. Şehadetinden (1328) yıl geçti, (2008) yılının 10 Ekim günü, güneş yılına göre (2008) yıl tamamlanacak. Heyhât! İslâm âlemi henüz senin ne yüce bir ni'met olduğunun farkında değil!

Böyle olunca da, Muharremimiz, Zilhiccemizden farklı olmuyor ve biz bardağımızı Kevser'den doldurmuyoruz. (Çeşmelerden bardağın doldurmadan kor isen/kırk yıl orda durursa kendi dolası değil! – Yunus) (Zilhiccemiz Muharrem olmaktadır- Şehriyar)

Yüce örneğinin değerini ve anlamını Muhammed İkbal bir asır önce çok veciz bir şekilde İslâm âlemi'ne İlân etmişti. Duyan oldu mu? Belki Şerîatî duydu, ne var ki bizde pek duyan olmadı.

Huseyn-cân, Fasih Dede'nin diliyle: senin bir damla kanına dokuz feleği dolduracak sayıda yakut taneleri aslâ bedel olamaz iken, biz bunun değerini bilemedik ve her birimiz kendi zevkimize uygun çöpevleri kurduk. Yanlışlarda, önyargılarda, bâtıllarda direndik. Her birimiz kendi çöpevimize el konması "tehlikesi" karşısında duyarlık gösterirken ötekinin çöpevine dokunulduğunda "hay elleri dert görmesin!" diyoruz. Hele el konan veya yakılan çöpevi değilse, bir insancağızın barınağı ise, sevinçten kına yakıyoruz. Yâ hasreten alel-ibâd! Yazık insanlara!

Huseyn-cân! "çöpevlerini temizleyin, gönüllerinizi Sevgi Nuru'na, Sevgi Kevseri'ne açın!" diyenlerin işi zor! Bu sözlerden, "ilerici çöpevleri Federasyonları" da, "tutucu çöpevleri Birlikleri" de gocunuyor ve hücuma geçiyorlar. Senin Sevgi'nden habersiz olanlar, babalarından devraldıkları ve kokusu gitgi de dayanılmaz olan çöpevleri muzahrefatından birisine dokunulduğunun "vehm"ine dahi kapılırlarsa, gönüllerindeki dayanılmaz taaffünü, ufûneti; acı sözlerle ortaya saçmaktan âr etmiyorlar. (Yaktı Muhannes'in acı sözleri! –Pir Sultan Abdal). Huseyn-cân! Senin gibi Melâike Sevgilisi'ne sevgi duymayanların, seni sevenlere kin duymasına şaşılır mı?

Karşısındaki canavarların komutanlığını, dünyalık vaadiyle üstlenen Ömer İbn Sa'd, Senin Küçük Ali' nin (Ali Asgar) cennet kokulu nârin boynunu okla deldirdi. Oysa bu cinayetinden sonra dahî, yanında kendi küçük çocuğu olsaydı ve bir süre için sana emanet etseydi, sen o'nu Küçük Ali'n gibi gözetir ve babasına iade ederdin.

Sen "El-Emin"in oğlusun! Senin örneğini halefin İmâm-ı Seccad sürdürdü. Mervan; eşini, kızını ve altın ve mücevher kasasını, oğlun ve halefinden başka emanet edecek kimse bulamadı ve emanetlerini bir süre sonra ondan aldı. Baban Ali-cân da, Yüce Sevgili'nin, "sana kötülük yapana, ilk kötülükten, ikinciden... sonra da iyilik yapar mısın?" sorusuna sürekli aynı cevabı verdi: -Evet! Nihayet şöyle- dedi: -Ya Resulallah! Bilirsin ki, benim –sayı ne kadar artsa- cevabım değişmeyecektir. Elbette Yüce Sevgili

bunu biliyordu. "Ali'yi niçin bu kadar çok seviyorsun?" diyenlere, Sevgisinin sebebini göstermek için soruyordu.

Huseyn-cân! Çöpevlerinden yayılan dayanılmaz kokusu, Senin ve Senin yanında ebedî olan Kerbelâ şehitlerinin eşsiz râyihasını duymamızı, "Sevgili'nin kokusu sinmiş Hukuk"a erişmemizi engelliyor. Kendi çöplerimizin kokusuna alıştığımız ve artık bu kokuyu alamadığımız için, komşunun çöplerinin kokusunu alıyor ve sık sık karşılıklı sövgülerle sokağa dökülüp biribirimize saldırıyor, sonra da yine kendi çöplüğümüzde ötmeye dönüyoruz.

Huseyn-cân! Senin Sevgine ulaşamayan; Senin kokunu alamaz ve kendi çöplerinin kokusunu misk-ü anber kokusu zanneder. Bize, toprağından bir koku ulaştır Huseyn-cân! Ancak böyle çöpevlerimizi boşaltma ve gülsuyuyla yıkama ihtiyacını duyabileceğiz.

Huseyn-cân! Bir yarar umarak Sevgi iddiasına kalkışmak; gerçek sevgi demek değildir. Bu sebeple, Sen, bizim Sevgimiz'e ihtiyacın varmış gibi göründün ve bizim Sana ağlamamızı, yüreğimizin yanmasını istedin. "Beni anmayın, bana yanmayın, ağlamayın!" deseydin, Senin Sevgi'ne ulaşmış olanların bir çoğu da bu saadetten yoksun kalırdı. Başka mazlûmlara da lâkayd kalmayı sürdürürdü. Senin Sevgin İnsanlığın Sevgi'de eğitilmesi, İblis ve Nefs-i Emmâre'den kurtulabilmesini sağlar. Ancak; Sevgide hesap yapılmaz, bu sebeple, Kur'an-ı Kerîm Ehl-i Beytin başı olan Yüce Sevgili'nin Sevgisinin ve ondan ayrılmayan diğer Ehl-i Beyt ferdlerinin Sevgisinin zorunluluğunu bildirmiştir. Ehl-i Beyt Sevgisinin "yararlı" olduğunu söylememiştir. Ne var ki Allah'ın bir insanı sevmesi için –rahmet etmesi için değil, sevmesi için!- Ehl-i Beyt sevgisinin şart olduğu apaçık ilân edilmiştir. Sen, bir insanın sevilmesi için aradığımız bütün nitelikleri apaçık taşıyan, bu sebeple de bizim Sevgi rehberimiz olansın!

Çöpevlerinin gitgide dayanılmazlaşan kokusundan, çöpevleri önündeki bitmez tükenmez kavgaların gürültüsünden bîzârız Huseyn-cân! Senin Sevgin olmasaydı, bu Dünya bize cehennem olurdu. Selâm, sevgi şükrân sana Huseyn-cân! "**Teşne leblerine kurban!**"

23.01.2008

İnsanlık Değerini Kim Verdi?

-İnsanlık değeri, insanlık onuru, insanlık haysiyeti... dediğimiz değer ve buna bağlı olan kişilik hakkı ve hürriyeti; Yönetim'in bir ihsanı mıdır?

-Bu mümkün görünmüyor. Kimse, kendinde olmayan hakkı, başkasına veremez, devredemez. (Nemo plus iluris ad alium transferre potest quam ipse habet). "**Fâkıd-ı şey, mûtî-i şey olamaz**". Şu halde yöneticilere insanlık değerini kim verdi?

-Şöyle açıklayalım: -Yöneticilere bu değeri kimse vermedi, kendileri bunu icat ve ihdas ettiler. Sonra da kendilerine kayıtsız şartsız itaat vaadi karşılığında, kısmen; yönetilenlere de tanıdılar.

-Şu halde insanlık onurunun gerçekte temeli; "üstün güç" olması gerek! Hakk'ın temeli; daha doğrusu "öz"ü, "güç"ten başka bir şey değildir. "Hakk kavînin, demek: şerîrindir." Bu da, güçlü olmayanın hakkı da yok demektir. Hakk'ın hiçbir temeli yoksa, güçlü, niçin güçsüze verdiği, bağışladığı, lûtf ettiği temelsiz bir görünümden ibaret olan Hakk'ı geri almasın, alamasın? Demek oluyor ki, insan toplumu ile kurt sürüsü arasında hiçbir seviye farkı yok! –O kadar da değil! Yönetici, itaat ve tabiiyet karşılığında kişilik hakkını ve temel hürriyeti bağışladıktan sonra, kendi sözüyle kendini bağlı sayar. Kendi gücünü kendisi sınırlar.

-Şu halde "ahde vefa" ilkesinin de yöneticinin iradesinden başka bir temeli yok! Böyle ise; niçin canının istediğini yapma, sözünden dönme hakkı da olmasın? Gücü engelleyecek ne olabilir ki?

-Ne de olsa, güçlünün karşısındaki güçsüzlerin sayıca çokluğunu hesaba katmak gerek! Bunlar, tabiiyet karşılığında kendilerine vaad edilen güvence gerçekleşmezse, öfkeye kapılabilir, birleşebilir, güçlüye alaşağı edebilirler. Bu sebeple; verilen sözde durmak, güçlünün çıkarı gereğidir.

-Demek ki yönetici; gücü elinde tuttuğundan emin olduğu sürece, canının istediği gibi davranabilecektir. "Hakk"dan, "Hukuk"tan söz etmesi, sadece halkı uyutmak, öfke patlamasını önlemek içindir.

-Evet, nihayet anladın! Tam da dediğin gibidir.

-"Hakk"dan "Hukuk"dan güçsüzler de söz etmiyor mu?

-Onlarınki de bir meşru müdafaa tezahürüdür. Onlar da güçlüleri uyutmak isterler.

-Sadece kendini ve dar anlamda ailesini savunmak için değil, başkalarının bir zulme uğramasını önlemek için de kendini feda eden, fedakârlık edenler var. Allah'ı arayanlar, ilâhî sevgi ehli olanlar var. Bunlar nasıl izah edilebilir? Sadece "nefsini müdafaa içgüdüsü"nü ele alsak bile, bu içgüdü nereden geliyor?

-İçgüdüler, "doğa"dan, başka bir deyişle maddeden gelirler. Diğerleri, "toplum"un verdiği "eğitim"den gelen yanılsamalardır.

-Şu halde bir "anne"nin; yavrularının yaşaması uğruna kendini feda etmesi "doğa"dan mı geliyor?

-Evet, "doğa"dan geliyor. "Doğa", "madde" ezelî ve ebedî olandır.

-Diyelim ki öyle olsun. Bu doğa, nasıl bir maddî görünümdür ki, "fedakârlık" içgüdüsünü bile özünde taşıyor? Şu halde kâinatı ve insanı "tesadüf" ile meydana gelmiş sayabilir miyiz? Tesadüfle meydana çıkmış bir madde tezahürü olan "insan"da, hatta hayvanlarda olan bu içgüdülerin, değişmez, determinist sebep-sonuç ilişkilerinin de "doğa"dan geldiğini kabul etmek zorunda değil miyiz? Bu nasıl tesadüftür ki, sade kısa süreli bir görünüme yol açmayıp, amaçlı bir gelişime yönelik tabiat kanunlarının varlığına yol açıyor?

- Bu doğa kanunları "determinist" ilişkilerdir. Mekanik şeylerdir. Bunlardan, "ahlâk" kanunu çıkarılamaz. Bu bir "yanılsama"dır.

- Doğa'da, sadece, nerden geldiğini açıklayamadığın, "tesadüf, efendim tesadüf! Pek kurcalama, üzümünü ye de bağını sorma!" deyip çıktığın "doğa kanunları" var ise, sen niye "cumhuriyetin temel ilkeleri ihlâl ediliyor, bunlar ahlâksızdır vs." diye feryad ederek kendini üzüyorsun? Yoksa, eline geçirdiğin gücü korumak için, halkın uyutulmasını gerekli görenlerden misin? Konuşmamızın başlangıcında, Ahlâkı, güçlülerin dayattığı itaat ahlâkıyla ve diğer yandan da bilinçlenip ve birleşip "güçlü" olamayan halkın kendini koruma içgüdüsüyle düzüp koştuğu "zayıfların ahlâkı"yla açıklamadın mı? Şu halde izafî olmayan bir iyi-kötü ayırımı yoktur. Toplumların temel kanunu "ver şu kaşığı da biraz da biz ölelim!" mücadelesidir. Böyle olunca da, ya mekanik ve determinist kanunlarla açıklayamadığın bir "özgeci"de olabilen ülkün, amacın, ahlâk ve adalet düşüncen var demektir, yahut gücü elden kaçırmamak için halkı uyutmak isteyenlerdensin. Konumunu belirle de ondan sonra konuşmamızı sürdürelim. Doğada Sevgi de varsa, Allah'a "doğa" demiş olmuyor musun?

- Ülen sen beni sorgulama hakkını nereden alıyorsun? Felsefî inançlarımı açıklayıp açıklamama hakkım yok mu? Özgürlüğüm yok mu? Laiklik ilkesi ne oldu?

- Şu halde senin varsa benim de var! Benim, inancıma göre yaşama özgürlüğümü niçin elimden alıyorsun?

- Güçlü olan benim, onun için alıyorum, var mı bunun başka izah tarzı?

- İşte şu gücü "adalet"in hizmetine versek de, bu kavgaya son versek?

- İşte sen de şimdi baklayı ağzından çıkardın! Sen de beni uyutup hoşafın kaşığını elimden kapmak istiyorsun.

- Eyvâh! Yeniden başlamamız gerekiyor! Yıktınız perdeyi eylediniz vîran! Varayım sahibine haber vereyim hemân! (Bu arada Azîzan'a da arz olunur ki: -Devlet çalışıyor! müjdesi; ümîdimi tekrar canlandırdı. İnşaallah sonu da iyi gelir).

24.01.2008

Ümidin Noktası

Müminler Emîri; "ilim bir noktadır" ve "ben bâ'nın altında noktayım" buyurdu. İnsan kendini çok zamanlar zulmet zindanında hisseder. Sözü dinleyip en güzeline uyma merhalesinden habersiz bâzı zulmet ehli; köşe yazarlarını "papağan" sanmaktadır, üstelik cebinden "yem masrafı" da çıkmaksızın beleşden okuduğu, yahut günde "elli kuruş" civarında bir masrafla dinlediği bu papağandan kendi öğrettiği sözleri duymayı bekler. Bir tarihde şimdi fakıyrhane olan evde sakin olan böyle bir biçare papağancağız görmüş idim. "Tûtî-i mu'cize-gûyem, ne desem lâf değil!" mısra'ından habersizdi. Kendisini kızdıranlara "merkebzade merkeb!" hitabının sade Türkçesi ile hitab etmesi, kendisine öğretilmişdi. İşte okuyucuların maalesef bir kısmı; meselâ herkese "Azîzan!" diye hitab edilmesinden de rahatsız olur. O'nun papağanı olma şerefini kazanmak için, O'na "gözüm cânım efendim sevdiğim devletlü sultânım!" derken, sevmediği kimselere de "bre kılıç artığı râfızî-zâde dinsiz-îmansız mel'ûn!" demek gerekir. Bir kısım okuyucunun da "kendinin bağrı yanık aşığı olma" özelliği elbette değişmez, ne var ki sövülmesini istediği kimseler değişir. O'nun hoşuna gitmek, O'nun papağanı olma şerefine erişmek için de her Allah'ın günü "bre İstiklâl Mahkemesi ipinden kurtulmuş gerici, yobaz, eşi-anası-bacısı-kızı türbanlı!" gibi "sövgüleri" tekrarlamak gerekir. Bu iki farklı meşrebden "papağansever" okurdan bîzâr oldum. Merhum Mehmed Âkif'in dediği gibi, acabâ-istisnalar olsa bile- kural şöyle mi? : - Hepimiz kendimizin bağrı yanık âşığıyız/Yalnız ilânı çekilmez bu acaip aşkın!

Ey Azîzan! Ben, Ondört Ma'sûm-i Pâk'den başka hiç kimseden "ta'lîm" almak istemem! "Beleş papağan" hayali "gerçekçi" değildir, papağan isteyenlerden iseniz, paraya kıyın da bir papağancağız satın alın ve O'na vecîz sövgü sözleri belletip hoşça vakit geçirin! Elbette bu tavsiyem, hâs Azîzan'a değil, Azîzan'dan olma karînesini kendileri çürütüp bana "ben elbette Azîz'im amma senin Azîz'in değil!" gibi garîbeler gönderen; karîne Azizanı'nadır. Ondört Ma'sûm-i Pâk'in birisine dahî sevgisiz olanlar esasen benim Azîzanımdan değildir.

Aslında, papağancağıza dahî sövgü sözleri belletme tavsiyem ciddî değil, uyarı içindir. Yoksa bu bedbahtlığa maruz kalmış papağanlar dahî İlâhî Dîvan'da "eğitici"lerinden davacı olacaklardır.

"Cemevleri"nin "tarîkat" evi olduklarını, "Şeriatsiz tarîkat" olmayacağını yazdığımda, "Alevî" takım tutanlarından acı sözlü tepkiler almaya hazırlanmış, göze de almıştım. Tek bir tepki gelmedi! "Alisiz Alevîlik" tertiplerinin Alevî irfanını etkilemediğini görerek Allah'a hamd ettim. Buna karşılık, tepki beklemediğim, "papağanseverler"in "kılıçsever"lerinden de "ipsever"lerinden de nice acı sözlere muhatap oldum. Bu acı içinde iken, "Ölürsem görmeden Millet'de ümmîd ettiğim feyzi..." derdiyle derdlenirken, bana gönderilen "Istanbul Bir Nokta" Edebiyat Dergisi'nin Ocak 2008 sayısı kapağındaki "Huseyn" adından gönlüme Sevgi ve Ümîd Nûru ışıdı. Dergiyi açtım ve bu noktadan yayılan ümîdim gönlümü kapladı. Bu Dergi'de Huseyn-can sevgisiyle yazı ve şiirleri yazanların, dizenlerin, elleri, dilleri, gönülleri derd görmesin. Bu Sevgi nûru, Zulüm ve Zulmet ehlinin

cinayet yuvalarını da inşaallah ışıldak gibi aydınlatacak ve bu kanserli hücreler de Sevgi Nuru'nun "kemoterapi"siyle toplumdan izale edilecek, ıslah edileceklerdir.

Zulmün zulmetine alışmış olanlar, Sevgi Nûru'nun ışımasından rahatsız olabilirler. Bu tedirginliğin çeşitli saikleri vardır. Bir kısım tedirginler, esasen dumanlı veya zifiri karanlık hava tacirleridir. "Karartma malzemesi" satarlar. İkinci Dünya Savaşı yıllarında, İstanbul'da Fakıyr, "cim karnında bir nokta" çocuktum. Tramvayların lambaları ve camları koyu mavi boyalı idi. Evlerin pencerelerine siyah muşamba perdeler örtülür, "karartma" yapılırdı. Savaş sona erip camlar ve pencereler rahat bir soluk alınca, anladım ki, "asl olan, olağan olan"; "karartma" değil imiş! İşte Sevgi Nuru'nun da -küçüklüğümün deyimiyle- "bombarduman"ından halkı korkutup "karanlık ticareti", "karartma ticareti" yapanlar vardır. Bunlar, gerçeklerin üzerine daimî olarak kendi imâlâtı olan siyah perdelerin satın alarak örtülmesini isterler. Bunların, "İstanbul'(da) bir Nokta"dan ışıyan Sevgi Nuru'ndan tedirgin olup, yeni ışık geçirmez ürünlerinin köşelerinde reklamını yaptıklarını ibretle ve esefle görüyoruz. Oysa Allah; Nuru'nu tamamlayacaktır. Karartma tacirlerinin üfleyip püflemeleri sonuç vermeyecektir. Püf! diyenlerin bir kısmı da yedi tür cücenin "uykucu" cinsindendir. Bunlar da bir türlü uyanmak istemedikleri için, muşamba perdelerin kaldırılmasından rahatsız olup "ülen gericiler! Biz sizin gibi geceleyin tavuk misali erkenden tünemiyoruz. Perdeleri kaldırmayın ki uyuyalım!" na'rasını patlatırlar. İllallah yâhu! Biz bu karartma malzemesini artık ıskartaya çıkarmak istiyoruz değil mi ey Azîzan?

27.01.2008

Anayasa ve Başörtüsü

- Evrensel Hukuk ilkelerinde ve sadece maddi ilkelerde de değil temel şeklî ilkelerde anlaşıp uzlaşmaksızın yerimizde saydığımızı zannedip geriye gitmekten kurtulamayacağız ey Azizan!

- Ülen doğru konuş! Bir def'a ben aziz değilim, Sayınım! Yerinde saydıklarını zannedip geriye gidenler de devrimlerin sorumluluğunu omuzlarında taşıyanlar, yani bizler değil, göbeklerini kaşıyanlar, yani sizlersiniz! Bizim sizlere karşı bu uyarıyı yapmamız ulusal ödevimiz, sizin bize karşı bunu söylemeniz ise tam (301)lik bir haddini bilmezliktir!

- İllallah artık mîrim! İttihad ve Terakkî kafasından ne zaman kurtulacaksınız? Bende kabahat ki "sizinkiler"e uzun süre ümit bağladım, son olarak da 28 Şubat'dan sonra "Çok Hukukluluk aslanları" Çil yavrusu gibi dağılmış iken, Edebalî makamından terennüme başlamanıza kapılır gibi olup kısa bir süre için yine "sizinkilerden acaba bir hayır gelir mi?" diye düşündüm. Yazık ki ümîdimi nihaî olarak yok ettiniz. (301)'i filân bırak da bir lâhza hiç değilse sus ve otur! İstersen "Muharrem iftarı"na hücum ederken, aşure kazanına kepçe ol da ben sözümü söyleyebileyim! Tamam mı Sayın Yerindesayan ve Geriyekayan?

İmdi ey Azizan! Temel ve Evrensel Tabii Hukuk ilkeleri üzerinde uzlaşmadıkça yerinde saymaktan ve bir tarafdan da geriye kaymaktan aslâ kurtulamayacağız. Kûy-i Yâr'den uzaklaşıyoruz. Gören sanır ki safâdan sema'-i râh ederim / Döner döner bakarım kûy-i yâre, âh ederim!

1) Anayasa'nın "Başlangıç" bölümünü Anayasa'dan çıkarmadıkça, Anayasa'ya istersek "sadece anneannemizin değil, süt, ebe, üvey, kadın... her türlü annemizin başörtüsü özgür= hür= serbest= azad= Frei= Libre= Free'dir" maddesini koyalım, yine bu derman kâr eylemez ve bu ferman dinlenmez! Anayasa'nın Başlangıcında "Hiçbir faaliyetin Türk milli menfaatlerinin... Karşısında koruma göremeyeceği" "eşsiz bir dürüstlük"le dobra dobra haykırılmış değil mi? Elimizde kapı gibi bir Başlangıç varken, bu gibi "alışılmadık yamalar" silip süpürülüp atılmaz mı sanırsınız? Profesör Özbudun da bir tarafdan Frankfurter Allgemeine'ye yazı verip "yeni Anayasa'nın Alaman Anayasası'ndan esinlendiğini" söylerken, bir tarafdan da kaygıya kapılıp "aman, Anayasa'ya inkılap kanunlarına aykırı olmadıkça böşörtüsü serbesttir" gibi bir kural konmasını öğütlediği rivayet olunuyor. Eh, bu da yapılırsa: "**gitti yasak / geldi yasak/ sarımsaklasak da mı saklasak?**" Yahut Azeri deyişiyle "**aldım koz/sattım koz/ mene de kaldı şıkkaşık!**" "Devrim kanunlarına aykırı olmadıkça başörtüsü serbesttir" gibi bir kuralın yararı olsaydı, YÖK. Ek-17'nin yararı olurdu! -**Yasâğ-ı Yâr'e değme Molla, dursun! Kurulsun sadr-ı Düstur'da otursun!-** Anayasa'da böyle bir yasak yok ki efendim? -Efendin kalem odasında! Anayasa'yı sürekli olarak her somut olayda askıya alma imkânını bize veren Başlangıç bölümünü niçin görmezsin bre? Üstelik biz bu Başlangıç bölümünü Anayasa'ya "kaynak" yaptık. İkinci Madde'yi de görmez misin bre? Bizim Anayasamız'ın örneği sadece bizde vardır. Temel ilkeler; Başlangıç bölümündedir. (m.2) Metne koyacağınız ilkeler kaale alınmaz! Farkında değilken Aldıkaçtı / Âtı alan Üsküdar'a kaçtı! -Vay benim köse sakalım! /İmdi, bu vartadan nasıl çıkalım?

Ey Azizan, bu Fakıry'in sözünü dinlemek ne şân-ı vezârete, ne de mehâbet-i Devlet'e yakışır! Ne var ki ben de doğru bildiğimi söylemek zorundayım.

2) Biz maalesef daha Anayasa'nın anlamını kavrayabilmiş değiliz. Batı'da buna Constitution (Verfassung) denir. Biz de Kanun-i Esasî dedik. Yirminci yüzyılda, Teşkilât-ı Esasiyye Kanunu deyip sonra da "yasak kökünden gelen bir terimle "Anayasa" dedik. Bilinç altımıza "yasaklılık ilke, hürriyet istisnadır" anlayışı işledi. Oysa "asl olan ibahedir". "Özgürlük kanunla verilmedikçe, yok demektir" değil, "kişi özgürlüğü; Anayasa'nın sınırlama gerekçelerine uygun olarak çıkarılan bir özel kanun ile sınırlanmış olmadıkça, ilkedir" dememiz gerekir. Başörtüsünü yasaklayan hiçbir kanun kuralı yoktur. Şu halde YÖK Ek.17. maddeyi çıkarmak ve daha önce de YÖK. ek.(16)yı çıkarmak hatalı bir davranış idi. Serbestî için değil yasaklama için kanun çıkarılır. Serbesti için çıkaılan ilk kanun kuralının iptali de Anayasa Yargısının hatası olmuştur.

3) Şu halde yapmamız gereken; Anayasa'ya "anneannem, babaannem, ebeannem, sütannem ve bilcümle analarımın örtünme biçimine karışılamaz" türünden, kutsal Başlangıç Bölümü'ne aykırı olduğu için bâtıl sayılacak bir kural koymak değil, Tabii Hukuk'un temel ilkeleri üzerinde uzlaşmaktır. Ardından da bu Başlangıç bölümünden Anayasa'yı kurtarmaktır. Haydi âzat-buzat! Beni cennet kapısında gözet!

28.01.2008

Şerîat ve Hukuk

Geçenlerde, 24 Ocak Perşembe günlü Radikal'de Türker Alkan'ın "Şerîat İsteriz" başlıklı yazısı "yine yürek yaramı tazeledi". Şeriat İlâhî-Tabiî Hukuk'un temel ilkelerinden başka birşey değildir, İslâm Tarihi'nde, belli bir ülkede ve belirli bir dönemde yürürlükte olan Pozitif Hukuk kuralları ile karıştırılmamalıdır. Şeriat'in; Batı'da, Hristiyan ve Musevî çevrelerindeki karşılığı; İbranî dilinde Tora=Tevrat'dır. Bugün de Batı dillerinde buna mukabil "Kanun" anlamına gelen terimler kullanılır. İnançlı bir hristiyan veya musevî yanlış yorum veya uygulamaları eleştirirken, "Düstur"u eleştirmemeye dikkat eder. Çünkü "ben inançlıyım, ancak ilâhî temel ilkelerin de doğrusu yenir-yutulur yönü yok!" demedeki apaçık çelişkiyi bilir. Bu anlama gelen bir söz söyleyen kimse, musevî, hristiyan veya müslüman değildir, ya tamamen inançsızdır, yahut Allah'dan kötü bir şey de sâdır olabileceğine inanmaktadır, veya eleştirdiği "temel ilkeleri" içerdiğini sandığı Kitab'ın "ilâhî" olduğunu kabul etmemektedir.

Demek oluyor ki bir kimseyi "Şeriatçi" adını vererek eleştirmek, sırf kullanılan terime bakıldığı takdirde, "bre evrensel ve değişmez temel davranış ilkelerinin varlığına ve bu ilkelerin de müsbet ilim kanunlarının koyucusu olan tek ve yüce Yaratıcı'dan geldiğine inanan iflâh olmaz gerici seni!" demek anlamındadır.

Şeriat'e bu doğru anlamı verenler azdır, çok çok azdır, ne var ki "**Müflihûn**" bunlardır. (Bakara, 2/5). Çünkü bunlar

"trajik" bir çelişki içinde değildirler, Allah'a akl-ı selîm ve kalb-i selîm ile îman etmekte, Allah'ı akıl ve gönülleriyle tesbih ve tenzih etmektedirler. "İlâhî-Tabiî Hukuk'un temel ilkelerinin bütünü" anlamına gelen Şerîat'in; değişmezliğinin ve tekliğinin bilincindedirler. (Şûrâ, 42/13). Bu temel ve evrensel davranış kurallarına uyma emrinin; "kamusal alan"da "Hukuk'un üstünlüğü ilkesi ve Hukuk Devleti, Hukuk'a bağlı Devlet ilkesi" anlamına geldiğini de bilirler. (Câsiye, 45/18).

Yazık ki "Şeriat"e "şerr" anlamını vererek (neûzubillah) eleştirenlerden daha acıklı bir konumda olanlar, aynı "kötülük"lerin Şeriat demek olduğunu savunup ne var ki, "-değil mi ki Allah'dan gelmiştir, eleştirmek ve değiştirilmesini istemek küfrü muciptir" diyenler vardır. Bunlar; "Şeriatsiz İslâm, Alisiz Alevîlik, ılımlı İslâm vs." diyenlerle, "biz Allah'ın adaletine, adle îman edenleriz Allah'dan akl-ı selîm ve kalb-i selîm çizgisi dışında birşey sâdır olmaz" diyenleri ayırmaz, tümünü aynı kaba koyarak artık insafına göre en hafif sövgüsü "farmason" olmak üzere eleştirir, daha doğrusu sövgü hedefi kılar. Böylece, "iki ağır, çok değerli emânet"in Âlem-i Vahdet'de birliğine îman edenler, kendilerini "Şerîat ehli" olarak adlandırıp karşılarındaki muhalif cephenin "Şerîat"i -hâşâ- "şerr" anlamında kullanmasına "gerekçe" hazırlayanların da yaylım ateşine maruz kalırlar. Öğülmeyip söğülmeyi ve kavgaya son vermek isterken iki yandan döğülmeyi göze almalıdırlar.

En az yirmi yıldır, 1988'de "İnsan Hakları Öğretisi"ni yayımladığımdan, hattâ 1987 Martı'nda, beni o Zamâne'nin Zaman gazetesinden ayrılmaya mecbur eden "Çetin bir soru" yazısını yazdığımdan beri, hattâ daha da önce: 1986 sonlarında, önce yanılmıyorsam Nokta dergisinde, ardından yine yanılmıyorsam o sıralarda bu görüşüm dolayısıy-

la bana karşı "gazûb" olan Mehmed Metiner'in dergisinde "recm" konusunda söylediklerim yayımlandıktan beri, sürekli olarak iki tarafdan yumruk yemeye alıştım. Beni üzen yumruk yemek değil, sözümün dinlenmemesidir. **Biyâverîd eger hest yek sohendânî/Garîb-i şehr sohen-hâ-i goftenî dâred** (Mirza Gaalib). (Sözden anlayan birisi varsa getirin ki: bu şehirde garîb olanın söylenecek sözleri var.). Türker Alkan, Şerîat isteyenler "gerçekten ne istediklerini ne kadar biliyorlar dersiniz?" diye soruyor. Bu hitabım onu da kızdırmayacak, Burhan Felek Merhum gibi "ben sizin Azîziniz değilim" gibi bir itaba maruz kalmayacak isem, ben de Türker Alkan'a şu cevabı vererek mukabil bir soru soruyorum: -Ey menim azîzim, gerçekten ne istediklerini bilmiyorlar, ne var ki siz de neyi reddettiğinizi, neyi "istemezük!" diye ittiğinizi biliyor musunuz? Kimden yanasınız? Tabiî Hukuk tarafdarı mısınız, değil misiniz? Bu konularla ilgilenen bir medrese ehli (müderris, akademisyen) olduğunuz halde, hiç değilse bu Fakıyr'in yirmi yıldan fazla bir süredir kopardığı feryadı olsun duymadınız mı?

Ey hâs azîzan! Bunca terim ve kavram kargaşasında ben de kimlik bunalımına düştüm: İsmimin altına ne yazayım, "**İsterük!**" ehli mi, "**İstemezük!**" ehli mi?

30.01.2008

Âcilen İz'an Aranıyor!

Bedbaht ona derler ki elinde cûhelânın/Kahrolmak için kesb-i kemâl-ü hüner eyler! Hukuk adına, emekli veya hâlen görev başında olan rektörler öyle lâflar ediyorlar ki "inşaallah kâbus görüyorum" demek istiyorum, ne var ki ve eyvâh ki "gerçeğin kâbûsu aştığını", kâbusdan da beter bir gerçeklik ile karşıkarşıya olduğumu anlıyorum. Bir Hukukçu'nun çıkıp da sesime ses, elime el vermesini ümîd ederken, öyle Hukukçular görüyorum ki, meselâ **Molla Lûtfî**'nin katline imza veren Hukukçular'ı aratmıyorlar. **Serv-i Nâzım** kim büyüttü böyle bî-pervâ seni? Seni okutan Hoca zulm ile mi yoğurdu? - İlmsiz tâ bu kadar cehl olmaz!/Cehlin ol mertebesi sehl olmaz!/Ma'lûmdur ki fısk ile olmaz cihân harâb/Eyler anı müdâhane-i âliman harâb! Hazret-i İsa ne doğru ve ne güzel buyurmuştur: -Arz'ın tuzu sizlersiniz. Tuz bozulursa neyle tuzlanır?

"Tuzun bozulması" ne demektir? Hukukçu eğitiminin "kendisi muhtâc-ı himmet dedelere" bırakılması, üniversitenin artık hakîm ve ârif yerine özel kapıkulu yetiştirmekten başka bir anlamı kalmaması demektir.

"Tuz" bozulmuşsa, "tuzlayayım da kokma!" sözünün de gerçekleşme imkânı kalmaz. Zamanında tedbîr alınmaz ise, kokuşma ve çürüme yayılır. Yakın Tarihimiz'deki büyük hukuksuzluk olaylarının gönüllü kahramanları olan Hukukçuları hangi çevre ve toplum şartları etkiledi? Denebilir ki, -"toplumun, çevrenin suçu yok, bunların kendileri kötüyü

seçmişlerdir, toplumumuz mâşaallah turp gibidir, aksini iddia eden 301'liktir!". -Heyhât, ey Azîzan, elbette kişinin irade serbestîsi vardır, iyi şartlar içinde yetişmiş bir kişi, sonradan kötüyü de seçebilir, ne var ki iyi bir Hukuk Devleti alarm (uyarı) sistemi kurulmuş ise, bu kişiler kötü seçimlerinin ürününü dererek topluma "zarar" vermelerinden önce tasfiye edilirler, ellerinden "kamusal yetki" alınır. Bizde böyle olduğunu söyleyebilir miyiz? Yoksa Almanya'dan, Hitler öncesinde gelen ve Hitler'den sonra dönerken acı bir "teşhis"ini açıklayan Profesör Schwartz'ın sözü, hâlâ geçerli mi? -**Türkiye, bir menfî seleksiyonlar ülkesidir!**

Tuz bozulmuş olmasa idi, bî-pervâ büyümüş serv-i nâz rektörler, "başörtülü öğrencilere öğrenim haklarını iade girişimi"ne karşı, "yüzde doksanbeş ile de iktıdara gelseler ne yazar?" gibi beyanlarda bulunabilirler mi idi? Tuz olması gerekenler de derhal "alarm" verecek yerde, yanlış yönde "alarm" vererek bu girişimi suçlayabilirler mi idi? Bazı "önemli mevki' sahibi" Hukukçular da "demokratik lâik Hukuk Devleti"ni koruma adına yasağın devamını hararetle savunduktan sonra, sözü muhayyel bir içki yasağına getirip "aman sakın böyle birşeye teşebbüs etmesinler, biz demokratik Hukuk Devleti'ni savunan Hukukçular olarak her zaman temel hak ve hürriyetleri savunuruz" derler mi idi? Dinleyenlerin birçoğu da hayranlıkla, ağzı açık bu çelişkili nutku dinlerlerken "helâl olsun! Ne yaman Hukukçularımız varmış!" diyebilirler mi idi? Hatta ağzı açık dinleyenlerin bir kısmı da başörtülü olabilir mi idi?

Demek ki toplumumuzda bir kafa karışıklığı, tarihî birikimden ileri gelen bir karşılıklı güvensizlik, çifte ölçütlülüğü kanıksama ve tabiî görme, bir "yaygın iz'ansızlık" var. Bir an önce bu iz'ansızlıktan, çifte ölçütlülükten kurtulup Hukuk Devleti'nin alarm sistemini de onarmamız gerek!

Kısa vaadede yapılması gereken işler arasında, başörtüsü taşıma hürriyeti'nin Anayasa'da yer almaması çok iyi oldu. Çünkü derhal bu düşünceye karşı, çok vahîm gelişmelere yol açacak yeni "hamleler" hazırlanmıştı. Bu hazırlık boşa çıkınca, bazılarının da kanı beynine çıktı. Ülkemizi çok vahîm bir kardeş kavgasına sürükleyecek bir örgüte karşı da yakın tarihimizde ilk kez olarak Hukuk Devleti'nin alarm sisteminin iş işten geçmeden önce harekete geçmesi de ümîdimi destekledi. Bu cılız ümîd ışığının sönmeyip yayılması için, önce Hukukçuların "hoşça bak zatına kim, âleme tuz olmalısın!" bilincine ermeleri gerekiyor. Âcil olarak yapılması gereken işlerin başında, Anayasa'nın bugünkü Başlangıç bölümünden Anayasa'yı kurtarmak ve Laikliği gerçek yörüngesine oturtmak geliyor. Laiklik, insanlık onurunda eşitlik ilkesinin koruyucusu bir ilke olmalıdır. Ardından, Vakıflar Kanunu Tasarısı'nı veto edilmiş metniyle değil, gerçek Hukuk Devleti'ne yakışır biçimde çıkarırsak, bunun da çok feyizli ve bereketli sonuçları olur. MHP, AKP ile bu konuda da işbirliği yaparsa, tutarlı bir Hukuk Devleti düzeni Türkiye'de, "olmayacak düş" olmaktan çıkarılabilir.[ss] Borçlar Kanunu Tasarısı, Ticaret Kanunu Tasarısı gibi Tasarılar, bu temel değişikliklerden sonra huzur içinde ve tekrar ele alınmalıdırlar. Henüz olgunlaşmış değildirler. Bunların bu şekilleriyle kanunlaştırılmaları, gereksiz bir müdahaleyle "erken doğum"a yol açma demek olur.

Ey Meslekdaş Azîzan! Bir "Tabiî Hukuk Rönesansı" için imeceye var mısınız?

31.01.2008

ss- Bu ümit ve dileğim de gerçekleşemedi.

Ne Günlere Kaldık!

Mantıklı düşünmenin yerine "elbette büyüklerim düşünmüştür, ben düşünmem, emre uyarım!" düşüncesizliğinin geçtiği toplumlarda varılan sonuçlar gitgide yaman olur. Büyükler arasında birlik olmayınca, düşünmeyi unutmuş küçüklerini biribirlerine saldırtırlar, biribirine karşıt sloganlar ve flamalar biribirine karşıt gövde gösterilerinde uçuşur ve dalgalanır, ilim değil şaklabanlık kazanç sağladığı için, söz ayağa düşer, tarafların "amigo"larının hazîn bir seviyesizlik örneği olan haykırışları arasında, çoktan terkedilen mantık yanında, gerçeklikten de büsbütün uzaklaşılır ve sonuç da değişmez: -Eyvâh! Bu bâzîçede bizler yine yandık!/ Zirâ ki ziyân ortada, bilmem, ne kazandık?

Tırmalaşan küçükler, bir yandan da salya-sümük ağlayabilirler: -Ah benim ölmüş büyüklerim! Başınızı kaldırın da bakın! Siz bizi adam etmek için şu karşımızdaki takımın dedelerinin sırtında ne sopalar kırmakla kalmayıp ne kelleler kestiniz! Emekleriniz boşa mı gidecekti? -Oh olsun! Şimdi intikam fırsatı elimize geçmişken size göz açtırır mıyız? Haydi arkadaşlar, bunların pestilini çıkarmazsak, asırlık galibiyetimizi kaybedeceğiz, amaç için her araç yasaldır, gerisi gericilik ve masaldır, sürekli göstermelik seçimlere kadar her yarıyılda erken seçim!

İnsanı en çok üzen de, unvanlarına bakılırsa en azından bir mikdar mürekkep yalamış olmaları gereken kadınlı-erkekli bir kısım beşik ve eşik ulemâsının da ikinci takımda yer alması! Bunlara, lâikliğin "tebdîl-i kıyafet etmiş fa-

şizm" demek olduğunu hangi şeytan öğretti? Haydi bunlar içindeki "teknokrat"ları; hikmetten yoksun kalmış yüksek öğrenim sisteminin olağan ve kanıksanmış îmalât hataları olarak görelim, felsefecilerin, siyaset bilimcilerinin, hukukçuların da hâl-i pür-melâlini "hoş gör yahû!" diyerek hoş görebilir miyiz? "Bir ân için vicdanınızla başbaşa kalmayı da mı unuttunuz?" derseniz, ya hiç cevap alamazsınız, yahut punduna getirilince defteriniz dürülmek üzere fişlenirsiniz, en iyi karşılık da "-Türkçe konuş da anlayalım bre, biz Cumhuriyet çocuğuyuz, vicdan ne demek?" olur. Bu soruyu soranlara dert anlatmaya çalışırken bu kez de salya-sümük ağlayan karşı takım yumurcaklarından birisi "sen de onlardansın demek!" na'rasıyla ve teke kafasıyla tos vurup burnunuzdan "kan şorlatır!" Ey Azîzan, nice kez başıma gelmiştir. Bu tekeler, daha sonra "Kizb ile mahlût hâtırat"[ss] kaleme alarak şecaat arz ederler. Allah'a sığınmaktan başka çarem var mı? Kalsın benim davam Divan'a kalsın! Ne Süleyman'a esîriz, ne Selîm'in kuluyuz/Kimse bilmez nice bir Şâh-ı Kerîm'in kuluyuz! -Ülen, Türkçe konuş da anlayalım!- Boş ver, unut gitsin, kendine iyi bak!

Ey Azîzan, "Lâiklik" teriminin Türk geleneği ve birikimi içinde köksüz ve anlamsız kalacağını, bazı bezirgânların da bu terimin arkasındaki kavramı hormonlayarak "İslâm düşmanlığı sloganı" haline getireceklerini sezen Ali Fuad Başgil Merhum, bu terim yerine, ardındaki -hormonlanmamış- insanlık onuru kavramının bilincinde olmamız gerektiğini söylemişti de aldıran olmamıştı. Ben de on yıldan fazladır söyler dururum, yine aldıran olmaz. Bu aldırmazlık ve aymazlığın artık dehşet verici boyutlara varan kötü sonuçlarını görmez misiniz ey Celal Şengör emsâli ulemâ-i rüsûm?

---

ss- "Kizb ile mahlût hatırat" sahibinin kimliğinin açıklanması da Divan'a kalsın (basım sırasında eklenmiş).

Başörtüsünü, bir tarafın "kamusal alan"a sokmamak için direndiği bir "düşman bayrağı" haline getirmenin anlamı var mı? Başörtüsünü siyasî bir simge olduğunu hâlâ iddia edebilecek kadar mantıktan ve insafdan nasipsiz misiniz? "Dînî simge" olduğunu söylüyorsunuz, diyelim ki gerçekten "İslâm'ın simgesi" olsun, böyle ise bu İslâm düşmanlığı, hangi lâiklik anlayışının gereğidir? Hilâl de Batı'da "İslâm'ın simgesi" olarak görülmüştür, şu halde "çatma kurban olayım çehreni ey nazlı hilâl!" diye "şakırdadığınızda" lâiklik tehlikeye girmiyor da, "İslam'ın simgesi" olarak değil de "inancına uygun yaşama" hürriyetinin sonucu olarak başını örten bir kadın mı lâiklik ilkesini deviriyor? Laiklik ilkesi'nin "tek veya başlıca düşmanı" sayılan bir dinin örgütü, aynı lâiklik ilkesinin Lâik Devlet örgütlenmesi içinde ne arıyor? Ey Celâl Şengör, anlamsız şenliğinin yanında ne bu şiddet, bu celâl! Komutanlarla telefon konuşmasında, "-rahat!" komutunu duymadıkça "esas duruş"unu bozmadığını söylermişsin, kendi bileceğin iştir, "lâ ikrâhe fîd-dîn", ancak, herkesi de kendine benzetmek için dayatma cür'etini, pervasızca "üniversiteyi kapatırız!" deme hakkını; sana kim verdi? Kimden "-rahat durma da keyfinin istediğini söyle!" ruhsatını aldın? Helâl olmasın sana bu yollar!

Laikliği, "demokratik ve sosyal Hukuk Devleti olan Türkiye Cumhuriyeti'nin; insanlık onurunda eşitlik ilkesi, Hakkaniyet ilkesi ve Hukuk Devleti'nin evrensel ve temel ilkelerinden ve uygulamalarından, hiçbir dînî, felsefî, siyasî görüşe ödün vermemesi" şeklinde ifade edip kavramadıkça, iki yakamız bir araya aslâ gelemez ey Azîzan!

03.02.2008

Açık Eksiltmeli İnsanlık Onuru

Hedefimiz "beşer" kalmak mıdır, "insan" olmak mı? Âdem peygamber, şempanzelere, orangutanlara değil, "beşer"e gönderilmiştir. Ne için? "Beşer"i, eğitim yoluyla "insan" kılmak için! "Beşer", şempanzeler şefinin "ısırma"sından korunmak için o'nun önünde "reverans" yapmak zorunda kalıyorsa, henüz "insan" olmamış demektir. Isırılmaktan korktuğu için değil, kendisini "sevgi nûru" ile "insan" kılmaya geldiği için, bir "insan-ı kâmil"i seviyorsa, nankörlük etmiyorsa, "insan" olmuş demektir.

"İnsan" olmak, başkasını "ısırma" tehdidiyle kendisine reverans yaptırmaya zorlamamak demektir. Kendisine veya "şempanzeler şefi" olduğu iddiasında olan birisine rüku veya secde ettirmek için, güçsüz bir "hemcins"inin kuyruğunu ısıran bir şempanze, insan olamadığı gibi, kötü bir şempanzedir de! Şempanze değil de, "kepaze" dense yeridir.

"Beşer" değil "insan" olmanın ölçütü; kendine sunulan "insanlık" değerini derhal sırf kendisi için bir "üstünlük gerekçesi" olarak kavramak ve sonra daha büyük bir hırsla güçsüz şempanzelerin kuyruğunu ısırarak kendisine tapınmaya zorlamak değildir. "İnsanlık", güç kendisinde olsa bile, bu gücü başkalarına da eşit insanlık onuru sağlamakla belli olur.

Kur'an, kuyruk ısırma ve ısırttırma meraklısı şempanzelere gönderilmiş bir kitap değildir, önce kendisini insan kılması ve sonra da şempanzeler dünyasını da eğitmesi için

"beşer"e gönderilmiştir. İrtica demek, kuyruğunun ısırılacağı korkusuyla güçlü şempanze önünde reveransa zorlama düzenine dönüş demektir, bunun savunulması demektir. Heyhat ey Azizan! Anlayan ne kadar da az! Anlayan az olmasaydı, Ali-cân, Huseyn-cân ve diğer canlar şehid edilmezdi. Yâ hasreten alel-ibâd! Yazık olmuş Beşerin İnsan Olma Tarihi'ne! Ne var ki son sahifeler henüz yazılmadı, **Ende gut, Alles gut!** Sonu iyi olacaktır.

Ey Azizan, insan olmamakta direnen "beşer", kendi şefliğini kuyruk ısırarak reveransa zorladığı kişilere tescil ettirdikten sonra, "insan" olduğunu kendisine secde etmemekte direnenlere de kabul ettirip onları da kendisine tabi kılmak için şöyle bir görüş ileri sürer: -Ben, üstünlüğümü kabul edip boyun eğenlere, önlerine atılan kırıntılarla yetinip "eşit insanlık onuru" isteyecek kadar küstahlaşmadıkça, bir gıdım, birazım, azacık insanlık onuru bilem tanıyorum, aslında bunlar insan felân değiller ya, neyse! Daha fazlasını istemeleri, hele eşit insanlık onuru küstahlığına kalkışmaları, sabrımı zorluyor, adam gibi reveranslarını yapsınlar ve sussunlar, yoksa kuyruklarını ısırmakla kalmaz, fena koparırım! / Derken bu sırada daha güçlü bir şempanze-beşer gelerek bu şempanzenin kuyruğunu hart! deyû ısırırsa, hıçkırıklarla kesilen bir feryad başlar: -Yaratıcımın bana bir bağışı olan, yoksa toplumsal sözleşmeden doğmayan kuyruk dokunulmazlığım nerede kaldı? Vah benim dokunmaya kıyamadığım, ipek ve kuştüyünde beslediğim şanlı kuyruğum!

Ey Azizan, şöyle diyelim de yine "anlamadık!" demesinler: -İnsanlık onuru, bütün "beşer"e, "Hukuk-i Beşer"in temel ilkesi olarak, eşit tanınmıştır. Bunu kabul etmeyen, "beşerden insana!" sürecine karşı diretiyor, "beşerden şempanze veya orangutan" gericiliğini savunuyor demektir. Beşerin kuyruğu yoktur. Böyle olunca da insana yücelmiş beşerin insan toplumlarında, hiç kimse, şempanze düzeninin "kişisel güç ve çıkar" kuyruklarını takınmamalıdır. Kendi kuyruğuna âşık olanlar da, kuyruk takınmış bir beşerin kuyruğunu ısırdıklarında veya bir insana zulmettiklerinde, kendi kuyruklarının da ısırılması için davetiye çıkarmış olduklarını idrâk etmelidirler! Men dakka dukka!

Şempanze-beşer konumundan insanlığa geçmek isteyenler, bu isteklerinde içten iseler, bilmelidirler ki Rabb ile pazarlık olmaz. İnsanlık ahdi, iltihakî bir sözleşmedir. Tevellâsın teberrâsın bilen uşşaka aşk olsun! / Tarikatte budur erkân, buna illâ felâ olmaz! Hiçbir zalim, "azıcık zulm" için Allah'dan ruhsat alıp Allah'ın ahdine nail olamamıştır. "Zalimler ahdime nâil olamazlar!" (Bakara, 124)

Pir Sultan Abdal'ım, deftere yazar /Hilebaz yâr ile olur mu pazar? / Pir merhem çalmazsa yaralar azar / Seversen Ali'yi değme yarama! / Evvel baştan Muhammed'e salavat / Gönül kalk gidelim Huseyn'e doğru! /Gel güzel yola gidelim / Adı güzel Ali ile / Açlar doyar susuz kanar / Leblerinin balı ile!/ (Pir Sultan Abdal ve bütün deyişleri, Ali Haydar Avcı, İstanbul 2006)

Ey Azizan! İnsanlık onurunda, hilebaz yar ile pazar olmaz. Gerçek Yar ile pazar eyledik götürü! Eyvallah!

04.02.2008

Materyalizm Halkların Afyonudur

Marx'ın kasden veya yanılarak yumurtladığı bir vecîze; insanlığa çok pahalıya mal oldu. Marx, bunun yerine "Karşı-Din halkların afyonudur" deseydi, "Karşı-Din"in pazarı çoktan ortadan kalkabilirdi. (Merhum Şerîatî; Din'e Karşı Dîn) - 1917 Ekim Devrimi; Dağ Vaazi temelinde başlasaydı, hızını sadece zulme karşı kinden değil, sevgiden alsaydı, yüzyıl sona ermeden önce âkıbeti "yaş yetmiş-iş bitmiş" olmazdı. Ateizm ve materyalizm; "bilimsel görüş" olarak, "bilimsel bakış açısı" olarak alınmasaydı, bu bâtıl; Bush ve hempâlarının "hakk" kılığına bürünmüş bâtılına güç vermezdi.

1917 Ekim Devrimi'nin yanlışını Moskova'daki, Lâtin Amerika'daki sağır sultanlar duydu, bizde maalesef daha da duyulmadı. Bu sebeple, halkların afyonu olan "karşı-din" ile, daha da beteri; halkların eroini olan materyalizm ve ateizm çarpışıyor ve "bilimsellik" fiyakasına hak kazanabilmek için; "afyon" değil "eroin" (materyalizm) tercih ediliyor. Sanki AİHM'de bir dava açıp meselâ maymundan gelen şeceremiz kanıtlanırsa, "ateizm", dolayısıyla "bilim" galip gelecek. Oysa, maymunun da Yaratıcısı yine Allah olduğuna göre, "ateizm"in galip gelmesine imkân yoktur. Ateizm, aklen muhal ve dolayısıyla: bâtıldır. Bu "savaşım"ın amacı; Mutlak Varlık'ı reddetmek değil, O'nun Rabb oluşunu, Sevgi'yi redd etmek, halkı "ümitsizlik" eroini ile zebun kılmak, yabancılaştırmak, köleleştirmek, bu arada kendi gücünü, servetini arttırmaktır.

Bu arada, Sevgi ve Gerçek Ehli ile alay eder, onların defterini dürmeye, Rahmeten-lil-Âlemîn olan Yüce Sevgili'ye karşı karikatür çiziktirtmeye devam ederler. (Humeze, 104/1-3) Bizim sağır sultanlarımızın mekteplileri ile medreselileri de, bir kısmı karşı-din afyonuna, bir kısmı materyalizm eroinine mübtelâ olarak biribirine düşerler. Önce insanları karşı-din afyonuna ve materyalizm eroinine mübtelâ eden, bağımlı kılan, biribirine düşüren emperyalizm de yeni savaşımlar için yeni ideolojik veya gerçek silâhların ticaretini yapmayı sürdürür. Sağır sultanlarımız da zifiri karanlıkta veya alaca karanlıkta biribirlerinin kafasını ve gözünü yarıp çıkarmayı sürdürürler. Bu gürültü ve kargaşada da bilimi, felsefeyi hak getire! Felsefe, "Hikmet Sevgisi" demektir, "eroinmanlık" veya "Kaba güce tapınma", "servet köleliği" değildir.

Ey Azîzan, iftirak ve iştiyakı şerh eden bir ney olmak için, kendimizi sevgi üstadına teslim etmeliyiz. Gaflette olursak, emperyalizm veletlerinin çakılarıyla yontulmayı "eğitim" sayar, sonunda da heveslerini alıncaya kadar öttürüp sonra atacakları bir "dilli-düdük" haline düşeriz. Dinsizlik dinine karşı, karşı-dinlerin hiçbirisi silâh olarak kullanılamaz. Çünkü dinsizlik dini de bir karşı-dindir ve "dine karşı bilim!" kisvesine bürünüp bu şiârı (sloganı) kullandığı için de karşı-dinlerin en kötüsü hükmündedir.

Tevhid ehli, sevgi ehli derler ki: Allah tekdir vallahi/ Sanma ki bir kaç ola! "Bilim Tanrısı" ve "Sevgi Tanrısı" ayırımını yapan, çok şeâmetli bir şirk yoluna girmiş demektir. "Bilim vardır, Sevgiden doğan değerler felsefesi vs., Üstadımız Marx'ın buyurdukları gibi, bir üst-yapı kurumu, bir kurgudan başka birşey değildir, doğadan gelen, bencillik ihtirasıdır, özgecilik vs. değildir" diyerek kahvehane gevezeliğini "bilimsellik" sayanlara deriz ki: -ey Azîzim, şu halde

niçin "insanlık onuru, adalet, özgecilik, erdem vs." gibi boş şeylerle ömrünü heba ediyorsun? Yoksa sen de gerçek kişi, insan değil de bir üst yapı kurgusu musun? Değilsen, bu özgeciliğin nereden geliyor? Yoksa sen de bir bâtılın başka kuşları da çekmek için kafeslediği bir ökse kuşu musun?

-Ben Rabbiniz değil miyim?- Belâ! Elbette! Medeniyetin temelinde bu "kaalû belâ" ahdi vardır. Bir yandan Yaratıcı'yı inkâr etme mantıksızlığına düşenlerin, diğer yandan Rabb'i kabul ettiklerini gösteren sevgi savunmaları da bu ahdin bilinç altından yüzeye çıkmasıdır. İnsanı en fazla üzen bir görünüm de, Sevgi'nin Nûr elçilerinin adını kullanarak bâtılın bayraktarlığını yapanların görünümüdür. **Bâtıl hemîşe bâtıl-u beyhûdedir velî/Müşkil budur ki sûret-i Hakk'dan zûhur ede!**

Sevgi ümîd demektir ey Azîzan! Ye'se kapılmayalım! Sen hakkı elden salma! Hakk seni yahşi gözler!

06.02.2008

Zarar Kadim Olmaz

Mecelle'nin genel kuralları arasında "zarar kadîm olmaz" kuralı da vardı. Aslında bu bir "genel kural" değil, "lâ zarar..." ilkesinden doğan bir ilke idi. Bizde köklü bir Hukuk Felsefesi anlayışı bir türlü yerleşemediği için, şimdi Mecelle'nin bu genel ilkelerinden söz etmek bile, "gericilik şahlanıyor" feryadlarına gerekçe olabilir. Oysa Sevgi'den doğan temel değerlerin Davranış Felsefesi ve dolayısıyla Hukuk Felsefesi bilincine varılmadıkça, toplumların geleceği güvencede olamaz.

"Zarar kadîm olmaz" ilkesi; anlamsız ve sonuçta zararlı bir tutuculuğa karşı çıkar: -" Eskiden beri böyle gelmiş böyle gider!" - Burada "kıdem", "kötü"nün alıkonmasına gerekçe olamaz, kadîm kıdemi üzere terk edilmez, "zarar izale olunur"!

Şu halde, getirilmesi istenen bir değişiklikte, önce, değiştirilmesi istenen "düzenleme"nin "iyi" mi, "kötü" mü olduğuna bakmak gerekir. Bunun için de, Tabiî Hukuk' un evrensel ve temel ilkelerini ölçüt almaktan başka çare yoktur: Aslolan ibahedir, insan hürriyetidir. "Eylem"de "zarar" varsa, bu "eylem" ancak zararı önleme ölçüsünde yasaklanabilir. Tabiî Hukuk'un genel ilkeleri, insanlık değerini temel alan ilkelerdir. Anlamsız şekilcilik ve bu şekilcilikte direnme tutuculuğu ile Tabiî Hukuk'un temel ve evrensel ilkelerinin ilgisi yoktur. Başkasına "zarar" vermedikçe veya "zarar tehlikesi" ihdas etmedikçe kişinin hürriyeti engellenemez.

Hukuk Devleti düzeni, insan toplumu düzenidir. Bu düzende yaşayan bir insan, "insanlık değeri"nin, yalnızca kendisinde değil, din, ırk, cins, dil, servet vs. ayırımı gözetilmeksizin hattâ o ülkenin Devleti'nin vatandaşı olup olmadığına bakılmaksızın, insanlık sınavına katılmış, Dünya denen insanlık sınavı dershanesine ayak basmış her öğrenciye bağışlanmış olduğunu bilmelidir. Bu; işin başlangıç noktasıdır. Hüviyyet'in "Hü"dan, "Hû"nun da "Elif", Elif'in de Evvel ve Ahir (Alfa ve omega) olan Allah olduğunu bilmedikçe, "emr, iş" konusunda "insan", "câhil" ve dolayısıyla "zalim" kalmış demektir. "Zalûm ve cehûl" kalmamak gerekir ki, sadece "yöneticiler" karşısında değil, Rabb karşısında da "değerli" olalım. Bunun için de önce "ötrü"den "Elif"e varabilmemiz, "Elif okuduk ötürü" diyebilmemiz gerekir. Bu sırra erebilmiş isek, "cümleten insanlar"a, insanlık değerlerine saygı gösterme açısından "bir göz" ile bakabiliriz. İşte bugün "Lâiklik ilkesi" dediğimiz ve kökünden keserek süs aracı olarak kullandığımız ilkenin temeli budur. Bu temel, Tabiî Hukuk'un temel ilkelerinin temelindeki değerlerdir ve temellerin temeli de Allah'dan, Vedûd'dan başka kaynağı olamayan Sevgidir. "Ötrü"yü "Elif" okuyup "Hû"dan "Allah"a varabilen, içtenlikle "Pazar eyledik götürü" diyebilir ve "Yaradandan ötürü", "Yaradılmış"ı hoş görür = sever".

Bu noktadan başlayamayanlar, neyin "zarar" olduğunu idrâk edemezler ve bunlar güçlü olursa, o ülkede "zarar kadîm olmaz" ilkesi unutulur. Geçmişde kalan zulümlerin sonuçlarının da kesildiği kuruntusuna düşülür. Oysa bir ülkede .. geçmişde büyük çapta zulümler işlenmiş ise, bunlardan "teberrî" etmek, onanmadığı, hoş görülmediği, örnek alınmayacağı belirtilmedikçe, o toplum içindeki güvensizlik, tehlikeli kırılgan çizgilere yol açar.

"Res publica", Hukuk Devleti'ni nasıl gerekiyorsa öyle sağlama ve sürdürme ödevi, "velâyet-i emr", ehline tevdi edilmesi gereken bir emanettir. Emaneti ehline tevdi edebilmek için, tevdi edenlerin de kendi eşit insanlık değerlerine ve insan haklarına "yabancılaştırılmamış" olmaları gerekir. Yoksa kendilerine emanet tevdi edilenler de Sevgiden doğan temel değerler bilinci ve inancından yoksun olurlar. Oysa bu bilinç, "kamu gücü" içindeki işbölümü'nün her kesiminde var olmak gerekir. Yoksa, yasama=yasaklamak, yargı=yarma olarak anlaşılır ve iş çığırından çıkar. Hele "yürütme"nin ne anlama gelebileceğini düşünmek bile istemiyorum.

Ey Azîzan, "yarma"dan da gelse, "yargıç", "saat tamirinde kullanılamayacak" olan baltayı gelişi güzel kullanma yetkisine sahip değildir. Zâtına hoşça bakmalı, hele kendisinin "balta" haline getirilmemesi için çok uyanık olmalıdır. "Iustitia" simgesini, "Adalet" Hanım'ı, "Yarmagül Abla" olarak görmeyelim zinhâr! Bir an önce kendimize gelelim. Neyin "hayr", neyin "şerr" olduğunu, neyin "zarar", neyin "yanlış", neyin "doğru" olduğunu görelim artık! Hukuk Fakülteleri, "zülüflü baltacılar" yetiştirmek için kurulmamıştır, yarmagül ablalar ocağı da değildir. Baltayla saat de yarılabilir, ne var ki saatin durması, zamanın durdurulması ve vadelerin çatmasının önlenmesi demek değildir.

06.02.2008

Deprem Uyarısı

Toplumlar Arz'da yerleşirler. Arz'ın deprentisi (hareket-i arz, zelzele, deprem) müsbet ilim kanunlarına tabidir. Üzerinde yerleşen toplumu, Arz'daki deprem elbette etkiler. Ancak, toplum, ayrıca Toplumbilim kanunlarına tabidir. Bu insan topluluklarında da kırılma çizgileri belirir. Ne var ki insan bu kırılma çizgilerini veya kırılgan çizgileri bertaraf edebilir. Burada "insan", "birey" anlamında kullanılmamıştır. Bu kırılgan çizgilerin varlığını öğünme vesilesi yapanlar çok iseler ve böylece yakın bir depreme kırmızı dipli mumla davetiye çıkarıyor iseler, deprem bir-iki bireyin uyarısıyla engellenemez, o birey başlıbaşına bir "ümmet" değerinde olsa bile.

İbrahim Peygamber başlıbaşına bir ümmet değerinde idi. (Nahl, 16/120) Ne var ki O'nun insanlığa sevgisi; "şefaat"i; öğüt ve uyarılara kulaklarını tıkayıp azmış bir toplumun mahvını önleyemedi. (Hûd, 11-69).

Toplum depremleri, Arz depremlerinden çok, üzerindeki binalarda, toplumlarda beliren çatlakların giderilmesi, binanın depreme dayanıklı hale getirilmemesi halinde vuku bulan çökmeler şeklinde kendisini gösterir. Uyarılara kulak tıkanmayıp da zamanında "sevgi mühendisliği" ile bina yeniden yapılanırsa çöküntü önlenir. "Sevgi mühendisliği"nden haberi dahî olmayan "jeolog"lar, "toplumbilim" alanında da "mürşid" sayılırlarsa o toplumun âkıbetinden korkulur. Bu alanda "Sakallı Celâl" mukallidlerine değil "Mevlânâ Celâleddîn"e kulak vermek, Mesnevî'de, "yıkılan ev ile, sahibinin konuşmaları"nı okumak gerekir ey Azîzan! Heyhât! Dinleyen, öğüt alan mı var? Yar yüreğim Yâr/Gör ki neler var?/Bu halk içinde bize güler var/Ko gülen gülsün/Hak bizim olsun/Gaafil ne bilsin?/Hakk'ı sever var! Konuşursunuz, biraz sonra ezberden okuyacağı teranede ezberi bozulmasın deyû hiç dinlemeyip, fısıltıyla, ezberlerini tekrar eder, sonra da teranelerine başlarlar: -Toplumun bunca sorunları varken, cepheyi çağdaş bir fıstıkîye boyamamız, terasda sürekli partiler vererek çağdaşlığımızı kanıtlamamız, bodrum katına tıkılmaları için yönetim plânına kural koyduğumuz çağdışı kılıklı site sakinlerinin eşit hak istemelerini önlememiz gerekirken, bu yönetim plânı değişikliği nereden çıktı şimdi? İran Post-İslâm'a geçerken, -ben de Amerika'nın yalancısıyım- biz de İran'ın yerine mi geçicaaz? Duvardaki çatlakların üzerine yönetim plânını yapıştıralım ve deldirmeyelim, üzerine de pabucubüyük sakallı-cübbeli Celâl Hoca, yetmediyse bir de Kemal Hoca üfürsün, yel üfürsün, sel götürsün, yeter ki bodrumdakiler bodrumda kalsın!

Ey Azîzan, dinleyen olmadığı için, sürekli tekrarımı hoş görün, n'eyleyeyim, "yangın var!" diye haykırırken, kimsenin aldırmadığını görünce, balkondan Orhan Pamuk gibi yan binaya geçiş de yapamıyorsanız, ya kendinizi balkondan atarsınız, ya da haykırmayı sürdürürsünüz. Haykırmayı sürdürünce de, rahatını bozduğunuz için küplere binen bir habîs, talimli maymununu göndererek sizi balkondan aşağı atıp susturabilir. Hrantımız'a yapıldığı gibi! N'eylemeli, soruyorum! Bu Yunus'a dediler/Artık-eksik söyleme!/Ya niçin söylemesin? Tutuşuben yansın mı?

Ey Azîzan! "Türkiye büyüyüp Turan olacak!/Düşmanın ülkesi vîran olacak!" teranesini hâlâ çağıranlar var! Vatansever olmak için mutlaka başkalarını ezip mahvetmek

mi gerekiyor? Sevgi balını ejderha (canavar) "zehr-i mârı" ile katıştırmak, öldürücü zehrin etkisini ortadan kaldırmaz. Kur'an-ı Kerîm'i hiç mi okumadınız? (Mumtahine, 60/8-9). Ey hâs Azîzan! Sizler elbette okudunuz, ne var ki benim buradaki "Azîzan!" hitabım size değildir, "en güzel şekilde tartış!" emri dolayısıyladır.

"Sevgi mühendisliği" alanının da hesâb-ü hendesesi, "mîzan"ı vardır. Zıpırlardan illallah yâhu! Katışıksız sevgi, toplum yapısında çatlaklar, kırılgan çizgiler doğmasını önler. Bunun için de, her insan, ötekinin de kendisi gibi insanlık değerine sahip olduğunu idrak etmelidir. Kendisini "pitbull" olarak değil, hiç değilse "kıtmîr" örneğine göre eğitmelidir. Tekrar ediyorum: Sevgi'nin Hukuk Felsefesi'nde aslolan, ilke olan insan hürriyetidir. Anayasa'ya "Kamu düzenine aykırı olmadıkça biber dolması yeme özgürlüğüne dokunulamaz" meâlinde bir madde konması nasıl anlamsız ise, "başörtüsü özgürlüğü"nün de belirtilmesine gerek yoktur. Nitekim bundan vazgeçilmiştir. "Cumhuriyetin kazanımları", ikide bir kaldırılan "**yeniçeri kazanı**" değildir. Bunlar sağlam bir şekilde yerlerinde durmaktadırlar. Yapılması gereken, bu toplum yapısından, bu tehlikeli kırılgan çizgileri izale etmektir. Zülüflü baltacılar ve yarmagül ablalar kendi yaygaralarından sağırlaşmayı artık bıraksınlar. Toplum yapısı, Sevgiden doğan temel değer ve ilkelerde temelini bulmadıkça, "kötü ruhlar"ı kovma şamatalarıyla çökme engellenemez. "Lâiklik" cilâsından geçirilip piyasaya sürülmüş "Şamanizm", "hakikî mürşid" değildir. Anlayın artık ey sevgili **zülüflü baltacılar** ve yarmagül Ablalar!

10.02.2008

Kötü Şartlanma Birikimi

İnsan toplumlarında yanlış bir icraatın önü alınmaz, düzeltilmez de üstelik yaptırımlarla desteklenirse, bir de "ulemâ fetvası" alınırsa, bu yanlış icraat döneminde doğan çocukların da çoğunluğu "taklit" kanununa uyarlar, "atalarımızdan böyle gördük" yoluna girerler. Oysa, daha önce işaret ettiğim "zarar kadîm olmaz" duyarlılığı korunmak gerekirdi. Kötü birşey, "böyle gelmiş, böyle gider" diyerek alıkonmaz, terk edilmek gerekir. Mevhum (sanal) başörtüsü yasağı da bu kabildendir. Ancak, uzun bir süre bu "kötü"nün veya "yanlış"ın tepki görmemesi dolayısıyla "mübah", hatta "farz" olduğunu zannedenlerin "güven"i de korunur ve onların insan hakkı, insanlık onuru da ihlâl edilmez, zarar görmeleri önlenerek "insan toplumu yönetim san'ati" (siyaset)nin icabi yerine getirilir. İşte bu siyaset için "Ali gibi er gerek işbu yola giresi" ve "Rüstem işi anlama Hayder gerek!" denmiştir.

9 Şubat günlü Cumhuriyet gazetesinde bir karikatür gördüm: Baykal'ı dinleyen, başörtülü olmayan, anlaşıldığına göre Baykal'ın seçmeni olan bir kadın topluluğuna, Baykal "şimdi Kur'an-i Kerim'den sureler okuyacağım" der demez, dinleyen kadınlar başlarını örtüyorlar. Karikatürün çizeri bu karikatürü, bu tutumu eleştirmek için mi çizdiğini bilmiyorum. Ne olursa olsun, bana bir "intak-ı Hakk" gibi göründü; yani "Allah söyletiyor" dendiği gibi. Demek ki bu başı açık ana ve bacılarımız, kızlarımız, hayat yoldaşlarımız, vatandaşlarımız, başörtüsünü "siyasi bir simge" olarak

değil, Kur'an-ı Kerim dinlerken örtülmesi gereken bir örtü olarak görüyorlar. Başka hanımlar da bu şekilde örtünmeyi genel bir Allah emri olarak niçin göremesinler? Şu halde Dertli'yi hatırlamamak mümkün mü? Dertli'ye, sazının, şeytan aracı" olduğunu söyleyene, Dertli ne demişti? Be Allah'ın sersem kulu / Şeytan bunun neresinde? Şimdi bazılarımız da başörtüsünü bir nev'i lâik enkizisyonu'nun "cadı avı"na çıkmasına hak verecek çok tehlikeli bir "gericilik şeytanı simgesi" olarak görmeye şartlandırıldık. Bu akıldışı şartlanmalardan "kazanım" adı altında kazanç sağlayıp mendil açan, keşkül uzatan, parsa toplayanlara "be Allah'ın şaşkın kulu / Simge bunun neresinde?" demek ne kadar zor! Kaldı ki, birşeyin yasaklanması için, "simge" olması değil, neyin simgesi olduğu ve bu simgenin taşınmasıyla açık kanun hükümlerine dayanan "kamu düzeni"nin bozulması ciddî tehlikesinin mevcut olması gerekir. Ne zaman kamu düzeninin bozulması tehlikesi vardır? Bu "simge", demokratik Hukuk Devleti'ne düşman bir fesat örgütün simgesi ise! İslâm'ı böyle görüyorsanız, yazıklar olsun! Böyle görmüyorsanız, kızlarımıza simge isminin konmasını da yasaklayın, belki bu isim de başörtüsünü kasdediyordur, savcılar, bütün remzi, remziye, rümuz goncagülleri nüfus kütüklerinden devrimci bir hışımla silip süpürsün, tümünün adı meselâ "şepke" olsun!

Cumhuriyet'deki karikatür, bana geçen gün yine boş bir ümitle katılıp "ye's ile kendimden geçerek" ayrıldığım Siyaset Meydanı'ndaki bir "gözlem"imi hatırlattı: Çanakkale Savaşı'nda yetim kalmış, başı doksan yıldır örtülü Fatma Ninemiz'in "perde"deki sûreti, oradakilerin tümünü duygulandırdı ve gözlerini yaşarttı. "Çanakkale içinde aynalı çarşı" terennümüne yaşlı gözlerle katıldık. Ardından yine oraya çağrılı gençlerimizin konuşma fırsatı bulanlarından -Allah emsâlini çoğaltsın- Ankaralı bir başı açık hanım kızımız hâriç, kızlı-erkekli, cümlesi, başörtüsüne ateş püskürtmeye devam ettiler: -Siyasi simge! Mazaallah bunlar yarın başı açıkları da örtünmeye zorlarlar ellelem! vs. Esasen oraya ne dediğini bilmeyip "ele, sözdür danışır" bir kadından başka tek bir örtülü kız çağrılı değildi.

Ey Azizan, artık anlayalım Allah aşkına ki: Lâik enkizisyon da en az Ortaçağ Batısı'nın enkizisyonu kadar korkunçtur: "Düşümde gördüm, bunlar ileride beni haklayacaklar, şu halde ben şimdi bunlarda kaşınacak tırnak bırakmıyayım da ne başlarını kaşısınlar, ne göbeklerini!" zihniyeti ile verecekse Hukuk buyruğunu / artık bu işin sen çekiver kuyruğunu! Ben de Allah'dan korkmasam "Ali Kırca, 1909'da, yani Sultan Hamid'i tahttan indirdiğimizde doğan ve 2008'e kadar da başında gericiliğin aydınlığa tepkisinin simgesini taşıyan Fatma Nine'ye niçin onur ödülü verdi de İlmiye Ninemiz'e vermedi?" deyû, hakkında amansız bir soruşturma başlatacak bir cim savcısı aramaz mıyım? Oysa ey Azizan, Sevgi temelinden başka temel kabul etmeyen Adalet devleti düzeninde, Tabii Hukuk'un temel ilkelerinin lâmıcımi yoktur, sözü ayağa düşürüp biribirimizle kıran kırana güreş tutarsak, başörtüsünü iki ucundan halat gibi çekiştirirsek, sonunda hepimiz tepetaklak gideceğiz ve mazaallah "İran olmayalım!" derken "Irak" olacağız!

Baykal da bu işin şaka götürür yanı olmadığını artık anlamalı ve "İdamı göze alırsınız" gibi son kertede mide bulandırıcı tehditlerini bırakmalıdır. Anayasa'nın -bugünkü- Başlangıç bölümü de mutlaka "Millî Mutabakat" ile Anayasa'dan çıkarılmalıdır. Yine mi Türkçe konuşamadım ey Azizan?

11.02.2008

Akıl ve Gönül Uzlaşması

Akıl ve gönül; uzlaşmaya uygun yaratılmışlardır. Her ikisi de Allah'ın bağışıdır. İnsana da irade verilmiştir. İyiyi, güzeli, doğruyu seçmelidir. Seçmelidir, fakat seçmek zorunda değildir. Ayrıca, toplum içinde kötü seçimlerin birikimi; iyi seçim yapmayı zorlaştırmış olabilir. Yine de insan akl–ı selîmini terketmemiş ise, gönlünü de, kendisine teslim edildiği şekilde, kalb-i selim kılabilir, kendisini çevre şartlarının kötü etkisinden kurtarabilir. Bir toplumda akl–ı selimini köreltmiş olduğu için kalb–i selimini de yitirmiş kimseler çok olursa, o toplumun işi zordur. Bu gibi toplumlarda kurtuluş (felâh) ümîdi bile duyulmaz olur, "akl–ı selîm ve kalb–i selîm işbirliği" dendiğinde, ya "Türkçe konuş da anlayalım!", ya da her iki saftan da, "sen de onlardansın!" haykırışı yükselir. Türkçe, veya duruma göre, başka dillerden konuşsanız da anlamazlar, çünkü akıllarını kullanmayı unuttukları için mantıklı düşünce ve doğru yorumdan da haberleri yoktur. Bir kısmı da "akl–ı selim"lerini kullanmaksızın, "Selâm"ın gönüllerinden çıkmasına sebep olan bir çağrıyla gönüllerine "kötü"yü çağırmışlar, gönülleri "kalb–i selim" olmaktan çıkmıştır. Bu sebeple; "akl–ı selim"leri kendilerine ıztırap vermemesi için de, "akl–ı selim"i terkederek yerine "şeytanet"i, "kurnazlığı" koymuşlardır. Bu gibilerin "Hakk"ın yerine "çıkar"ı koymaları ve "hayat felsefeleri"nin "ben dümenime bakarım!" olarak özetlenebilmesine şaşılmaz, acı duyulur, esef edilir. Çıkarların her zaman ve tamamen uyuşmasına

imkân olamadığı için, çıkarlar üzerinde ancak geçici ittifaklar sağlanabilir, "Hakk"ı terkedenler arasında sürekli bir "Hılf-ul-fudûl" (erdemliler andı) olamaz. Yüce Sevgili'nin irtihalinden sonra "Hılf-ul-fudûl"ün unutulması örneğinde olduğu gibi. İki ağır emanet, (657)'den (680)'e kadar, yirmiüç yıl arayla, mızrağa geçirilmedi mi? "Fodullar toplumu"nda "Hılf-ul-fudûl"un esamîsi mi okunur?

Ey Azîzan, toplum olarak içinde bulunduğumuz halin ciddî bir vehamet derecesi vardır. Geçenlerde, Hukuk Fakültesi'nin üçüncü sınıfına gelmiş, kalbini kötüye teslim etmemiş bir kız öğrenciden şu sözü duydum: –"Başörtüsü yasağı kaldırılırsa Hukuk Devleti nerede kalır?" Ben de şu soruyu sordum: "Almanya'da başörtülü öğrenciler üniversiteye giriyorlar, bizde de 1998 başlarına kadar girebiliyorlardı, Hukuk Devleti bu yasağın kaldırılmasıyla mı zarar görür, yoksa olmayan bir yasağın fiilen dayatılmasıyla mı?" Bu öğrencim, yukarıda da söylediğim gibi, kalbini kötüye teslim etmemiş olduğu için, derhal gülümseyerek şu cevabı verdi: –"Galiba birinci sınıfa dönerek Anayasa Hukuku'nu yeniden okumam lâzım!" Artık şunu söylemeye gerek duymadım: –Tekrar aynı şeyleri okursanız ne yararı olacak ki?

Hakkın pazarlığı, geçici ittifakları olmaz. Günün şartları değişebilir, ne var ki "mîzan" değişmez. Mekân şartları değişebilir, ne var ki "Haleb oradaysa arşın daima buradadır". İlâhî Divan'da "Rabbim, ben Mizan'ı terketmişdim, sadece kendime haksızlık yapıldığında: –"Mizan yok mu? Teraziyi doğru tutsanız a!" diye haykırır, başkası, öteki için de haykıranlara ben de: –"Ülen satılmış! Ülen hemi Papa'dan, hemi Moskof'dan, hemi Fener'den, hemi Erivan, hemi AB, hemi ABD, hemi İran, hemi İsrail'den para alan!" deyû haykırırdım; "kusuruma bakma da bir an önce birkaç köşkle birkaç hurime kavuşayım!" denemez.

Mizan, mantık, akıl, kalb–i selim.. bunlardan söz edenin karşılaşacağı soru, eyvah ki değişmiyor: –"Ne konuşuyon ulan sen?"

1983 yılı sonlarında Almanya'da bir Türk topluluğuna dinden-imandan söz eden tanınmış bir vatandaşımıza, şu sorunun sorulduğuna –dehşetle– tanık olmuştum (Allah'dan, konuşan zat kendini söylediklerinin heyecanına kaptırdığı için ne söylendiğini anlayamayıp konuşmasını sürdürmüştü): –"Araban var, şu halde benzin masrafın var, bu parayı kim veriyor? Sakın sen de Asala'dan olmayasın?"

Ey Azîzan! Öyle bir güne kaldık ki, edep yoksunu hödükler, "çifte standard"ı bırak! diye, çifte standardın yanlışlığını öteden beri savunanlara akıl öğretiyor! Kezban Hatemi'nin, kendisi başını örtmemesine rağmen başörtüsünü savunması "çifte standard" imiş ve bu gibi "sarışınlar" –aklınca hakaret ediyor!– başörtüsünü savunmakla ülkeyi ateşe atıyorlarmış! İrfanı ileri seviyede olan merhum bir Azerî dost, bu gibi "hayret verici" durumlarda, "Cengelistân-i Hodâ'dır daa!" açıklamasıyla kendisini tesellî ederdi: "Allah'ın yarattığı bu ormanda, insanın karşısına türlü-çeşitli mahlûkat çıkabilir, derd etme!"

Kendimizi birey olarak tesellî edelim, öfkenin ve üzüntünün doğuracağı yan etkilerden korunalım, "innallahe maassabirîn!" ve "Yâ Sabûr!" diyelim, ne var ki toplum olarak artık "menfî seleksiyonlar ülkesi" olmaktan bu "cennet vatan"ı kurtaralım. –Vaay! Cennet vatan derken dinsel çağrışımlar ve simgeler kullanıyorsun, niyetin belli! –Ülen, seleksiyon diye bir lâf ettin, keleklik etme, cennete bu lâflarla girilir mi? –Ya Sabûr!

13.02.2008

Sevgi Yoksunluğunun Kötü Sonuçları

Sevgi yerine kîn ve hasedi geçirmiş bir insanın bedeninde de sevgi yoksunluğunun kötü sonuçları görülür. Vitamin yoksunluğu nasıl kötü sonuçlarını gösterirse, kalsiyum eksikliğinin nasıl kötü sonuçları olursa, kin ve hased keskin sirkesinin de küpüne zarar vereceği açıktır. Sevginin yerine kin ve hasedi geçiren insanlar önemli bir mevki'e geçerse başkalarına zarar verme imkânlarının da daha çoğalacağı yine açıktır. Ne var ki çok az sevgi yoksunu; sevgi yerine kini geçirdiğini açıkça söyler. Tamamına yakın çoğunluğu, Kabil açıklığıyla davranmaz ve Habil'i öldürürken timsah göz yaşları da dökebilir: -Ah kardeşim, beni niçin seni öldürmeye mecbur ettin? Suç öldürende değil ölendedir, biz seni öldürür, vatanı kurtarır, sonra da birey olarak baş ucunda ağlarız, Yezid Efendimiz de böyle yapmadı mı?

Bu davranışı seçenler, bu tutumu takınanlar, "şeytanet" sahibi, "seçkin zalimler"dir. Bir de bunların maşa gibi, araç gibi kullandıkları, robotlaştırmak için uyuşturucu bağımlısı kıldıkları bîçareler vardır ki, bunlar "pitbull"laştırılmışlardır, "yüksek edebiyat" yapamayıp sadece kendilerine bekletilen kin sloganlarını haykırırlar.

Hukuk Devleti'nin "kanser"i, toplumda Sevgi yoksunluğu odaklarının oluşmasıdır. Bu odaklar, yine sevginin, sevgi âhenginin toplumda hakim olamamasından oluşur. Yönetenler ve "aydın"lar toplumun sağlıklı beynini ve gönlünü temsil etmeyip hastalıklı hücreler; seçim ve atama kan dolaşımı

ile yukarılara da sıçramış ve erken teşhis konamamış ise iş vahîm olur. Yine de Yunus'un (A.S.) kavmi Ninova halkı örneğinde olduğu gibi, uçuruma yuvarlanmaya ramak kalmışken frene basan ve geri vitese takan toplumlar da vardır.

Önce "yabancı"lardan başlayalım ki "pitbull" dişlerinden sakınma ümîdimiz tamamen yok olmasın: Almanya'daki son toplumsal kanser belirtisi, "Türk" düşmanlığının baş göstermesi, ibret verici bir örnektir. İnsanlığı terkedip canavarlığa dönüş yapan herkes, gerçek anlamda "gerici"dir. Kaatil alman olunca "işte AB'li gâvurlara güvenen ve onlara kul olanların gafletinin sonuçları!", Maktul alman olunca da "işte Türk'ün ayranı kabarınca misyonerlere nasıl derslerini vereceğinin şanlı atalarımızın ruhlarını şâd eden muhteşem örneği!" diye haykırmak, kanser odaklarına mensup olmanın belirtisidir. Toplumsal kansere karşı "hakîm"lere ihtiyaç vardır. Heyhat! Bizde "pitbull" derekesinde olanlar, kendilerini "hakîm" sanırlar, böyle eğitilip şartlandırılmışlardır. Bir zamanların Ninova (Kerbelâ yöresi) toplumu, son anda uçurumdan dönebilmiş idi. Saddam devri Irak toplumu bugün içinde bulunduğu halden kurtulma "rüşd"ünü gösteremedi. Hangi toplum olursa olsun, tedavinin sevgiden kaynaklanan Adalet düzenine, erdemliler uzlaşmasına, hikmet ve ilme (bilgelik ve bilgiye) yönelmedikçe, toplumsal kanserin önlenemeyeceğini bilmelidir. İslâm Alemi niçin geri kaldı? Hikmet reçetesinde yazılanları uygulamak, Sevgi'nin âb-i hayat kaynağında arınmak yerine, bu reçeteyi "muska" sanıp boynuna asmakla yetindiği, iki ağır emaretten birini muskalaştırıp diğerini de tamamen terkettiği için! Hristiyan Âlemi'nde ise, yeterli olmasa dahî, Sevgi düzeyi daha yüksek olduğu için! Almanya; son canavarlık örneğini bir uyarı işareti olarak almalıdır. Bizim de uyarı işareti olarak almamız gereken nice olaylar oldu ve olmakta. İbret alıyor muyuz? -Hadi oradan efenim! Ne ibreti? İbret-mibret geçmişte kaldı, hedef saptırmayın! Biz, bir ermeni gazetecinin öldürülmesinden sarsılıp da yolumuzu değiştirecek ödleklerden değiliz! Başörtüsüne ödün verirsek ardından Ekümeniklik, Rühban Okulu, zabt edilen taşınmazların iadesi gelir, bu iş çorap söküğü gibi gider! Sloganımız, Atatürk'e rağmen Atatürk içindir! Biz yılmaz cumhuriyetçi-ulusalcılar olduğumuza göre, bizim kazanımlarımız cumhuriyetin kazanımları demektir, başörtüsü savaşımız kazanımlarımızın elden gitmesini önleme savaşımıdır, kazıyalım ki kazanalım!

İyi amma ey Zülüflü Baltacılar ve ey Yarmagül Ablalar! "**Kazan kaldırmadan ikide birde/Kazan devrildi, söndürdü ocağı!**" beytini olsun bir kez hatırlayın!

Ey Azîzan, kişi noksanını bilmek gibi irfan olmaz! Sadece kendi inancına göre yaşama hürriyetini savunmak ve "fularıma ilişme de yularına razıyım!" demek de Sevgi ehline aslâ yakışmaz. Başımdan geçen bir örnek vereyim: Bir televizyon "musahabe"sinde, bir Zat, İslâm'da ve Yüce Sevgili'nin tutumunda "şiddet" olduğunu söyleyince, ben de hiddet ve şiddetle itiraz edip Yüce Sevgili'nin hiçbir zaman "Hitlervârî" bir davranış göstermediğini, Benî Kurayza'ya da soykırım uygulamadığını söylemiştim. Sonradan bir Zat-ı garabetsimat'ın şöyle döktürdüğünü gördüm: **-Hatemi'nin, Yahudiler'e uygulanan şiddete niçin böyle karşı çıktığı ayrıca bir merak konusudur!**- Ey Azîzan, zulmün çeşitli kalelerini koruyan zülüflü baltacılar ve yarmagül ablalardan hangisini beğenirsiniz? Bana sorarsanız hiçbirini! Allah cümlesini ıslah buyursun. İzzet'in Rabbi olan Allah'ı, bütün bu söylenenlerden tenzih ve tesbih ederim.

14.02.2008

Yerinde Alkış ve Kargış

Ey Azîzan, Dedem Korkut diliyle söyleyelim, bir zamanlar, ve yine herkesin değil, bazı salih kişilerin "alkışı alkış, kargışı kargış" idi. Alkış da "hani bana şakşak?" istirhamının cevabı olarak el çırpma veya frenk âdetiyle masa dövme anlamına değil, "hayır duâ" anlamında idi. Hayır dua ile, alkışlayan, bir sözü, bir davranışı beğendiğini gösterirdi. Bârekallah gibi. Nenem, Azerî şivesiyle "berekallah!" derdi. Kargış da beğenmediğini belirtmek, kınamak, daha "vahîm" anlamıyla "beddua" demekti. Babam, nâdiren neş'eli olurdu ve neş'eli olduğu zamanlar da sadece iki dizesini bildiği türkülerden birini söyleyebilirdi: Bunlardan birinin ilk "dizesi" (mısra) şöyle idi: Gargamışam, gargamışam benevşeler bitmesin! (Kargadım, kargadım, = kargıdım, kargış eyledim ki menekşeler artık yetişip göğermesin! - Buradaki "bitmesin"in anlamı: tükenmesin! değildir, bitkiden feraset buyurula!)

Dedem Korkut; bir zamanlar beylerin "alkışının alkış, kargışının kargış" olduğunu söylerken ne diyordu? Demek ki, Dedem Korkut'dan da önceki bir mutlu zamanda, Türk göçebe boyları Azerbaycan ve Doğu Anadolu'ya yerleşip İslâm ile müşerref oldukları sırada, "erenlerin İslâmı"nı, ileride Yunus Emre'nin temsil edeceği İslâm'ı benimsemişlerdi, Emevî ve Abbasî İslâm görünümünü değil! Bir kimsenin alkışının alkış, kargışının kargış olması; çifte standarddan arınmış, riyadan ve münafıklıktan, ahlâkî yargı karşısında

aymazlık veya cehaletten korunmuş olması demektir. Ey Dedem Korkut, kendi döneminden dahî memnun değilken, daha doğrusu: senin dönemin bu mutlu dönem olduğu halde onaltıncı, belki de onbeşinci yüzyılda devran dönmüş ve ahvâl bozulmuş iken, bir de hâlimize bak! "Yom vereyim Hân'ım!" diye başlayarak bize hayır dua edebilir misin? Alkışa mı lâyık görürsün, kargışa mı? Hiç değilse bizim için "günahlarınız adı güzel kendi güzel Muhammed (S.A.) aşkına bağışlansın!" diyebilir misin? Aşkımız yoksa, sadece riyamız varsa, hiç değilse "kargış" da etmeyip "Allah sizi ıslah etsin!" diyeceğini umuyorum, geçen gün ben de "iki yakanın kalpazanları" için toptan bu duada bulundum, ardından yüzünü görmediğim münzevî bir Aziz'den şu "ileti"yi aldım: -Boşuna kendinizi yormayınız, ıslah filân olmazlar!"

Ey Azîzan, "îman" yakasında kalpazan yoktur ve bu kesindir. Ne var ki zâhire göre hüküm verilen İslâm yakasında kalpazan veya şapşal elbette bulunur. Bulunmasaydı bugünkü durumda mı olurduk?

Allah'dan ümîdini kesmişler yakasında ise sadece kalpazan veya şapşallar bulunur. Şapşallar, İslâm yakasındaki kalpazanlardan bir sadmeye maruz kaldıkları için, bu travmanın üstesinden gelemeyip sevgi dağarcıklarını, çıkınlarını değneklerine takarak veya koltuklarına sıkıştırarak karşı yakaya yönelenlerdir. Bunların "yitirilmiş çocuk" olarak birgün baba ocaklarına ve ana kucaklarına dönecekleri umulur. Bu yakanın kalpazanlarına gelince, karşı yaka kalpazanlarından aslında farkları yoktur. (Yok aslında biribirimizden farkımız/Ama biz ilerici-devrimci-kültive-hormonlu kalpazanlarız!)

Ey Azîzan, "başörtüsü" ara sınavında, isterseniz vize sınavı diyelim, bir türlü "geçer" not alamadık ve almamakta

da direniyoruz. "İnancına göre yaşama hürriyetine, açık bir kamu düzeni kuralı ile, zarar tehlikesi doğduğu için, sınır getirilmedikçe, kimsenin müdahale hakkı yoktur" kuralına "eyvallah!" demek bu kadar mı zor? Şapşal sevgililere soruyorum, ve "eûzu billahi min-el-hubsi vel habâis" diyorum. Türkçesi, "şapşal değil kalpazan olan veya kalpazanların ağır derecede çarptıkları zülüflü baltacılar ve yarmagül ablaların şerrinden Allah'a sığınırım" demektir.

Cevabı son derece basit olan bir sorunun cevabını veremeyip yine sınıfda kalınca, ardından gelecek "müslüman olmayan vatandaşlarımıza yapılan haksızlıkların telâfîsi" sınavında başarılı olmayı ümîd edebilir miyiz? Heyhat! Geçen yılki "yüzde kırkyedi" seçiminden önce olduğu gibi, "çifte vav" remzinden bîhaber bazı zevat, çifte vavlı kuvâcılar ve hattâ ulusalcılarla birlikte, "hakkın yarımyamalak ve göstermelik iadesi" teşebbüsüne bile, "Haçlılar!" ithamıyla karşı çıkıyorlar. Kimsenin aklına "alkışı alkış, kargışı kargış olma" ev ödevi gelmiyor. Ev ödevimizi Yüce Sevgili'nin bize verdiği cedveli kullanarak yapacak yerde İblis firmasından aldığımız "çifte standard" cedveliyle çiziktiriyoruz. Oysa zulmün, haksızlığın yol açmakta ve açacak olduğu zararlar telâfî edilirse, Allah bu davranışımızı mübarek kılar ve dünya ve âhiret saadetine yol açılır.

Ey Azîzan, "ben Şahımı buraya kadar severim!" sözü, bu dünyanın kalpazanlık pazarında yürürlüktedir. Kalpazan darphanesinden çıkan meskûkata aslâ rağbet buyurmayın kim âkıbet nedâmeti yaman ve bî-amân olur. "Sana nasıl emrolundu ise, öylece dosdoğru davran!" buyruğuna muhatap ve bununla mükellefiz, "çalkala yavrum çalkala!" buyruğunu size kim verdi, hiç düşündünüz mü? Sualim elbette hâs Azîzana değildir estağfirullah! Geniş anlamda bir "alkış" da "hayır yönünde uyarı" demektir, "mağrûr olma padişahım, senden büyük Allah var!" alkışı gibi. İmdi, Fakıyr de cümle azametli zülüflü baltacıları ve yarmagül ablaları alkışlıyorum: -Gaafil olmayın, şeytan dünbeleğiyle çalkalayıp kıvırmayı bırakın, kendine veya Allah'dan başkasına tapınma sevgi değildir, sevgi ehli olun, çifte standardı kesinlikle terk edin, Allah'a emanet olun vesselâm!

17.02.2008

İmancılık Oynamak

Çocuklar arasında -yine var olsa gerek!- benim çocukluğumda bir "evcilik oyunu" vardı. "Yetişkin" tavrı takınılır, hayalî fincanlardan hayalî "kaaveler" içilirdi. Namık Kemal Merhum "Çocukluktan niçin dûr (uzak) eylemiş insânı isti'dâd / Eger her matlebin (istenenin) tahsiline (elde edilmesine) feryâd lâzımsa! der. Gerçekten de, çocukluktan kurtulamayan saçı-sakalı ağarmış nice zülüflü baltacılar ve saçları ağarmış nice yarmagül ablalar vardır ki, "niçin kardeşini tırmalıyorsun, o sana birşey yapıyor mu, sen de onu rahat bırak uslu uslu oynamasanız bile kendi başına oyna!" derseniz bir an için boş gözlerle dinlemeksizin baksalar bile ardından tepinmeye, ağlamaya, bağırmaya başlarlar: -İstee-mi-yoorum! Ben arkadaşımla güzel güzel çağdaşlık oynarken bu musibet başını örtüyor, çağdaşlık oyunumuzu bozmak için nisbet yapıyor! Açsın başını, yoksa ben onu bu oyun odamdan (kamusal alandan) dışarı atmasını bilirim, hem de saçını başını yolup yüzünü gözünü tırmalayaraktan!

Çağdaşcılık oyunu meraklıları çocuklar (ak veya kır saçlı bebekler) yanında bir de imancılık oyunu meraklıları vardır. Yunus Emre, bu çocukcağızlar için "tıfl-ı nâreste (yetişkin olmayan küçük çocuk) iken eteğin(i) at edinip / ele çevgân almadan meydan arzu kılarsın!" der. Yunus; Sa'di'nin olan bu sözü Türkçe'ye aktarmıştır: Çun kûdekan ke dâmen-i hod esb kerde-end / Dâmen suvâr

kerde vo meydânet ârzûst. (Merhum Abdulbakî Gölpınarlı Hocamız'ın Yunus Emre Divanı'nın önsüzünde, bu konuda bilgi vardır).

Kur'an-ı Kerim ve Ehl-i Beyt, iki baha biçilmez değer, çocukların ellerine imancılık oynasınlar deyû emanet edilmemiştir ey Azizan! Yüce Sevgili; "size bırakıyorum" buyurmuştur, "emanet ediyorum!" değil! Bu da benim bugün dikkatimi çekti, yoksa ben de "iki ağır emanet bırakıyorum" ifadesini düşünmeksizin tekrar ediyordum. İki çok değerli şey, "imancılık" oynamaları için nasıl olur da çocuklara bırakılabilir? İki baha biçilmez, değerli vasiyet konusundan birincisi olan Kur'an-i Kerîm, çocuklar "reşid" oluncaya kadar "velileri"ne, Ehl-i Beyt'e emanet edilmiş, "velilerinin kadrini bilip sözlerini dinlemeleri" de çocuklara vasiyet edilmiştir. Yazık ki vasiyet filân dinlenmeyip üçüncü velinin mübarek başının bedeninden ayrılmasına boş gözlerle seyirci kalınmış, daha sonra da "imancılık ve ermişçilik oyunu" sürdürülmüştür. Oyun odasının bir tarafında da çağdaşcılık oyunu oynayan çocuklarla arada saçsaça ve dahi başbaşa kavgaya girişilmiş ve üstün gelen diğerini insafsızca tırmalayıp pestilini çıkarmıştır. Bu arada velilerinin eğitiminde reşid olanların da bu iki takımdan birisince defterlerinin dürüldüğü çok görülmüştür. Selâm, saygı ve sevgi Sevgi yolu şehitlerine!

Ey Azizan, imancılık oyunu sedirinde oynayanlara yan bakarak çağdaşcılık sedirinde oynayan Sakallı Celâl Bey -İltibas buyurulmasın: soyadı Şengör değil!-, Merhum Mahir İz'in, "Devrimler"den sonra kendisine sorduğu "-bütün söylediklerinizi yapıldı, niçin hâlâ huzura kavuşamadınız, memnun değilsiniz? "sorusuna şu cevabı vermiş: -Sen hiç tiyatroya gitmedin mi? Tiyatroda olan bitenlerin hepsi rolden ibarettir. İşte biz de rol yapıyoruz (gerçeği yaşamıyoruz). (Merhum Mahir İz'in, "Yılların İzi" başlıklı hatıra ki-

tabından mealen aktardım. Her nekadar sakallı Celâl Bey monografisinin yazarı bu konuşma hakkında -yanlış hatırlamıyorsam- izhâr-i şübhe eylemekte ise de, sohbet halkasına dâhil olmamakla birlikte kendisini gördüğüm ve birkaç satır nâzik iltifatnamesini aldığım Mahir İz Bey'in yalan söyleyecek birisi olmadığına şehadet ederim).

Ey Azizan, bize "usta aktör" veya "usta aktris" olma ödevi verilmiş değildir. Kerbelâ'da tiyatro oynanmıyordu. Usta aktör veya aktris olmak, sadece insanlar "iyi"yi, "güzel"i, "doğru"yu gösterme amacıyla, bu yönde yeteneği olanların meslekî hedefidir. Yoksa meselâ iman etmeksizin imancılık oynamak, ancak "münafıklık" demek olabilir. Nefs-i emmare"mizin aktörü olmaktan vazgeçmeliyiz. Aksi takdirde, imancılık oynamakla geçen bir ömrün perdesi çelişkili şaklabanlıklar ve soytarılıklar üzerine indikten sonra, gerçeği ancak bu sırada kavrar, "perde kaldırılsın, veya bana yine rol verilsin" diye bağırırız da yararı olmaz. Bütünlemeye kalmışızdır ve bütünleme sınıflarına âhirette devam etmemiz gerekecektir.

Tırmalaşıp boğuşan çocuklara "es-mes, kavgayı kes!" diyoruz, yine esip savuruyorlar, kavgayı kesmeyip tırmandırıyorlar, çağdaşçılık oynayanlar imancılık oynayanlardan bazılarını "boyalı aşık kemiği veya şeker, bilye, topaç vs." ile kandırıp kendi saflarına çekiyorlar. Gel muabbir, eyle ta'bîr, var mı derde çâreler?

-Ey Azizan, kanaatimce: çâre "eûzü bi-Rabb-in-Nâs'ı; suflörden alarak rol icabı okumakta değil, "yaşamakta"dır. Vesvâs-ul-Hannâs karşısında biçare kalmaya mahkûm idiysek, Rabb-un-Nâs'a sığınma çağrısının anlamı olur mu? Sığınalım, ondan sonra çocuklar gibi olalım! İyi çocuklar olalım!

18.02.2008

Derd Çok Hem-Derd Yok

Onaltıncı yüzyılda da derd çok, hem-derd yok, düşmen kavî, tâli' zebûn imiş. Merhum Fuzulî böyle söylüyor. Pir Sultan da O'nu doğruluyor: Derdim çoktur hangisine yanayım? Yine tazelendi yürek yarası/Ben bu derde nerde derman bulayım?/Meğer dost elinden ola çâresi!

Hem-derde şimdi ne diyoruz? Belki de "empatik!" filân diyenler vardır da ben daha duymadım! Pir Sultan; insanlar arasında hem-derd olanlara da "dost" dermiş ki, "bir dost bulamadım, gün akşam oldu!" dizesini de söylemiş.

Biz şimdi daha kötü durumdayız: Dost da aramıyor, döğüşmek için dişimize göre düşman arıyoruz, daha doğrusu hiçbir zarar görmeksizin yere sereceğimiz biçareler arayarak mahvetme, ezme, yok etme, zarar verme tutkumuzu tatmin etmek istiyoruz. Susturuculu silâhıyla çevredeki damlara konan martı ve karga milletine soykırım uygulayan canîler, kediceğizin diyaframını attığı çifteyle patlatanlar, köpek, kedi, kuşlar karşısında, öldürme, zehirleme tutkuları şahlananlar var. Böyle olmayan sevgi ehli de, biribirine düşman kılınmak isteniyor. Bu kötülük tohumları herhalde çoktan ekilmiş olacak ki: 1402-zede olup yedi yıl sonra Üniversite'ye döndüğümde: o sıralarda çiçeği burnundan düşmemiş bir genç avukat; bahçedeki kedileri beslememe bakarak izhâr-i hayret ve takdir buyurmuş idi: "**-İslâmcı" birinin de kedi seveceğini hiç düşünmezdim, şaşırdım ve sevindim, sanırım, siz başka tür İslâmcısınız!**"

Oysa "gönülden gönüle olan yol"u tarihî birikim ve önyargı molozlarıyla tıkamayanlar, bir "sarmanın" gönlünden Yüce Sevgili'ye erebilirler.

Yanlış hatırlamıyorsam, 1970 yılı idi. "Lâdikli Ahmed Ağa"nın ziyareti niyetiyle, arkadaşım Yurdakul Dağoğlu'nun arabasında İstanbul'dan azîmet eyledik. Ankara'dan doktor Emin Bey ile yola çıktığımızda, ne hikmetse, araba bozuldu ve ziyaret nasip olmaksızın otobüsle İstanbul'a döndüm, kısa bir süre sonra da göçtüğü haberini aldım. Geçenlerde bir kitapta gördüm ki Ahmed Ağa'nın; Yüce Sevgili Ahmed'in (S.A.) nazarına mazhar olmasının sebebi, askerde iken günlerce açlık çektikten sonra eline geçen bir-iki lokmalık ekmeği, yanına yanaşan bir aç kıtmirceğiz ile paylaşması; yarısını ona vermesi imiş. Şaşılmaz! O ulular ulusu; "**bir beldede bir kimse aç sabahlarsa, bütün o belde halkı Allah'ın emânından çıkar**" buyurmadı mı? Ali-Cân da: "**Çevresinde açlık ve susuzluk çekenlere aldırmayıp, farkında olmayıp kendini doyurmak bir insana ayıp, utanç vesîlesi olarak yeter!**" demedi mi?

Beş Şubat Salı günü bir taksiyle Boğaz'ın karşı yakasına geçmeye yönelmiş iken, daha köprü ayağına gelmeden, Ortaköy yakasında ve yolun üzerinde, bedeni yola yapışıp hâk ile yeksân olmuş, geçen arabalar arasında ön ayakcağızları üzerinde başı havaya dikili kalmış, kulakları da havaya dikili, bıyıkları sağa-sola uzanan, gözlerinde dehşet ve istifham okunan, ak postu üzerindeki boz rengi başını kaplamış bir ölü kediceğiz gördüm. Az önce, belki yavrularına süt verebilmek için rızk aramak üzere yolun karşısına geçmek isterken ezilmiş idi. Son günlerde "simge"ye şartlandığımız için hâlâ düşünüyorum: -Hangi seçenek söz konusu idi? Bu bir simge mi, yoksa bir gösterge miydi?

18 Şubat Pazartesi tarihli Yeni Şafak'ta; "simge" değil, endişe verici bir "gösterge" gördüm: "Yaşam için modern prefabrik yapılar" reklâmının yanında, Bursa, Osmangazi ilçesi, Şehreküstü Mahallesi'nde, evsiz bir vatandaşımızın soğuktan donmuş bedeninin ve onun da yanında, O'nun can yoldaşı Karabaş'ın yaslı resmi vardı. Hâlâ Allah'ın emânında mıyız? "Şen" olması dileğiyle, "Şenol" adıyla dünyaya gelen bu insan, Kıtmîr-Karabaş'ın yaşlı ve yaslı gözleriyle gidiyordu: "Yaslı gittim, şen geldim"e uymuyor! "Şehreküstü" adında da bir gösterge, bir işaret var mı acabâ? Herhalde bu vatandaşımızın, "şehir sakinlerine küskün" gitmediği söylenemez. -Aman bizden davacı olma hemşehrim, "hemşehrim" dedikse de "hem-derdim" demedik yâ! Biz bu dondurucu soğuklarda çok önemli, ülkenin ölüm-kalım sorunu olan başörtüsü sorunuyla uğraşırken, seni kim düşünür? Laiklik ilkesi, ülkenin temel ilkesidir, gerisi teferruattır! Sen derdini Osman Gazi'ye anlat!

Ey Azîzan, acabâ "kezzab" yapay sorununda da bizatihî bu sorunu imâl edip ortaya atanların vasıflarını gösteren bir işaret var mıdır? Malûmdur ki "kezzâb", "çok yalancı" demektir. Bizatihî kezzab olan zevat; "bencil amaçlarımıza ulaşmak için her araç yasaldır" derler, sermayeleri yalandan ibarettir. Kendileri "kizb"den araç îmal ederlerken, Hakk'a karşı da "mükezzib" olurlar, Hakk'ı yalanlamaya kalkışırlar. İlâhî Dîvan'da "vay haline (Hakkı) yalanlayanların!" buyurulacağını akıllarına getirmezler.

Bu kezzab ve mükezziblerin pazarına revnak ve revâc veren ortam, "salaklaştırılmış olma" ortamıdır. Salaklığın sisi; alâmetleri, göstergeleri, simgeleri belirsizleştirir. Hiçbir menfaat hesabı yapmaksızın Hakk'ın yanında olanlara salaklar salınır ve bu sis ortamında felekden bir nice kâm alınır. Ey Azîzan, Pîr-i Rûmî'nin, "İsa'nın salaktan kaçışı" kıssasında hoşça ibret vardır. Aman salaklaşmayalım!

Ey Azîzan, olup bitene akıl erdiremiyorum: Haydi İlhan Selçuk'u bir yana bırakalım, Mümtaz Soysal'a neler olduğunu kime sorayım? Sizden hiç değilse bir görüş isterim: -Zeyd, Amr'ı; olmayan bir yasağı kaldırmaya kalkışma cürmüyle itham ve tehdid bil-i'dâm eder ve Amr dahi: -Pervâmız yoktur, beyaz çarşafımızı hazır etmişiz! dirse, hangisi mübalâğa zevzeklik etmiştir? -Adama bak, Kasımpaşalılık'tan kurtulamadı! Hiç değilse "giyotinler bizi durduramaz" desene! Bu ne zevksiz söylem yaa! - Hiç kimse Menderes, Zorlu, Polatkan imalarıyla siyasî kazanç sağlamaya kalkışmasın! Yirmiyedi Mayıs'a referans imtiyazı sadece bizdedir! Biz yaptık, parsası bizimdir!

Ey Azîzan, niçin susarsınız da zevzekler konuşur? Âhımı ben de Ahim'e mi götüreyim? Ya: -Siz size benzersiniz, biz karışmayız! derlerse? - Meded yâ Dâd-res!

20.02.2008

Taklid İle Tok Olmak

Tâc ma'rifet tâcıdır/Sanma gayri tâc ola! Taklîd ile tok olan/Hakıykatte âc ola! Taklîd ile tok olmak; îmancılık oynamak demektir. İmanda taklîd olmaz. Fıkh'da, Füru'da taklîd olur. Füru', "teferruat" anlamında değildir. Usûlsüz füru işe yaramaz. Usûl îman esaslarıdır. Füru, davranışlarını bu îmana uygun kılmaktır.

İlâhî Sevgi ile îman biribirinden ayrı değildir. Aklın da hedefi, özü, bâtını sevgidir.

Sevgi yolcusuna ve hele Sevgi ehline, "Sevgiyi bırak ve Sevgi ile kin, adalet ile zulm karşısında eşit mesafede cephe al, daha sonra benim buyruğumla Hakk ve bâtıldan, Sevgiyle kinden, adalet ve zulüm firmasından perakende ve benim vereceğim pusulaya göre, -elli gram Sevgi sosu, bir okka zulm usûlünce alışveriş et! denemez. Sevgi "sos" değildir, "insan"ın temel ihtiyacıdır, "zulmüm çok acı, yenmez oldu galiba, azacık yapay Sevgi tozu katalım" diye düşünenler, Hukuk Devleti helvasını karabilenler değildir. Helvâcıya tablakâr lâzım!/Ol kâra da iktıdar lâzım! ey Azîzan! Muktedir, işinin ehli tablakâr bulamayan, "tevzi'-i adalet edemediğime göre ben de bari bundan böyle dükkânımı kapatayım da zulmün dağıtıcısı, satıcısı olayım" deme hakkına sahip değildir.

Sevginin füru'u; Sevginin aslından ayrılmaz. -Sevgi ağacının kendisini seviyorum ammâ meyveleri bana çağdışı bir tat veriyor, şu halde en iyisi ağaçlara ad değiştirmek, Sevgi

ağacına kötülük ağacı, kötülük ağacına Sevgi ağacı adını vererek bir taşinen iki kuş vurmak, hemi feylesof olaraktan ünlenivirmek, hemi de kötü ağacın meyvelerinden yoksun kalmamak! -Olmaz gözüm olmaz! Şecereyi sevmek, semereyi sevmemek mümkün değildir. "İnsan"a "allemel-esmâ" (Allah Ademe isimleri belleti) ile, isimlerin ilmi verilmiştir. Evrensel Hukuk'un temel ilkelerinin kaynağını değiştiremezsin, bu ilkeleri değiştiremezsin, "isimler"i de değiştiremezsin, "sorumlu" olduğun gerçeğini de değiştiremezsin!

Ey Azîzan, Sevgi yolunda ilerlerken atalarımızın yanlışlarından prangalar i'mal ederek ayaklarımıza takınmak zorunda değiliz. Bunu yapmazsak, bu yanlışların sorumluluğunu yüklenmiş olmayız. Bu prangaları taşırsak, Sevgi yolunda ilerleyemeyip yere yığılır ve bu sebeple biz de sorumlu oluruz. "Zarar kadîm olmaz" ve "zarar izale olunur" ilkelerini unutmamalıyız.

"Ma'rifetullah"dan insanlığı men' etmek, günahların, zulmün en büyüğüdür. Sevgi; hayat kaynağıdır. Sevgi yolunda yol kesen canavar olmak, elbette en büyük zulümdür. Lâiklik ilkesi; "lâ ikrâhe fid-dîn" ilkesinin, "inanç dayatmama ve inancına göre yaşamaya engel olmama" düşüncesinin güvencesidir, yoksa "ma'rifetullah'a engel olma" ilkesi değildir. İnsan yalnızca bedenin muhtaç olduğu gıdayla, ekmekle yaşamaz, hayatın amacı Sevgili'ye kavuşmaktır.

İnsanlara can güvenliği sağlamamak, insanlık onurunda eşitlik ilkesi yerine sömürü, ayırımcılık ve zulmü geçirmenin savaşımını vermek de büyük günahların ikincisidir. Füru'da, Hukuk alanında, "eşit insanlık değeri" ilkesini değil de "bazı insanları köleleştirme, sömürme, can güvenliğini ihlâl etme"yi savunma, savunanların "usûl"ü de inkâr ettiklerini gösterir. İman ile zulm aynı kişide birleşmez.

İnsana dünya hayatında insanlık haysiyetine yakışan bir hayat seviyesi de gerekli olduğu için, "adalet"i bu yolda engelleyenler, başkalarının emeği mahsûlü olarak kazandıkları mallardan üstelik bir hayır cihetine vakfettiklerini hangi ad altında olursa olsun gasb ve yağma edenler de büyük günah işleyenlerdendir. Bu "zarar"ın izalesi de, gasb edilen "ayn"ın iadesi, iade edilemiyorsa tazmini şeklinde olur. Zulmün hiçbir ma'zereti ve adaleti yerine getirmenin hiçbir erteleme bahanesi yoktur. Bu gibi konularda "çifte standard" olmaz. "AB'ne serbest dolaşım özgürlüğü ve tam bir eşitlikle girelim amma ne onlara ne de gayrimüslim vatandaşlarımıza aynı özgürlüğü tanıyarak ecdadımızın ruhunu muazzeb etmeyelim" diyene, "nerede bu bolluk? Alan da kaçan mı?"nın frenkçesinden başka bir karşılık bekleyebilir mi? Kaldı ki, ecdadımız "iyi örnek" sahibi olanlar ise, adaletden değil zulmden muztarib olurlar, "kötü örnek" bırakanlardan ise, bizim onların örneğine uymamız onları daha fazla muztarib kılar, buna karşılık "adalet" ile davranmamız da sorumluluklarını azaltacağı için, "muazzeb" etmez, aksine; bir nebze ferahlık sağlar.

-Ne söylesen boş! Bir elimde cımbız, senin sözlerinden deliller ayıklarım, öbür elimde ayna, kendi görüntüme hayran olup dalâl-i kadîmimi sayıklarım. Umurumda mı Dünya?

-Allah yardımcın olsun, ıslah etsin oğul, ne diyebilirim ki bundan artık?

21.02.2008

Mütekabiliyet

Mütekabiliyet (karşılıklılık) ilkesi; insanlık değerine saygıyı askıya alma veya pâymâl etme, ayaklar altına alıp çiğnemeyi meşru kılan bir temel ilkedir. Temel ilke: "İslam'da zarar ve mukabele biz-zarar yoktur" ilkesidir. Bu ilkenin atasözü şeklinde bir ifadesi: "kanı kanla yıkamazlar, kanı suyla yıkarlar" şeklindedir. Hiç kimse, "onlar da bizimkilere böyle yapıyorlar" gerekçesiyle, vatandaşa değil yabancıya dahî zulmetme hakkına sahip değildir. Mütekabiliyet ilkesi; zulme ruhsat veren bir ilke değildir. Şu halde nedir? İnsanın Dürüstlük ilkesine uyma ve âdil davranma, herkese adaletle muamele etme yükümünü aslâ ortadan kaldırmaya cevaz vermemekle birlikte, hukukî yükümlülük olmayıp sadece ahlâkî vazife olan güzel davranma, borçlu olmadığı, yükümlü olmadığı halde başkasına iyi davranma talimatını askıya almaya cevaz verir. İnsanlık onurunda "muadelet" (denklik) vardır ve buna saygısızlık, bu denkliği bozma; açık zulümdür. İslâm'ın zulme cevaz veren aslî veya fer'î hiçbir hükmü yoktur ve olamaz. Demek ki Tabiî Hukuk'un da yoktur. Horozlanan, kostaklanan, cebîn ve denî olanlara yakışır biçimde Fakıyr'e "ileti" ileten ve teşvîş-i huzûr etmeye çalışan bîçarelere âcil şifa dilerim. Adalet alanındaki muadelet bozulamaz. Sadece "mücamele" alanında "mütekabiliyet" olur. Bu alanda "bizi sevenleri cânım/Biz de severiz sultanım!" diyebiliriz. Yoksa sevmediklerimize zulmetme hakkımız aslâ yoktur. Kur'an-i Kerim'in hükmünü, Tabiî Hukuk'un hükmü olarak (Mumtahine, 60/8-9) Azizan okusunlar. Kur'an-ı Kerim'i can ü gönülden benimseyenler; bundan sonra zulm için hiçbir mazeret bulamazlar. -"Mücamele" alanında değil- Adalet alanında bir sorun tartışıldığında hamasî nutukların, şanlı ecdâd edebiyatının hiçbir değeri yoktur.

Bunu söylediğiniz anda, Kur'an-ı Kerîm tam aksine yorumlanarak, karşınıza "meşru müdafaa" âyeti çıkarılabilir. (Dokunulmazlıklarda kısâs ilkesi). (El hurumâtu kısâs... Bakara 194). Oysa meşru müdafaa, sadece denklemi, denkliği bizzat bozana, ihlâl edene, saldırgana karşı caizdir. Yoksa meselâ "Gümülcine veya İskeçe'de bir imama gözünün üzerinde kaş! ve dahî tavuğuna kış! demişler, şu halde vazife-i vataniyyemiz, en yakın cemaat vakfından, hiç değilse en yakın gayrimüslimden bunun öcünü almaktır" düşüncesi; Hakk'dan değil, Rabb-ün-Nas'dan -hâşâ- değil, Vesvas-ul-Hannâs'dan gelen bir saptırmadır. –"El-hurumâtu kısâs! Âmennâ! Ancak, Onur Bey, insanlık onuru herkesde eşittir, yalnızca size mahsus değildir, kan ve kin davaları da bâtıl ve temelsizdir, kimse kimsenin sorumluluk yükünü yüklenemez. (En'âm 6, 164: Lâ teziru vâziretun vizre uhrâ.) Bu ilke; Kur'an-i Kerim'de beş kez tekrarlanır: 6/164, Isrâ 17/15, Fâtır, 35/18; Zumer 39/7, Necm 53/38).

Heyhât! Ne söylersek söyleyelim, alacağımız cevap değişmez; sadece gerekçeler –takımların söylemlerine göre– değişir: -Bize, ilkokulda, "yurdumu-milletimi özümden çok seveceksin" diye yasa belletildi. Anayasa'nın Başlangıç bölümünde de "millî menfaat söz konusu olunca Anayasa susar" deyû yazar. Biz Tabiî Hukuk filân bilmeyiz, Tal'at Paşa Düstûru'nu biliriz: -Yok kanun, yap kanun!- Tövbe estağfirullah! Tal'at Paşa da nireden çıktı? Bu sözün arabîsini filân kitapta filân üstadımız söylemiştir. Binâen alâ-zâlik,

hiç değilse sakalı-bıyığı dahî olmayan kimselerin sözüne bakıp da gayrimüslimleri tepemize çıkarmayın! Her gayrimüslim; potansiyel misyoner, ateist ve hattâ siyonisttir. Bu iktıdar, demek oluyor ki, ermenilere, süryanilere, rumlara, yahudilere ve hattâ sabiîlere satılmış olduğuna göre, gel "Yok kanun-yap kanun!"cu gardaşım, biz de seninle bir gözel ma'nen ittihad edelim ki mâlen terakkî ediverelim!

Oysa Doğru Yol bu değildir. Doğru Yol; Ahlâk'ın Kesin Buyruğu'nun yoludur. Tabiî Hukuk'un evrensel ve genel ilkeleri; Mütekabiliyet ilkesine bağlanmış değildir.

Bunu idrâk edebilmek için de Kur'an-ı Kerîm'in yorumunu "**Usve-i hasene**" olandan almak gerekir. (Güzel örnek) Ondört bedr-i münîr'in (dolunay) Şems'i, Nur kaynağı, İlâhî Nûr'un Bedr-i münîri ve Ondört Ma'sûm içinde diğerlerinin güneşi olan Ahmed (S.A.); "(**Müslüman olmayan vatandaşlara) zulmedenin hasmı benim ve ben kimden davacı olursam davamı İlâhî Divan'da da, Din Günü'nde de güderim**" buyurdu. (Cami'-us-Sagıyr, II, s. 140'dan naklen: Gölpınarlı, Hz. Muhammed (S.A.) ve Hadisleri, 2. bası, Okat-Istanbul 1962, s. 59).

İmdi size soruyorum ey Azîzan: -Önceki Cumhurbaşkanının tam aksine gerekçelerle Meclis'e gönderdiği Vakıflar Kanunu'nu, şimdiki Cumhurbaşkanı'nın da "ettiği hayır ürküttüğü kurbağaya değmiyor!" gerekçesiyle geri göndereceğini ümîd ediyor musunuz?

- Amma da yaptın haa! Niçin geri göndersin ki? Bundan âlâsı, can sağlığı!

- Değil maalesef! Rum, ermeni ve diğer cemaatlerden hukukî kılıflar uydurularak "gasb" ve "zabt" edilen gayrimenkullerin iade edileceğine ilişkin hiçbir düzenleme getirilmedi. Sadece "nâm-ı müsteâr"la kayıtlı mallar, çok

belirsiz "yokuşa sürme itirazları" ileri sürülmezse ve yine "vatandaş için de mütekabiliyet" garîbesi nihayet terkedilirse, göstermelik bir-iki "iade" yapılacak. Daha doğrusu; henüz zabt edilmemiş bir iki taşınmaz, "iade edilmiş" gösterilecek. "Mülhak vakıf statüsü" devam edecek, sadece Tanzîmat Geleneği'ne uyularak: Cemaat vakfına mülhak vakıf denmeyecek. Katolik vakıflarının, yetimhanelerin, manastırların, kesin yargısı olanların, Rühban Okulu'nun, Patrikhane tüzelkişiliği'nin esamisi dahi okunmayacak. Bu kar helvasını kardınız da, acaba kendiniz beğendiniz mi ey etkili ve yetkili Azîzan?

24.02.2008

İslâm Düşmanlığı Anayasa'ya Aykırıdır

Lâiklik ilkesinin ardına sığınarak "ırkçılık" yapmak Anayasa'ya aykırıdır ve suçtur. 1994 yılında Ahmet Altan ve Neş'e Düzel'in yönettikleri bir programda söylemiştim: İstiklâl Marşı, Anayasa'nın 3. maddesinde belirtilir ve 3. madde de "değiştirilemez" maddelerdendir. Şu halde İstiklâl Marşı'nın "Hakkıdır Hakk'a Tapan Milletimin İstiklâl" mısra'ı da -İstiklâl Marşı'nın okunan son mısra'ı olarak- "dağda da davar izi var" mısra'ından farklıdır, önce İstiklâl Marşı'nda yer alır ve İstiklâl Marşı değiştirilemez. İşlerine geldiğinde, "İ'damı göze alırsınız" tehdidini savuranlar, işlerine gelmediğinde İstiklâl Marşı'na yönelen hücumlarda niçin sessiz kalıyorlar? Sonra: bu mısra, yukarıda zikredilen: "Dağda da davar izi var" mısraından farklı olarak, asıl söylenmek istenen "...gözü var" mısra'ına kafiye olsun diye söylenmiş gelişi-güzel bir mısra değildir, ikinci kıt'anın sonunda, "maksûd"u belirten mısradır. Bu mısra, Anayasa'nın 3. maddesi dolayısıyla, Tabiî Hukuk ile Anayasa arasında "boru hattı" kuran mısradır, bu boru hattını döşeyen Mehmed Âkif; bu mısra'ı içtenlikle söylediği için, inşaallah nur içinde yatmaktadır. Anayasa'nın Başlangıç bölümüne sokulan çok sakıncalı: "menfaatin Hakk'a üstünlüğü" kuralı; bu mısra bereketiyle giderilmelidir. Hakk yücelir ve O'nun üzerine yükselinemez.

Bu mısra'ın öneminin bilincinde olmayan bazı müteşairler; kendi yazdıkları karamelâ kağıdı beyitlerini İstiklâl Marşı yerine ikame etmek istediler. Allah'ın bu Millet'e rahmeti devam etmekte imiş ki emellerine ulaşamadılar. Merhum Âkif de "Allah bu Millet'e bir daha İstiklâl Marşı yazdırmasın!" demişti. Âmin!

1994 de söylediğim söz; birçok gerçek vatanseverin gözlerini yaşartmıştı. Üç yıl sonra 28 Şubat gelince -benim bu sözümü mü hatırladılar bilmem- İstiklâl Marşı bir süre fiilen terk edilip yerine başka bir marş birçok toplantıda fiilen ikame edildi. Çok şükür 28 Şubat coşkusu dağılınca İstiklâl Marşı'nın itibarı da iade edildi. Ne var ki bazılarının içinde yer eden İstiklâl Marşı sevgisizliği; yeni bir (28) Şubat sevdasına düşülen bugünlerde yeniden patlak verdi. Allah bu Millet'i "Hakkıdır Hakk'a Tapan Milletimin İstiklâl!" mısra'ından mahrum etmesin! Bu bilince sahip olan -yetmiş milyon kişi içinde- "yedi" kişi de olsa ve onlar da sığındıkları mağarada derin bir uykuya daldırılmış olsalar, yine de Allah'ın bu ülkeyi koruyacağı ümid edilir. Bütün toplum uyur-gezer gafillerden ibaret olursa, ozaman halimiz gerçekten yamandır ey Azizan! Uyur-gezer olmaktansa, Ashâb-ı Kehf gibi uyumak hayırlıdır!

Hakk, Allah'ın sıfat (isim)larından biridir. Allah'ın bütün isimleri güzeldir ve biribirinden ayrılmazlar. Mehmed Âkif Merhum, bugün bazı kişilerce övülmeye "hak" kazanmak için ne demeli idi? "Hakkıdır Hakk'a tapan milletimin izmihlâl mi? Yoksa: "Hakkıdır ırka tapan milletimin istikbâr!" mı?

İmansız Sevgi; sevgisiz iman olmaz, çünkü Allah'ın hiçbir sıfatı zatından soyutlanamaz. Böyle olunca da bilinçli bir ateistin sevgi iddiası, zalimin de iman iddiası saydam bir nikab (maske) altında sırıtan bir yalandan ibarettir. Bir kimse yırtıcı hayvana parmak ısırtan bir canavarlık tezahürleri gösteriyorsa, "-ossun, ne var yani?

Adam Müslüman, helâl olsun ona bu yollar!" diyen ya ahmaktır, yahut zalimin şerîk-i zulmüdür. Aynı şey bir zalim için aksi gerekçelerle söyleniyorsa, yine aynı hüküm değişmez: -Adam jakoben, helâl olsun ona giyotinde düşen kelleler! Zulüm yardakçılığından kurtulup Sevgi ehli olmak isteyenleri sindiren ve yıldıran, daha da kötüsü: Sapmalarına ve sapıtmalarına sebep olan Vesvâs-ul- Hannâs vesveseleri vardır: -Benden söylemesi, Allah sevdiğini -hâşâ- yerden yere vurur! Kelime-i Şahadeti söyle, ne var ki içinden o kadar da ciddiye alma, yoksa Kerbelâ imtihanını kabul etmiş olursun! -Allah bize "âdil olun!" demiştir emme, "adalet"in ne olduğunun belirlenmesini de bize bırakmıştır buna dört yüz dirhem "ilâhiyyat Ekolü" derler, adaletin değişmez ölçütü olduğu görünüşü Şi'a, dolayısıyla Abdullah İbn Sebe' adlı bir kurgu-kişilik, uydurma bir adam uydurmuştur, İslâm yönetimle ilgilenmez, sadece işletmelerin kârlı yönetimiyle ilgilenir.

Bu vartayı atlatmak için, Resûl-i Ekrem'i (S.A.) tam bir güvenle sevmek ve O'na tâbi olmak gerekir. Bu sevgiye sahip olan, ondört ma'sûm-i pâk'ın her ferdini sever. Kerbelâ şehitlerini, Zeyneb'i, Ebul-Fazl Abbas'ı, Ondört Ma'sûm-i pâk sevgisinde fâni olan bütün suedâ'yı (said ve saideleri ebedi mutluluğa liyakat kazananları) sever.

Allah bu ülkeyi sevgisiz İslâm müddeilerinden korusun. "Şehitliği göze alamazsın, şu halde üç kağıtçı ol!" vesvesesinden yakasını kurtarmak isteyen de şöyle düşünsün: - Herkes Huseyn olamaz, ancak herkes Huseyn'i içten sevebilir. Kerbelâ'ya güç yetiremeyene oradan firâr izni verilmiştir, ne var ki ayrılırken ağlamayana yazıklar olsun!

Zulm ile iman aslâ bağdaşamaz. Zalimin övülmesinden Arş titrer. Bu idrâk seviyesine yükselen birisi de şöyle bir vesvese ile karşılaşabilir: - Haklısın, ancak, zulmün anlamı başkasına zulm söz konusu olmadıkça yoktur, insanın kendine zulmetmesi ise Allah'ın rızâsına uygundur, buna "keffâret" denir. Ferdi alanda, cinsel alanda, toplumsal alanda zulme boyun eğme ve nefsini aşağılama en büyük erdemdir! -Aslâ! Bu da şeytani bir vesvesedir!- Vesvâs-ul-Hannâs'ı da Allah yarattığına göre, sen Şerr'e karşı çıkmakla Allah'dan daha iyisini mi biliyorsun? - Şu halde Allah niçin Vesvâs-ul- Hannâs'dan kendisine sığınmamızı buyuruyor?

25.02.2008

Kedinin Gözündeki Dehşet

Geçenlerde, Boğaz Köprüsü'nün Ortaköy girişinde rastladığım, bedeni seramik çamuruna dönmüş ve gözleri dehşet ve hayretle açık, başı ön ayakları üzerinde dik kalmış kedinin neyin göstergesi olduğunu anlayamadığımı yazmıştım. Değerli bir Aziz bana iletti ki: -Bu kedinin belki yavrularına yiyecek arayan bir anne kedi olduğunu yazmışsınız, oysa ben hergün akşamları Anadolu yakasına dönüyorum ve o yörede ezilmiş kedilere rastlıyorum. Tahminime göre, kedilerin tekrar evlerine dönüşünü önlemek isteyen bazı beşer canavarları -bu deyimi o zarif zat kullanmadı- hayvancağızları arabalarına alıp bu gibi yoğun trafik bölgelerinde dışarı atıyorlar, hayvancağız şaşkına dönüp kaçmak isterken eziliyor! Bu izahı duyunca; hayvancağızın gözlerinin niye dehşetle açıldığını ve bu kedi başının neyin göstergesi olduğunu anladım: -Kediceğiz, "ben dünya derdinden kurtuluyorum, ey beşer, sen binlerce yıldır daha insan olamadın mı? Bu kadar mı canavarlaştın?" sorusuyla gözlerini açmış ve öyle kalakalmıştı. Belki de kendisini yola fırlatan sahibini görmek, ona bu soruyu yöneltmek istemişti.

Yüce Sevgili; bir kediye zulmettiği için cehennem hastahanesine sevkedilen, diğer yandan da bir köpeği susuzluk ölümünden kurtaran ve bu yüzden cenneti hakkeden iki kadının hikâyesini anlatmışdı.

Bu "gösterge" ve "simge"yi anladıktan sonra, 1980 yılında bir alman dergisinde rastladığım resim aklıma geldi: Fransa'da bir geniş karayolu, arabalar geçiyor ve yolda, serilip asfalta yapıştırılmış köpek ve kedi bedenleri! Altında da açıklama: -Fransa'da, insan değil beşerin bile yüz karası yaratıklar (Dergi böyle demiyordu, ben yine işe karışmaktan kendimi alamadım) hayvancağızları kışın can yoldaşı olsunlar diye alıyorlar, yazın tatile çıkarken de birlikte alıp yolda arabadan atarak bu dertten kurtuluyorlar! Şu halde Ortaköy civarında gördüğüm kedi başı; yoksa yirmi-otuz yılda "Batı rasyonalizmi"ni "yakalayabildiğimiz"in mutluluk verici bir göstergesi miydi? Bu soruma başlarını sallayarak ve "bence de ööle!" diyerek karşılık verenler elbette çıkacaktır. Allah kurtarsın! Sevgisizlik kazanılmış hamakat hastalığının en güvenilir yoludur. Kazanılmış hamakat hastalığına yakalananların tek kurtuluş yolu da mümkün olduğunca yüksek şiddette Sevgi akımıdır. Bu akım da kaçak tel çekerek değil, Yüce Sevgili'den alınabilir. (Tabîb-i Kulûb)

Kazanılmış hamakat hastalığının çeşitli alt türleri vardır: Ortak özellikleri de mantıklı konuşmanın hezeyan, çifte standardlılığın en büyük erdem sanılmasıdır. Bunlar hastalığın "a'raz"ıdır. Sebebi; Sevgi kaynağıyla ilişkilerinin kesilmesidir. Bu durum devam ederse; bir süre sonra kazanılmış hamakat hastalığı müzminleşir. Yine de bu bir "hastalık" olduğu, doğuştan gelmediği için, iyileşme ümîdi yüzdeyüz vardır. Ne var ki bu hastalıktan muztarib olanların kendi durumlarından haberleri yoktur. "Hal"leri, "sârî"dir, Türkçesi: bu sayrılık bulaşıcıdır, hele bir de müzminleşir ve salgın halini alırsa, hastalıktan kendilerini Allah'ın lûtfuyla koruyabilmiş olanlar da hastalığa kötü yakalanmış olanlara tedavî tavsiye ettiklerinde hasta muamelesi göreceklerinden endîşe ederler ve "araziye uyarlar". Ne de olsa, "vîran olası hanede evlâd u ıyal var"dır. Kazanılmış hamakat hastalığına yakalananlar da çeşitli takımları tuttukları için, herbirinin karşısında "takıyye" de aslında kolay değildir.

Toplum düzenleri, ortak sebebi Sevgisizlik olan bulaşıcı hastalık salgınlarının önünün alınmamasından dolayı çökerler. Bu çöküş sırasında dümeni ele geçirenler, sağ veya sol yöndeki kayalık veya girdaba doğru yönlenirlerse, destek veya köstek haykırışları ayyûka çıkar: -Ülen ortaçağ artıkları! Gidi çağdaşlık düşmanları!- Sırtınız yere gelmesin şanlı atalarımızın ardılları!

-Yetişin dostlar, iş işten geçmeden bunların partisini kapatalım, yoğusam bunlar kızlarımızın başını aydınlığa kapatacaklar, kapanma, kapat! Ağlama, ağlat! Yoksa çekilmez bu hayat! Susma, sustukça sıra sana gelivirecek! Nato'ya inanıyoruz ve bağlıyız!

Kazanılmış hamakat hastalığına tutulanların şamatası öylesine sersemletici olur ki; bu hastalığa tutulmayanlar da başağrısından, başlarına çatkı çatıp yataklarına çekilirler: -Aman başım tuttu! Ne haliniz varsa görün! Biz adam olmayız zâti! Deli güllâbiciliğine hâlim kalmadı!

-Amanın dostlar, bugünleri de mi görecektik? Bizden olmayan, bizden deeldir, sizden olmayan sizden deeldir, gelin hele bir lâhza uzlaşıp şu patrikhanecinin hesabını görüvirelim de sonracığıma ağız dadıynan boğuşuruz!

-İşte anlaştık ahbab! Durmuş saat de günde iki kez doğru konuşur. Haydi ulusal uzlaşıma!

Ey Azîzan, kazanılmış hamakat hastalığımızın bilincine varıp derhal Sevgide akıl ve gönül sağlığımıza kavuşmadıkça bu işin sonu hiç de iyi görünmüyor! Ortaköy'de, artık gözleri dehşetle ve hayretle açılmış, insanlığın çöküntüsüne bakan kedi başı görmek istemiyorum. -Kediyi bırak, önce insan! Zırt-pırt sevgi de deyip durma burada aile var!- Vâh ve eyvâh! Bir kedim bile yok!

27.02.2008

Erdem Devleti

Hukuk Devleti'nin ne olduğundan maalesef habersiziz. "Hukuk Devleti" terimi Almanya'da doğdu. "Terim" yeterli olsaydı, Ondokuzuncu yüzyıl başlangıcında bu terimin Almanya'da doğuşundan yüzotuz yıl kadar sonra, Hitler Almanya'da iktıdara gelemezdi. Ne var ki Alman toplumu İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra ye'se kapılmadı ve hayret verici bir hızla kalkındı. Tarihî mirasının iyi ve olumlu unsurlarından yararlanmasını bildi.

Bugünün Almanyası'nda baş gösteren ırkçılık tezahürlerini acıyla karşılıyoruz, Almanlar'ın da bizde olup bitenleri acıyla karşıladığı gibi! İnsanlığın ortak değer ve hedefleri üzerinde işbirliği yapmak, "insanlık ümmeti"nin ortak yükümü iken bu yükümü unuttuk. Hatırlama yönünde biribirimize yardımcı olmamız gerekirken, ya "tencere dibin kara/seninki benden kara!" kavgasıyla, yahut "benim tarihî birikimimde daha parlak olaylar ve kişiler var!" tarzında "biribirine nisbet verme" kavgalarıyla vakit geçiriyoruz. Bu arada en kolay soru olan "başörtüsü sorunu"nda bile toplum olarak bütünlemeye kaldık, "Başlangıç Bölümü" sorununda ne yapacağız? Korkunç bir "ihtilâf-ı kelime" (kavram ve terim kargaşası) içindeyiz. En kolay soruda ileri bir adım atılmış iken; bu ileri adımı atanlar "kabîle Devleti" oluyorlar, zulm=adalet olduğu için de insaf ve adalet dışı davrananlar "Hukuk Devleti'nin yılmaz savunucuları" unvanını bol keseden alabiliyorlar. Şecaat arzedilirken gitgide artık sadece

sirkatler söyleniyor. Hukuk Devleti; Adalet Devleti'ni çağrıştırmaz oldu. Adalet teriminin de artık çok def'a: "zulm" anlamına geldiğini yukarıda söylemiştik.

Bu ay tutulması; şamatayla, silâh sıkmayla, teneke çalmakla önlenemez. Erdemler Düzeni hedefine bu kadar terim ve kavram kargaşasıyla ulaşılamaz.

Hukuk Devleti teriminin delâlet ettiği kavramı istemekle ve ona erişmek için gerekenlerin yapılmasıyla ulaşılır.

Hukuk Devleti teriminden önce bunu karşılayan bir terim İslâm Âlemi'nde yok muydu? Yok idiyse, bu kavramın da bilincinin olmadığını gösterir.

Kamu Hukuku alanında erken başlayan sapma; "Medîne" teriminin öz anlamını unutturmuş, yerine, sadece renksiz olarak "kamu gücü"nü bir süre için elinde bulundurmayı ifade eden "devlet" terimi ve devletin "hanedan"a göre adlandırılması geleneği geçmişti. Ne var ki "Hikmet"in bu "yitik" için kullandığı "terim" unutulmadı ve arapçaya "medîne-i fâzıla" olarak aktarıldı.

"Âl-i Cengiz oyunu" bu kavramı tekrar zihinlerde gölgeledi. Yine de unutulmadı. Osmanlı medreselerinde bahsi geçmez oldu. Bu gibi konularla uğraşmak, o dönemin terimleriyle "umur-i saltanata müdahale", yani "lâikliğe aykırı" sayılabilirdi. Bu "lâiklik" anlayışı da "Âl-i Cengiz oyunu" döneminde sahnelenmiş ve Emevî ve Abbasî uygulamalarından sonra yapılan bu aşı tutmuştu. Böylece uygulamada Hukuk Devleti (Medîne veya medîne-i fâzıla) bilinci de, "Medîne-i fâzıla" düzeni içinde ancak doğru kavranması ve uygulanmasına kavuşulacak olan "eşitlik adaleti"ne dayalı "lâiklik" bilinci de unutulmuştu veya bu kavramların "bilinmez" olduğu görünümünün uyandırılması ihtiyata muvafık idi. Yoksa tencerede aş ve pencerede hadisata karışmayıp sâdece temaşa edecek baş kalmazdı.

-Amma da yaptın haa! Koçi Bey Risalesi, Koca Sekbanbaşı Risalesi felân yok muydu?

-Ey gözüm, bunlar vardı, amma bunlarda "Medîne-i fâzıla" özlemi yok demesek bile çok bulanıktı. Terimde artık hiç kullanılmıyordu. Yoksa Koçi Bey Risalesi'ne denk metinler Oniki Eylül döneminde dahi sipariş edilmiş ve müelliflerinde Koçi Bey kadar da "adalet" bilinci olmadığı için Hukuk Felsefesi alanındaki "fetret" büsbütün belirginleşmiş ve yoğunlaşmıştır.

"Koçi Bey Risalesi" asrında Molla Sadrâ da "mihnet"den tamamen kurtulamasa bile, kendi çevre şartlarında "bilim hürriyeti, düşünce hürriyeti ve üniversite (medrese) özerkliği"nden nisbeten daha fazla yararlanabildiği ve "Mirsâd-ı ibret" olarak kullandığı hücresinin penceresindeki başını kurtarabildiği için, "Medîne-i fâzıla" terimini de, doğru kavramı da yazabilip açıklayabiliyordu. Medîne-i fâzıla: hayr-i efzel (hayr-i efdal)'e insanlık ülküsüne ve kemâlin en yüce derecesine ulaşmayı sağlayan, "Ümmet-i fâzıla" (erdem toplumu) nitelemesine toplumu lâyık kılmayı hedefleyen düzendir. Bu toplum düzeninde, düzene dâhil olan her belde, her şehir halkı; insanlığın yüce ve gerçek hedefine ulaşmak için biribirine destek ve yardımcı olurlar. "Medîne-i fâzıla" değil de "Medîne-i nâkısa" varsa, "Medîne-i nâkısa"nın toplumu da "ümmet-i câhile" demektir ve hayırlarda değil şerlerde biribirine yardımcı olurlar. (Molla Sadrâ-i Şîrazî, Mebde ve Meâd kitabı). -Ülen, "hayrihi ve şerrihi" demiyon da ne zındıklık ediyon?- Anlayan Azîzan'a selâm ve meveddet

28.02.2008

Kâbus

28 Şubat'ta, sonrasında ve geçen yıl gördüğümüz kâbuslar, bugünlerde tekrar canlandırılmak isteniyor. Kazanılmış hamakat hastalığımızdan kurtulmak için önemli bir halk bölümü azimli olmadıkça bu kâbuslardan kurtulamayacağız. Sanki mantık bütünüyle ülkemizi terketmiş de Kafka'nın "Dönüşüm"üne benzer bir dönüşümü yaşıyoruz. Hâdisat-i dehre gülemiyoruz, artık ağlıyoruz, yahut ağlanacak halimiz karşısında çaresiz kalanlarımız "güler misin, ağlar mısın?" şaşkınlığı içinde yaşarken, kâbus gibi görünen gerçekliğin gönüllü aktör ve figüranları, suç işlemekle kalmayıp bir de suç işlediklerini kendilerine ihtar edenleri suç işlemekle itham edip ihbar ediyorlar!

Devrimlere şeklî ve çağdışı bir yorumla böylesine can ve gönülden bağlı iseler, erkek öğrencilere niçin şapka denetimi yapmıyorlar? Bu kepler sakın pekeke'nin tersyüz edilip kısaltılmasının simgesi olmasın zinhâr? Kendileri niçin şapka giymeyi ihmâl ediyorlar? Üstelik şapka da içinde barındırdığı "p" ve "k" harfleriyle yine yaman bir simge olamaz mı? Hele Musakka vezninde okunursa? Yoksa bir kanun çıkaralım da yine "şemse siperli serpuş" mu diyelim? Bu da devrimlere aykırı olmaz mı?

-Ülen şapkaya da mı dil uzatmaya başladınız, şapka demez meselâ benim gibi "föter" dersin, olur biter! Fesatçılık yapma!

-Sen de niye "başörtüsü değil türban dersin, olur biter" demiyorsun da Doğramacı üstadımızın doğradığına bile karşı çıkıyor, burun kıvırıyorsun? "Türban da sarığın dişili" diye huylanıp huysuzlanıyorsan "fular" de de ilişme! "Föter" ile de uyumlu olur! Kadın-erkek efeyiz/Ahan bak çifte "F"yiz!

-Fuların ucu benim elimde olsa ilişmeyeceğim, Deniz Baykal önderimiz gibi ben de böyle fularlı bulsam kendisiynen resim bilem aldıracağım amma bunlar böyle mi? O Baykal'ın fularlıları, ya devrimci fedakârlığıyla tebdîl-i kıyafet etmeyi bilem sineye çeken ve oyun biter bitmez o alâmeti gafasından çıkaran, devamlı taşıyorsa da haddini bilip bacağını gırıp evinde oturan, gonu-gomşuya geden has bacılarımız! Bunlar öyle mi? Örtüleri uzun, akılları kısa olduğuna bahmayıp "ben de ohuyacam" deyü üniversite kapılarına dayanıyorlar! Yüz bulsalar, astarını da isteyecek, ardından "Kamusal alanda da çalışacağım" diyecekler. Var mı öyle yağma? O zaman bizim gül gibi, başı açık kızlarımızın okuma ve çalışma anayasal hakkı-hukuku, fırsat eşitliği, özgürlükleri, ne bilem Avropa sözleşmeleri neyim ne olacak? Halkın hücumundan vatandaş işsiz kalacah! Türkiye değişip İran olacak! Yetişin dostlar, benim tezgâhım da vîran olacak! Ağla gitar, çal gitar!

Bu kâbus gibi görünen felâket halimizi beğenmeyen Azîzan, "-Hukukçu olarak niçin yazmıyorsun, uyarmıyorsun?" diye soruyorlar. "-Kaç kez yazdım ve söyledim!" deyince de "–Anlamam ben seni okumuyorum, takvâlı yazarları okuyorum zaten, bu sebeple ne söylediğini de duymadım, olsun sen yine de yaz!" diyorlar.

İnşaallah artık son def'a yine yazıyorum:

1) Zamanlamada mı yanlış yapıldı? Yanlış iplerle mi bu kuyuya düşüldü? Önce Anayasa'yı "ikna odalı Anayasa"

olmaktan çıkarmak, "Başlangıç bölümü=ikna odası"ndan Anayasa'yı kurtarmak daha iyi olmaz mıydı? Çünkü Başlangıç Bölümü'nün ikna odasında "bu yararlanmak istediğin Anayasa'dan yararlanman için, önce bizim Babayasamız'a kayıtsız-şartsız uyacaksın!" dayatması yapılıyor. Bu ikna odasında Babayasa'ya sadakat yemini edip değişen nice "marksist, leninist ve hattâ maoistler" görmüşüzdür. Ne var ki böyle bir "ikna' odalı Anayasa"yı hiçbir kıt'anın hiçbir ülkesinde görmemişizdir. "Biz bize benzeriz" ey Azîzan! Ne var ki bu gerçeği ancak kendi başımıza "bir kademe terfi edememek" gibi muazzam bir felâket gelmedikçe anlayamayız ve telâfî edilirse de derhal unuturuz. Önce "ikna' odalı Anayasa" düzenine müstahakk olmadığımızı halk-ı âleme göstermeliyiz. Var mısınız ey Azîzan?

2) İkinci adım olarak: düğünlerde meydanlarda davul-zurnayla oynarken bize benzemekle öğünebiliriz, ne var ki "evrensel düzey"de "Tabiî Hukuk Standardları Enstitüsü"nün "genelge"lerine Türk'ü de, Kürd'ü de, Yahudisi de, bütün halk-ı âlem uymalı, çifte standard musibetine "ulusal" düzeyde de son verilmelidir. "Öteki'ne zulüm; sevab muciptir" anlayışı; ahlâksızlıktır.

3) Bu evrensel ilkeler gereğince -ki bunların bahsi ikna odasında değil, kulak asılmaması sağlandıktan sonra Anayasa'da geçer- ilke olan, asl olan hürriyetdir. "Bir şey, mübah olduğu kanunda belirtilmedikçe yasaktır" zihniyeti artık Cengiz Yasası'na törenle defnedilmesi gereken bir zihniyettir. Doğru olan, tam aksidir: -İnsan hürriyeti ilkedir. Meğer ki Anayasa'da belirtilen gerekçelere dayanan özel bir kanun kuralı ile yasak getirilmiş olsun! Tövbe estağfirullah! Beni de nihayet zıvanadan çıkaracaklar da zarif ve nâzik "ülen"i dahî "ulan"a çevireceğim, belki böylesini anlarlar: -Ulan efendim bu yasaklayıcı kanun kuralı nerede?

Olmayan kuralı, Yargı var edebilir mi? Yargı da Anayasa ile bağlı değil midir?

4) Şu halde, "başörtülü kızlarımızı Üniversite'ye almak için cevaz veren bir kanun kuralı çıkarın da, ek-16 gibi, Baykal yapsın O'nu da deve! türküsüyle, Babayasa'yı Anayasa'ya karşı çıkaran mı suç işliyor, yoksa uyaran mı? Aklınızı nân u penîr ile ekl mi eylediniz? Haydi yine edebimizi takınalım: -Ülen seçkin ve saygın vatandaşlarım, aslında ona bile gerek yok iken ek-17. Madde nenize yetmiyor? Milletçe artık "hayırlar fethola!/Şerler def' ola!" diyebileceğimiz zaman gelmeyecek mi? Ey Bâd-i Sabâ, Yar ile vuslat ne zamandır? Herkesin Anayasası gelmiş, okunur/Benim yüreğime hançer sokulur/Sokulur amman ammân!- Efferim! Bu türküyü bizim hamamımızda oku da hristiyan veya kürd hamamında da okursan külâhları denüşürüz, bilmiş ol! Fuları savun amma, sokaklarda mızıka çalma çocuk, ekispireslere de binem deme! Kaybolur veya vurulursun! Atillâ Emmi sana dimedi mi?

02.03.2008

Selam Ronit!

Şalom Gazetesinin çocuk ekinde, "Güneş Gibi Doğan" başlıklı bir çocuk şiiri okudum: Ne fark eder, yüzü siyah veya beyaz / Ne fark eder Musevî / Müslüman veya Hıristiyan / Hiçbir farkımız yok / Hepimiz aynı yerde yaşıyoruz, /Hepimiz aynı bedene sahibiz / Hepimiz aynı Tanrıya dua ediyoruz / Aynı Yaratanın çocuklarıysak / bu nefret niye? / İnsanlara insan oldukları için / Sevgiyle yaklaşmalı / Onlara yardım eli uzatmalı / Tüm insanları sevmeli / Herkese hoşgörü ve dostluk ile / davranmalı. / Birbirimizi içtenlikle sevdiğimizde / Dünyaya bir güneş daha doğacak.

Selâm Ronit! Bu duygularını ve düşüncelerini inşaallah "selîm kalb"inde her zaman korursun.

Sana da selâm Koray! Sen de: severse insanlar birbirlerini / Barış dolu bir dünya için / Savaşlar, kavgalar yenilir / Hoşgörü ve dostluk kazanır / Karşındakini kabul et olduğu gibi / Kınama onu anlamsız sebepler için / Paylaş onunla sevgini / Güzel bir dünya için demişsin. Aynı dilek ve duayı senin için de tekrarlıyorum.

Sana da selâm Selin! Daha "milletlerin dostlukları yok çıkarları vardır" rezaletiyle temiz gönlün ve beynin etkilenmediği için "güzel bir dostum olsun / Özü sözü bir olsun / İyi günde ve kötü günde / Hep yanımda olsun. / Gerekirse canımı verebileceğim / bir dostum olsun! demişsin. Aynı dilek ve duamı senin için de tekrar ediyorum. Nesi, Sigal ve Roslin'e de aynı dilek ve dualarla sevgi ve selâmlar! Roslin

"ben bir gülüm ve ışıklar beni koklar / ve çok güzel kokarım" demiş. Allah'ın güzel adlarından birisi Selâm'dır ve bu adla biribirimizi selâmlıyoruz. Doğduğumuzda bu adla Dünya'ya bizden önce gelenleri selâmlıyoruz. Bu halimizi bozmaz, kötü eğitim sonucu bozulursa da tekrar kazanmayı başarırsak, çevremiz için gül oluruz, güzel koku kaynağı oluruz, "ışıklar" bizi koklar ve çok güzel kokarız. Kötü eğitim şartlanmasıyla canavarlaşırsak, hangi soy veya boydan olursak olalım, gül olmaktan çıkarız, kokumuz da burun direği kırar, bizi meleklerin nurları değil, Kötü'nün karanlıkları sarmalar ve koklar. Allah korusun!

İmdi ey "Selâm" isminin dairesinden çıkmayan Yahudi dostlar! Bu çocuklarınızın içtenliğini, saflığını, "ışıkların kokladığı gül" niteliğini koruyun! Yetişkin olunca, Gazze'deki çocukları katleden canavarlara dönüşmesinler!

Ey İsa Mesih'in; "ışıkların kokladığı gül niteliğinde çocuklar gibi olmadıkça Allah'ın yakınlığına erişemezsiniz" meâlindeki öğütünü İncil'den okuyan hristiyan dostlar! Siz de çocuklarınızın "Selâm" ismi dairesinden çıkmamasına özen gösterin ki "ötekinin çocukları"nı kundakçılıkla yakmayı milliyetçilik sanmasınlar!

Nüfus kâğıdında (kimlik belgesinde) müslüman adını taşıyanlar arasından da Kerbelâ'nın küçük şehidi Ali Asgar'ın boynunu delen okçu gibi korkunç ve iğrenç canavarlar çıkmasın! Silâh tacirleriyle silâh pazarlıklarını bırakalım da artık gül alıp gül satalım! Bu toplumda meselâ hiç kimse artık Hrant'ımızın torunlarını dedesiz bırakmakla öğünmesin. Türk veya kürt çocukları da babasız kalmasın. Condoleezza bugün uzzâ bâtılının temsilcisidir. Üstün teknolojinin çağdaş imkânlarla donattığı süpürgesine binerek, çat burada, çat kapı arkasında, kin ve düşmanlık tohumlarını barış maskesi altında ekmektedir. İblis'in Defteri'nde

hangi kavmin çocuklarının sırası gelmişse, o kavme karşı doldurulan kavme destek verilmekte, karşılıklı kan davası doğurulmaktadır. Uzza, "ışıkların kokladığı çok güzel kokulu gül" konumuna getirilmiştir. Süpürgesine binip karşı cepheye uçtukça, geride kalanlar "O Yâr-i bî-vefâdan selâm yok mu? Visâli lütfuna dâir kelâm yok mu?" deyû ağlaşırlar. Oysa Selâm Allah'dır ve selâm Allah'dandır. Uzza'dan selâm beklemek nedâmete ulaştırır. Süpürge karşı taraf semasında belirince, "artık bize karada ölüm yok" şenlikleri başlar.

Ben evliyâ-i umûr'dan olsaydım, Uzza'nın, Barak'ın, Olmert'in Ankara'yı ziyaretlerine bel bağlayacak yerde, hiç değilse bu 23 Nisan'da Ronit'i, Koray'ı, Nesi'yi, Sigal'i ve Roslin'i de Ankara'ya çağırır, Nora'yı ve Nare'yi de çağırır, çocuklarımız nezdinde sefirimiz olan Mevlânâ İdris Bey'in danışmanlığında bütün çocuklarımıza nasıl bir dünya istediklerini sorardım. Ankara havaalanını süpürge inişlerine kapatır, hiçbir süpürgelinin de terkisine binmezdim. Âriyeti süpürgeye binen tez iner!

Ey Azizan, her çocuğun Selâm ismi nûruyla Dünya'ya geldiğini, ne var ki sonra çevrenin kötü eğitim şartlarının bu çocukları bu "hâle"lerinden yoksun kılabildiğini Yüce Sevgili Resûl-i Ekrem (S.A.) bize öğretmişti. Unuttuk! Süt kuzularını pirzolaya dönüştürmekten pervası olmayanlar, hangi soy veya boydan olurlarsa olsunlar, bir süre sonra "Hänsel ve Gretel" veya "Pamuk Prenses"e karşı "cadı" veya Ali Asgar'a karşı Harmele canavarına dönüşürler. Fok, kedi, köpek, insan demeyip gök ekinleri biçerler. Selam'a dönelim ki, bu ismin nûru bizi tekrar sarsın ve kuşatsın! Çocuklar gibi olalım!

03.03.2008

Son Dalayışlar

Dâbbet-ul-Arz", İncil'deki adıyla "Yeryüzü (Arz) Canavarı", Onsekizinci yüzyılda tekrar ortaya çıktı ve gücünün doruğuna erişti. İkiyüz yıldan fazla bir süre insanlığı daladı. İnşaallah zevali yaklaştı. Yüklenip de uymadıkları kitaplarından, Daniel'e, 12/12'ye baksınlar. Buradaki 1335 güne=yıla ulaşmayı; 680 yılının 10 Ekim'inden hesaplasınlar ve dolayısıyla: 2015'den itibaren ne olacağını görsünler. Ve seya'lemulleziyne zalemû eyye munkalebin yenkalibûn. (Zulmedenler, nasıl bir inkılâb ile munkalib olacaklarını, hallerinin neye varacağını o zaman göreceklerdir.) Bush ve hempalarına Hazret-i Mesih: İncil'deki gibi hitab edecektir: -Ben sizi hiç tanımadım, uzak durun benden ey şerîrler! (Mattâ, 7/23)

Zalimleri; soyları, boyları, gen tahlili belgeleri vs. kurtarmayacaktır. Sonunda cehennem hastahanesinin yolunu tutacaklardır.

Ne var ki o gün gelinceye kadar bunu söylemek de zordur. İnsana önce "deli", sonra da "lâiklik karşıtı" gözüyle bakılır. İnsanın dostları; düşmanlarına şu mealde ricalar yöneltirler: -Aman efendim ben onu tanırım, size yanlış tanıtmışlar, hiç de öyle aşırı inançlı birisi değildir, yalnız biraz zevzek, azıcık da boşboğazdır. Size aktarılan sözü gerçekten söylemişse, belki de yaşı gereği ölüm korkusuna kapılmış da "ya gerçekten de bişiyler varsa?" diyerekten söylemiştir. Ben onun kulağını çekerim merak etmeyin Sayın'ım Efendim!"

Ey Azizan, ben n'eyleyeyim? Allah'dan korkmasam ve "portakallı kek" yapmayı bilsem, yahut futboldan zevk alsam, her yazı günü bu gibi zararsız konulara dalarak günümü gün ederdim. Bu konulardaki cehaletim dolayısıyla, şimdi, fincancı katırlarını ürkütebilecek olan yazılar yazmaktan başka çâre bulamıyorum. "Hayrı söyle veya sus!" buyuruldu, şu halde sadece âfakî bir tarzda "emr bil-ma'ruf" yapıp da "nehy an-il-münker"e hiç ilişmesem?

Kurtuluş yok ey Azîzan, bir zulüm eylemine tanık olup da susmak, insan olarak sorumluluğumuzu ortadan kaldırmaz. Ben şimdi meselâ Gazze'de öldürülen çocukları görüp de nasıl susayım? Susmayınca da gelecek ithamı, kınamayı göze almam gerek: -Fî tarihinde Tel Aviv'de terör eylemiyle öldürülen bizim çocuklarımızın canı can değil mi?- Ben "terorist"in dinine bakmam! Mazlûmun da dinine ve milliyetine bakmam! Bu gibi terör olaylarını övdüğümü hiç gördünüz mü? - Amanın dostlar bakın, Yahudi çocuklarını nasıl savunuyor? Esasen Abdullah İbn Sebe', bu gibilerle aynı cebe!

Ehl-i dil birbirini bilmemek insaf değil! 1335. yıla insanlığın "Armageddonsuz" ulaşması için, Sevgi ehlinin dayanışmasına ihtiyacımız var. Sevgisiz îman, "Ali'siz Alevîlik" kadar saçmadır ve mantıken mümkün değildir, muhaldir. Sevgisiz îman, zahiren dindarlık, gerçekte münafıklıktır. Dolayısıyla imansız sevgi de muhaldir.

İmansız akıl ve dolayısıyla sevgisiz akıl da şeytanlıktır, akıl değildir. Bu şeytanlığa tutulup da akıllarını yitirenlerin iman iddiaları da gerçek değildir.

Konusuz Sevginin de anlamı yoktur. Sevginin Sahibi'ni, Rabb'ini sevmenin anlamı vardır. Allah'ın Sevgi elçilerini, velilerini, Ehl-i Beyt'i sevmekle; İlâhî Sevgi devresi

tamamlanmış olur. İlâhî Sevgi devresine dâhil olanların alâmeti; "zulmü alkışlamayıp zâlimi asla sevememe"leridir. Zalim kendi "milletinden" olunca seven, O'nun zulmünü alkışlayan, boyunduruğuna gönüllü boyun sunan, ancak "mazlûm"unu kendi milletinden seçen zalimleri kınayan ve kargıyan, en çok da "zulmün, mazlûmun, zâlimin milleti olmaz" diyene diş bileyenler de hangi milletten olurlarsa olsunlar, iman ehli ve dolayısıyla gerçek sevgi ehli değildirler. "Mazlûmlar Ağam, zalimler paşam, yoktur bir tasam, ne diye şaşam?" hali de şaşkınlıktan başka birşey değildir.

Sevgi; insanın eylemlerinden anlaşılır. Canlılara yapılan vahşîce zulüm karşısında kayıtsız kalan, bu zulme katılan, bir hayvancağızı öldüren kimse; sonra kendi daracık sevgi alanına bir kargış kıvılcımı sıçrayarak yaman bir acıya sebep olacağını bilmelidir.

"Tanrılar simgelerdir, her kavim; bu simgelerle kendine tapar, hayır ve şer de buna göre belirlenir, ulusal çıkarım yönünde olan şey iyi; ulusal çıkarıma aykırı olan şey kötüdür" görüşü de Vesvas-ul Hannâs damgalı bir uyuşturucu-azdırıcıdır. Bu korkunç zehirin üze-rine "bir gıdım yapay tadlandırıcı" eklenerek göz boyamaya başvurulabilir: -Biz Yaratıcı'nın seçkin çocuklarıyız, ötekiler bize davarlık etmek için yaratılmıştır. Tabiîdir ki, bu zehri piyasaya süren her firmanın "biz"i ve "öteki"si aynı değildir.

[-Amcam gene ne matrak şeyler yazmış, hepten üşüttü galiba! Çok eğlenceli! -Behey gaafil! Eğlenceli fülân değil, azîm mazarratlı! Milletin itikadına kasd ediyor]

Ne dersiniz ey Azizan? Aman ne zor imiş yâr yâr köşe yazarı olması! İnşaallah sabah yakındır!

05.03.2008

Gün Ağarıyor

Yaratıcı ve Rabb olan Allah; her eksiklikten münezzeh olunca, Sübhan ismine sahip olunca, Akıl da Sevgi de O'ndan olunca, nasıl olur da Din'de Akıl ve Sevgi'nin kabul edemediği bir kural yer alır? Önce Akl'ın Din'i "imza etmesi", ancak bundan sonra bu akıl sahibine ictihad izni verilmesi; asl-ı mülâzeme gereği değil midir? İctihad izni alabilmek için, insanın daha ilk adımda hâşâ Allah'a karşı "takıyye" yapması mı gerekir? Allah iç âlemimizde gizlediğimizi zannettiğimiz düşünceleri -hâşâ- bilmez mi?

Zina eden evli kadın ve erkeği taşlayarak öldürme cezası diye kabul edilen "recm"in, Din'de yer almasına imkân yoktur. İran İslâm Devrimi'nden bu gerçeğin, aklî apaçıklığın görülmesini beklerken görülmediğinin acısını bugüne kadar çektim. 4 Mart Salı sabahı; günün ağarmasının yakınlaştığına dair bu yönde bir belirti göremediğim için kötümserlik halindeydim. Akşam üzeri bana da iletilen bir yazı, günün ağarmasının yakın olduğu ümidini gönlümde canlandırdı. Bu "müjde"yi nakleden Cihan Aktaş Hanım'a teşekkürler! 1979 Şubatı'nda alamadığım müjdeyi; 2007 Mart'ında aldım. Geç olsun da güç olmasın! İran'da bazı müctehidler, "recm" cezasına karşı şüphe belirtip uygulanmamasını istemişler. Ben bu şüpheyi açıkça 1986'da yılında, Zaman'da yazdığım kısa bir dönem sırasında, bazı dergilerde belirtmiş ve ardından da 1987 Martında Zaman'da yazmıştım da yanlış hatırlamıyorsam iki ay içinde artık yazamaz hale

getirilmiştim. Oysa iç âleminde bu yaman ukdeyi gideremeyen bir kimsenin, Tabiî Hukuk'tan bahsetmesine ve bu kimseden "müctehid" olarak hayır umulmasına imkân var mıdır? Böyle gecenin hayr umulur mu seherinde? Artık sevinebilirim: Âb-u tâbıyla bu şeb hâneme cânân geliyor!

Recm; Tevrat'da "taşlayarak öldürme" cezası değil, Hacc merasimi sırasındaki simgesel "remy-i cemerât" (Şeytan'a taş atma, Şeytan'dan teberrî etme) merasimi gibi, büyük bir günah işlendiğinin simgesel bir ilan ile topluma bildirilmesi, "suçlu"nun "kamu haklarından yoksunluk cezası"nın bu şekilde açıklanması ve caydırıcılığın da sağlanması idi. Büyük günahlardan korunmuş, küçük günahları da itiyad edinmemiş "âdil" kişiler, bu vasıflarına güveniyorlarsa, bu ilân sırasında kendileri de çok küçük, aslâ öldürmeyecek ve yaralamayacak küçüklükte taş (çakıl vs.) alarak, fiskeyle, mahkûma doğru atabilirlerdi. Kısaca: bu recm, ölüm cezası değil, ıslâh-ı hâl edinceye kadar sürecek olan "kamu haklarından yoksunluk" cezasının, resmî gazete, gazete, televizyon vs. bulunmayan bir dönemde, topluma simgesel ilânından ibaret idi. Herhalde Bâbil esaretine kadar, hiç değilse Musa, Harun, Yuşa', Dâvud, Süleyman "mülk"ünde böylece icra edildi. Sonraları "inhitat" döneminde Tevrat'daki "recm", "taşlayarak öldürme" cezası olarak yorumlandı ve bu şekilde "taşlaştı". Hazret-i İsa'nın bu yanlışa göz yummasına imkân yoktu. İnsanlığa, amacın öldürmek değil, kurtararak yaşatmak olduğunu, Maria Magdalena (Mecdelli Meryem) örneğiyle verdi. Yazık ki Hristiyanlığın 11 Mayıs 330'dan sonra İstanbul'da İmparatorluğun resmî dini olarak ilân edilmesinden bir süre sonra, "bedeni yakarak ruhu kurtarma" cezasını -timsah gözyaşlarıyla- icra ettiren -hâşâ- İsa bağlıları ve temsilcileri zuhur etti. (Ne var ki bugünkü Katolik kilisesi, bu "utanç" vesilesinden kendini kurtarmıştır.)

569-632 yılları arasında, Âlemler'e Rahmet olan Yüce Sevgili Resûl-i Ekrem'in (S.A.) kutlu örneğinde ve "Zikrun lil-Âlemîn" olan Kur'an-ı Kerim'de, İsa'nın uygulamadığı, korkunç bir çarpıtmaya uğratılmış "recm" simgesel ilânına bile yer verilmedi. Prof. Dr. Schacht'ın da belirttiği üzere, bu ceza sonra -yine anlamı saptırılmış- "örf" yoluyla İslâm uygulamasına girdi. Bu saptırılmış korkunç uygulamayı, İlâhî Sevgi ve îman özdeşliğinin bilincinde olan hiç kimsenin tasvib etmesine imkân yoktur!

Kur'an-ı Kerim'de olmayan ve esasen Kur'an-ı Kerim'de bu anlamıyla yer alması da aklen imkânsız bulunan "recm"i savunanların mantığı ile, Anayasa'da temelini bulmayan ve bir kanun kuralına da bağlanmayan başörtüsü yasağını savunanların mantığı, daha doğrusu mantıksızlığı aynı kumaşdan değil mi?

Evet sabah olacaktır, sabah olur geceler! Sabrın sonu selâmettir. Gün ağarıyor inşaallah. Ab-u tâbıyla bu şeb haneme canan geliyor. Azîzan'a mübârek olsun!

06.03.2008

Kanunsuz Kamu Düzeni

"Anayasa'nın Başlangıç Bölümü'nden Anayasa kurtarılırsa, başka hiçbirşey yapılmasa bile çok şey yapılmış olur, buna karşılık, Başlangıç Bölümü bu şekliyle kalırsa, Anayasa'ya çok parlak, çok tumturaklı vecîzeler doldurulsa bile, aslında hiçbir yararlı iş yapılmış olmaz" diye kaç kez tekrarladım, duyan, ilgilenen, anlayan olmadı. Elbette Azîzan'dan bazı zevât anladılar, ne var ki Evliyâ-i Umûr'un hele Hukukçu olanları; yetki sahibi olduklarında, kulaklarına tıkaç tıkarlar, hele "kötü şöhret" sahibi saydıkları meslekdaşlarını hiç dinlemezler. Kulaklarından bu tıkacı çıkarmaları için muhalefete düşmeleri gerekir. Iktıdara geldiklerinde tekrar aynı tutumlarını sürdürürler. "Kötü şöhret"den kasdettikleri de Hakk'ın değer yargılarına değil, fincancı katırlarının değer yargılarına uygundur.

Yeni Medenî Kanun'un hazırlıkları sırasında çok şey söyledim, hiç kimse dinlemedi, kadın yararına değil, kadın aleyhine uygulamaya yol açıldı. Kadın dernekleri temsilcileri, benim söylediklerim ardında "Şeriat" gizlendiğinden kuşkulandılar. Çünkü "Şeriat"e Tabiî Hukuk anlamı veremiyorlardı, gerçekten de korkunç ve Tabiî Hukuk'a aykırı teamüller onlara "Şeriat" diye belletilmişdi. Benim ne söylediğimi bilenlerin de kabul etmek işlerine gelmiyordu.

Hayvanları Koruma Kanunu'nun çıkarılmasında da aynı oyunlar sahnelendi. Medenî Kanun'da olduğu gibi, "hele bir yol bu kanunu çıkaralım da sonra daha iyisini yaparız" tera-

nesi dillerde gezdi. Sonuç, beklediğim gibi oldu: "İnsancıl hayvan katli!" Eşitlikçi Maçoluk gibi!

Ardından Vakıflar Kanunu'nun yetmişiki yıllık çehresine allık, rastık, düzgün vs. sürmek gerektiği düşünüldü. Sürüldü de! Bu arada Dışişleri Bakanlığı'nda AB ile ilişkiler konusuyla meşgul bir birim, benden bir cemaat vakıfları "yasa taslağı" istedi. Hazırlayınca da bana VGM'den "ey şeyh-i kerâmât-fürûş! Ez de suyun iç!" tavsiyesi geldi. Eski Vakıflar Kanunu'nun çehresine sürülen Paris-Berlin kozmetik ürünleri dahî önceki Cumhurbaşkanınca "yakışıksız" görülerek silinmesi istendi. Meclis silmedi ve eski kanun boya küpüne batmış haliyle daha da sevimsiz olarak arz-ı endâm eyledi. "Ulusalcılar" buna bile tepki gösterdiler ve göstermekteler! Bazıları da bunu "danışıklı" yapıyorlar, AB bu tepkilere bakıp gerçek bir "ıslahat" yapıldığı "zehab"ına kapılabilir ümîdiyle!

Ardından, Anayasa değişikliği ve başörtüsü konusu, ulusalcı çıkmazına sokuldu. Yüzyıllarca süren kuraklık dolayısıyla, birikim hazînemizdeki yufkalık; doğru çözüme varılmasını yine engelledi. Eski Anayasa'nın da boyanarak, allanıp pullanarak yenilenmiş gibi ortaya sürülmeyeceğinden emin değilim.

Bazı eski kitabeler harf devriminden çok sonraki bir tarihde boyanıp yaldızlanırken, sözünün kafasının ve gözünün yarıldığını görmüşsünüzdür ey Azîzan! Anayasa ve kanunlar da boyanıp yaldızlanırken çok def'a böyle oluyor. Anayasa'nın 13. maddesinin ilk şeklinde "genel ahlâk" temel hak ve hürriyetlerin sınırlanabilmesi için genel bir sebep idi. 2001 yılı değişikliğiyle, temel hak ve hürriyetlerin ancak kanunla ve Anayasa'nın ilgili maddelerinde belirtilen sebeplerle sınırlanabileceği kuralı getirildi. Eski metinde, ilgili Anayasa maddesinde belirtilen sınırlama sebebi aranmıyor, sadece ve doğru olarak: "kanunla sınırlama" gereği belirtiliyordu.

Yeni metin; Özel Hukuk'ta, meselâ Bk. 20 maddede yer alan "sözleşmeler, sadece kanuna değil, yazılı olmayan genel ahlâk kurallarına da aykırı olamazlar. Yazılı olmayan emredici kurallar da vardır, bunlar da genel ahlâk kuralları-dır. Genel ahlâk kurallarına aykırı sözleşmeler de bâtıldır" mealindeki kuralı temelsiz bıraktı. Esasen "yazılı olmayan genel ahlâk kuralları", toplumumuzda bu kurallar üzerinde uzlaşma olmadığı için "müzelik" bir madde haline gelmişti. Yeni Borçlar Kanunu Tasarısı; BK. 20'ye Anayasa'nın değişik 13. maddesinin etkisi konusundan tamamen tegafül ederek, 13. maddeye değil, Başlangıç Bölümü'ne uygun daha vahîm bir değişiklik yaptı: BK. 19, İsviçre'den, bir merhum mütercim tarafından anlamaksızın ve çok kötü aktarılmış bir madde olmakla beraber, aslı göz önüne alındığında çok önemliydi ve "kamu düzeni kuralları"nın ancak yazılı kanun kuralları olabileceğini gösteriyordu. Tasarı tasarlayımcıları, son zamanlarda Hukuk öğreticilerine de bulaşan vahîm Başlangıç Bölümü Babayasa mikrobundan kendilerini koruyamadıkları, öğrenimleri sırasında veya daha sonra Doğru Hukuk Felsefesi (A) vitamini alamadıkları, "sen elif dersin Hoca, manası ne demektir?" sorusuna muhatap olduklarını da bilmedikleri için, Bk. 19'u bir kalem darbesiyle hazf eyleyip, BK. 20'ye "kamu düzeni"ni kattılar. Böylece İsviçre Borçlar Kanunu'nun "yazılı olmayan emredici kurallar: Genel ahlâk kuralları" sistemi, lâikçi gelişmeler dolayısıyla uzlaşım yokluğundan Hukuk Tarihi müzesine kalkarken, onun yerini, uzlaşma aranmayıp "derin baba ve ağır ağabey"in iradesine dayanan, kanun kuralına bürünmeleri gerekmeyen "nizâm-ı âlem" (Kamu düzeni) yazılı olmayan kuralları aldı. Tasarı'da, Tanzîmat Fermanı'ndan da geriye

gittiğimizi, bu gelişmenin çok tehlikeli olduğunu hiç çağrılmadığım Tasarı'yı hazırlama Komisyonu'nda anlatamadım. Ne var ki 2005-2006 yılının ilk yarıyılında İstanbul Hukuk Fakültesi'nde toplanan "Sempozyum"da bu yanlışın –başka yanlışlar düzeltilmese bile– mutlaka düzeltilmesi gerektiğini söyledim. Adalet Bakanlığı'ndan gelen bir gözlemci yiğit de not aldığı için yetkili kulaklara ulaştığından emin oldum ve "vazifemi yaparım/gözlerimi kaparım" diyerek o gece rahat uyudum. Heyhat! 7 Mart 2008 günü, Tasarı kendisine gönderilen bir meslekdaşdan, metni bir iki saatliğine istiare eyleyüp istinsâh-ı ziyaî (fotokopi) ameliyesinden sonra gördüm ki: Tasarı m. 27/1'de hiçbir değişiklik yapılmamış. Benim sözlerim hiçbir şekilde kaale alınmamış.

-Bu çok doğal değil mi? Sen komisyon üyesi bilem değilsin, not alan yiğit de Çiçek Devri yiğitlerinden olacak, şimdi Şahin Devridir, Adliyye Nezareti ve Vezareti'nin işi yok da hiçbir resmî sıfatı olmayan birisinin gayriciddî sözlerini mi dinleyecek? Not alır gibi yapıldığına şükret!

Ey Azîzan, anlaşılıyor ki, Borçlar Kanunu da aynı şekilde, ciddiyetle kanunlaşacak! Allah encâmımızı hayr eylesin!

09.03.2008

Sevginin Saf Kaynağı

Şairler, diğer ve günümüze daha uygun bir deyişle edebiyatçıların çoğunluğu, doğru olmayan şeyler de söylerler. (Şuara Suresi). Böyle olmayanlar da vardır. Bunlar; Sevgi'nin edebiyat alanına da hâkim olduğunu, olması gerektiğini bilirler. Yunus gibi. Bunun için de "Sakıngıl! Yârin gönlü sırçadır sımayasın! (kırmayasın!) sırça sındıktan geri bütün olası değil!" öğütüne uyar ve başkalarını da uyur iken uyarırlar.

Nedim Gürsel daha "uyur idik" diyenlerden! Uyuyan sayıklar. Gerçeğe uymayan şeyler söyler. Kitabı karıştırdım ve benim inceleme gerekçesiyle dahi almamın caiz olmadığı, şeâmet getirici kitaplardan olduğunu, yirmi yıl önce ingilizce yayımlanan bir korkunç kitap kadar olmasa da, benim ne zevkıme, ne de inancıma uygun olduğunu gördüm. Siz de benim gibi yapın ey Azizan! Okumayın veya eleştirin! Ancak, zinhar dolduruşa gelmeyin!

"Rahmeten lil-Âlemin" (Âlemlere Rahmet) olan Yüce Sevgili Resûl-i Ekrem (S.A.) ve Ehl-i Beyt'i bizim için en büyük ni'met değil mi? Bu ni'met; bizim Dünyâ ve Âhiret saadetimiz için değil mi? Çeşmelerden bardağın doldurmadan kor isen / kırk yıl orda durursa kendi dolası değil! Aynı şiirde Yunus bu uyarıyı da yapıyor. Yunus da bu ülkeye bir ni'met değil mi?

- Ni'met gibi dinsel söylemleri bırak! (Merhume) Ni'met Abla gişesi mi bu? Hiç değilse Yunus bu ülkede dinsel karanlığa karşın, ilericilere vurmuş piyangodur diyiversene!

-Aynı şiirde Yunus senin gibilerin böyle diyeceğini de hesaba katarak "Yaratdı Hakk Dünyayı Peygamber dostluğuna" diyor. Senin anlayacağın, Yaradış'ın amacı Sevgidir ve Resûl-i Ekrem'e (S.A.) yönelip bütün sevgililere de o odaktan, o noktadan yayılan, Sevgi dairesine dâhil olan herkesi kapsamına alan sevgidir.

Ey Azizan! Ko gülen gülsün, ko sayıklayan sayıklasın, Hak bizim olsun! Zinhar dolduruşa gelmeyin! Sevgi dairesinin dışında kalmamaya, sevgi akımının bizim sadrımızda kesilmemesine dikkat edelim! İşin özü budur! Sevgi akımının kesilmesi, aklımızı da bu kesilmeden sonra "şeytanet" kılar. Şeytanet sahipleri "deha" sayılır. Emir-ul- mü'minin bu konuda bizi uyarmıştı. (Nehc-ul-belâge). Dinliyor muyuz? Heyhat! Böyle olunca da , ömründe Sevgi dairesine girmemiş olanlar, girmemiş olduğu halde meselâ "kadınlara karşı saygımız sevgimiz sonsuz, dini ne olursa olsun insanlara karşı sevgimiz sonsuz, buna karşın, türbanlılara, hristiyanlara, müslümanlara karşı devrimci kin ve nefretimiz sonsuz" diyenlerle, yanlış bağlantı kurduğu halde kendisini Sevgi dairesine dahil sayanlar ve Sevgi dairesine bir an dahil olmuş iken, ardından gelen "kısa devre"yle dışarıda kaldıklarının farkında olmayanlar; "şeytanet ve gaflet kardeşliği" akdedebilirler. "Şeytanet ve gaflet ittifakları" biribiriyle boğuşur, Hakk bir bütündür ve biribiriyle karşı karşıya gelmez. Esasen "Vahdet"de "ikilik", "tefrika" olması muhâldir.

- "İslâm Sevgi dinidir" sözü başlıbaşına Hristiyanlıktan bir aşırma, kocaman bir uydurmadır!

-Öyle değildir ey sevimli salak! Sevgi dairesine dahil olmak insanın yaradılış amacıdır. Kur'an-ı Kerim'de bu apaçık belirtilmemiş mi? Allah'ın "Habîb" ismiyle (Cevşen-i Kebir), Resûl-i Ekrem'in (S.A) de "Habîbullah" olması, bu Sevgi devresine işaret etmiyor mu? (Âl-i İmrân, 3/31). Yine Cevşen-i Kebir'de "Yâ Ehabbe min küll-i habib!" (Ey bütün Sevgililerden en çok sevileni, sevgililerin en yücesi, Sevgi'nin rabbi olan!) münâcâtı yok mu?

-Bana, bize İslâm'ı öğretmeye kalkışaraktan lâiklik ilkesini çiğnediğinin farkında değil misin? İslâm'a saygımız sonsuz, İslâm'ı acımasızca eleştirenlere, hatta aşağılayanlara da sevgimiz saygımız sonsuz, ancak İslâm'ı senin üslûbunla övmek, Sevgi dini filân gibi söylemlere başvurmak, senin İslâm kılığında gizli bir misyoner olduğunu, Patrikhane'nin "egemenik"liğini, Rühban Okulu'nun beş yıldızlı uluslarası bir otele veya ulusalcılar ocağına dönüşmemesi gerektiğini savunduğunu açıkçana ortaya koyuyor. Çanakkale geçilmez! Vatan bölünmez! Lozan delinmez! Ölenle Ölünmez!

Ey Azizan! Gözümüz New York veya Londra Borsası'nda değil, gönül gözümüz "gül alırlar gül satarlar / gülden terazi tutarlar" pazarında olsun! Ancak, bu pazarın önünde de nice madrabaz, düzenbaz, hokkabaz, perendebaz kaynaşır. Bunlar, Ebu Cehl karpuzuna "gül" adını takarak bu pazara alışverişe gelenleri aldatırlar: -İçeriye girip yüksek bedelle aldatılmak istemezseniz, işte bizden uzak Doğu gülü, veya Amerikan belgeli bu esas gülleri alın! Vatandaş, az önce ünlü İslâm bilgini Hacı Çağdaş Özşaşkın bi düzine aldı!

Yunus'un uyarısını unutmayalım: -Sakıngıl! Yârin gönlü sırçadır sımayasın! Sevgi devresinden çıkmayalım! "Kısa devre" sonucu çıksak dahi, yüz kerre de çıkmış olsak yine girelim! Sevgisiz Kadınlar Günü'nün ne anlamı var? Sevgisizlik, Sevgilisizlik demektir. Allah korusun! Fâtıma'sız Kadınlar Günü'nü n'eyleyeyim?

10.03.2008

Mukaddesata Tahkîr Hürriyeti

Ehl-i irfan sohbetinde hiç gerekmez hezele/Nâdânlarla sohbet etme; gir kapıyı rezele! Ben Azîzan ile sohbet ederken, kendilerini en Azîz sanan bazı zirzopân-i avâm; ıldırık ve dahî fıttırık iletiler göndererek teşvîş-i huzur etmeye devam ediyorlar. Geçenlerde, öldürülen Filistinli yavrular dolayısıyla üzüntü belirttim ve terör olaylarının tümünü kınadığımı da söyledim. Ben böyle dememişim gibi, "gizli siyonistler"den, "–Filistinli çocuklar için yazıyorsunuz da, Yahudî din okulu öğrencileri için niçin susuyorsunuz?" kabîlinden iletiler aldım. Kendileri sanki Filistinli, Lübnanlı yavrucuklar için yas tutmuş mübarekler! Oysa ben de Şalom'da çok güzel duygular açıklayan küçük yahudi çocukları için de kayıtsız-şartsız sevgimi belirtmiştim. Yahudilere "çeşminiz üzerinde ebrûnuz var!" dediğimde hemen serzenişde bulunanlar, bu konuda sessiz kalmayı tercih ettiler. Böyle bir Dünya'da yaşamak kolay değil ey Azîzân! Derd çok, hem-derd az!

Bu arada, bir zamanlar Süleymancılar, Işıkçılar, Nur talebesi'nin bir bölümü ve dahî diğer bazı müslüman cemaatleri tarafından neredeyse "Halîfe-i Müslimîn" ilan edilen Süleyman Demirel de "türban şeriat aracıdır" buyurmuş! Daha önce de ondan böyle mâlâyani sözler sâdır olmamış değildi, ne var ki bu sözü önceki sözlerine rahmet okuttu. Beni en çok üzen bir nokta da şu: bir ara Yeni Asya'da yazı yazarken, o sırada Cumhurbaşkanı olan Süleyman

Demirel'in müslümanlara arka çıkan bir sözünü duyunca, heyecana kapılmış, 1965'lerden beri o zamana kadar otuz yılı bulan dönemdeki bütün aykırı sözlerini ve işlerini unutarak, bu zatı Sultan Hamîd Merhum'a benzetmiştim. Bu benim hayatımın hatâsı oldu. Şimdi Azîzan huzurunda Sultan Hamîd'in ruhaniyetinden -Rıza Tevfik Merhum gibi- özür diliyorum.

1997 28 Şubatı'na kadar yanıldığımın farkına varmadım. 28 Şubat'dan sonra, katıldığım bir programda Nur Serter'in: Kur'anda lâikliğe aykırı ikiyüz şu kadar âyet vardır" yâvesini duyup da bu vecîzenin telif hakkının da Süleyman Demirel olduğuna vâkıf olunca, üzerinize afiyet, midem bulandı. Şimdi "Şeytan'ın Oğulları"nın yazdıklarından bulandığı gibi!

Bir insan, Cumhurbaşkanı olduğunda muntazaman cuma selâmlığına çıkar da sonra nasıl mukaddesâtı tahkîr eder? Bu husus "riyâ"dan başka neye delâlet eder?

Şeriat'in İbranî karşılığı Tora=Tevrat'dır. Batı dillerine "Kanun" (Loi, Gesetz) olarak aktarılmıştır. Batı Hukuk Devletleri'nde hiçbir sorumlu devlet adamı; Hristiyan Şeriati'ne hakaret etmez. İsrail'de de böyledir. Bizde, Tekin Alp adını takınan Moiz Kohen'den sonra bu mübah olmuştur. Önüne gelen "şeriat karanlığı"ndan söz eder ve Diyanet İşleri Başkanlığı da susmak zorunda kalır. Bu yazıyı, yazımın çıkmadığı salı gününden sonra yayımlanmak üzere yazıyorum. İnşaallah yarın Diyanet İşleri Başkanlığı'nın; bu müstekreh vecîzeyi kınadığını okurum.

Şeriat; Evrensel Tabiî Hukuk'un temel ilkeleri demektir. Şeriat'i tahkir, mukaddesatı, insan hakları ve Adalet=Hukuk Devleti düşüncesini tahkirdir. "Evvel kapı şeriattir". (Pir Sultan Abdal) Ne var ki daha önceki ümmetlerin saptıkla-

rı gibi, İslâm ümmeti de maalesef Tabiî Hukuk'tan saptığı için, bu vâkıadan da Süleyman Demirel gibi zevât yararlanarak Allah'a karşı küfrân-i ni'met etme fırsatını bulurlar, Şeriat'in "recm" vs. olmadığını bilen mü'minlerin de gönüllerini kırarlar. Şeriat diye takdîm edilen muzahrefâta karşı çıkın, Şeriat'e değil!

Oysa hepimiz Vahyi ve Kur'an-i Nâtık olan Ehl-i Beyt'i yanlış ve nâ-revâ isnadlardan tenzih etmekle yükümlüyüz. Süleyman Bey'in ömrü sekseni aştı. Bu ömür bize seksek oynamak için verilmemiştir. Bu oyunu bıraksa da Sevgi'de arınıp ölümsüzlüğe kavuşsa kötü mü olur?

Aynı gün, gazetelerde, Perinçek'e perçinlenen emekli bir "İlâhiyat Dekanı"nın "türban Türkiye'yi parçalamanın simgesidir" vecizesi de derdimi büsbütün yoğunlaştırdı. Ülkemiz "menfî seleksiyonlar ülkesi" olmakta devam ederse, daha her sabah günlük gazete folluklarında nice cılk yumurtalarla karşılaşırız. Yalnız Hukukçuluğun değil, İlâhiyatçılığın da çoktan -ve belki de daha beter- cılkı çıktı. Ehl-i Beyt'den bir nazar olmadıkça, sabır taşını çatlatan bu ortamda yaşamak çok zor! Meded! Allah kamusal alanımızı Hukukçulardan, öznel alanımızı ilâhiyatçılardan korusun!

12.03.2008

Papa ve Baba

Papa; selefi Büyük Gregorius'un -benim tekrar etmesini temenni ettiğim- "İslâm ve Hristiyan dini mensuplarının aynı Tanrı'ya ibadet ettiklerine" ilişkin sözünü Türkiye ziyaretinde zikredince, "herzlich Willkommen Bruder!" başlıklı bir yazım bu sütunda yayımlanmıştı. (Hoşgeldin kardeş!) İki gün geçmedi, hemen ardından, "Papa'nın yanında çukurunu hazırla, şerefsiz!" ölüm tehdidini aldım. Ardından, bu tehdide yakın çevrelerden şu bilimsel keşif sâdır oldu: Katolikler; Vatikan (Vatican) adını "Ötüken"den iktıbas eylemişler! Yazık ki bu havaî fişek farkına varılmaksızın unutulmuşluk denizine (bahr-i nisyân) gark oldu.

Şimdi Papa yine selefi Büyük Gregorius'un "kebair" (büyük günahlar) listesini çağa göre uyarlamış ve ilân etmiş. Genlere müdahaleyi, insan üstünde deney yapmayı (ben olsam "canlı üstünde deney yapma" derdim), çevreyi kirletmeyi, sosyal adaletsizliğe yol açmayı (Mâûn'u men' edip "yükezzibu bid-dîn", dini yalanlayanlar kapsamına girmeyi- Maûn Suresi), uyuşturucu kullanmayı "kebair"den saymış. İmdi ben "alkışlarım, hayır dua ederim kardeş!" desem, yine ölüm tehdidini mi hakk etmeliyim? Papa için de "ah ülen ah! Bunları Batı Ötüken'de söylemek kolay, keşkem Gedik Ahmed Paşa'nın tuğları Otranto'dan Batı Ötükeni'ne, Kızıl Elma'ya kadar varsaydı da şimdi elinin kutsal ekmeğiyle başbuğ işlerine karışmanın ne demek olduğunu Rimpapa'ya göstersek, laikliğe aykırı davranışdan dolayı yargılayıp bir F-tipi cezaevine tıksaydık" mı denecek?

Bizde, zenbilli müftü Ali Cemalî Efendi Merhum'un örneği devam etseydi, "Umûr-i siyaset"in de Tabiî Hukuk ilkelerini ihlâl etmemesi gerektiği açıkça söylenebilse idi, bugünkü durumumuzdan farklı mı olurduk? "Müftî Efendi Duâcımız"ı; Hünkâr'ın ataması iyi sonuçlar mı doğurdu?

Ali Cemalî Efendi Merhum'un padişahı uyarması örneğini, bir sonraki yüzyılda Ahizade Hüseyin Efendi Merhum, Valide Sultan vasıtasıyla "arslan"ını uyarma usûlünce denedi, çukuru, Florya veya civarında belirsiz bir noktada hazırlatılarak, şehâdet şerefine nâil oldu.

Bütün bu şanlı örnekler; "niçin geri kaldık?" sorusunun cevabını vermemize yararlı olmadı. Vardığımız sonuç şöyle özetlenebilir: Bugün, Batı'da Papa İtalyan savcılarından korkmaksızın görüş açıklayabiliyor, biz de geri kalmıyoruz, bizde de Baba "türban şeriat aracıdır" gibi "Kebair listesi" yayınlayabiliyor. Demek ki Batı'da Batı lâiklik çizgisi devam ediyor, Garb cephesinde yeni birşey yok, bizim Ötükenimiz'de de Osmanlı lâikliği sistemine halel gelmeyip, üstelik daha hassas olmuşuz, başörtüsü örtmeyi dahi ileride umur-i siyasete müdahale edecek çocuklar yetiştirme girişimi olarak teşhis edecek Baba'ya sahip olmak az şey midir? Ne yazık ki şöyle bir "hiç kaçma Nemçelu, hâlin de haraptır hey!" türküsünü ağız tadıyla çığıramadan -Üslûb-i cedîd ile- bambaşka bir "mod"a geçiyoruz: -Kemirir gönlümü bre dilber aman bir sinsi firak! Biz Batı'dan daha dini bütün lâikler olduğumuz, Patrik ne yazar, Şeyhülislâm dahî katlettiğimiz, Papaya karşılık biz de arslan gibi bir Baba'ya sahip olduğumuz halde, bre bu AB bizi niye daha bekleme odasında bekletir? Bernard Lewis amcamıza bir yol soralım hele: -Sen Batı cephesini Babamızdan daha eyi bilirsin, biz nirede yağnış yaptık acep? Biz şu Yunan'dan daha has lâik değil miyiz? Hatta Yunan'dan gelen bir bakan hatun başörtüsüne destek verdi de biz, AB'ne alınmamızı önlemek için bu desteğin verildiğini derhal anlayıverip "sen elinin hamuruyla lâiklik işlerine karışma!" deyü Basınımız'da kendisini uyardık, daha n'idelim, diyiversene?

Ey Azîzan, önümüze gelene yol sorulmaz. Yol adları da herkesin dilinde çok karıştırıldığı için, önce nereye gitmemiz gerektiği konusunda uzlaşmalı, bir "mutabakat"a varmalıyız, sonra da "rah-i firdevs-i berîn"de karar kıldıysak bu yolu İblis'den sormamalıyız. İntizâm-i hâl için düşmenden istifsâr-i rey/Râh-i firdevs-i berîni sormadır İblis'den. Yol sorduğumuz güvenilir bir kişi bulunca da yolun adını ona iyi anlatmalıyız. Hukuk'ta en yakın arkadaşım olan hâkim albay Merhum Saydam Erdok, öğrencilik yıllarımda, bana, İstanbul'a yeni gelen Bosnalı hemşehrilerinden iki yaşlı kadının Maçka Kışlası'nı aradıklarını, Maçka kelimesi kedi anlamına geldiği için de "İstanbullular anlamazlar" endişesiyle "a be neredesin kedi kışlası?" diye sorduklarını ve tabiî bir türlü bulamadıklarını anlatmıştı. Bu vak'ayı, her zaman, Mesnevî'deki "üzüm kelimesini her biri kendi dillerinde söyledikleri için aynı şeyi istedikleri halde kavgaya tutuşanlar" kıssasını hatırlatır.

İmdi ey Azîzan, Maçka Kışlası'na kedi kışlası demeyelim ve önce aynı şeyi mi istediğimize karar verelim: Sevgi'nin Adaleti Düzeninin üzümünü mü istiyoruz? Yoksa Ebu Cehl karpuzu mu?

13.03.2008

Onaltı Mart Yazısı

Ehven-i Şerreyn ihtiyâr olunur. Ne zaman? Somut olaylarda, bir zorunlukla karşılaştığımızda! Yoksa, lâiklik ilkesi; Hayr'ın karşısına Şerr'i; Hakk'ın karşısına Bâtıl'ı ikame etmeyi, önce her ikisini "felsefik"(!) bakımdan eşdeğer saymayı, ardından da lâik davranma gereği(!) olarak Şerr'in ve Batıl'ın üstünlüğünü dayatmayı aslâ zorunlu kılmaz! Lâiklik ilkesini de rezil etmek için elimizden geleni ardımıza koymuyoruz, yazık! Lâiklik ilkesi; din adına gerçekleştirilen kötüye kullanmaları engellemek için mi ortaya atıldı, yoksa kötü zaferi için mi?

Bir iktıdar "çeteleşme"nin üzerine giderse, onun üzerine "Havaalanındaki mayolu kadın reklamlarını kaldırdı, lâikliği ihlâl etti" diye gidilmesi, Dünya'nın neresinde görülmüştür? Anayasa gerçekten sadece Başlangıç bölümünden mi ibarettir? Böyle ise, Meclis'e, Hükümet'e, bunca zahmete ne gerek var? Seçilmişler'e ne gerek var?

İyi bir Anayasa'ya, iyi bir Kanun'a sahip olamıyorsak, kanunsuzluk kötü kanunluluktan iyidir. Niçin? Çünkü Varlık ilkedir. "Yokluk" nisbî bir kavramdır. Bir yerde "kötü bir nesne" bulunmayınca "iyi"nin varlığı da inkâr edilebilecek değildir. Allah sonsuz ve sınırsız İyi, Güzel ve Doğru'nun Rabbi, ıssı olduğu için bozuk (fâsid) bir kanun kuralı, somut olayda hayra erişmeyi engelleyebilir. Buna karşılık, kötü bir kuralın yokluğu halinde, Mutlak Hayr'ın Rabbi olan Allah Mekân ve Zaman kayıtlarından münezzeh olduğu için, insanların hayra ulaşmaları daha kolaylaşmış olur. İyiden ıssız yer yoktur.

Anayasa için de özellikle bu sonuç doğrudur. Kötü bir Anayasa, kötüyü -Cengiz Yasası gibi- güce kavuşturur. Hiç Anayasa yoksa, kötü hiç değilse "anayasal temel"den yoksun kalır.

Anayasalar, bilinçli bir halk katılımı olmaksızın ortaya çıkarılırlarsa, halk da bir türlü yeterli bilinç seviyesine erişememişse, üstelik bir de Başlangıç bölümleri, sonra gelen hükümleri yürürlükten kaldırabiliyorsa, hiç Anayasa olmaması daha iyi değil midir?

Halkın "iyi Anayasa" bilincinin tam olmadığı bir ülke düşünelim: Böyle bir ülkede de meselâ Almanya'dan çevirildiği için nisbeten iyi bir Anayasa çıkarılmış olsun. Bu göstermelik Anayasa'dan sonra, bilinci tam olmayan halkın gözü önünde, Anayasa'nın temel ilkelerine aykırı bir şekilde "idamlar" icra edilemez mi? Aradan yarım yüzyıla yakın bir süre geçtikten sonra da "millet bu idamları coşkuyla karşıladı" denemez mi?

"Ben de oradaydım". 27 Mayıs'ın başlangıcında bazı çevrelerde "coşku" olduğunu gördüm. Ancak idamlar çok şükür coşkuyla karşılanmadı. Hatta Merhum İnönü ve Mevhibe Hanım'ın da yaşlı gözlerinden ve üzüntülerinden bahsedildi. Bir süre sonra gördüğüm bir gazete başlığını hatırlıyorum: Merhum Menderes'in idamında gökte görülen alâmetleri, sayısız beyaz kuşun toplanarak ağıt yaktıklarını yazıyordu. Anayasa bilinci güçlü olmasa bile, Millet çoğunluğunun zulümden hoşlanmadığına şükredelim.

Merhum Mahir İz; "tarafsız" olamayan bir "Osmanlı Efendisi" olarak görülebilir. Ne var ki bu "izlenim" doğru değildir. Yakın ve uzak tarihi biribirine bağlayan ve sonuç

çıkaran şu cümlesinde, isabetli teşhisi koymuştur: Asırların istibdadı, cemiyetin (Osmanlı-Türk cemiyeti -H.H.) ruhundan silindir geçirmiş olduğu için, zaman zaman ahrardan (hürriyetine sahip çıkanlardan) mütecellid şahsiyetlere cinnet isnadı bu yüzdendir... Bu her devirde böyledir." (Yılların İzi, Fuad Şemsi Bey'den bahseden kısmın sonunda.)

Evet, her devirde böyledir, Osmanlı-Türk toplumunun perşembesi, İslâm'ın ilk yüzyılının çarşambasından belirlenmiştir. Kurtulmak; "silindir geçmiş" sadrını ihya etmek için "iki ağır emanet"in kadrini bilmeye ihtiyaç vardır. Yoksa "Ehl-i Beyt'e dokunan yılan bin yaşasın, Hrant'a dokunan yılan da Şah-i Mârân olsun, Canavarın sadece bana tıslayan ağzını bağlayabilmek için, hangi kişinin beynini sunsam acep?" endişesinde kalırsak, "bu ne bitmez geceymiş? Hâlâ sabah olmadı" türküsünü çığırır dururuz. Bu parça, "sadrından silindir geçmişler"in ağıtıdır. Kerbelâ şehitlerinin sadrından silindir geçirememenin acısı, mübarek bedenlerinin üzerinde at koşturmakla çıkarıldı. Bu olayı "iki Arap arasındaki çatışma Türk'ü ne ilgilendirir?" veya "iki Hazret arasındaki çatışmaya karışırsan arada sen ezilirsin, aman eşek olma zinhâr!" ve hele "bir kimse, meşru iktıdara baş kaldırdı, gereken yapıldı, daha ne konuşuyorsun?" zihniyetiyle ele alanlar, sadrlarının, akıl ve gönüllerinin üzerinden zulmün silindiri geçerek yamyassı olmasına talip olanlardır. İşte bunlar, sadece zulüm canavarının ağzı kendi pastırması çıkmış benliklerine yönelince "bu ne bitmez geceymiş? Hâlâ sabah olmadı!" türküsünü çığırmaya başlarlar. Daha önce, "ülen sen arada güzel lâflar da ediyon emme, zulüm sadece ehl-i sünnet müslümana yapılan kötülüktür, şu Hrant lâfından cinlerim başıma toplanıyor" da diyebilirler.

Kim ne derse desin, "ahrâr"da riyâ ve nifak yoktur, olmamalıdır.

İmdi ey Azizan, yine toplum olarak bir sınav karşısındayız. Anayasa'nın Başlangıç bölümüne dayanılarak, geri kalan kısmı hiçe sayılmaktadır. Sami Selçuk Bey, "yargı süreci başladıysa, sonuna kadar sus-pus olmalıyız" derse de, bu "yargı süreci", herşeyden önce iki taraf arasında bir alacak davası, veya bir ceza davası vs. değildir. Hukuk Devleti'nin, Demokrasi'nin şeklî güvence kuralları dinamitle atılmak isteniyorsa, "dur bakali, noolajak?" deyû, hemen kabak çekirdeği, mısır patlağı vs. tedarik edilerek ekranların başına mı geçilir? Bu "yargı süreci"nin bu şekilde başlatılmasına imkân yoksa, bunu söylemeye de hakkımız yok mu? Anayasa Mahkemesi, bu davayı da "şartlarına uygun açılmış" bir dava sayacak mıdır? Anayasa Mahkemesi, aynı zamanda "Yüce Divan" görevini taşıdığını hatırlamayacak mıdır? Cumhurbaşkanlığı, Türkiye Büyük Millet Meclisi, Anayasa Mahkemesi, Bakanlar Kurulu ve Başbakanlık da yoksa suspus olup "dur bakali, n'oolajak?" diyerek, sonuçta demokratik rejim için "yürütmenin durdurulması" kararı mı çıkacaktır? Ey kabak çekirdeği çıtlayanlar, çıtırdıdan, Hukuk Devleti çatırdısını duymaz mı oldunuz?

16.03.2008

Sevginin Adaleti, Düzeni ve Engelleri

Çorak yerde gül bitmez. Bir toplumda Sevgi yerine bencillik, hırs, hased, kin hakim olursa, sadece Anayasa'da yazılmakla Hukuk Devleti kurulamaz.

Hukuk devleti terimini biz Alman Hukuku'ndan aldık. Anlamını yanlış bildikten sonra, hiç almasa idik, daha iyi olurdu. Fransız Anayasası, bizim gibi "lâiklik" terimine de yer vermekle birlikte, önce "kökenine, ırkına, dinine göre ayırım yapılmaksızın, Fransa'nın kanun önünde bütün vatandaşların eşitliği ilkesini te'min ettiğini, ardından da bütün inaçlara saygı duyduğunu" belirtir. (m.1). Fransız Devrimi'nin "coşku"sunu çok şükür çoktan atlatmıştır.

Alman Kültürü; Fransız Devrimi'nin "coşku"sunun tehlikeli kan dökücülüğü karşısında bir "önleyici deva" olarak "Hukuk -daha doğrusu: Hakk= Hakkaniyet Devleti" terimini buldu. Yazık ki Bismarck'ın inşa ettiği "Reich", Hukuk Devleti (Hakk, Adalet, Hakkaniyet, Doğru Hukuk= Richtiges Recht) anlayışı üzerine değil, "Kaba güç ve ulusal çıkar" anlayışı üzerine kuruldu. Birinci Dünya Savaşı yenilgisinden sonra da yenilginin acısı "günah keçisi" (sündenbock) konumuna getirilen Yahudiler'den çıkarıldı. Hitler; bugün Bush'un veya Olmert'in yapmak istediği gibi, kendi "üstün ırk"ını dünya'ya hakim kılmak isterken, kendi Vaterland'ının korkunç felâketini hazırladı. Almanlar; Hitler'den sonra, iki inançlı Lider'in önderliğiyle, Hitler'in şeâmetinden ülkelerini kurtarabildiler. Bunun için de Anayasa'nın Önsöz'üne

"Allah" (Gott) adını ve "Allah önünde sorumluluk" bilincini koydular. Hâlâ, Almanya'da tekrar Hitler devri şartlarının yaşanmaması için, o devirde ikiyüzbin kadar almanın; nasıl olup da "tamamen normal kimseler" oldukları halde, psikopat olmaksızın, gözlerini kırpmadan, kadın-çocuk demeden, Yahudileri nasıl gaz odalarına soktuklarını, enselerine nasıl kurşun sıktıklarını "tahlil" etmeye uğraşıyorlar. (Der Spiegel, No.11 / 10.3.08). Bu araştırmaları yapan ve yapanları "Alman milletini aşağılamak"la itham etmeyen bir toplum, Türk düşmanlığının yayılmasını da önleyebilir. Almanya 1949'da Adenauer ve Heuss gibi iki inaçlı öndere sahip olmasaydı, Savaş'dan sonra kaybettiği topraklarını kırk yıl kadar sonra tekrar ülkesine katmanın mutluluğunu yaşayamazdı.

Almanya'nın başarısının anahtarı 1949 Anayasası'nın -almancada Hakk devleti diye anlaşılan- bu terimin ardındaki kavramın bilincine varmasıdır. Bu başarısını sürdürebilmesi için de tekrar tekrar âcizâne ve dostâne uyarıyorum ki "Hukuk Pozitivizmi" batağına tekrar saplanmaması gerekir.

Biz 1950 de "demokrasi" terimini, 1961 Anayasası ile de Hukuk Devleti terimini, 1937 de de "Lâiklik" terimini aldık, ne var ki hâlâ bunların bizim illerde ve bizim dillerde ne anlama geldiğini bilemiyoruz. Cild hastalığına yarayacak merhemi sulandırarak şurup yerine içen, "testere"yi "tarak" anlayarak başcağızını hûn-i revân içinde bırakan biçarelere benziyoruz. Çok yakın tarihte sahte adla ortaya çıkan "Ölüm evleri"nin "toplumbilim" veya "ruhbilim" açısından tahlilini yapan bir "tez"e rastladınız mı? Neme lâzım "**Atatürk'ün sevdiği yemekler**" gibi tez konuları varken?

Alev Alatlı; Ayşe Böhürler'in "üstelik dindar bir insan, daha çok adil davranma isteği taşımalı değil mi? "sorusuna, "(bura)ya gelince dururum. Kerbelâ Vak'asından, Gon-

ca Kuriş'in katline, Madımak Faciası'na kadar düşündüğümüzde, kendilerini dindar sayanların diğerlerinden daha âdil olabileceklerine dair elimizde veri olmadığını teslim edersiniz" cevabını veriyor. (Radikal, 15 Mart 2008). Oysa soruda "dindar bir insan" deniyordu, "kendini dindar sayan" veya "dindar satan" denmiyordu. Aradaki fark, "sağlıklı insan" ile "kendisini sağlıklı gösterip de ağır bir rahatsızlığı olan insan" kadardır.[ss]

Ne var ki "kendisini dindar satan insan" için söylenenler doğrudur. Esasen bunu bizzat Kur'an-ı Kerim beyan etmektedir. (Örnek olarak: bkz Maûn Sûresi) Hitler ile Yezid arasında kumaş farkı yoktur. Gonca Kuriş'i katledenler ile, Hitler'in hempaları arısında da! Buna karşılık gerçek dindarlığa Alman Anayasası'nın önsözünde atıf yapılması, Almanya'nın, "ikinci bin"in sonlarına kadar "yükselmek ve ileri gitmek" ülküsüne temel olmuştur. Halen de, Almanya'da "Hristiyan Parti" adı kullanıldığı için, "dindar Cumhurbaşkanı seçeceğiz" sözü lâikliğe aykırı sayılmaz. Bizde, Diyanet işleri Başkanlığı'nın özerkliği tanınmadığı takdirde bir süre sonra "dindar Diyanet İşleri başkanı seçmeliyiz" sözü bile, bağışlanmaz bir lâiklik ihlâli suçu sayılabilir! Diyanet İşleri Başkanı, tarafsız olabilmek için materyalist, olmalıdır!

Alman Büyükelçisi; AK Parti'nin kapatılması davasını kesinlikle anlayamıyorum" demiş. (Radikal, 15 Mart 2008). Ne mutlu anlamayanlara! Bizim Onur Öymen ve emsâli zevat derhal anladılar! Bizlere de "anlamama" lüksü tanınmıyor. Almanlar niçin anlamıyorlar? Çünkü onlar "tarak" derken sadece "tarak"ı kasdediyorlar, biz; onların "tarak"ını "testere" veya "balta" olarak anlıyoruz. Aman ey

ss- Bildiniz mi siz Yezîd'in bağrının taş olduğun? (Dertli)
Aşkı olmayan gönül misali; taşa benzer (Yunus Emre)

Alman dostlar, sakın ola ki sizde Anayasanız'ın Başlangıç bölümündeki "Allah" adını "insanlık onuru ve insan haklarının mutlaklığına ihtiyaç olduğu için, tüzel kişilik kavramı gibi, kurgulanmış bir varsayım" olarak anlamayın! Bir süre sonra bakarsınız ki bizden beter olmuşsunuz! Hukuk Devleti; Sevgi'den doğan adaletin Devletidir. Hukuk Devleti'nin şekli güvenceleri de Anayasa ve Hukuk'un üstünlüğü ilkesi ve demokrasidir.

Hukuk Devleti'nde Savcılar'ın vazifesi "parti kapatmak" değil, "çete kapatmak"tır. İktidar'ın bu yol ile değiştirilmesi; Hukuk Devleti'ni 28 Şubat'dan sonra kaçıncı kez tekrar yıkmak demek olur. Savcılar da Dürüstlük ilkesine uymakla yükümlüdürler. İkinci vahim ihlâl de tarafsız Cumhurbaşkanına da bu bahaneyle Çankaya kapısını kapatmaktır. üçüncü vahim ihlâl de, parti kapatmak için çok hazin gerekçeler gösterilmiş olmasıdır..

Batı bu görünümlerden en az (60) yıldır kurtuldu. Biz kurtulamıyor, kurtulamayışımızın sebebini de yanlış yönde arıyoruz. Sayın Musikişinas! Dilediğin Türkiye'ye kavuştun mu? Artık gurbete gitmen için sebep kalmadı. Bu kez de Fakıyr'e yol mu görünüyor? **Ubi İus ibi patria!** Azizan'a selâm! **Vatan gitgide gurbetleniyor.**

17.03.2008

Gastronomik Nefaset

Geçen yıl Kutlu Doğum kutlamalarının hemen ardından bu kutlamalar da bahane edilerek mitingler kâbusu başlatıldı ve ardından erken seçim yapıldı. Havalarını alanlar, daha yılı tamamlanmaksızın bu kez de bir -kuzu kapama gibi- parti kapama süreci başlıyor. İddianame'nin bütününü okuma mutluluğuna henüz erişemedim. Ne var ki bildiğim kadarıyla da dehşet içinde kalmamaya imkân yok. 28 Şubat sürecinde o dönemin başsavcısı Vural Savaş; meselâ İstanbul Belediye Başkanı Tayyib Bey'i "bu zihniyet Türkiye'ye matbaanın iki yüz yıl geç girmesine sebep olmuştur" diyerek de suçlandırabiliyordu. Kimsenin de aklına "sizin zihniyetiniz de bu ülkede en azından 1909'dan beri, yüzyıldır temsil ediliyor ve iktidar oluyor, siz de bu ülkeye demokratik ve sosyal Hukuk Devleti'ni getirme yönündeki her girişimi, çeşitli Bâb-ı Âlî baskınlarıyla engelliyorsunuz" demek gelmedi, aslında gelmedi değil, ne var ki "söylemeye yürek" isterdi.

Geçen yılki "Seçim sonucu"ndan sonra derhal yeni ve Türkiye'ye yakışan bir Anayasa'nın çalışmalarına başlanmalı, Cumhurbaşkanı seçiminden bir-iki ay sonra bu iş gerçekleşmeliydi. Ben, seçimlerden önce "Teşvikiye Muhtırası" vermiştim, amma kimsenin okumayacağını da biliyordum.

Geçen yıl sonunda, dış bağlantılı ve vatansever görünümlü çeteler; ülkenin asıl sorunlarla uğraşmaya vakit kalmaması için PKK terör saldırılarını bahane ettiler. Bu yıl da

önce Hükümet'in AB'ni hayal kırıklığına uğratacak "sözde reform"larını bile "Haçlı irtica'" adıyla eleştirdikten sonra, kendi deyimleriyle "Haçlı İrtica'"a karşı bu kez "Hukuk Darbesi"ni hazırladılar. Dahleden dinimize bâri müselmân olsa! "Haçlı İrtica'" ithamının başlıca sebebi; aslında hiçbir düzelme ve düzeltme getirmeyen Vakıflar Kanunu'dur. Halimizin ne denlû pür-melâl ve bâis-i kelâl olduğunu görüyor musunuz ey Azîzan?

Osmanlı'nın Klâsik Dönemi'nde hiç değilse Padişah'a "alkış" makamında "mağrur olma padişahım, senden büyük Allah var!" denirmiş. İttihad ve Terakkî Dönemi'nde, Padişah hizaya getirildikten sonra, Ömer Seyfettin'in; "Padişahın kendisi için verdiği idam emrini infaz etmeyen yaşlı Beylerbeyi'ne, "-Padişahımın emrine uymayanın başını ben keserim!" diyerek hücum eden ve başı kesilen Yiğit hikayesindeki davranışı; örnek Türk davranışı olarak övüldü, okundu ve okutuldu. Padişahlık kaldırılmıştı, ne var ki artık okuyanlar da feraset gösterip günün padişahlarını teşhis edebilmeli idiler.

Bu gibi "örnek davranış"larla dolu olan zihinler, şimdi üstelik çifte standard fenniyle de fenlenmiş olarak, "Cumhurbaşkanı bizdense, bizim yararımıza söylediklerine herkes uymalıdır, değilse, O cumhurbaşkanını da bir yolunu bulup Çankaya'dan indirmek görevimizdir" diyebiliyorlar. Tanzimat Fermanı'nın ilân edildiği dönemden dahî geriye gitmiş durumdayız. Ne açıdan? Elbette Hakk ve Hakkaniyet Devleti açısından!

Son olayda hiç değilse şuna dikkat edilebiliyor mu? :-Haydi diyelim ki Hükûmet, mayo tacirlerinin kutsal çıkarlarına, yaşlı hacıların duygularını üstün tutma cürmünü işleyerek "suç odağı" oldu, Cumhurbaşkanı tarafsız değil midir? Cumhurbaşkanı; vatan ihaneti dışında ve Anayasa'da

belirtilen usûle uyulmadıkça, suçlandırılıp "yasaklı" olabilir mi? Bu iddianame hiç değilse bu açıdan, hukuken savunulabilir mi? Devrimci-lâik-milliyetçiler korosuna sorarsanız, cevabı çoktan verildi: -Parti kapatmaya karşıyız, amma velâkin Hukuk'a saygılıyız! Kuzu kapamaya da iştahlıyız! Bu kuzu suyu bulandırmasa, Ergenekon'dan peşine düşerek buralara geldiğimiz kurdu bizzat öfkelendirmiş olmasa bile, anası Refah Partisi bu yüzden paralanmamış mıydı? Avrupa isterse "astronomik garabet" desin, vız gelir, bizim için önemli olan astronomik garabet değil, gastronomik nefasettir. Bu kuzuyu da yiyeceğiz, boş yere gürültü etmeyin, karışmam! Biz Hukuk Devletiyiz, demek ki halk tam bilince kavuşmadıkça, seçim, AB, Anayasa'nın Başlangıç'tan sonraki bölümü bize vız gelir, tırıs gider. Kös dinlemişiz, sizin karga ürküten davulcuklarınızdan mı korkacağız?

Ey Azîzan, bari "haftayımlı" bir Anayasa yapıp, "iktıdar kalesinde hangi parti olursa olsun, altı ayda bir iktidar Baykal'a ve haleflerine devredilecektir" kuralını koyalım, yoksa rahat yüzü göremeyeceğiz.

İnşaallah ben kötümserimdir ve Ankara'da hakimler vardır. Yanlış hesap da Ankara'dan dönecektir. Ümit mi düş mü? Göreceğiz.

19.03.2008

Densizlik ve Dinsizlik Farkı

Dinde zorlama olmadığı için, dindar bir kimse, dinsizlerin hakkından gelmekle yükümlü kılınmamıştır. "Tanrı" kavramını dahî reddettiğini ileri sürenlere de dindar bir kimse ancak "Allah şifa versin" dileğinde bulunabilir. Dürüst davranmaları şartıyla, kimseden devlet zoruyla dindar olması istenemez, çünkü dayatılmış dindarlık dindarlık değildir. Bu iş "kazağını giy, üşürsün!" dayatmasına benzemez. Zorla da olsa kazak giyen üşütmekten kurtulur, ne var ki beyin üşütmesine kazak kâr eylemez. Öğüt verdiğimiz kişi "kazak" giymek istemiyorsa, bizim de ondan beklediğimiz, O'nun da bize karışmaması olur.

Ne var ki beyin üşütmesi tehlikeli ve netameli bir hastalıktır. Buna tutulmanın a'razı; lâikliğin önce dinsizlik, sonra aynı zamanda tanrıtanımazlık sanılması ve inananlara mütecaviz davranılıp onlara tecavüz edilmesidir. Beyin üşütmesinin bu cinsinden korunanlar da "lâ ikrâhe fid-dîn" (Din dayatmaya cevaz yoktur) ilkesini bilmezlikten gelme tarzında bir beyin üşütmesine tutulabilirler.

Hastalığın her iki türünden sakınmak için Rahman, Rahîm, Vedûd olan Rabb'in koyduğu evrensel ilkelere, bu sağlık kurallarına uymak gerekir.

Fransız Devrimi'ni yapanlar bile, halkı kendi yanlarında tutabilmek için, bu ilkeleri zikretmek ve "üzümünü ye, bağını sorma!" tehdidiyle ilâhîliğine îma etmek zorunda kaldılar. Fransız Devrimi'nden iki ay sonra yayımladıkları 26

Ağustos 1789 İnsan ve Vatandaş Hakları Beyannamesi'nde "insan hakları karşısında cehalet, unutkanlık veya bunları saymama tutumu yönetimlerin bozulmalarının ve toplumsal (genel) mutsuzluk ve musîbetlerin yegâne sebebi" olduğu belirtildi. Bu "insan hakları"nı veren kimdi? -Üzümünü ye yiyebilirsen vatandaş, bağını sorma! Sonra karışmam, giyotin yolu görünebilir!

Birinci maddede: "İnsanlar haklarda (insan haklarında) hür ve eşit doğarlar ve böyle kalırlar.." deniyordu. Kim böyle kurmuş bu düzeni? -Evrenin ulu mimarı varsayımından fazlasını ancak manastırlarda söyleyebilirsin!

İkinci maddede: Her siyasî toplumun hedefinin, insanın tabiî ve zamanaşımına uğramaz haklarının korunması olduğu söyleniyordu. Bu haklar: insan hürriyeti, mülkiyet ("insan onuruna yakışan bir hayat seviyesi için meşru yoldan kazanılan araçlara dokunmama" olmalı idi), güvenlik, zulme karşı direnme hakları idi. -Hay eliniz-diliniz dert görmesin! Şu halde artık zulme karşı direnme hakkım olduğuna güvenebilirim değil mi?- Sen öyle san! Hele bir güven de görelim!

Dördüncü madde de "tabiî hakların kullanılması hakkı"nı tanıyor, bu kullanmanın sınırının ancak kanunla belirleneceğini belirtiyor, beşinci madde de "Kanunda yasaklanmayan bir eylemin yapılmasının engellenemeyeceği, kanunda yapılması emredilmeyen bir eylemi yapmanın da kimseye dayatılamayacağını söylüyordu. -Peki be mübarek Ulu Mimar taşeronları, (219) yıldan beri yazdığınız birşeyin uygulamasına gelince, uygulanmasını isteyenleri niçin lâiklik düşmanlığıyla suçlarsınız? İnsafınız yok mudur? - Sakın hakkım var deme! Hakk yok vazîfe vardır! Ulu Mimar bir varsayımdan ibarettir. Almanlar Anayasalarına "Allah" adını koyarken, bizden aldıkları dersten şaşkına

dönerek, bunu önce "varsayım" olarak koymadılar, ne var ki onlara da biz yavaş yavaş, aşamalı olarak Pozitivizm dininin varsayımlarının başında "Ulu Mimar" varsayımının geldiğini, perde çekilince ardından Pozitivizm, onun ardından da materyalizm geldiğini, ne var ki yalın gerçeği kabul etmeye herkes ehil olmadığı için bu materyalizmi panteizm sosuna bürüyerek servis yapılmasını onlara da öğreteceğiz. Azıcık Mevlânâ, azıcık Yunus Emre, gerekirse azıcık Hacı Bektaş vs. Varsayım dininin sahipleri ancak bu dinin "kutsal"larının yorumunu yapabilirler!

-Beyanname'nin 10. maddesinde de: "Kimse, hattâ (ve hattâ) dinî kanaatlerinden ötürü de soruşturulamaz" demişsiniz, şimdi bize gelince niye bunu bilmezlikten gelirsiniz? Hani genel, toplumsal musîbetler "insan haklarına saygı göstermeme"den doğardı! -Ülen, başımıza Fuzulî mi kesildin de şikâyetnâme verirsin? Niçin gerisini okumuyor da "ben Hafız değilim!" diyorsun? Bu Beyanname der ki: -Yeter ki kanaat açıklamaları Kanun tarafından tesis ve ihdas edilmiş Kamu Düzeni'ni ihlâl eylemeye!

-İyi ammâ bre saygıdeğer pozitivizm râhib-i evveli, sen de niye okuduğunu doğru dürüst anlamıyorsun? Kamu Düzeni ancak kanunla ihdas edilir. Başörtüsü konusunu ele alalım, Kamu Düzeni belirleyen bir kanun yasağı göster de hiç değilse bu işin mantığını anlayalım!

-Ülen Meâlci, Pozitivizm'in ürünü olan ve Tabiî Hukuk bağından yüzyıllardır aşırılıp hormonlanan bu metinleri sen, düz okumayla nasıl yorumlayabilirsin? Bu metin de nihayet Frenk dindarları içindir, onların siyasî talebi yoktur, İslâm ise, kan, kılıç, ateş ile başka uygarlıkların ürünlerini yok etmekten başka birşey yapmamıştır, bunun Kitap'ta yeri var, "kim inanmazsa kızıl kâfir olur, öylece bil!" (Safahat) İmdi, has müşterilerimiz için tablaya koyduğumuz

balığı alan da kaçan mı? "Kanaat açıklaması", simgeyle de olur, Beyanname "din" derken "Hristiyanlık" demek ister, sen bunu yiyemezsin!

Ey Azîzan, Kutlu Doğum'un Yüce Sevgilisi'ne ve Ehl-i Beyt'ine tevessülden başka çaremiz var mı? Sûya versin bâğban gülzârı, zahmet çekmesin!/Bir gül açılmaz yüzün tek, verse min gülzâre sû!

20.03.2008

Güven ve Sevgi Ortamı

Yönetilenlerin, yöneticilere güven ve dolayısıyla sevgi duydukları toplumlarda bu düzen sürekli olur. O toplumun mutluluğunu istemeyen "dahilî ve haricî bedhahlar", yöneticilerin, güveni sarsan davranışlar yapması tertiplerine girişirler. Devlet'e güven ortadan kalkınca, sevginin yerini de nefret ve güvensizlik alır. Böyle bir toplum düzeni ancak "korku" ile sürdürülür. Korkunun egemenliği de devamlı olmaz.

Hukuk Devleti'nin şeklî güvenceleri ve güvence ilkeleri bencil hırsların ayak oyunlarına âlet edilirse, bundan meded umanlar bindikleri dalı kesmiş olurlar. Hukuk Devleti demek, Sevgi'nin Adaleti düzeni demektir. Adalet yoksa, Hukuk Devleti'nden geride kalan sadece "zarf"dır, "kab"dır, bu zarfın "mazruf"u olan Adaletin yerini zulüm almıştır.

Bencil ihtiraslarımıza kul olarak "Cumhuriyet" ve "Demokrasi" üzerinde ayak ve kelime oyunlarına girişmeyelim. Demokrasisiz cumhuriyet, faşizmin bir görünümüdür. Demokrasi, Hukuk Devleti'nin - olağan dönemlerde insan toplumları için - daha iyisi olmayan bir şeklî güvencesidir. Ancak, Sevgi'nin Adaleti yoksa, demokrasi de çoğunluk diktatörlüğüne dönüşür. Adaletin de iki alt boyutu vardır: Eşitlik adaleti; insanlık onurunda eşitlik ilkesi bilinci toplumda hâkim değilse, o ülkede Hukuk Devleti'nin yerleşmesi çok zordur, ve bu bilinç yerleşmedikçe sürekli bir Hukuk Devleti düzeni hayaldir, düştür.

"Demokrasi"nin çoğunluk diktatörlüğüne dönüşmemesi için, Sevgi'nin Adaleti Düzeni'nin temel ilkelerinin bütün toplumun oybirliği ile dahî değiştirilemeyeceği, ilga edilemeyeceğinin bilincinde olmamız gerekir. Bu konuda bilinç bulanıklığından kurtulamamış isek, toplumun bazı ferdleri "insan nasıl olur da Yaratıcı'nın koyduğu temel ve evrensel ilkeleri ilga edebilir?" vesvesesiyle meşgul edilir, diğerlerine de "işte görüyorsunuz ki bunlar demokrasi düşmanıdır, bunlara göz açtırmayın" telkıyni yapılır.

Oysa her iki taraf da bilmeliydi ki, Sevgi Adaleti Düzeni'nin, "Adalet"de özetlenebilecek temel ve evrensel ilkelerini değiştirme, "Adalet mülkün temelidir" ilkesini "Zulüm mülkün temelidir" olarak değiştirme yetkisi; ittifakda bile yoktur. Demokrasi; bu ilkelere dayanacak Pozitif Hukuk kurallarını "yasama", kamu işlerini bu kurallar çerçevesinde "icra" (yürütme) yetkisinin halktan alınması, seçim, ve halkla bağını koparmama sistemidir. Yargı işlerinin tevdi'inde çok daha özel bir titizlik gösterilmelidir. Aslında yasama, yürütme ve yargıda ortak liyakat şartları tesbit edilmesi, en doğrusudur.

"Sevgi'nin Adaleti Düzeninin temel ve evrensel ilkelerinin değişmezliği" ilkesi de, bu düzenin temel koruyucu-şeklî bir ilkesidir. Çoğunluk Diktatörlüğü ile gerçek demokrasi arasına bir sedd koyabilmek için elbette bu ilkeye ihtiyaç vardır. Lâiklik ilkesi, bu genel koruyucu ilkenin sadece bir alt ilkesidir. Laiklik ilkesi; bu genel koruyucu ilkeden soyutlanır da yegâne koruyucu ilke imiş gibi sunulursa, bunun ardında açık bir kötü niyet gizlidir: Sevginin Adaleti düzenine düşman olan "Kötü"; sadece ruhanî bir kıyafete, hattâ bazılarının zannettikleri gibi sadece islâmî sarık ve cübbeye bürünerek ortaya çıkmaz, her türlü dînî, felsefî, bilimsel giysiye bürünerek boy gösterebilir. Şu halde bizim

maalesef bir türlü bu kadar basit bir gerçeği anlamamakta direnen, gözlerini bencillik ve hırs bürümüş siyasetçilerimiz anlamalıdırlar ki, sadece dînî görünümlü kötüye kullanmalara karşı "lâiklik" bölümünü takviye etmek, seddin diğer bölümlerini zayıflatmak, hele "kötüye kullanma" ile "inancına göre yaşama temel hürriyetini kullanma"yı da ayırmaksızın, üstelik çifte standarda başvurularak inançlı halkın güvenini ve sevgisini yitirmek, bu sevgisizlik ortamında güçlenen "kötü"nün, seddin zayıf kalan diğer bölümlerini kolaylıkla yıkarak bütün toplumu çok karanlık ve çok acı verici bir zulüm, bir faşist diktatörlük dönemine sürüklemesine sebep olur. Bu ülkede çoğunluğun bunu istediğine inanamam. Ne var ki "kötü", mutlaka kasdî davet beklemez, esasen hiç davet beklemez, Onun için yeterli olan: gafletimizden doğan fırsattır. Kötü; fırsat bulunca da artık haracını almadan gitmez. Geride, bir enkaz ve gözyaşları bırakır.

"Adalet mülkün temelidir" ilkesi, Tabiî Hukuk'un, evrensel ve genel temel ilkesidir. Bu ülke, bu ilke üzerinde bilinçli olarak uzlaşıyorsa, "kötü"den korkumuz yoktur. Bu ilkeyi korumak için de şöyle bir şeklî-koruyucu ilkeye ihtiyacımız vardır: "Türkiye Cumhuriyeti, insanlık onurunda mutlak ve istisnasız eşitlik ilkesi ile hakkaniyet ilkesi ve Hukuk Devleti'nin diğer evrensel ve temel ilkelerinden hiçbir dînî, felsefî, siyasî, bilimsel görünümlü görüş karşısında ödün vermeyen, demokratik ve sosyal Hukuk Devletidir".

Bu evrensel ve temel ilkeler az ve özdür. Bunların feyz noktasından nice alt ilkeler kaynar. Bu temel ilkelerin sağlam kayasına dayanmayan pozitif hukuk yapıları, depreme de, seddin zayıflayan noktalarından hücûma geçip herşeyi enkaza döndürmek için tetikte bekleyen "kötünün zulmü"ne karşı dayanıklı olamazlar.

Bu ülke, yanılmıyorsam, bencil hırsların, gafletin, "benden sonra tufan!" zihniyetinin, çifte standardın, makyavelizmin bu denli yoğun baskısı altında hiçbir zaman kalmamıştı. İstiklal Marşı'nı baştan sona hepimiz bugün, "ev ödevi" olarak okuyalım ve kendimizi yoklayalım: "Hakkıdır Hakk'a tapan Milletimin İstiklâl!" mısra'ını, "bu ezanlar ki şahadetleri dinin temeli" mısra'ını okumakla, gönlümüzü ve evimizi "suç odağı" haline mi getirdik?

Bu güvensizlik, sevgisizlik, kavram kargaşası, bilinçsizlik ve gafletin yerini derhal sağduyu, sevgi ve "iyi"de uzlaşma almalıdır. Yine mi anlaşılmaz şeyler söyledik? Allah encâmımızı hayreylesin ey Azîzan! Hayırlar feth ola, şerler def' ola! Niyâz-i duâ! Sen Hakk'ı elden salma/Hakk seni yahşi gözler!

23.03.2008

Makyavelizm'in Doruk Noktası

Makyavelizm'in doruğu, aslında eksi yönde bir çukur demektir. Ancak; Dünya Hayatı'nda Ahlâki ilkeleri tersine döndürerek, Emirul- mü'minîn'in deyişiyle, tersine döndürülmüş bir giysiye çevirenler, bu eksi noktayı doruk sanırlar.

Bu eksi noktaya ters yönde ulaşanlar; şu özellikleriyle tanınırlar: Tersyüz ettikleri ahlâkî ilkelerin doğru anlamına uygun terimleri herkesden çok benimseyip ateşli ifadelerle kullanırlar, ancak, hakk sözlerle bâtılı kasdederler. Onlara göre kendi davranışları sevgi, Adalet, Dürüstlük tezaürleridir. "Kötü'nün borsası"nı izlemekte mahirdirler: O gün "Kötü'nün Borsası"nda islâmi terimlerin - yine makyavelist anlamda kullanılmaları şartıyla- revacı varsa bu terimleri kullanırlar ve hemen ardından "lâiklik dinsizlik değildir, aslında en büyük dindar, ölünce yatır olmaya aday benim" derler, bu terimler sakıncalı olur olmaz, başkalarının, rakıyplerinin sözlerinden cımbız ile ayıkladıkları dini terimleri, "parti kapatma" malzemesi olarak ihbar ederler.

Tuzağa düşürmek istedikleri kimsenin sinirlerini bozmada ustadırlar. Sevgili Hrant'a yapıldığı gibi; sözlerden aksine anlam çıkarmada da ustadırlar. Meselâ bir parti başkanına sürekli "Kanlı darbe"yle silinecekleri iletileri, mektupları vs. gönderirler, iyice sinirlendiği bir sırada da "kanlı bir darbeyle gideceğiniz konusunda duyumlar, söylentiler var, ne dersiniz?" diye sorarlar, bu kimse "aksine, gitmeyeceğiz, geleceğiz, bunun da kanlı veya kansız olacağını

bilemem" deme gafletini göstermişse, artık siyaset alanında suyu ısınmış demektir. Bu söz de, nice partilerin kapatılmasına sermaye olacaktır.

Oysa "Demokratik, lâik ve sosyal hukuk Devleti" kavramı, bu gibi makyavelistlerin, bu gibi ayak oyunlarına hizmet etmesi için icat edilmiş bir kavram değildir. Yazık ki İslâm'ın ilk dönemlerinden beri makyavelistler bu oyunları sürdürdükleri ve toplum da uyutulup yabancılaştırıldığı için, bu topraklarda bir türlü kavuşamadığımız bir yüce ülküdür. Önce "Medine-i Fâzıla" gibi terimler unutturulmuş, daha sonra da -bütün cüz'leri Batı terimlerinden alınarak- bu terim İslâm'a yabancı bir terim olarak gösterilmiştir. Bu oyun tutmaz olunca da bu kez inançlı müslümanların karşısına şu şaşırtmaca çıkartılmıştır: -İnsan hakları ve Hukuk Devleti gibi kavramlar Batı düşüncesi ürünleridir, Bunların İslâm inancıyla bağdaşmasına imkân yoktur. Müslüman bir toplum, bu niteliğinden kurtuluncaya kadar, demokratik Hukuk devleti isteme hakkına sahip değildir, onun isteyebileceği veya ona istesin istemesin dayatılacak olan Devlet, sadece bizim anlamımızda Lâik Devlettir, ta ki "Müslüman toplum" olma niteliğinden kurtulsun!

Oysa amaç olan, asl olan, Hukuk (Adalet) Devletidir. Hukuk Devleti de herkese insan hak ve hürriyetlerini sağlayan Devlettir. Lâiklik; kimseye inanç dayatılmamasının , bireyin inancına göre yaşama hürriyetinin güvencesidir. Bunu da söylediğiniz anda, itiraz hazırdır: -Hayır lâiklik dediğin bu deel! Lâiklik; din duygularının devlet işlerine kesinlikle karıştırılmamasıdır. -Niye böyledir peki? Yine "Kamusal alan"da kimseye inancı dışında din dayatılmaması için değil mi? Meselâ Rühban Okulunun açılması sorununu, başörtüsü sorununu ele alalım: Ortodoksların kendi din adamlarını yetiştirmesi Atatürk Dönemi'nde lâikliğe aykırı değildi de

sonra niçin böyle oldu? Kadın başı da kamusal alandan olduysa diyeceğimiz yok, yoksa kadın modası "kamu işi" mi oldu? Şu lâikliği; Almanlar'ın yaptığı gibi, çok sevdiğiniz bir kullanımla: sözüyle değil özüyle ve eksik değil tam olarak Anayasa'ya koysak da hepimiz rahat etsek fena mı olur? "-Fena mı olur?" da ne demek! Felâketim olurdu, ağlardım! Böyle birşeye razı olursak, artık sürekli seçim yitirdiğimize göre; rakıyplerimizi dört-beş yılda bir yarış-dışı kılarak seçimsiz veya rakipsiz seçimle iktidara gelme imkânını nasıl ve nereden bulabiliriz? -Karşınızdaki parti de böyle bir duruma düşmemek için sizden fazla lâikçilik yaparsa ne olacak? -Bu arayıp da bulamadığımız birşey olur! Biz lâikliği rakiplerimiz için tam bir "kısır döngü" haline getirmişizdir. Bu tuzağa düşerse seçmenlerini yitirir, iktidara geldikten sonra da gelecek seçimleri sağlama bağlamak için "inancına göre yaşama hürriyeti"ni seçmenlerine vermeye çalışırsa, "cuppadak odak" olmuş saydırırız ve iflâhını keseriz. - "Cuppadak odak" olunuyorsa, Edebalı siyaseti, aşure kepçesi vs. gibi olaylarla, daha da vahimi, "başörtüsünü ancak biz getiririz" vaadiyle siz niye "odak" olmazsınız? -Artık çok kurcalama da altından çapanaoğlu çıkmasın! Biz ne yaparsak; adı "inancına göre yaşama hürriyeti" hasabına; karşı taraf ne yaparsa "cuppadak odak" hesabına yazılır! Daha anlayamadınız mı?

Ey Azizan; Hukuk Devleti; Bir erdem ve ahlâk düzenidir. Makyavelizm ile bağdaşmasına imkân yoktur. Millet uyanıp da Makyavelizm değirmenine gelen su kesilmedikçe, gerçek demokratik Hukuk Devleti düzeni, ayak oyunlarıyla bağdaşmaz ve bir türlü "efsûnkâr didâr-i hürriyet"e erişemeyiz. Erişmeyi istiyor muyuz? İsteğimiz ve özlemimiz artsın ki elde etme liyakatini kazanalım. Makyavelizm'in her gün bir boya küpüne batan çehresinden çok kişiye gına geldiyse

uyanış başlamış demektir. Unutmayalım ki Makyavelizm; -fıśtıkî dahil- her renge boyanır. Makyavelizm'i eleştirmeyi göze alan da bu görünümlerden birisine takılıp kalmış kimselerin tümünün saldırısına uğrar. "Demokratik Hukuk Devleti"nin özünü görebilmek hepimize nasib ola ey Azizan! Kurtuluş "iyi"de, "Sevgi"de, "Ümit"de, "İman"dadır.

24.03.2008

Ne Yazmalı?

Fesad çerçiliği yapmaya karar verdikten sonra, konu çok! Hattâ açık ve tam bilinçli bir seçim yapmaksızın da insan yine tezgâhına koyacak çok şey bulabilir. Sorumluluğunu idrâk edip "Sevginin velâyeti"ne çağırmak, bugünlerde en zor işleden birisi! "Kötü"nün kuduzuna tutulmuş olanlar derhal hücûma geçiyorlar. Üslûpları; İblis'e gönüllü tutsak olan "beşer"in ne derekede alçalabileceğinin tam örneği!

İki yılı geçti, "kapatma davası" gibi bir "gündem şaheseri"yle karşılaşmamak için elimden gelip dilimin döndüğünce, haftanın dört günü yazdım, "sevgi seferberliği" dedim, "Sevginin adaleti düzeni" dedim, bu günleri mi görecektim? Murat Belge, yine Radikal'den Gökhan Özgün gibi yazarlar, Hukuk Devleti'nin ülkemizde kurulamadığı gibi, bir Hukukçu için son derece acı verici olan dürüśt tesbitler yapıyorlar, "Kapatma davası Türkiye'de Hukuk'un zaferinin başlangıcıdır" tesbitiyle bayram yapan sözde hukukçuların bu def'a son derece tehlikeli "odak"lardan brifing alma hazırlıklarının acısı karşısında, "hiç değilse ülkemizde dürüśt ve sağduyulu olanlar da var" düşüncesi; insana büyük bir ümit vermese dahi, hiç değilse bir ölçüde teselli veriyor.

İmanın; sevgi ve ümid demek olduğunu kaç kez yazmadım mı? Ümitsizliğe kapılmamamız gerekiyor. Biribirimize Hakk'ı ve Sabr'ı öğütlemeye devam!

Sevginin Adaleti düzeninden verilen tavizler, sonunda tavizi verenin yoluna dikilen engeller haline gelirler. Da-

ima "mazlûmun yanında" ve "zalimin karşısında" olmalıyız. Sevgi bir bütündür. "Öteki"nin ve bu arada hayvanların haklarından taviz vererek kendi geleceğimizi sağlama bağlayabileceğimizi düşünebiliriz, ne var ki kısa bir zaman sonra ne kadar yanılmış olduğumuzu anlarız.

Sevgi ehli isek, iman ve Sevgi'nin özdeşliğinden asla gaafil olmayalım. "Eşit derecede uzak!" sloganı aslında bir "tuzak"tır. Sevgi kaynağı, mutlak ve ilke olan "iyi" kaynağıdır.

Meşru müdafaa, Tabii Hukuk'un tartışılmaz bir ilkesidir. Bununla; Demokratik Hukuk Devleti'ne karşı uydurulmuş diktatörlük dayatmalarının hiçbir ilişkisi yoktur. Lâikliği bir pozitivist varsayımlar dini haline getirip bazı "cübbeler"i giyince kendisini bu dinin baş ruhanisi saymanın ve "ben sizin en yüce Rabbinizim!" kuruntusuna kapılmanın demokratik Hukuk devletlerinde değil, ancak sağlık kurumlarının bazı bölümlerinde, yöneticilik yeri de değil, tedavi yeri olmalıdır. Yargı mensupları da, "militan demokrasi" gibi bir ad takarak "demokratik hukuk devleti" kavramından soyutlayıp yalıttıkları "demokrasi" anlayışının demokrasi değil "diktatörlük" özleminin ifadesi olduğunu bilmelidirler. Bunları uyandırmak için, bazılarına kendilerinden daha yaman bir "militan" musallat olur, birçoğu sadece bu sırada "yandım Allah!" çağırıp, bu "mihnet" döneminden çıktıktan sonra maalesef kaldıkları yerden yine "militan demokrasi" hezeyanlarıyla başkalarına "cihanı zindan etmeye" çalışırlar. Bunların ideali; kendi varsayım dinlerinin üst ruhanileriyle bunlara bağlananlar dışındaki bütün vatandaşlara, ülkeyi bir açık hava Cezaevi haline getirmektir. Nereden öğrendiklerini bilemediğim, "ancak tahsil ile elde edilebilir tehlikeli cehaletleriyle", "bu militan demokrasi anlayışı, 27 Mayıs Anayasası'na örnek olan Alman Anayasası anlaşıyıdır, Hitler büyük bir çoğunlukla

iktidara gelip Alman demokrasisini mahvettikten sonra Alman Anayasası'na militan demokrasi anlayışı getirilmiştir, bizde de özellikle 1982 Anayasası'nın lâiklik anlayışı, militan lâikliktir, çünkü militan lâiklik olmadıkça, demokrasi de olmaz" gibi nice sözler söylerler ki, Alman hristiyan veya sosyal demokratlarının cümlesini hayret ve dehşete gark etmeye yetişir.

Ey Azizan, bu acaip ve dehşet verici "başsavcılık demokrasi anlayışından etkilenmeyin! Alman Anayasası, demokratik ve sosyal Hukuk Devleti'nin pozitivist bir meşru'iyet perdesi altında tekrar yıkılmasını önlemek için bir "meşru müdafaa" bilinci uyandırmak istemektedir, yoksa tam aksine, "militan demokrasi" adı altında, demokratik ve sosyal hukuk devleti'nin fiilen ortadan kaldırılmasına bir meşru'iyet kılıfı vermek değil! Böyle bir diktatörlük öğretisi, ne Alman, ne Fransız Anayasası'na dayandırılabilir. Alman Anayasası'nda üstelik Tabii Hukuk'tan kaynaklanan temel "insanlık değeri" ve buna bağlı olan değerlerin ortadan kaldırılması girişimlerinin, anayasal yetkilerin kötüye kullanılması yoluyla, "demokratik" yoldan gerçekleştirilmelerinin önlenmesi için de, "birey"e ve halka; "karşıkoyma, direnme" yetkisi tanınmıştır. Heyhat! Şimdi bizde "demokratik Hukuk Devleti" idealiyle bağdaşmasına aslâ imkân olmayan, adına "militan demokrasi" denen bir diktatörlük öğretisi; çilesi bir türlü sona ermeyen halkımıza tekrar dayatılmak üzeredir. Geçen yıl "halkın hakemliği"ne gidiyorduk, bu yıl "halka rağmen halk adına" –gitmiyor- "götürülüyoruz". Demokratik ve Sosyal Hukuk Devleti mi üstün gelecek, yoksa "militan demokrasi" adı altında diktatörlük mü? Ne yapmalı Ey Azizan? Ne yazmalı?

26.03.2008

Anayasa Düşünceleri

Anayasal düzen, kanunların Anayasa'ya aykırı olmaması gereği, yasama meclisinin çıkardığı kanunlardan sonra gelen tüzüklerin de kanunların uygulanmalarının ayrıntılı ve şekli yönünü gösterip yasama yetkisinin gasbı anlamına gelecek düzenlemeler yapmaması gereği; her kişi ve makamın Anayasa hükümleriyle bağlı olması; bütün bu düzenlemeler, Demokratik ve Sosyal Hukuk Devleti'nin şekli güvenceleridir. Bu güvencelere saygı gösterilmediği ve bizzat "tuzun bozulduğu" hallerde, toplumda Hukuk'a, Anayasal Düzen'e, yargıya güven kalmaz. Yüksek yargı makamlarına ve adli makamlara gelen kimseler, o zamana kadar Hukuk Felsefesi'ni "Fasafiso ve fasarya" olarak özetlemiş olsalar bile, gerçekten vatansever iseler, "Adalet"in "görece" (izafi, nisbi) ve çağdan çağa toplumdan topluma değişebilen ve içeriğini kendilerinin belirleyecekleri bir kavram olarak görmekten vazgeçmelidirler. Toplumun; Yüksek Yargı makamlarına güveni sarsılmamalıdır. Güven; Sevgi ve İyilikle sağlanır. Kaba güçle, korkuyla, güvensizliğe rağmen sağlanan "istikrar" uzun ömürlü olmaz. Hukuk Devleti'nde Devlet Gücü'nün temeli "adalet"dir, böyle olmalıdır. Adalet de keyfi, takdiri bir kavram değildir ve aslâ böyle olmamıştır. Bu gerçeğe aykırı bir bilincin toplumda hâkim olması, "tuz"un bozulduğunu gösterir, önü alınamaz ve çaresi bulunamazsa, güvensizlik ve kötümserlik topluma hâkim olur.

Ülkemizde bu açıdan, önü alınamayan ve gitgide vehamet derecesi artan bir temel güvensizlik sorunu vardır. Yassıada Mahkemesi kararlarıyla Anayasal Düzen'e sevgi ve güven sağlanamamıştır. 12 Mart ve 12 Eylül müdahaleleri de bu sevgi ve güveni sağlayamadı. 28 Şubat; temeldeki güvensizliği büsbütün arttırdı. Korkuyla sağlanan "istikar"ın uzun ömürlü olamayacağı gerçeği bir daha açığa çıktı. Geçen yıl yaşanılanları hepimiz hatırlıyoruz. Bu güvensizliği somutlaştıran ve "mesned"ini oluşturan hukuki sorun, 1982 Anayasası'nın metni değil Anayasa'nın "aslî bölüm"ü haline getirilip Anayasa'nın "eklenti" (teferruat) sayıldığı Başlangıç Bölümü iken, bu "Militan Demokrasi" sorununun üzerine gidilemedi ve 2007 seçimlerinden bir yıl dahi geçmemiş iken daha zorlu bir bunalım patlak verdi.

Anayasa'nın 2. maddesinde yer alan: "Başlangıç bölümünde yer alan temel ilkelere dayanan demokratik ve sosyal Hukuk Devleti" tanımı, bunalımın nereden kaynaklandığını ortaya koymaktadır: "Laik, Demokratik, sosyal Hukuk Devleti" tanımı 1982 Anayasası'nı hazırlatan Derin Devlet erkânınca yeterli görülmeyip bir de "Başlangıç'ta belirtilen temel ilkeler"den söz edilmiş, böylece Başlangıç Bölümü'ndeki "Militan Demokrasi Anayasası"nın, "demokratik Hukuk Devleti Anayasası"na üstünlüğü kabul ettirilmiştir. Demek oluyor ki görünüşde tek bir Anayasa olmakla birlikte, aslında iki ayrı Anayasa, diğer bir deyişle; "şizofrenik" bir olgu vardır: Hangi Anayasa'ya uyulacaktır? Militan Demokrasi Anayasası'na mı? Yoksa, Demokratik Hukuk Devleti Anayasası'na mı?

"Tuz bozulmuş" ise, Hukukçular'ın "demokratik Hukuk Devleti Anayasası elbette üstün tutulmalı, patolojik durum izale edilmelidir" cevabını vermesini bekleyemezsiniz. Tam aksine, "1982 Anayasası'nın Başlangıç Bölümü de Halko-

yundan geçmiş olduğuna göre, bu bölümde de Derin Devlet anayasası'nın, Demokratik Hukuk Devleti Anayasası'na üstünlüğü beyan edilmiş olduğuna göre, pozitif Hukuk kurallarına bağlı olan Hukukçu'nun ödevi Militan Demokrasi Anayasası'nın kendisine yüklediği yükümleri yerine getirmektir" diyeceklerdir. Nitekim böyle de demektedirler. Ne var ki "esasen olması gereken de budur, 1982 Anayasası'nın Başlangıç Bölümü'nün militan demokrasi kuramı; Alman Anayasası'nın getirdiği sistemdir" demeye başladıkları anda, Hukukçu olsun olmasın her dürüst ve gerçek vatansever aydının "artık yeter! Sen herkesi kör, âlemi sersem mi sanırsın?" demesi gerekirken, eyvah ki bu cesareti dahi "Hukuk mesleği erbâbı"ndan çok, bu "meslekî deformasyon"a uğramamış dürüst aydınlar göstermektedirler.

Zamanında Müdahale edilemediği için kronikleşen "militan demokrasi" bunalımında, çok nazik bir noktadayız. Demokratik Hukuk Devleti'nin geleceği bir ağır hastalık a'razının tehdidi altında ise, yapılacak şey, hiçbir şey yapmayıp hastalığa teslim olmak değil, elbirliğiyle, "Derin devlet" yerine "Demokratik Hukuk Devleti"ni hakim kılmaktır. Bu yoklamada var mıyız? Yoksa "namevcud" yazılmayı mı çıkarımıza uygun görüyoruz?

27.03.2008

Herkes İleri Bir Adım Atsın

Herkes geriye bir adım atsın mı? Kavga için biribirine yaklaşılmışsa iyi bir tavsiye imiş gibi görülebilir. Ne var ki herkes siperlerine dönecek ve fırsat bulundukça karşı cepheye atış yapılacaksa, geriye adım atmanın ne yararı var? Biribirimizle dostça el sıkışıp kucaklaşmak için, herkesin siperlerinden çıkıp, ileriye adım atması gerekmez mi?

Biz bu hale nasıl düştük? "Birr ve takvâda yardımlaşma" ve "hayırlarda yarışma" anlayışı yerine, ittihadçı-itilâfçı bölünmesi ve karşıtlığının tarihi sebepleri nedir?

Biribirimize doğru bir adım atmadan önce, en doğrusu Alah'a doğru ilerlemek değil mi? Allah; yürüyerek geleni koşarak karşılamayı vaad etmiyor mu?

Yunus ondördüncü yüzyıl başlarında bunu söylemiş. Nasıl karşılanmış? Kendisi şöyle diyor: **Şeytanlar semirdi, kuvvetli oldu /Fesad işler eden hürmetli oldu / Kime kim Tanrı'dan haber verirsen / Kakır, başın salar, huccetli oldu.. / Oğul; ana ile garetli oldu.**

O sıralarda "oğul ana ile garetli olmuş", şimdi kızlar da ana kaatilliğine başladılar. Bu; çok vahim bir gösterge değil mi? "Allah'a karşı huccetli" olmayı iyi birşey sanıp hedef edinmese idik de Allah'a doğru adım atsaydık, "geri adım" tavsiyesine ihtiyacımız olur muydu?

Anayasa'ya göre, Devlet'in görevleri arasında ferdin; hayatını beden ve ruh sağlığı içinde sürdürmesini sağlamak

da var. (m.56/3) Ruh sağlığı ortamını sağlamak, aynı zamanda "lâiklik ilkesinin gereği olarak kutsal din duygularını Devlet işlerine kesinlikle karıştırmamak "mümkünattan mıdır? Bilemem! Gençliğimde mümkün olduğunu sanırdım. Şimdi ne söylesem "kutsal lâiklik dini" mensuplarının şiddetli hücumuyla karşılaşıyorum. En iyisi şu halde "Alisiz Alevilik" gibi, Tanrısız bir "Deizm" icat etmek ve bu gibi konuları bir kast şeklinde örgütlenen bu "Laik Din"in ruhanilerinden sormak! Ben / sen yokuz, biz varız! Ben-sen, ona taparız. Peki bu kutsallık makamının değer yargılarını kimden öğreneceğiz? "Biz"in sesini kimden duyacağız?

Bir Değerler ve Davraşın Felsefesi'ne ihtiyacımız var. Buna dayanan bir evrensel ve temel, genel Tabii Hukuk ilkelerine ihtiyacımız var. Bunu belirttiğimiz anda, "bunların değeri hiç tartışılmaz, söz konusu bile edilemez, elbette eşitlik, elbette adalet, elbette insan sevgisi, elbette demokratik Hukuk Devleti, amma bütün bunlar güçlü olan taraf karşımızda olduğunda kullanılacak, çıkarlarımızı koruma araçlarıdır, bu araçları insan kendi ulusal çıkarlarına karşı kullanırsa, silâhını kendine çevirme budalalığını göstermiş olur, bunlara temel ve değişmez değerler niteliğini tanımak da bilimsel ve Pozitivist Lâiklik ilkesini ihlâl demektir" cevabıyla karşılaşıyoruz. Sonuçta "vatan haini" ilân edilmeniz artık işten bile değildir.

Diğer tarafdan da, İslâm'ı Sevgi'den soyutlamış ve dolayısıyla "ma'bûd" olarak kendi sağlıksız zihninin bir ürününü kabul etmiş olanlar var. Geçenlerde bunlardan birisi Hitler ile Yezid'i aynı kumaştan saydığım için, beni, "emirul-mü'minin Yezid'e ve dolayısıyla İslam'a saygısızlık etmekle" suçladı. Artık şaşırmadım sadece acıdım.

Bir üçüncü bölükten de, "kapatma davası" gibi konularda yine değişmez temel ilke ve değerlere bağlı kaldığım için, tam bir öncekinin aksine hücumlar geliyor: -Sen Ehl-i Beyt'in, Ali'nin, Huseyn'in yanında görünüp Muaviye ve Yezid'in savunuculuğunu yapıyorsun! Ne diyeyim? Bedbaht ona derler ki elinde cühelânın / Kahrolmak için kesb-i Kemâl-ü hüner eyler![ss]

Bu keşmekeşden, kargaşadan, anarşiden kurtulmak için, iyiye, güzele, Doğru'ya, Hakk'a yönelebilmek için, ilk atacağımız adım, bir "tanrı varsayımı"na değil, akli bir apaçıklık demek olan Allah'a ihtiyacımız olduğunu kabul değil midir? İlk adımımız akla uygun olmazsa, sonunda varacağımız aşama elbette bugünkünden iyi olmaz.

Kendi zihnimizin sağlıksız ürünlerini ma'budlaştıracak yerde, değişmez müsbet ilim kanunlarını ve bunlar üzerine de yine değişmez değer ilkelerini koymuş olan, sözü doğruluk ve adalet ile tamamlanmış olan ve sözlerini değiştirme yetkisi de kimsede olmayan, İsviçre Anayasası'nın nitelemesiyle: "Kaadir-i mutlak Allah"a yönelmek, sağduyunun gösterdiği yegâne yol değil midir? Ey Bütün insanlık Azizanı, ne dersiniz? Alemler'in Rabbi'nin, insanlığa verdiği tek bir Ahlâk öğretisi yok mudur sizce?

30.03.2008

ss- "Muaviye ve Yezid'in savunuculuğunu" ithamı; Yeni Şafak'da yazmam ve Başbakan'ı eleştirmemem gerekçesine dayandırılıyordu.

Pozitivizm Değil, Tabii Hukuk

Hukuk Pozitivizmi; yaldızlı bir ad altında bir aldatmacadan ibarettir. İnsanlığın derdine deva olmaz. Pozitivizm'e göre, temel norm, merkezi iktidara bir Anayasa çıkarma yetkisi veren normdur. Bu yetkiyi veren norm, "adil kanunlar" çıkarma yetkisini veriyor da adalete aykırı Anayasa ve dolayısıyla kanun çıkarma yetkisini vermiyorsa, esasen Hukuk Pozitivizmi daha ilk adımda "Tabii Hukuk'a var diyecek iken, dili varmadığı için", Tabii Hukuk'un kaynama noktasına pozitivist bir perde yerleştirmiş demektir. Yok eğer "bu temel norm, nötr bir normdur, adaletin ne olduğunu belirlemez, sadece Anayasa çıkarma yetkisini verir, kurucu atalar da yok kanun / yap kanun! kavlince genel kuralları koyarlar, Pozitif Hukuk bu anayasal pozitif kurallara göre belirlenir, Anayasa'nın da "âdil" olması talimatını veren bir üst kural yoktur" diyorsa, o zaman da bu pozitivist anlayışa "**normun maraz-ı zulme devâ eylemedi hiç / Ey Kelsen-i bîçare götür ez de suyun iç!**" demek gerekir.

Anayasalar, "bizim de bir Anayasamız olsun!" diye yapılmamışlardır. Hukuk Devleti'nin şekli güvencesi olsun diye yapılmışlardır. Hukuk Devleti de Adalet Devleti demektir. Kelsen'in Grundnorm'u, "**el-adlu esas-ul- mülk**" değilse, Anayasa yapmanın ne gereği var? Anayasalı zulm daha az mı acıtır? Şu halde "**Grundnorm**", "**bir Anayasa çıkarmana izin verdim ey benim bağrımda nüveleşen merkezi güç!**" şeklindeki bir "toplum emri" değildir, "ey kamu gücü! Âdil olmazsan meşru olmazsın!" normudur, "**el-Adl-u esas-ul- mülk**"dür.

Bu Grundnorm'un kaynağı da Yaratıcıdır, Rabb'dir. Çünkü o Âlemlerin Rahman, Rahim, Vedûd, Güzel isimlerin sahibi olan Rabbi'dir. Vesvâs-ul- Hannâs'dan, Rabb-un-Nâs'a sığınırız.

Lâiklik, "Adalet" değerini, dolayısıyla "Adalet Devleti"ni ilga etmeye kaadir bir "Grundnorm" değil, tam aksine ve doğru anlaşılmak şartıyla, o da Adalet Devleti'nin güvencelerindendir. Adalet Devleti'ni din perdesi altında bertaraf etmek isteyen dinî görünümlü zulüm tepkilerine karşı adalet devletini korur. Adalet Devleti'nin özü olan Adalet ülküsüne karşı kullanılmamaması için de bazı Anayasa metinlerinde "lâiklik" terimine değil, bu şekli güvencenin doğru özüne yer verilir, Alman Anayasası'nda olduğu gibi.

Laikliği Sevgi ve Adalet ağacının gövdesine vurulması gereken bir balta olarak dayatmaya çalışmak, bilerek veya bilmeyerek, o ülkeye en büyük kötülüğü yapmak demektir. Baltayı Adalet ağacına sallayan zülüflü baltacıların sarıklı cüppeli veya fraklı olmaları önemli değildir. Önemli olan, baltanın, sevgi ve adalet ağacına karşı kullanılmak üzere zulmün eline geçmemesidir. Yazık ki bazı gaafiller "balta kimdeyse, Süleyman odur" sanırlar. Oysa Yüce Sevgili Resûl-i Ekrem'den (S.A.) sonra Şecere-i Tayyibe'ye düşman olan nice teberdâr-i ebter, zahirde ardarda -sonuncusu hariç- bütün Ehl-i Beyt imamlarını ve onların nice dostlarını şehid ettiler. Bugün de bazı müslümanlar, Kevser'i ve Ehl-i Kevser'i değil, teberdâr-i ebteri Süleyman sanmayı sürdürürler. Bunların bu tutumundan İslâm hakkında tamamen yanlış bir yargıya varmış olan Batı Hristiyan demokratları da "harda müselman görürem, gorhuram!" diyerek, İslâm'ı, Batı kültürüyle bağdaşmasına imkân olmayan korkunç, za-

rarlı, "patolojik" bir "olgu" olarak görürler. Çok yazık! Kendilerini en yüce mutluluktan yoksun kılmaktadırlar. "Alemlere Rahmet" olarak gönderileni tanımayıp O'ndan yüz çevirmek bedbahtlık değil midir? Biz İsa Mesih'i Bush'a bakarak mı tanımaya çalışıyoruz ki, onlar da Son Peygamber'i (S.A.) teberdâr-i ebtere bakarak tanımaya çalışırlar?

Yüce Sevglli'yi ve Ehl-i Beyti'ni sevenler, çifte standard ahlâksızlığından kendilerini korurlar. "Adalet'e susayanlardan" olurlar. Hazret-i Mesih dilinden, "Adalet'e susayanlara ne mutlu!" denmiştir. Bunlar Sevgi ehlidir. Sevgi ehli olmayanların adaletden haberleri yoktur ki susasınlar! Adalete susayanları da "en tehlikeli gericiler" sanmayı veya öyle sanmış gibi görünmeyi sürdürürler.

Ey Azizan, Sevgili'nin özlemini çekenler mutludurlar. Mutsuzluk; Sevgili'yi tanımamak, özlemini çekmemektir. Hukukçular mesleklerinde mutlu olmak istiyorlarsa "adalete susayanlar"dan olmalıdırlar, Yüce Sevgili sevilmedikçe bu meslek çekilmez olur, Kelsen Pozitivizmi değil, Makyavelli üç kağıtçılığı da can boğaza gelince hiçbir işe yaramaz, başucuna Âl-i Mustafası'nın geldiğini görenlere ne mutlu! Şeb-i Arûs, vaadesi gelene mübarek olsun erenler!

31.03.2008

Hukuk Devleti'ne İstibdadın Savleti

Yanılmıyorsam, Merhum Namık Kemal'di, 1876 Kanun-i Esasîsi'nin hazırlandığı sıralarda "yoksa dünyada nasîb olmayacak mı bilmem?/Bize nev'-i beşerin hakkı olan hürriyyet?" şüphesini açıklamış idi. Gerçekten de bugüne kadar "demokratik Hukuk Devleti"ne kavuşamadık.

Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra Alman toplumu da demokrasiye ulaştığını sandı. Oysa demokrasiyi koruma rüşdünü gösteremediği için, Hitler "demokratik" yoldan başa gelerek ülkeyi felâkete sürükledi ve "demokrasi" için hazırlanmış kap içinde faşizm turşusu kurmayı başardı. "Ulusalcı sosyalizm" adı altında korkunç bir faşist istibdad Almanya'yı mahvetti. Dikkat edelim: Hitler; bir "hristiyan demokrat" görünümünde değil, "ulusalcı" perde altında ırkçı olarak ve sözüm ona ulusalcı-sosyal Devletçi görünümünde ortaya çıkmıştı. Savaşın korkunç hezimetinden sonra Almanya "ulusalcılık"la değil, yine Hristiyan değerleriyle kendine gelmeyi ve kısa zamanda kalkınmayı, kırk yıl sonra da "birleşme"yi başardı. Bir daha "Tabiî Hukuk düşmanları"nın iktıdara gelip demokratik düzeni yok etmemeleri için de halka -başka çare kalmamış ise- direnme hakkını tanıdı. (1949 Anayasası m. 20/4) Anayasal Düzen'e aykırı konuma gelen, hürriyetçi demokratik anayasal düzeni ortadan kaldırmak isteyen partilere karşı da kanunla önlem alınacağını belirtti. (m. 21/2-3)

Bizde, Alman Anayasası'nı örnek alan düzenleme; hürriyetçi demokratik anayasal düzeni korumak için değil, hürriyetçi demokratik anayasal düzenin bir gün gerçekten gelivermesi kâbusuna karşı, "militan antidemokratik düzen"in korunması kasdıyla yapıldı. "Militan antidemokratik düşünce"nin adı da "militan demokrasi" oldu. Doğru bir Hukuk felsefesi üzerinde düşünmek ve özlemini duymak şöyle dursun, böyle bir kavramdan haberi dahî olmaksızın Hukuk Fakülteleri'nden me'zun olan Hukukçular, istibdadın savletini "militan demokrasi"nin şahlanışı adı altında selâmladılar.

Bu Hukukçuların Millet'e Hukuka saygı adı altında yutturmaya çalıştığı yenmez-yutulmaz nesnelerin Hukuk olmadığını -maalesef- hukukçu olmayanlar daha iyi görüyor. Herhalde "Hukuk adına bu kadar cehalet kendiliğinden olmayıp ancak Hukuk Fakülteleri'nde tahsil edilebileceği için", bu tahsilden yoksun kalanlar, "meslekî deformasyon"dan da masun kalıyorlar. Yanılmıyorsam, Radikal yazarı Gökhan Özgün Hukukçu değil! Bu sebeple de "uzlaşmanın haysiyetsizleştiği nokta" yazısını yazabilmiş. (Radikal, 30 Mart 2008 Pazar). Heyhat! Bu yazıya karşılık, Hukukçu çoğunluğunun fetva ve kararlarına bakıldığında, insan derin bir acı duyuyor. Bütün temel Hukuk ilkeleri; gerçek anlamıyla ilgisi kalmamış bir lâiklik ilkesine indirgenmiş. "İslamophobie", halkının çoğunluğu müslüman olan bir ülkede had dereceye varmış. AB'ne Türkiye'nin girmesi ihtimali de büyük bir kâbus sayılıyor. "Militan demokrasi" nikabını takınan antidemokratik düşünce, bu ihtimali önlemek için de bu kez başka tellerden çalıyor: - AB'ne girmek demek, misyonerliğe teslim olmak demektir!

Mantık ve tutarlılık, hele bu zaaflar yetmiyormuş gibi, bir de insaf ve adalet duygusu, insanın bu gibi "Hukukçular"

nezdinde "vatan haini" sayılması için yeter de artar bile! Bir "Türk" nasıl olur da bir Türk'ün Dünyaya bedel olduğunu unutur ve "Türk olmayanlar"ın da eşit insanlık onuruna sahip olduğunu söyleyebilir?

Bütün bu Karagöz oyunu "figür"lerini oynatan, sık sık perdeyi yıkıp vîran eden Karagözcü kim? Parsayı kim topluyor? Sonuçta, demokrasinin son perdesi de viran olacak mı?

-Sahipsiz olan memleketin batması haktır/Sen sahip olursan bu vatan batmayacaktır! Demokratik görünüm altındaki perdeyi viran etme girişimleri karşısında yine mi sessiz kalınacak? Demokrasiyi savunanların cesaretsizliği ve "militan demokrasici"lerin cür'eti ne zamana kadar?

İstibdad, ister açıkça kaba güce dayansın, ister gaflet ve bilinçsizlik karşısında ucuz kurnazlık yöntemlerine başvursun, sürekli olmaz. Hakk'ın ne olduğunun tam bilincinde olan insanların azalması, çoğalacakları ümîdi ve iyimserliğini önlemez. Ne var ki Hakk bilincinin ve dolayısıyla Hukuk Devleti özleminin yerini, Hakk maskeli bâtılların makyavelizmi alır da, Hukukçular da tamamen "bozulmuş tuz" konumuna gelirlerse, Hakk'ın zayıflamasının âkıbeti toplum için acı ve ıztırap verici musibetler olur. Nehc-ul-Belage'ye bakıla!

Demokratik Hukuk Devleti'nin bu ülkeye haram olması için demokratik görünümlü tertiplere girişenlere karşı, Hukuk Devleti tarafdarları "meşru" bir savunmanın yolunu bulmada zaman kaybetmemelidirler. Biz Hukuk Devleti'ne ne zaman kavuşacağız? İlk Anayasa'dan (132) yıl geçtikten sonra hâlâ "kanun diye, kanun diye kanun tepelendi" tesbiti mi geçerli olsun? Hâlâ o terennüm, sayıdan, saygıdan ârî! Son nağmesi yalnız: - yaşasın sevgili millet! (veya ulus!)

Millet yaşamaz Meclis'i müstahkar olurken/Sussun diye vicdanına yumruklar inerse! (Fikret).

Ey Azîzan, "demokratik Hukuk Devleti" terimi niçin yasak değil? Herhalde anlamı tamamen tepetaklak edildiği için! Meslekî deformasyondan muztarib Hukukçulara değil, cümle Azizan'a soruyorum: Demokratik Hukuk Devleti teriminin gerçek anlamını bilen ve bu anlamıyla özleyenler kimler? Lütfen, yorgan ve döşeklerinden de olsa, ellerini kaldırsınlar!

02.04.2008

Laiklik Anlayışı ve Sevgi

İnsan toplumlarını medenî bir toplum, beşeri de insan kılan bütün temel değerlerin kaynağı Allah'dan gelen sevgidir. Avrupa'yı İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra helâk uçurumundan kurtaran da budur. "Halkın egemenliği" ilkesi, sevgiden kaynaklanan "İnsanlık Değeri ve insan hakları"nın önceliği ve eşitlik ilkesinin önceliği sayesinde bir "istibdad ilkesi" olmaktan kurtulur. Bu sevgi ilkesi yerine ırk üstünlüğü ilkesi gibi sevgisizlik ilkeleri geçtiği anda, bu çok tehlikeli toplumsal hastalığın tezahürü, a'razı, bir "saldırganlık" olarak görülür ve bir millî (ulusal) uyanış olarak, bu hastalığa tutulanlarca yüceltilir. Ne var ki bu hastalığın sonucu; tedavi çaresi bulunmazsa, o toplum için husran olur. Bismarck'ın acımasızlığı, sevgisizliği, "millî menfaatler karşısında Hak kavramı silinir" saldırganlığı; yüz yıl geçmeksizin Hitler yönetiminin yolunu hazırlamış, Almanya İkinci Dünya Savaşı'nın kendisini düşürdüğü husrandan kurtulma iradesi ve gücünü yine Hristiyanlık temelinde bulabilmiştir. Bütün "risaletler" gibi İlâhî Risalet terim ve ilkeleri de kötüye kullanılabilir. Bu kötüye kullanmalara karşı "tepki" içeren 1917 Ekim Devrimi de "materyalizm" temelinde çıkmaza girmiştir ve Sovyetler'in dağılmasından sonra Rusya da devamını ve kurtuluşunu yine Hristiyanlık temelinde aramaktadır.

ABD'nin bugün içinde bulunduğu durum; Almanya'da Bismarck'la başlayıp Hitler ile sonuçlanan tehlikeli hasta-

lığın Okyanus ötesindeki yeni şartlara kendini uydurmuş olan tezahürüdür. Emperyalizm hastalığının göz kamaştırıcı kudurganlığına kapılmayalım ve İlâhi Sevgiyle, insanlığın İkinci Dünya Savaşı'ndan çok daha meş'um sonuçları olacak bir Savaş'a sürüklenmesini önlemeye çalışalım. "Yurtta Sulh, Cihanda Sulh", İlâhî Sevgiden kaynaklanan doğru, iyi, güzel sözlerdendir. Ne var ki emperyalist kudurganlık, bu "vecize"yi de kötüye kullanır ve bundan "Pax americana" dayatmasını çıkarmak ister.

"Yurtta Sulh" olması da Sevgisizlik hastalığıyla birlikte gerçekleşecek bir hedef değildir. Maalesef "Gazi Mustafa Kemal Paşa"nın düşünceleri de sağlıksız dimağlarda saptırılıp ters yüz edildikten sonra halka dayatılmaya çalışılmaktadır. Bir zamanlar "Atatürkçülük"ün temel insanlık değerleri öğretisi olduğunu söyleyenler, şimdi son derece âlimâne pozlar ve son derece hayret verici yorumlarla, "imtiyazlı, sınıflı, zıtlaşmış bir ülkeyiz" şeklinde özetlenebilecek olan bir "militan demokrasi" anlayışını savunabilmektedirler.

Sevgisizlik hastalığının saldırganlık krizinin had safhalarında bu gibi hastalık hezeyanlarına rastlanabilir. Bu çok tehlikeli vahşet ve zulüm hastalığının tek tedavisi, tek şifa çaresi; yine İlâhî Sevgidedir. Bu sebeple, halkın düşünce, kanaat rehberleri olma iddiasında olan herkesin, bu tehlikeli hastalığa tutulmuş ise kendisini derhal kurtarması ve kurtardıktan sonra da başkalarını kurtarmaya çalışması gerekir. Sevgisizlik hastalığı salgınları çok tehlikeli boyutlara varabilir. Ne var ki ferd için, Sevgiye dönüş, derhal şifaya kavuşmayı ifade eder.

Laiklik terimi değilse bile, doğru anlayışıyla lâiklik kavramı da "Evrensel Tabiî Hukuk anlayışına düşmanlık" demek değildir, "yurtta sulh, cihanda sulh" anlayışıyla bağlantılı bir şeklî güvence, Hukuk Devleti'nin bir koruyucu

ilkesidir. Sevgisizlik hastalığının saldırganlık krizlerinin yol açtığı sayıklamalar sırasındaki yorumlara değil, bu hastalıktan kendisini Sevginin himayesi veya şifa etkisiyle korumuş veya kurtarmış olan Sevgi ehlinin anlayışına itibar edilmelidir.

Sevgi elçilerinin ulularından olan İsa'nın sevgisi; Batı'da her zaman şifa kaynağı olmuştur.

Son yıllarda Sevgisizlik Hastalığı mikrobunu özel laboratuarlarda üretip mikrop savaşı aracı olarak kullananlar, Sevgililerin en Yücesi olan Allah'ın Sevgilisi, Alemlere Rahmet olan Sevgili'nin sevgisine karşı "İslamophobie" mikrobunu üretmişler, Batı'da ve ülkemizde nice kimselere maalesef bulaştırmışlardır. Bu hastalıktan derhal kurtulmak, yine gerçek İlâhî Sevgiyle mümkündür, İslâmî terimlerle üfürükçülük şaklabanlıkları yapmakla değil! Tedavi edilmezse çok vahîm sonuçları olan bu hastalığın çok şükür ki ânî şifası mümkündür ve şifa; Allah'ın Sevgilisi'nin Sevgisindedir. Selâm, Rahmet ve Bereket'de olunuz ey Azizan!

03.04.2008

Laiklik İlkesi Hangi Anda Devreye Girer?

Bizde Lâiklik ilkesinin kötü ve yanlış uygulandığını Batılılar görebiliyorlar. Ne var ki bazı vatandaşlarımız lâiklik ilkesinin yanlış yorumunda direniyorlar ve bu yanlış yorumu herkese dayatmak istiyorlar.

Laiklik ilkesi; Müsbet İlim Kanunları alanında derhal devreye giren, girmesi gereken bir ilke değildir. Böyle anlaşılırsa; devreye girdiği anda bir "önyargı"ya dönüşmüş olur. "Laiklik ilkesi; Allah inancının doğmasını engeller" anlamındaki bir iddia; tamamen mantıksız, tamamen saçmadır. Çünkü Mutlak Varlık aklen inkâr edilemez. Böyle olunca da, Laiklik ilkesi daha başlangıçta akıldışı bir dayatma konumuna getirilmiş olur.

Laiklik ilkesi; Ahlâk ve Hukuk Felsefesi alanında da derhal devreye giren, Allah'ın Sevgi Rabbi olduğunu derhal inkâr eden, bu Sevgi'den "insanlık değeri"nin ve "Eşitlik ilkesi"nin, Adalet değerinin doğduğunu söyleyenleri derhal gericilik ve akılsızlıkla itham eden bir ilke de değildir. Böyle yorumlanırsa, Lâiklik ilkesi; Sevgi'ye, insanlık değerine, eşitlik ilkesine, "adalet"e dayanan bir ilke olmaktan çıkar, bir zulüm ve faşizm ilkesi halini alır.

Laiklik ilkesi; "Adalet"in anası olan Sevgi'den önce sahneye giren ve Sevgi'nin ürünlerini "Kamusal alan" sahnesi dışına sürüp çıkaran zorbalık ilkesi değildir.

Şu halde Laiklik ilkesi; Adalet'den sonra sahneye ve devreye girer. Amacı da Adalet düzeninin, Hukuk Devleti'nin

şeklî güvencesi olmaktır. Ödevi; insanlık onurunda eşitlik ilkesini kamusal alan sahnesinden sürüp çıkarmak değil, tam aksine, bu ilkeyi korumaktır.

Laiklik ilkesini; Sevgi'nin nur topu gibi adaleti dünyaya getirdikten sonra "adaleti korumak" olarak değil de "adaletin gerçekleşmesini boş ve bâtıl sözlerle engellemek" olarak anlayanlar, zulmün çığırtkanlığını yaptıklarının farkında değil midirler?

Laiklik ilkesi, Sevgi'nin Adaleti'ni ve anası Sevgi'yi beşiğinde ve yatağında boğmayı hedef alan bir efsanevî canavar değildir, böyle anlaşılmamalıdır. Anlamı; "din, adalet karşısında eşitsizlik ve zulmün kaynağı olamaz" şeklinde özetlenebilir. Esasen "Allah katında Din"in temel adı olan İslâm, Doğru Hukuk ve Ahlâk Felsefesi'ni, Evrensel Ahlâk ve Tabiî Hukuk'u ifade etmektedir. Şu halde buradaki "din", Tabiî Hukuk'a, Sevgi'ye, Adalet'e "karşıt din" anlamındadır. Laiklik ilkesi; sahte dine karşı Hukuk Devleti'ni koruma tedbiridir. Yoksa Hukuk (Adalet) Devleti'nin bütün temel değer ilkelerinin kaynağı ilâhî sevgidir. Laiklik ilkesi; sahte dine karşı tedbir alacak yerde Tabiî Hukuk'a karşı tedbir almakta ise, o toplum büyük bir gaflet ve yanılgı içindedir. Pazara sahte ilaç sürenlere kızarak ilaç kullanılmasının yasaklanması gerektiği savunulabilir mi?

Gazi Mustafa Kemal Paşa; Millî Mücadele sırasında ve hemen sonrasında bütün bu söylediklerimi söylemişti. Balıkesir Hitabesi'ne bakılabilir. Daha sonraları bu alanda susması acaba düşüncesinin değiştiği anlamına mı geliyordu? Vefatından önce, 25 Ekim 1938'de, Millî Mücadele sırasındaki ve daha sonraki inancına dönmüş mü idi? Hind müslümanlarına 1938 Ramazan başlangıcında gönderdiği "mesaj", daha büyük bir şevkle döndüğünü gösteriyor. Ne var ki bunu söylediğinizde "yalancı ve gerici" olursu-

nuz. Her ne hal ise; Atatürk'ün lâiklik anlayışı da "Militan demokrasi"nin lâiklik anlayışı değildir. Bu alanda da maalesef kalpazanlık (Kalbzenlik) yürürlüktedir. Bu lâiklik anlayışına "yol verilerek", Adalet'in koruyucusu olan laiklik anlayışına dönmemiz gerekiyor. Yoksa bu hiçbir ülkede olmayan laiklik anlayışıyla bir yere varılamaz. Anayasa'nın 68. maddesinin 4. fıkrasına aykırı eylemlerinden dolayı bir partinin kapatılması için, bu eylemlerin "suç" olmasının gerekli olduğu apaçıktır. Maalesef ülkemizde Hukuk o hale geldi ki, artık "suç olması gerekmez, lâikliğe aykırı eylemler olması yetişir" deniyor. "Kanun diyerek kanunu tepelemenin" bundan daha vahim örneği olabilir mi? Buna karşı da ülke hukukçuları "Hukuk'a saygı tavsiye ediyor ve sesini çıkarmaya cür'et edenlerin icabına bakılacağı söyleniyor.

Hukuk Devleti'nin temel ilkelerinden, güvencelerinden birisi de "kanunsuz suç olmaz" ilkesidir. Hukukçular, "pekalâ da olur, hem de nasıl!" derken, Sayın Başbakan'ın "dersimize iyi çalışıyoruz" demesi nasıl bir iyimserliktir? İkinci Dünya Savaşı öncesinde ve savaş boyunca böyle Hukukçular'dan çok çekmiş olan Batı ülkeleri kamuoyu, "siz daha alfabeyi bilmiyorsunuz, bu nice dersine iyi çalışmaktır?" demez mi?

Bu "cennet vatan"a yazık oluyor ey Azîzan! Yok mudur kurtaracak bahtı kara mâderini?

06.04.2008

Türk Milli Menfaatleri

14 Mart günü; üç hafta önce, bir "bürokratik darbe" fitili ateşlendi. Birçok kimse; artık bu kadarının Türkiye gibi bir ülkede olamayacağını ve bürokratik darbenin ikinci taksitinin icraya konamayacağını, Yargı'nın bu "adli" darbeye engel olacağını düşündü. Oysa bu ümit de gerçekleşmedi. Şimdi de üçüncü taksitin icraya konmasının beklenmesi öğütleniyor ve Hukuk'a saygıdan söz ediliyor. Hukuk'un olmadığı bir eylemde Hukuk'a saygıdan bahsedilir mi?

Öyle bir haldeyiz ki, Hukuk mesleğinden olanlar, bürokratik darbeyi Hukuk'a saygı adına desteklerler iken bir yandan da klâsik darbe hazırlıklarının soruşturulması işlemlerine karşı da yine Hukuk'u gerekçe göstererek karşı çıkıyorlar ve sorabiliyorlar: -Lagendjik, bu hazırlık soruşturmaları yapılırken neredeydi?

Kemal Tahir'in "Kurt Kanunu" dediği Kanun yine devreye giriyor ve bazı çevreler de derhal bu bürokratik ve aşamalı darbe'nin üçüncü taksitinden sonra, kapatılan iktidar partisinin mirasını paylaşma hesaplarına girişiyorlar. Kimsenin, Hukuksuzluğun Hukuk gibi görünmesinin ve buna seyirci kalınmasının ne şeametli sonuçlar getireceğini hesaba kattığı yok! Daha önce, 28 Şubat'tan sonra da böyle olmuştu, 2007'de 27 Nisan "e-gözdağı" darbe başlangıcından hemen sonra da bu hesaplar yapıldı. AKP iktidara çoğalan bir halk desteğiyle gelince, 28 Şubat sonrası bütün gelişmelerden ders almalı ve ilk yapacağı şey, yeni Anayasa olmalı idi. Şim-

di de Lagendjik aynı şeyi tavsiye ediyor. 5 Nisan Cumartesi günü, Hollanda'nın Eindhoven şehrinde bir "Kutlu Doğum etkinliği"ne katılmak üzere yola çıktım ve yolda Lagendjik'in doğru teşhislerini okudum. (5 Nisan tarihli Yeni Şafak'ta, Murat Aksoy'a yapılan açıklamalar). Ancak, tavsiyeleri, yine doğru olmakla beraber, bürokratik darbeden önce uyulabilecek ve bürokratik darbeden sonra da uyulması gereken tavsiyeler olmakla birlikte, artık bir öncelik ve zamanlama sorunu bulunduğunu gözden kaçırmış görünüyor. Seçimlerden hemen sonra, Fakıyr'in daha seçimlerden önce Teşvikiye Muhtırası ve Hatemi Risalesi'nde tavsiye ettiği düzenlemeler gerçekleştirilmeli idi. Şimdi Hukuk'a aykırı bürokratik darbenin üçüncü taksiti icraya konmak üzere iken, bir öncelik sıralamasına uyulması gerekiyor. Hukuka aykırı bürokratik darbeye karşı, önce Hukuk Devleti ilkelerinden asla ayrılmaksızın, Tabii Hukuk'un verdiği "meşru müdafaa" hakkının kullanılması, mevcut Anayasa'nın 69. maddesinin altıncı fıkrasındaki "bu nitelikteki fiiller" ibaresinin, "bu nitelikteki suç fiilleri", "bu fiiller" ibaresinin "bu suç fiilleri", "söz konusu fiiller" ibaresinin "söz konusu suç fiilleri" olarak değiştirilmesi gerekli. 2001 yılında Anayasa'nın bu maddesi değiştirilirken, "bu nitelikteki fiiller"in esasen "suç fiilleri" olması gerektiği düşünülmüş veya ileride "bürokratik darbe"ye açık kapı bırakılmasının yerinde olacağı düşünülerek sadece "bu nitelikteki fiiller" denmiş. Hukuk kurallarının dürüstlük ilkesine uygun yorumu; Anayasa'nın 38/1 kuralına da uygun olarak, "bu nitelikteki fiiller"in "suç fiilleri" olarak anlaşılmasını gerektirirdi. Maddedeki ibareler "suç" kelimesi eklenerek değiştirilirse, yeni bir kural getirilmiş olmayıp Anayasa'nın 38/1 kuralına uygun bir yorumun açıkça belirtilmesiyle yetinildiği söylenebilecektir. Bu değişiklik ile, "meşru müdafaa" sağlanmış olabilecek midir?

Anayasa'nın, yine 2001'de değiştirilen Başlangıç bölümü cümlesi; insana kesin bir ümit vermekten yine uzak kalıyor: Hiçbir faaliyet, Türk millî menfaatlerinin karşısında koruma görmez!

Ey Azizan, böyle "Anayasal düzenleme" nerede görülmüştür? Anayasa'da belirtilen hak ve hürriyetlerin koruma alanına giren, özel bir kanunla yasaklanmayan, suç olmayan faaliyetlerin failini kıskıvrak yakalayarak Hukuk Devleti'nin "eman"ından, "güvence" alanından çekip çıkarma yetkisi kime verilmiştir? Bir Anayasa, "nefesine güvenen borazancıbaşı olur" diyorsa, Anayasa yapma zahmetine ne gerek vardır? "Milli menfaatler karşısında korumasız bırakma" kararının "milli menfaatler" yönünde olduğunu kim tesbit edecektir?

Merhum Namık Kemal, "**ne mümkün zulm ile, bîdâd ile imhâ-i hürriyyet / çalış idrâki kaldır muktedirsen Âdemiyyet'den!**" demişti. Yoksa biz farkında değilken toplumumuzdan "idrâk"i mi kaldırdılar? Böyle olsaydı, halkımız "demokratik tepki" vermezdi. Şu halde "demokratik Hukuk Devleti"ne karşı "darbe"leri hangi güç "kuvve"den "fiil"e çıkartabiliyor? İdrâkimiz mi eksik, irademiz mi?

07.04.2008

Doğu ve Batı

7 Nisan Pazartesi günü Düsseldorf'dan Zürich'e giderken uçakta Tüsiad'ın bir dergisini okuyorum. Önde gelen Alman yöneticileri ve iş adamları; Türkiye'nin AB'ne üyeliği konusunda içten ve kesin açıklamalar yapıyorlar. Ardından, Eindhoven'de bana verilen "Doğuş" dergisine bakıyorum. "Hollanda'da aşırı sağcı lider Geert Wilders'in" Fitne filminin yankıları sürüyor. Bu arada, Batı'da "irtidad" tahrikleri de baş gösteriyor. Geçenlerde, 23 Mart'a rastlayan Paskalya gününde bir Mısır asıllı İtalyan gazetecinin İslâm'ı terkederek vaftiz edilmesinin Papa eliyle gerçekleşmesi gösterisi de, doğrusu; güzel bir davranış olmadı. Bu "eski-müslüman", hiçbir açıklama yapmaksızın vaftiz edilmekle yetinse idi, bu mesele kendisi ile Allah arasında bir mesele olurdu. Ne var ki İslâm'ın "şiddet dini" olduğuna ilişkin teraneleri şeytan kafesinden terennüm etmeyi de ihmal etmedi. AB ile Türkiye'nin ve diğer "İslâm Konferansı üyelerinin" dostça ilişkiler içinde olmasını "Büyük Şeytan" elbette istemiyor. Türkiye'de ve Avrupa ülkelerinde İslâm'a karşı -yerine göre- korku, sevgisizlik, kin ve nefret körükleniyor. Batı'da "İslâm korkusu" veya "İslâm Düşmanlığı" sahipleri bunu açıkça söylerlerken, bizde apaçık İslâm karşıtlığı yapanlar bile, kendi yaptıklarının "vatanseverce bir uyanıklık" olarak nitelenmesini, eleştirilmelerinin ise lâikliğe aykırılık suçu olarak cezalandırılmasını dayatıyorlar.

Doğuş dergisinden öğrendiğime göre; Hollanda Devlet televizyonunda, İslâm'ı terk eden bir İran asıllının, Selman Rüşdî'den geri kalmayan bir çizgi filmi yayımlanmış. Filmin iğrençliği ve korkunçluğunu burada açıkça ve ayrıntılarıyla yazmak istemiyorum. Müslümanlar benzer bir filmi İsa Mesih için yapmayı ve göstermeyi düşünemezler bile. "Son iğva" (Günaha Son Çağrı) filmi gösteriye konduğunda İran bu filmi kınamış ve İran'da gösterilmesini yasaklamıştı. Hristiyanlığın mukaddesatını hedef alan saldırılar, müslüman din bilginleri ve aklı başında müslümanlar tarafından da kınanırlar. Böyle olmasaydı da -Allah'a sığınırız- İran asıllı mürteddin iğrenç filmine benzer bir film, Hristiyanlığa karşı bir tutumun sonucu olarak Türkiye Devlet Televizyonunda yayımlansa idi, müslümanlar da Hristiyan ruhanî önderlerinin protestolarına katılmada tereddüd etmezlerdi. Bütün kudurmuşca düşmanlık tezahürlerine rağmen: Fahr-i Kâinat, Mefhar-i Mevcûdat, Rahmeten lil-Âlemîn, Allah'ın Sevgilisi olma gerçeğini kimsenin değiştiremediği ve değiştiremeyeceği Resûl-i Ekrem'e (S.A.) yönelen denâetlere gelince, niçin "sanat ve düşünce özgürlüğü"nden söz ederler?

Spiegel Special, 2/2008'de de "Islam ve Almanlar" konusu ve artık bıkkınlık veren "Allah im Abendland" (Allah Batı'da) başlığı seçilmiş. Kaç kez yazıldı ve söylendi ki, Goethe'nin de çok iyi anladığı ve söylediği gibi, "Doğu da Batı da Allah'ındır". (Ve Lillah-il-Maşrıkı vel-Mağrib). Allah, Hristiyanların Tanrısı'ndan ayrı bir ilâh değildir. Arap hristiyanları, Süryanî hristiyanlar, Maltalılar bunu gayet iyi bilirler. Goethe'den önce de Batılı hristiyanlar bu gerçeği biliyorlardı. İran İslâm Inkılâbı'ndan sonra, İslâm ve Avrupa yakınlaşmasından son derece rahatsız olan Şer güçleri, bu yakınlaşmayı engellemek ve önlemek için el-

lerinden geleni ardlarına koymadılar ve koymuyorlar. 2001'de Charta Oecumenica'yı ilan eden Avrupa kiliseleri ve bu metne dayanarak ortak ilkeler tesbit eden Avrupa parlamentosu hristiyan partilerinin bu eğilimleri Şer güçleri ittifakınca çok tehlikeli bir gelişme olarak görüldü. 11 Eylül Şeameti tertip edilerek Afganistan ve Irak'a girildi. Charta Oecumenica'nın öncülüğünü yapan "ekümenik Ortodoks patrikhanesi"ne haddi bildirilmek için Türkiye'de patrike karşı tertipler düzenlendi, desteklendi ve "ekümenik" terimine karşı ulusalcı çevreler fena halde "şartlandırıldı". Bir yandan da Batı'da İslâm düşmanlığı kışkırtıldı. Bizde çok daha beyni yıkanıp akıl ve mantıktan yoksun hale getirilmiş kimseler bulunduğu için, Şer güçleri, "bir taşla iki kuş" vurma hevesiyle, "İslâm düşmanlığı" ile "hristiyan düşmanlığı"nı aynı kafalarda birleştirebiliyor ve İslâm'ı "Haçlı İrtica" olarak niteleyebiliyorlar. Batı'da, "mürteddler" sadece İslâm düşmanlığı için kullanılıyor ve ırkçılar da yine sadece İslâm'a karşı şartlandırılıyor. "**Spiegel Special**'i" açınca, daha başlangıçta, Mina Ahadî'nin "niçin Hürriyet uğruna ve İslâm'a karşı savaştığını" ilan eden bir kitabının reklamıyla karşılaşıyoruz. Kitabında, İslam'ın (İslamismus) niçin Almanya'da bir "tehlike" olduğunu, ve niçin Almanya'da "bizim" (Alman hristiyanlar, ve İslam'dan dönenlerin) bir İslam "paralel toplum"una müsamaha etmemesi gerektiğini anlatıyormuş. Kitab'ı görürsem inceleyecek ve Azîzan'a daha fazla bilgi vereceğim.[ss]

Kutlu Doğum merasimi için Eindhoven'e giderken ülkemizde de Arsel ve Gürsel kitaplarının reklamıyla karşılaşmıştım. Allah'ın Nuru söndürülemez **ve kimse bizi Nebiyyi Mürsel'den Arsel ve Gürsel edebiyatına döndüremez.**

ss- Sonra gördüm ve bahse değer dahi bulmadım. Kendisi de oynasın!

Kur'an-ı Kerim'in Ehl-i Kitab'a yönelttiği Tabiî Hukuk ve Evrensel Ahlâk üzerinde işbirliği teklifi de yürürlüktedir. Ne bekliyoruz ey Azîzan?

09.04.2008

İslam Karşıtlığının Sebepleri

"Dinde zor yoktur", "sizi dininiz yüzünden öldürmeye ve yurtlarınızdan çıkarmaya kalkışmayanlara tam bir iyilik ve ahlâk tutumu ile davranmanızı Allah yasaklamaz, Allah yüce ahlâk davranışını sever", "bu yüce ahlâk davranışı derecesine de, bencilliğinizi yenerek, sevdiğiniz şeylerden infak etmedikçe eremezsiniz", "iyilikle kötülük bir olmaz, sen kötülüğü iyilikle, güzellikle karşıla!", "Meşru müdafaa ve meşru müdafaa savaşı, bir de (meşru müdafaa gibi bir hukuka uygunluk sebebi olmaksızın) bir insanın kasden öldürülmesinin yaptırımı (mahkeme hükmüyle ve ailesinin af yetkilerini kullanmaması şartıyla) dışında, bir insan öldüren bütün insanlığı öldürmüş gibidir" buyuran bir din, ilâhî din olmayıp da ne olabilir?

Son Peygamber (S.A.)'in ahlâkı da kendi tebliğ ettiği Kur'an-ı Kerim'den farklı olabilir mi? O ve Ehl-i Beyti Kur'an-ı nâtıkdırlar, konuşan Kur'an, Kur'an-ı Kerim'in mücessem timsâlidirler. Allah'ın Sevgilisi Resûl-i Ekrem (S.A.) Emîr-ul-mü'minîn'i, Ali'yi; "kendisine kötülük yapana ancak iyilikle davranmaktan asla vazgeçmediği için" çok sevdiğini açıkladı. "O'nun parçası" olan Fâtıma "önce başkaları, önce komşular, sonra ev halkı!" diyerek Dağ Vaazi ahlâkının asıl ifadesini açıklamadı mı?

İsa Mesih'den nakledilen ahlâk, "insanlık değerinde eşitlik ilkesi ahlâkı"dır. Oysa İsa Mesih'in bütün sözleri birlikte yorumlanırsa, bundan da yücesinin, "bencilliğinden kurtulma ve başkasının hayatî ihtiyaç duyduğu bir şeyi, kendisinde alıkoymayıp Allah rızası, ilâhî sevgi uğruna fedâkârlık etme" ahlâkıdır. İslam Ahlâkı da aynı ahlâktır. Hazret-i Musa da aynı ahlâkı tebliğ etmiştir. Biz müslümanlar; tebliğlerinin esasları bakımından hiçbir resûlü, hiçbir sevgi elçisini diğerinden ayırmayız. Kur'an-ı Kerim böyle emreder.

Şu halde son zamanlarda İblis körüğüyle körüklenen bu İslâm düşmanlığının sebepleri nelerdir?

Bu sebepleri önce ikiye ayırabiliriz: İslâm'ın bu yüce niteliğini bilerek ve bu sebeple İslam'a düşman olma, ikincisi de İslâm'ın bu özelliklerini bilmeksizin, İslâm'dan korkma ve düşman olma.

İslam'ın ilâhî din olduğunu bilerek İslâm'a düşman olanlar, insanlık düşmanları, sevgi düşmanları, adalet düşmanlarıdır. Bunların İslâm'a karşı seferberlik çağrılarına; Musa ve İsa'yı sevenler aslâ kapılmamalıdırlar. Kapılırlarsa kendi ebedî mutluluklarını yitirmiş, araya bir "yoğun bakımlı ve çok uzun tedavi süresi" (cehennem hastahanesi) sokmuş olurlar. Bunları aldatan ve İslâm'a karşı seferber edenler, bu tedavi korkusuyla akılları başlarına gelmesin diye son günlerde, İslam düşmanlığını özellikle güçlendirdikleri noktalarda "İyiye, Doğru'ya, Güzel'e dönüş" yolunu kesinlikle kapatabilmek için, "Cehennem denen tedavi merkezi de şiddet dini İslâm'ın uydurmasıdır" tebliğiyle İncil'i tahrif etmeye uğraşmaktadırlar.

Emîrulmüminîn, "insanlar bilmediklerine düşmanlık ederler" buyurmuştur. Yanlış bilenler, bilmeyenlerin en kötü durumda olanıdır. "Hiçbir şey bilmeyen"in, Doğru'yu öğrenmesi daha kolaydır. "Bilmeyen, bilmediğini bilmeyip de yanlış bilgisinde direnenler", cehl-i mürekkep sahipleri-

dir. Bu cehl-i mürekkep ehli maalesef İslâm ülkelerinde de çok fazladır. Müslüman olmayan cehl-i mürekkep ehli; daha mazur görülebilecek bir konumdadırlar. Bunlar müslüman bir ailede doğmadılar ve bunlara "İslam'ın şiddet dini" olduğu öğretildi. Hatta "müslüman" kimliği taşıyan tanıdıkları da, gerek savunarak, gerek karşı çıkarak, bu önyargılarını güçlendirdi. Buna karşılık, İslâm ülkesinde, müslüman bir ailede doğanlar, doğruyu bulmak için çok daha fazla imkâna sahip oldukları halde yanlışa saplanıp kalırlarsa, elbette onların sorumluluğu daha da ağır olacaktır.

"İslam şiddet dinidir" diyenler de ikiye ayrılır. Bunlardan bir kısmı "bunda ne var ki? İslâm elbette şiddet dini olacaktır ve dahî böyle de kalacaktır" diyenlerdir. İkinciler de "İslâm, kendi savunucularının övünerek söyledikleri gibi, şiddet dinidir ve bunun için de İslâm'ı Yeryüzü'nden ve ülkemizden kazımadıkça yurtta ve cihanda sulh gerçekleşemez" diyenlerdir. Her iki kısım da cehl-i mürekkep içindedir. Doğrusunu Allah bilir. Fakıyr öyle sanıyorum ki ey Azîzan, bilinçli İslâm düşmanlığı bir yana, cehl–i mürekkep erbabı içinde birincilerin sorumluluğu ikincilerden daha ağırdır.

Bilinçli İslâm düşmanlarında oyun çoktur. Son zamanlarda, çeşitli tertiplerle Resûl-i Ekrem (S.A.) sevgisini hedef almışlardır. Bilmektedirler ki, ve Yezid gibi bilmektedirler ki Kur'an-ı Nâtık sevgisini gönüllerden silerlerse, Kur'an-ı Kerim sevgisine de imkân kalmaz, Kur'an-ı Kerim'e olan güven de çöker.

Biz Resûl-i Ekrem'i (S.A.) gerçeğiyle bilen ve O'nu sevenlerdeniz. Bunun için de özür dilemiyor, Allah'a hamdediyoruz.

10.04.2008

Sevgili'ye Saygısızlığın Sebebi

Dâbbetul-Arz diye simgelenen fesad örgütlenmesi; elbette Arz'da Sevgi'nin, Eşitliğin, Hakkaniyet'in hâkim olması için faaliyet gösterecek değildi. Katolik Kilisesi'ni hedef aldı ve bir süre sonra buna Ortodoks Kilisesi'ni de kattı. Ne var ki bu kiliseler toplumdan destek buldukları için 1789'da Fransız, 1917'de Ekim Devrimleri; Katolik ve Ortodoks kiliselerini yıkamadı. Hedefleri arasında Osmanlı Hilâfeti de vardı. Bu sebeple; Merhum Ziya Paşa'ya "İslâm imiş âleme pâ-bend-i terakkıy/Evvel yoğ idi işbu rivayet yeni çıktı" dedirten İslam düşmanlığı piyasaya sürüldü. Osmanlı Hilâfeti'nin toplumdaki temelleri Katolik ve Ortodoks kiliseleri kadar sağlam değildi. Batı'da mezhep savaşlarının zararı en fazla bir yüzyıl içinde anlaşıldı. Bizde böyle olmadı. 1826'da Bektaşiliğe karşı Yeniçeri Ocağı'nın kaldırılması sırasında girişilen "tenkil" hareketi; kini büsbütün şiddetlendirdi. Sultan Aziz ve özellikle Sultan Hamîd Merhumlar döneminde bu kinin giderilmesine çalışıldı. 31 Mart tertibinden sonra Sultan Hamîd hal'edildi ve İttihad ve Terakkî'nin asıl güçlü hizbi, Bektaşî gibi görünerek, bir yandan da İslâm ile bağlarını büsbütün gevşetti. İrtica' terimi piyasaya sürüldü. O sıralarda yine de bu gibi "aba altından sopa göstermeler"e pabuç bırakmayanlar vardı. (Mürteci'im hele ben çatlasanız, patlasanız! -Safahat) Ne var ki müslüman halkın birliğini, asırlarca hristiyanlarla komşuluk ve dostluk ilişkileri yaşama alışkanlığını, İslâm

sevgi ve inancını ortadan kaldırmak isteyen "dâhilî ve hâricî bedhâhlar" boş durmuyorlardı. Kendi emellerine ulaşmaları için müslümanlar arasındaki birliğin yerine ırkçılığı, mezhepler arasındaki İslâm'da birlik düşüncesinin yerine karşılıklı düşmanlığı, hristiyan ve müslüman dostluğu yerine kan davasını yerleştirdiler. Bu emellerini büyük ölçüde gerçekleştirdiler. Ne var ki son yıllarda toplumun gerçek İslâm bilincine ulaşacağı tehlikesini sezdiler ve kendilerine sordular: -Biz nerede yanlış yaptık?

Sonunda, nerede yanlış yaptıklarını anladılar: Kur'an-ı Kerim'e hücûm etmekle bekledikleri başarıyı elde edememişlerdi. Süleyman Çelebi'nin ülkesinde halkın peygamber sevgisi, Kur'an-î Kerim'e sevgisizliği de önlüyordu. Oysa Resûl-i Ekrem'e (S.A.) karşı sevgisizlik ve güvensizliğin şartlarını hazırlayabilir iseler, artık Kur'an-ı Kerim'e güven de çökerdi. Bu sebeple, "Selman Rüşdî" örneğiyle yeni bir akım başlatıldı. Batı'da hazırlanan ve gösterilen filmler, yazdırılan kitaplar, çizdirilen karikatürler, bizde İlhan Arsel ve benzerlerinin yazıları bu sevk-ul-ceyş (strateji) değişikliği dolayısı iledir.

Oysa Devlet'in Ankara Savaşı yenilgisinden sonra gelişmesinin ve daha sonra da beş yüzyıl ayakta kalabilmesinin, sonra da cumhuriyet şeklinde günümüze kadar gelmesinin temel sebebi, "Peygamber sevgisi" diyerek özetlenebilir. Peygamber (Resûl), Ehl-i Beyt'in dışında değil, başındadır. Peygamber sevgisi ve ondan ayrılması mümkün olmayan Ehl-i Beyt sevgisi olmasa idi, daha Birinci Dünya Savaşı sonunda parçalanırdık. Şimdi de "Kutlu Doğum Haftası" kutlamalarının suç imiş gibi gösterilmesi ve bizde de Peygamber Sevgisi'nin tamamen ortadan kaldırılması amacıyla kitaplar yazdırılmasının, bindiği dalı kesmekten ne farkı var? Bu "cennet vatan"ın dirlik ve düzenini aslâ istemeyen

ve Sevgi ve Adalet düzenine düşman olan Yeryüzü Canavarı, elbette bindiğimiz dalı kesmemiz için elinden geleni kasden yapar, acı olan, "anneannemin başörtüsü!" diyenlerin, bu tertiplerin farkında olmayıp gafletle "İslâm düşmanlığı" safına katılmasıdır.

Almanya'nın sâkin ve huzurlu bir yöresindeyim. Hitler döneminde de burada, Überlingen (Bodensee) civarında aynı güzel çevre vardı. Ne var ki o dönemde burada olsaydım, burada huzur bulamaz ve Almanlar'a gıbta edemezdim. Şimdi burada belki de benim hislerim, Hitler döneminde Türkiye'de huzur arayan, Hirsch, Schwarz, Neumark ve diğer profesörlerinkilerle çok benziyor veya aynı: Onlar da geldikleri sırada kendi vatanlarında bulamadıkları bir nisbî huzur ve güven hissini duyarlarken bir yandan da Almanya'da kalanlar için içleri yanıyordu. Ben üstelik bu yazımın yayımlandığı pazar günü döneceğim, "ânî bir üzüntüyle bu rüyadan uyandım / tekrar o alev gömleği giymiş gibi yandım" şartlarına da dönmüş olacağım. Oysa Millî Mücadele'den sonra artık bu "ateşden gömleği" tamamen çıkarmış olmalıydık. Alman asıllı Papa; İsa Mesih hakkında, ilâhî sevgi hakkında kitaplar yayımlıyor, hiçbir Alman savcısı Almanya'ya girer girmez gerici faaliyetleri dolayısıyla tutuklanması için dava açmayı aklına getirmiyor! Hukuk Devleti'nin Tabiî Hukuk'tan kaynaklanan evrensel ilkelerine aykırı ve bunları yürürlükten kaldırma amacıyla gerçekleştirilen faaliyetlerin "odağı" olmadıkça, Hristiyan Demokrat Parti'yi kapatmayı da şu safderûn Alman savcıları hiç düşünmüyorlar. Esasen düşünseler bile farz-ı muhal, yapamazlar.

Bizde aynı teraneler maalesef devam ediyor. "Parti kapatma davası"ndan sonra aklıma gelen bir ihtimal vardı: Başbakan'a "Sokrates" örneği verilerek eleştirilmesi!

Akıllarına getirmemek için yazmadım. Burada okuduğum Hürriyet'in Avrupa baskısından öğrendim ki tahminim gerçekleşmiş! Yine öğrendim ki Diyanet İşleri Başkanı'nın doğru ve yerinde bir uyarısı da yine alışılmış tepkilerle karşılaşmış. İnşaallah Diyanet İşleri Başkanlığı'nın da kapatılmasına Anayasa Mahkemesi kararı çıkmaz.

Ey Azîzan, bu alev gömleğini taşımaya müebbeden mi mahkûmuz?

13.04.2008

Sevgili'de Kötülük Olabilir Mi?

Allah Sevgililerin en yücesidir. Ehl-i Beyt imamlarının dördüncüsü, İmam Huseyn'in halefi, Kerbelâ'nın Kerbelâ'dan sonra yaşayan şehidi İmam Zeynulâbidîn'den nakledilen Cevşen-i Kebir'de, Allah'a hitaben "Ey her Sevgili'den, tüm sevgililerden daha Sevgili olan!" münacatının yer aldığını daha önce de Azîzân'a hatırlatmış idim. Resûl-i Ekrem'e (S.A.) gelince O'nu da Süleyman Çelebi'den dinleyelim: Rahmeten lil-Âlemîn'dir Mustafâ/ Hem Şefi'-ul-müznibîndir Mustafâ! Şefaat makamında, Yaratılmışların en yüce Sevgilisi olmayacak da kim olacak? Şaklaban ve şarlatanlara kulak vermeyelim ey Azîzan!

Allah'da kötülük olmasına -hâşâ- imkân olmayınca, Allah'ın Arz'da Sevgi odağı kıldığı Nur Mazharı Mübarek Sadr'da, Yüce Sevgili'de ve O'nun parçası olan Fâtıma'da, Nuru O'ndan ayrılan Emîr-ul-mü'mînin'de, "Nûr-un-alâ Nûr" olan Ehl-i Beyt imamlarında olur mu?

Allah'ın Kur'an-ı Kerim'de derecelerini belirttiği Meryem'de ve İsa'da olur mu? Yüce Sevgili niçin kızına "Ümmü Ebiha" diyordu? "Babasının annesi"nin buradaki lâtif anlamı; İsa ve Meryem arasındaki ilişkinin ve Meryem'in öneminin Fâtıma'da da olduğunu belirtmek için!

Hristiyanlar, esasen her ikisi de masum ve tertemiz olan İsa ve Meryem'in sevgileri bereketiyle bu sevginin meyvelerini derdiler. Bizim "hâl-i perîşanımız"ın sebebi; Yüce Sevgili'nin ve bütün Ondört Ma'sûm-î Pâk'in sevgisine erememekten başka bir şeyden değildir.

Allah'dan ve Allah'ın Nebi ve velilerinden kötülük sâdır olmaz! İlâhî Sevgi'ye Resûl-i Ekrem (S.A.) "Vesîle"siyle erişilebilir. Burada, Almanya'da, kitabevlerinin dinî kitap bölümlerine yine iç sızısıyla bakıyorum: "Hristiyanlık olmaksızın Almanya'nın bir yere varamayacağı"nı belirten kitaplar var. Bizde, İslâm'ın yüce bir din olduğunu çok şükür daha hâlâ yazabilirsiniz, ne var ki "kutsal din duygularını siyasete alet etme"nin sınırlarını sadece çok yanlış bir lâiklik anlayışından başka hiçbir şey bilmeyenler belirledikleri için, bu çevrelere yaklaşmamak, tavuklarına kış (!) dememek, ve siyasî-idarî mevki'lerde gözünüz olmaması şartıyla! Bir de meselâ kitabevlerinde "dinî kitaplar" arasına Yüce Sevgili'ye dil uzatan kitapların da yerleştirilmiş olmasına tahammül edeceksiniz!

Benim; İslâm'ın Sevgi dininin ta kendisi olduğunu söylememde ne çıkarım var? Tam aksine, Allah korusun, mürteddler kervânına katılarak "niçin İslâm'ı reddetmeliyiz?" başlıklı bir kitap kaleme alırsam, belki de "bestseller" olur! Ne var ki ebedî mutluluğumu yitirir, Cehennem hastahanesi'nde belki de ebediyet kadar uzun gelen bir "yoğun bakım"a alınırım! Doğruyu söylemek zorundayım: Kurtuluş, en üstün anlamı ile, Yüce Sevgili'ye güvenmek ve O'nu sevmekle başlar.

"Cihad", bilenler ve bilmeyenler tarafından, yanlış olarak; "kutsal savaş" diye adlandırılan "soygun ve ganîmet savaşı" şeklinde nitelendiriliyor. Oysa "haramîler savaşı"nın İslâm'la hiçbir ilişkisi yoktur. Kaç kez yazdım, yine yazıyorum: Bunu anlamak için Mumtahine (60) Suresi'nin 8-9. âyetlerini okumamız gerekir. "Cihad", Allah yolunda "cehd" etmek demektir, anlamı sadece "savaş"a münhasır değildir. Savaş da iki türe ayrılır: Meşru müdafaa şartları varsa, esasen "İslâmî cihad"ın en önemli örneklerinden

birisi budur. (Mumtahine, 60/8-9). Buna karşılık; İslâm'da "lâ ikrâhe fîd-dîn" ilkesi olduğu için (Dinde zorlama yoktur), esasen "din yayma" perdesi altında ganîmet savaşına dinen cevaz yoktur. Ancak, dini ne olursa olsun, Arz'ın bir yöresinde şiddet, zulüm varsa; kendi ülkesinde Adalet düzenini kurabilmiş bir Devlet; mazlûmlara yardıma gücü de olduğu takdirde, Tabiî Hukuk'a göre geniş anlamda meşru müdafaa "başkasına saldırı" halinde de caiz olduğu için, zalim bir yönetimle savaşılabilir. "İslâm, işte bu cevazı kötüye kullanmıştır" diye hemen atılanlar çıkacaktır. -Mîrim, İslâm Allah'ın dininin adıdır. Mutlak iyilik öğretisidir. Kötü tebliğ, kötü öğreti; "kötüye kullanılan öğreti" değil, bizatihî kötü olan bir risaletdir. "Kötüye kullanan", "öğreti" değil, O'nu yorumlayan ve uygulayan insanlardır.

Bu anda, hemen yarmagül ablalara ve zülüflü baltacılara öğretilmiş ve yine İslam Düşmanlığı odağınca piyasaya sürülmüş şu "vecize" devreye girer: -**Kötüye kullanılan şey, demek ki kötüye kullanmaya elverişli olan birşeydir, şu halde kötüdür!**

-Ey gözüm, sen bu aklı alırken hiç muayene etmedin mi? Bu ne sözdür? Bir zamanlar, şimdiki devrinizden farklı olarak İslam Düşmanlığı kafesinde değil, Marksizm kafesinde papağan iken, "gardrob Atatürkçüleri, sahte Atatürkçüler, kompradorlar, vs." diye teraneleriniz yok mu idi? Şu halde Kemalizm'in kötü bir şey olduğunu mu söylemek isterdiniz? Allah sizi Savcıdan korusun! Odak olma bâbında mürûruzaman da para etmez!

Aynı teraneleri İslam'a karşı tekrar edip duran Batılı çevrelere de aynı şeyi söyleyebiliriz: -Hristiyanlığı Bush ve bir alay çılgın, tarihde de meselâ engizisyon mahkemeleri; kötüye kullandılar diye, İsa'yı bırakacak mısınız?

https://t.me/caferilikcom

www.caferilik.com

Ey Azîzan, biz de hiçbir şekilde "**afvedersiniz, üzerinize âfiyet, azıcık müslümanım**" demeyelim, "elhamdülillah tam müslümanım, ılımlı müslüman değil, gerçek müslümanım, Allah'ı Alemlerin Rabbi ve Sevgililer Sevgilisi, Yüce Sevgili'yi ve Ehl-i Beyt'ini de Allah'ın en yüce ni'meti olarak biliyorum" diyelim. Bu da geçer yâhû! Zulüm ve zorbalık Şerr'in işidir. Biz Sevgi ehliyiz ve Hayr'a talibiz. Hayırlar feth ola, şerler defola!

14.04.2008

Konstanz Düşünceleri

12 Nisan Cumartesi günü; Bodensee üzerinden Konstanz'ı ilk defa ziyaret ettim. Yalnız değildim. Vapurdan inince şehre giden "ak-bilsiz" bir otobüse "râkib" olduk. Şehrin merkezine yaklaşırken küçük bir parkta, hayatımda gördüğüm en gamlı üç güvercini gördüm. "Burada inebilseydim de bu güvercinlere Sevgili Hrant'ın sevâbına yiyecek birşeyler verseydim!" diye düşündüm. Bir gün önce Lindau'da güvercinlere yem verirken de Hrant'ın "güvercin tedirginliği" yazısını düşünmüştüm. Bu düşüncemi; Konstanz'da ilk gördüğüm üç kanadı düşük güvercin için gerçekleştiremedim. Şehir merkezinde, "dîvâsâ" (kolosal) bir Alman ev ekmeği (Hausbrot) iştirâ eyleyüp, gördüğüm güvercinlere ikrâma başladım. Ne var ki merkezdeki güvercinler de mutlu değildiler. Sevgili Hrant'ın "güvercin tedirginliği" içinde, insanlardan korkuyorlardı. Küçük Konstanzlılar da kuşları besleyen yabancıya hayretle bakıyorlar ve kuşlara tekme savurmaya çalışıyorlardı. Tabir caiz ise bu "antikolombizm" hiç hoşuma gitmedi. Lâ havle! çekerek ilerledim. Protestan misyoner topluluğu İstanbul'un Taksimi gibi bir meydanda, pankart açmıştı: Yâ İncil'e/Yâ Cengel'e! Onlar hiç de ürkek değildiler. İçlerinden ak saçlı bir hanım, saf ve iyi bir insan gülüşüyle yaklaştı ve benimle konuşmak istedi. 1981'de, yirmiyedi yıl önce, benzer bir protestan topluluğuyla Münih'in Meryem Meydanı'nda (Marienplatz) karşılaşmamı hatırladım. O sırada bana yaklaşan güler yüz-

lü ve ak saçlı bir hanım değil, çiroz bedenli ve gözlerinden hınzır delilik fışkıran bir oğlandı. Benim Kur'an-ı Kerim'de Hazret-i İsa'dan bahseden âyetleri zikretmem üzerine, sadece Kur'an ismi bile onu öfkelendirmeye yetmiş ve Kur'an-ı Kerim'in Hazret-i İsa hakkındaki "tezkiyesine" şöyle cevap vermişti: Koran lügt! (Kur'an yalan söylüyor!) Bu def'a, bu Hanım'a "ben inançlı müslümanım, bildiğiniz gibi, biz İsa'yı ve Meryem'i severiz!" dedim. Kadıncağız benim için belki beş-altı def'a "Allah sizi takdis etsin!" (Allah'ın berekâtı üzerinize olsun, Gott segne Sie!) dedi. Ben de ona "Allah'ın emânında olunuz!" diye karşılık verip ayrılırken, elimdeki "muazzam ekmeği" güvercinlere vermek üzere taşıdığımı söyledim. Aldığım cevap beni üzdü: -Ben de hayvanseverim, aslında iyi yapıyorsunuz, lâkin bu şehirde güvercinlere yem vermek yasaktır! Açlıktan ölmeleri istenir. Çünkü kuş gribi bulaştırırlar. Dikkat edin, polise yakalanmayın! Bu kez; "Lâhavle"ye "fesübhanallah!" ekleyerek yürüdüm ve ekmeği güvercinlere vermeyi sürdürdüm. Bu şehre herhalde Sen Fransua (Aziz Franz) uğramamışdı. "Kanuna aykırı faaliyetim" sırasında yakalanmadım, ne var ki bana endişeyle bakan beş-altı yaşlarında melek yüzlü bir kız çocuğuna ekmek uzatıp onun da kuşları beslemesini isteyince, "Alman kuralcılığı"nın sevimli bir örneğiyle karşılaştım: Küçük kız, yaşlı bir hemşire edasıyla ve endişeli bir gülümsemeyle kulağıma eğilerek bana şu öğütü verdi: -Biliyor musunuz, bu kuşlar çok tehlikelidirler, bulaşıcı bir hastalık taşırlar!"

Bu yazımı okuyan bir Konstanzlı Türk hemşehrim varsa, Alman hemşehrilerine ve mümkünse yetkililerine şu öğütümü iletsin de "bâd-i sabâ" sevabına nâil olsun: -Bu güvercinceğizleri nesilden nesle besleyip de birden bire ölüme terk etmek revâ-i Hak mıdır? Büyük bir ihtimâl ile, kuş gribi virüsü de "beşerin" bir sapması dolayısıyla ortaya çıkmıştır. Bizde de bugünlerde hayvanseverler dertli: Herhalde birçok belediye başkanı; -Adaleti sağlama konusunda, Hukuk, Adalet, Sevgi düzenini kurma konusunda başarılı olamasak bile, kedi-köpek öldürme, barınakları hâk ile yeksân etme konusunda biz onları çok geride bırakırız!" diyerek kolları sıvadılar. Oysa bir kedi, bir köpek, bir güvercin âhı; bir kimsenin ocağının sönmesine sebep olabilir!

Emîr-ul-mü'minîn Alî, "Şüphesiz hayvanlardan da sorumlusunuz!" buyurdu. Rahmetli Barış Manço'nun sözleri yine yürürlükte: -Ali yazar, bir "veli" gelir ve bozar! Sevgili Hrant'ın ölümünde olduğu gibi!

Konstanz güzel bir şehir! Huzur da var, yazık ki sadece insanlar için! "Ya Bibel'e (Kitâb-ı Mukaddes'e) / Ya Cengel'e" (Ormana, orman kanununa!) pankartını açanlara da kimse dokunmuyor. Güvercinler de bu Hukuk Devleti'nin vatandaşı olabilseydiler, "Konstanz Belediyesi"ni sevebilirdim. Şimdi Dersaadet'deyim amma saadetim yok![ss]

Ey Azîzan, dört başı ma'mur mutluluğu dünya gözüyle görmeksizin mi Arz'a arz-ı veda' etmeliyiz?

16.04.2008

ss- 2009 sonbaharı yaklaşırken Konstanz'ı tekrar ziyaret ettim. Merhametsiz yöneticiler ile suskun halkın "Güvercin Cengi"nde hemen hemen galip geldiğini gördüm. Şehrin Kttedral Meydanı'nda bile, sadece iki canlı güvercin görebildim. 2010'da, Konstanz güvercinlerinin sadece turistik biblolarda kalacağı görülüyor.

Sevgiye Dönüş

İtalyan san'atçı "Bacca""nın öldürülmesi acı haberini; uçakta, yurda dönüş sırasında, gazetelerden öğrendim. O gün yayımlanan yazımda, "Pazar günü bu yazı yayımlandığında döneceğimi ve tekrar alev gömleği giymiş olacağımı" söylüyordum. Bu haberle alev gömleğin yalımlarından birini hissettim.

Bu olayı bile "İslam Düşmanlığı" yönünde değerlendirme girişimleri olmadı değil! Esasen bekleniyordu. Yine döndüğümün gün, uçakta, Batılılar'ın Tibet'deki insan hakları ihlâlleriyle uğraştıkları bir sırada, İslâm Dünya'sının, Türkiye dahil, Hristiyanlara göz açtırmadığı ve yakında belki de Doğu'da Hristiyan kalmayacağına ilişkin bir yazı okumuştum. (FAZ, Pazar nüshası, 15,13 Nisan 2008, V. Zastrov)

İki gün önce de aynı gazetenin 11 Nisan tarihli nüshasında, Barroso'nun ziyareti hakkında şöyle deniyordu: (Barroso şöyle söyledi: - Säkularismus (bizim kullandığımız terimle Lâiklik - H.H.) din hürriyetini de sağlamak zorundadır. Dogmatik değil demokratik bir lâiklik anlayışına sahip olmak gerekir. Din ve Devlet ayrı olmalıdır, ancak, bizim toplumlarımızda da din vardır, yaşamaktadır.

Yine, döndüğüm gün, Baykal'ın Barroso'nun lâiklik ilkesine değil Türkiye'de dayatılmak istenen yenmez-yutulmaz lâiklik anlayışına yönelik zarif lâtifesini dahî hedef alma fırsatını kaçırmayıp "lâiklik ilkesi şakaya gelmez" buyurduğunu öğrendim. Herhalde "demokratik Hukuk Devleti hedefi şakaya gelmez!" demek istemiyordu. Bütün davranışları ve tutumu göz önünde tutulursa, "şakaya gelmez" gördüğü, Atatürk ve İnönü'nün bile "tasavvur" edemediği, 28 Şubat'tan sonra ülkemizde dayatılmaya çalışılan ve baş rahiplik makamı paylaşılamamakla birlikte şimdilik, Baykal tarafından benimsenen, kullanılan terim dışında Batı Hukuk Devletlerinin hiçbirisinde benzerine rastlanmayan, insan hakları ve Hukuk Devleti öğretileriyle ilişkisi olmayan anlayış idi. Üstelik bu garip laiklik dininin rühbanı dahî bu dine içten bağlı olmadıklarını gösteren çelişkili davranışlardan da kaçınmıyorlar.

Oysa toplumumuzu töre cinayetlerinden, kan davalarından, rahip öldürmelerinden, son zamanlarda baş gösteren kız evlâdın analara yönelmiş nefret ve kin cinayetlerinden, hangi "ırk" olursa olsun ırkçılık cinayetlerinden arıtmamız ve korumamız insanlık ödevimizdir ve asıl şakaya gelmeyecek olan budur. Atatürk sağ olsaydı, kimse böylesine garip bir "lâiklik dini" yaratarak başrahiplik makamını da "fuzulî işgal"e cesaret edemezdi. Şimdi maalesef, ne günlere kaldık ki, bunu da görüyoruz: Baykal, Başbakana "önce Atatürk ile sorununu hallet, sonra gel konuşalım!" buyuruyor. Böylece Başbakanı dogmalarını kendisinin belirlediği bu garip dinin dışında olmakla itham edebiliyor. "Atatürkçü" olmamakla suçlayabiliyor. "Yargı"ya yön gösterebiliyor. Başbakan da sinir gerginliği içinde yanılır da "sen de önce İslâm ile sorununu hallet!" diyebilir mi? Derse neler olacağını ve ek bir iddianame verilmesini gerektirecek kadar ağır bir suç işlemiş sayılacağını inkâr edebilir miyiz? Şu halde bu nasıl bir "demokratik ve lâik Hukuk Devleti" anlayışıdır?

Yanlış bir yoldayız ve yanlışda direniyoruz. "Ikbal ve İktidar hırsı"yla, ırkçı saplantılarla, bâtılın hiçbir görünü-

müyle, iyi bir hedefe varmamıza imkân yoktur. "Suyu, saf kaynaktan almalıyız." Nenem bir "bayatı" söylerdi: Bu gelen özün bilmez / Danışar, sözün bilmez / Her gelen su getirer / Çeşmenin gözün bilmez. İçinde bulunduğumuz durum bana bu "bayatı"yı hatırlattı. "Danışıp da bir türlü sözünü bilmeyen kendini bilmezler"in çokluğu insanı ürkütüyor. Oysa "muâsır medeniyet seviyesinin üzerinde" bir seviye tutturmak için yola çıkmıştık. Bu hedefe ulaştığımızı kim söyleyebilir? Her şeyden önce "medeniyyet" dediğimiz kavramın tarifinde anlaşılıyor muyuz?

Adalete susamış olarak yaşamak mümkündür, ne var ki gerçek hayat iman, sevgi ve ümit olmaksızın mümkün değildir. Yüz kere eğer tövbeni bozsan yine gel! "Sevelim, sevilelim" ey Azîzan, yoksa "Dünya kimseye kalmaz"

17.04.2008.

Değer Bunalımı

1961 Anayasası'nın Başlangıç bölümünün son cümlesinden anlıyoruz ki, bu Anayasa, hürriyete, adalete ve fazîlete âşık evlâd-ı vatanın uyanık bekçiliğine emanet edilmiş idi.

Bu emanet mi kabul edilmedi? Yoksa "fazîlet"in "erdem" demek olduğu anlaşılamadı da, fazîletli veya fazîlete âşık (vatan) evlâdı; bu ödevi mi üstlenmedi? Yahut "fazîlet"in "ölçüt"ünde uzlaşma olmadığı için, herkes bu emanetin kendisine yapıldığını iddia ederek, evlâd-i vatan biribirine mi düştü? Her neyse, "uyanık bekçilik" ödevi yerine getirilemedi ve 1982 Anayasası'nın Başlangıç bölümünün ilk şekline bakılırsa, Türk Milleti, "uyanık bekçilik" ödevinin siyasetçiler tarafından yerine getirileceğinden ümidini keserek Silâhlı Kuvvetler'i göreve "çağırdı". Bu uyanık bekçi de yeni bir Anayasa'yı gerekli gördü. Yeni Anayasa, artık fazîlete âşık evlâd-ı vatana değil, sadece demokrasiye âşık evlâd-ı vatana emanet edildi. Adâlet aşkından da söz edilmedi.

Şimdi yine bir "bunalım" içindeyiz. "Demokratik ve Sosyal Hukuk Devleti"nin ne olduğu, nitelikleri üzerinde anlaşamıyoruz. 1961 Anayasası; uygulamasına değil, sadece metnine ve özellikle Başlangıç bölümüne bakılırsa, bugünkü Anayasa'dan daha iyi idi. "Hiçbir faaliyet, Türk millî menfaatleri karşısında koruma göremez" demiyordu. "Demokratik hukuk devletini bütün hukukî ve sosyal temelleriyle kurma" hedefini gösteriyordu. 1982 Anayasası'nın

Başlangıç bölümünden "adâlet ve fazîlet aşkı" kaybolduğu gibi, bu hedefin açık ifadesi de kayboldu.

İmdi ey Azîzan, artık adalet ve fazîlete "âşık" değil miyiz? Sadece demokrasiye mi "âşık" olmalıyız? "Demokrasiye âşıkız" demekle de "ulusalcılık tekeli" dayatmacılarını memnun edemiyoruz. Şu ilkeyi kabul etmek gerekiyor: "Millî" veya "ulusal" giysisi giydirilmiş bir "çıkar"a boyun eğme ödevi!

-Diyelim ki böyle olsun, "demokrasiye âşık vatan evlâdı" olarak, millî menfaatinin ne yönde olduğunun belirlemesini de millete bırakmamız gerekmez mi? Daha geçen yıl seçim yapmadık mı?- Hiçbir faaliyet, bu arada seçim faaliyeti de, millî menfaatler karşısında koruma görmez. Millî menfaat millete karşı da korunmalıdır!

Ey Azîzan, biz bu bunalımdan, bu çıkmazdan çıkmak zorundayız. Yoksa Laiklik ilkesi hiçbir yerde böyle anlaşılıp dayatılmadığı ve böylesine kötüye kullanılmadığı halde, bizde gitgide kurallarının yorumu bir ruhban sınıfına ait bir "din" haline getirilerek, inancına göre yaşama hürriyetinin güvencesi olmaktan çıkarılacaktır. Daha önce de çok yazdığım gibi, yine tekrar ediyorum: Lâiklik ilkesi Hukuk Devleti'nin güvencesidir, yoksa Laiklik ilkesi, her türlü erdem, değer ve Hukuk Devleti'nin onsuz olmaz niteliklerinden soyutlanarak yorumu ve uygulaması da çağdaş şamanların cezbeli, tutaraklı ve köpüklü yorumlarına bırakılacak bir nesne değildir.

Hukuk Devleti'ne erişme yolculuğumuz tamamlanamıyor. Bu hedefe erişmemizi istemeyen güç odağı veya odakları, "dâhilî ve haricî bed-hahlarımız", her terimi tersine çevirerek kullanmada zengin bir birikim geleneğine dayanan bir maharete sahipler. Hukuk Devleti'ni gerçekten isteyenlere derhal "AB işbirlikçileri" gibi ithamlarla bir saldırı başlatıyorlar. Hukuk Devleti'ni, Sevgi'nin Adaleti Düzenini gerçekten istiyor muyuz? Yoksa biz de kendi bencil çıkarımızı "adalet"e üstün mü tutuyoruz? Biz de kendi menfaatimizi "millî menfaat" kisvesine büründürmeye hazır mıyız? Hazır isek, bu çıkarlar kavgasında ancak kendimiz zarar görünce "adalet!" feryadı koparmayalım, gerçekten "adalete susayanlar"dan isek, "suyu bulanık olmayan kaynaktan almak" için işbirliği ve dayanışmaya girişelim. Hepimiz, ve özellikle Hukukçular; Hukuk'un ayak oyunları, gözbağcılık, hokkabazlık gibi becerilerle ilgisi olmayan "Ars boni et aequii" (Hayr'ın ve Hakkaniyet'in gerçekleştirilmesi fenni) demek olduğunu nihayet anlamalı ve bir daha unutmamak üzere öğrenmeliyiz.

1961 Anayasası, kendisini, bunu anlayan ve öğrenen "uyanık bekçiler"e emanet etmişti. 1982 Anayasası "fazilete âşık uyanık bekçiler"e emanet edilmedi. Varlıklarından ümit mi kesilmişti? Yoksa kasden mi "emanetçi" değiştirildi? Emin değilim ey Azîzan!

20.04.2008

Sath-ı Müdafaa

Gazi Paşa'nın "hatt-ı müdafaa" ve "sath-ı müdafaa" ayırımı, özellikle "zaman" boyutu da göz önünde tutulursa, çok doğru bir tesbit ifade eder: "Hukuk devleti" yolunda da, bugüne kadarki mütevazı kazanımlarımızı yitirmemizi ve bizim vardığımız yükseklikten tekrar geriye yuvarlanmamızı isteyen "dahilî ve haricî bed-hahlar" ve "dahilî gaafiller", kapatma davası ile bu ilerlemeyi önleme yönünde bir "hamle" yapmış olabilirler, bu hamle yine başarıya da ulaşabilir, Fransız ve AB devlet adamlarından Michel Rocard'ın Paris'de Türk gazetecisi Şelâle Kadak'a söylediği gibi, "Türkiye, on yıl süren ve daha yeni içinden çıkılan istikrarsız döneme geri dönebilir." (Sabah, 20 Nisan 2008). "İstikrarsız dönem"e, 28 Şubat şartlarına geri dönülünce de derhal "kara gün dostu" olmayanların yeni bir gemiye doğru yüzmelerine tanık olmamız da olağandır. Ne var ki Sevgi'nin Adaleti düzeni'nin bir "ütopya" değil, bir "ülkü" olduğu bilincinde olanlar, hatt-ı müdafaa yenilgisiyle ye'se kapılmayıp bu hedef yönünde dayanışmalıdırlar.

AK Parti'nin bu hedef yönündeki "bilinc"i düzeyin yüksek ve siyasi tutumu da özellikle 2007 seçiminden sonra daha kararlı, daha güven verici, daha tavizsiz olsa idi, şimdi "demokratik Hukuk devleti" ülküsü açısından bizden daha ileri bir seviyede olan Batı ülkelerinden daha fazla destek bulurdu. Kapatma davasından kısa bir süre önce çıkarılan Vakıflar Kanunu hiç de emanet ve sadakat (dürüstlük) temel ilkesine uygun bir kanunlaştırma örneği olmadığı halde, AB yine de kapatma davasının "astronomik garabet"ini belirtmekten kaçınmadı.

Bizde "demokrasi" ile "cumhuriyet" arasında akıl almaz ve yapay bir karşıtlık ihdas edilmek isteniyor. Bu "astronomik garabet", savunucularının bir türlü "demokratik Hukuk Devleti"ni, seçim ve katılmacı demokrasi ilkesini, saydamlık ilkesini benimseyememelerinden, halkın seçimi yerine, "varsayımla" halkın önderi olduğu halka dayatılan tek kişinin veya yerine göre: bir "triumvira"nın, yahut oligarşi temsilcilerinin ebedî olarak iktıdarda kalmasını istemelerinden ileri geliyor. Seçimden sonra halka "geri zekâlı", "bidon kafalı" demeleri de bu iktıdarı elden kaçırma tehlikesinin doğurduğu öfkenin sonucuydu. Şimdi de Onur Öymen" türbanı İtalyan faşistlerinin kara gömleği"ne benzetmiş. Şaşırmaya da, esef etmeye de bundan böyle gerek görmüyorum.

1961 Anayasası'ndan önce siyasi partiler de dernekler gibi kapatılabiliyordu. 1961 Anayasası parti kapatmada da Alman Anayasası'nı örnek aldığına göre, kapatma sürecinden de Alman örneğine uyulmalı idi. Kapatma kararını bir mahkemenin ve "Anayasa'ya aykırı amac"ın tesbiti söz konusu olduğuna göre, Anayasa Mahkemesi'nin vermesi elbette mantıklıdır, ancak, kapatma başvurusunda bulunma yetkisi Cumhuriyet başsavcısına değil, Hükümet'in önerisi üzerine Meclis'den de olumlu karar çıktığı takdirde Meclis Başkanlığı'na verilmeli idi. Yahut; "parti tüzüğünün Anayasa'ya aykırı olması" halinde bir savcılık makamına veya kuruluna başvuru yetkisi verilse dahi, "odak olma" hali ayrı ele alınmalı, hükümetin başvurusu ile Meclis kararı ve Meclis Başkanlığı'nın Anayasa Mahkemesi'ne başvurusu şartı aranmalı, "Anayasa'ya aykırı eylemler"den de

değil, "suç" eylemlerinden ve mahkeme kararıyla sabit suç eylemlerinden söz edilmeli idi.

Bu değişiklik vakit geçirmeksizin yapılmalı ve Ceza Hukuku alanındaki intikal (geçiş) hukuku ilkelerine uygun olarak "lehde olan bu yeni düzenleme"nin açılmış davalarda uygulanacağı; geçici bir maddeyle belirtilmelidir.

Bundan sonra da yapılacak şey, sevgiden doğan adalet düzenini, diğer bir deyişle: Demokratik ve sosyal Hukuk Devleti düzenini benimsemekle, çok doğru, güzel ve iyi bir seçim yaptığımıza herşeyden önce kendimizin kesinlikle inanmamızdır. Makyavelizm'den, çifte standarddan, ucuz kurnazlıklar ve ayak oyunlarından kesinlikle kaçınmalı, Ehl-i Beyt çizgisinde birleşmeliyiz. Batılılar'a da AB'ne üye olmamızın amacının "Tabii Hukuk ve Evrensel Ahlâk ilkelerinden aslâ taviz (ödün) vermeksizin dayanışma" olduğunu söylemeliyiz. Önce yeni bir Anayasa ve hemen ardından -mevcut kanunun yerine derhal adalete uygun bir düzenleme getiren- yeni bir Vakıflar Kanununu derhal çıkarmalı, demokratik Hukuk Devleti yolundaki bütün engelleri kaldırmalıyız. Var mısınız ey Azizan?[ss]

21.04.2008

ss- Heyhat! (2009, Eylül).

Sevginin Engelleri

Kocaeli'nden Hamiyet Hanım; ismine uygun bir hamiyyet ile; hayvan (canlı) yaratılmış ve beşer kılınmamış mahlûkların haklarını savunuyor. Hayvancağızlara yapılan zulümleri aktarıyor. Biz de vakur bir sükût ile soğukkanlılığımızı koruyoruz.

21 Nisan Pazartesi günü İstanbul Hukuk Fakültesi'nden bir öğrenci heyeti bana "kent dönüşüm projesi" dolayısıyla perişan olmuş ailelerin sefalet içindeki resimlerini gösterdiler. Yine vakur bir sükût ile soğukkanlılığımızı koruyoruz.

Oysa Kutlu Doğumunu kutladığımız Yüce Sevgili; bu haberleri düzenli alıyor ve vakur bir sükût ile soğukkanlılığını korumuyor. Bir beldede bir kişi aç ve susuz sabahlarsa, bütün o belde halkının Allah'ın güvencesinden çıktığını, dolayısıyla: bir yaptırım (müeyyide), bir uyarı beklenebileceğini belirtiyor.

Hafta sonunda Emir Adası'nda idim. (Büyük Ada). Kışı çetin geçiren kedi ve köpekçeğizlere yiyecek ikram ederek vicdanımın sızısını bastırmaya çalıştım. IHH, çok necîb bir hareketle, yoksul ülkelerdeki mustaz'afların "görme" sorunlarını çözmede yardımcı olmaya çalışıyor. Adada oturan hali-vakti yerinde kimseler, ada kedilerinin, köpeklerinin, kaplumbağaların, atlarının halini görmüyorlar, görenler de benim gibi, bilmediğim bir hastalıktan ve uyuzdan perîşan, gözlerini kaybeden veya kaybetmeye mahkûm, uyuzdan bitkinleşmiş kediciklere bir avuç yem vererek hamiyyet izhar ediyorlar. Ada sahilinde bekleyen de yok!

"Bana dokunmayan yılan bin yaşasın! Benim başıma gelmeyen zulüm, zulüm değildir. Şu halde ötekinin zulümden şikayet etmesi, huzur bozmak, vatandaşın keyfini kaçırmak, dolayısıyla: vatana ihanettir. Başkasının uğradığı zulme itiraz edenin hele, yatacak yeri yoktur. Mutlaka, AB'nin işbirlikçisi bir ajandır.

Bu derekedeki tıynetsizler, bana yine "ileti" gönderiyorlar: -Kamer Genç'in uğradığı saldırı karşısında susman, senin çifte standardlı olduğunu gösteriyor! Esasen siz böylesiniz, vesaire vesaire!

Ey bîçareler, bir zulme destek vererek kendisine karşı bir hareket yapılmasını ve böylece ucuz yoldan kahramanlık sağlamayı isteyen bir kimseye karşı, birçok ülkede görülen Meclis içi bir tartaklama girişiminden başka bu ülkede zulüm kalmadı mı?

Yüce Sevgili'nin gerçek sevgisine muhtacız. Bunun için de O'nu iyi tanımalıyız. Yüce Sevgili'ye yapılan asılsız isnadları, uydurma rivayetleri bırakmadıkça, O'nu gerçekten sevemeyiz. Kur'an-ı Nâtık'ı, Konuşan Kur'an'ı sevemedikçe, O'nun tebliğ ettiği İlâhî Vahy'i de sevemeyiz. Sevgi olmadan da iman olmaz. "Riya ve humk" olur.

"İstanbul surları" altındaki "iki yetim"in hazinesi, bu iki yetim, Hristiyanlık ve İslâm Âlemi rüşdlerine erişince ortaya çıkarılacaktır. (Kehf Suresi). Bu hazîne; ölümsüz ortak değerler hazinesidir. AB rüşdüne erişti mi? Biz ne haldeyiz?

Önceki Papa Johannes Paulus II; hayatta olsaydı, bu sıralarda Bush'u ziyaret eder miydi?

Sürekli "ev ödevi" alarak, yalan-yanlış çırpıştırarak vermek yerine biz de bir "ev ödevi" versek nasıl olur? Konusu da "İslam Düşmanlığı'nın ardındaki sebepler" olmalı! Bir şartla: Bu ev ödevini yalnızca AB'ne vermemeli, hepimiz derhal çalışmaya ve araştırmaya başlamalıyız: Lâikliğin sadece İslâm ülkelerinde demokratik Hukuk Devleti'nin zorunlu şartı olduğunu söyleyerek, bu ödevi yazmaya herkesden çok ihtiyacı olduğunu gösteren siyasetçiler dahil!

Ortak ödevimiz; İstanbul surları altındaki eşsiz Hazine'ye kavuşmak için olgunlaşmak, rüşdüne kavuşmaktır. Bunun belirtisi de Avrupa ülkelerinde Yüce Sevgili'nin tanınması, karikatür ve benzeri rezaletlerin son bulması; ülkemizde de Yüce Sevgili'nin tanınması ve gerçekten sevilmesidir.

Yüce Sevgili; 24 Mayıs 569 gecesi doğdu.[ss] Bir ay içinde biz ödevimizi tamamlayalım mı ey Azîzan? İçimizdeki çocuk yaşıyorsa, bayramımız kutlu olsun!

23.04.2008

ss- Dinî takvime göre 25 Mayıs gecesi, 24 Mayıs'ın günü battıktan sonra. Bugünkü hesabımızla 25 Mayıs gecesi 24 Mayıs 24'00den başlarken dinî takvimle 24 Mayıs'da güneşin batışıyla 25 Mayıs gecesi (ve günü) başlıyor. 24 Mayıs / 25 Mayıs'da doğan (569) Yüce Sevgili'nin irtihali de yine 25 Mayıs 632 de oldu.

Hukuk Bunalımı

Hukuk; davranış kuralları (normlar) getirir. Bu davranış kurallarının da doğru bir temele dayanması gerekir. Doğru bir temele dayanmayan Pozitif Hukuk sistemleri; 1999 depreminde acıyla tanık olduğumuz gibi, bir şiddetli depremde yıkılırlar. Hitler döneminin "nasyonal sosyalist" mevzuatı gibi. Bir farkla: Zararlarını yıkılmadan önce verirler.

Bugün, ülkemizde benzer adlarla "nasyonal sosyalist" zihniyet canlandırılmak ve hâkim kılınmak istenmektedir. En kötüsü de Atatürk'ün adının bu amaçla kötüye kullanılmasıdır. Atatürk'ü Hitlerleştirmek hatırasına saygısızlıktır. Kemalizm'in kitabı da - yanılmıyorsam - sadece Moiz Kohen tarafından yazılmıştır. Kimse "Atatürk'ün temsilcisi" sıfatını fuzulî olarak takınıp da "demokratik ve sosyal Hukuk Devleti" hedefiyle çelişen bir Atatürkçülük icat etme yetkisini kendinde görememelidir. Anayasa'nın 2. maddesinde yer alan: Atatürk milliyetçiliği ibaresi böylesine kötüye yorulursa, "demokratik, lâik ve sosyal Hukuk Devleti"ne erişmemiz hayal olur. Her hukukî sorunda "Atatürk milliyetçisi" maskesini takınan menfaatperestler; çeteleşerek ve ittifak ederek, "demokratik ve sosyal Hukuk Devleti" yönündeki ilerlemeleri durdurur, akîm bırakırlar.

Başörtüsü sorununda da, Vakıflar Kanunu'nda da, TCK. 301'in değiştirilmesi girişiminde de aynı "gözlem"i yaptık.

Adaletin gerçekleşebilmesi için Hukuk alanı yetkililerinin adaletin gerçekleşmesinden başka bir endişe ve hedeflerinin olmaması gerekir. Adaletten taviz (ödün) verilir verilmez, artık bundan sonra elde edilen sonuç adalet değil zulüm olur. Böyle de oluyor, fakat yazık ki gören çok az! Pir Sultan Abdal da kendi döneminde böyle olduğunu görüyordu: **Münafıkın her dediği oluyor/Gidi Mervan şâd oluben gülüyor!** - Eyvallah Pir Sultanım! Ne var ki kıyamete kadar da böyle olacak değildir.

İleride daha büyük çapta fesada sebep olabilecek sorunlar karşısında ciddî ve uzun vaadeli çözümleri bulabilmek, tedbirleri alabilmek hayatî önem taşır. "Adalet bunalımı" demek olan "Hukuk bunalımı" döneminde, kötüye gidiş, adaletten aslâ ayrılmayan tedbirlerle önlenebilir. Bu tedbirlerin alınmamış olmasının sonuçları; şamata ve yaygarayla, baskı ve dayatmayla, ölüm tehditleri ve vatana ihanet ithamlarıyla bertaraf edilemez. Kuyucu Murad Paşa yöntemleriyle Osmanlı'nın çöküşünün önlenemediği gibi!

Avrupa İkinci Dünya Savaşı'nın dehşetinden ve şeâmetinden "Tabiî Hukuk rönesansı" ile kurtuldu. Heyhât! Orada da Tabiî Hukuk tekrar unutuldu. Biz esasen öğrenmediğimiz için, Tabiî Hukuk'un ne demek olduğunu ve hayatî önemini bilen kimse, "nadir olan yok gibidir" dendiği gibi, yok hükmündedir. Batı'da da İkinci Dünya Savaşı ve sonrasının mihnetini çekmemiş nesiller Tabiî Hukuk'u unuttular. Daha doğrusu; bu değer ilkeleri ve davranış kurallarının ilâhî bir bağış olduğu inancından uzaklaşıp, bunları Batı Medeniyeti'nin kazanımları sanmaya başladılar.

AB'nin kurucularının yaşadıkları dönemde böyle bir "karşılıklı fetret" söz konusu değildi. Aradan yarım yüzyıl geçtikten sonra, maalesef bizde tam, AB'de de yakın bir gelecek için endişe verici bir Tabiî Hukuk bunalımı vardır. Hukuk Fakülteleri Tabiî Hukuk düşüncesini bizde aslâ -verememekte değil- vermemektedirler. Önemli ahlâkî ve

hukukî sorunlar için "dostlar alışverişde görsünler" kabilinden tertip edilen ve öğrenciye hitap eden "etkinlikler", öğrencide Doğru Hukuk Felsefesi'ni arama hevesini değil, slogancılık ve çığırtkanlık düzeyinde şovenizmi benimseme eğilimini uyandırmaktadır. On yılı geçen bir süre önce Almanya'da, Berlin'de, Mevlânâ hakkında bir konuşmaya çağrılmıştım. Bu konuşma sırasında "Tabiî Hukuk'un evrenselliği"nden söz ettim. Konuşmamdan sonra genç bir Alman kız söz alarak: Hukuk Fakültesi son sınıf öğrencisi olduğu halde bugüne kadar "Tabiî Hukuk" kavramı ve terimiyle tanışmadığını, bu kavramdan çok etkilendiğini söylemişti. Almanya'da böyle olunca, bizdeki durumun teşhisine varın siz buyurun ey Azîzan!

Sözün özü: Bu "cennet vatanda", din bunalımı, ahlâk bunalımı, Hukuk bunalımı, değerler bunalımı vardır ve bütün bu bunalımlar biribirinden soyutlanamayacak şekilde, aynı hastalığın çeşitli a'razıdır. Bu hastalığa da hiçbir "uyuşturucu" deva olmaz ve şifa getirmez. Şifa için Şafî gerektir.

24.04.2008

Hayr'a Karşı!

Ben, benden bir önceki neslin veya iki önceki neslin çok kullandığını tahmin ettiğim bu güzel temennî ifadesini kulaklarımla duyduğumdan emin değilim. Belki de ellili yılların sonuna, daha az da olsa yetmişli yılların sonlarına kadar nadiren de olsa duymuşumdur. Daha sonra da hiç duymamış olacağım ki şimdi sadece Merhum Abdulbaki Gölpınarlı'nın bir kitabından okuduğumu açık-seçik hatırlayabiliyorum. Ârif ve zarîf olanlar, "Allah'a emanet olunuz!" diyerek ayrılanlara, sadece "güle güle!" değil "güle güle, Hayr'a karşı!" dermiş. Tevfik Fikret, yirminci yüzyıl başlarında "doğruluk dilde; yok!, dudaklarda!/Hayr ayaklarda, Şer kucaklarda!" derken "Hayr ve Şerr" (iyi ve kötü) ayırımını yaptığını gösteriyordu. Ne var ki "**kizbe ancak riya ve humk ağlar!**" demekle çok hazîn ve esef verici bir çıkmazda olduğunu da gösteriyordu: Hayr öğretisi bir yalan ve riyadan ibaret ise, "**bir kudret-i külliyye var ulvî ve münezzeh/Kudsî ve muallâ! Ona vicdanla inandım!**" ne demek oluyordu? Hayr ve Şerr ayırımı izafî değil mutlak ise, bu ayırım nereden geliyordu? Bu ayırım yalan idiyse, o zaman "Hayr ayaklarda, şer kucaklarda!" demenin anlamı kalır mıydı? Muhatabı olan, eleştirdiği "beşerler" de O'na "höst! Yavaş ol! Senin hayrın bizim şerrimizdir, senin şerrin de bizim hayrımızdır, doğal olarak biz de kendi iyimizi kucaklar, kendi kötümüzü dışlar-bucaklarız, kâtib benim, ben kâtibin, el ne karışır?" demeye haklı olmaz mıydı?

Hayr Allah'dandır. Arz üzerindeki izafî yön belirlemeleriyle "Hayr'a karşı" olup olmadığımızı da söyleyemeyiz. Doğu ve Batı Allah'ındır. Hangi yöne yönelirsek Vechullah oradan da eksik değildir. Hakk Teâlâ azamet âleminin pâdşehi/Lâ-mekândır, olamaz Devletinin tahtgehi! (Şinasî) Kıble belirlemek, dünya hayatımızdaki düzen içindir. Gönlümüzün kıblesi de Yüce Sevgili ve Ehlibeyt'i olmalıdır. Ancak, Allah'ın tek ve Yüce Yaratıcı ve Rabb, "Ehabb-ul-Habibîn" olduğunu da unutmamalıyız. Hayr Allah'dandır. "Hayr'a karşı!" demenin anlamı da "Allah'dan ayrılma!" demektir. Yoksa elbette Allah'dan gelen Hayr'a "karşı" (muhalif) olma anlamında değildir. Hayr'a yönelme, Hayr'ın kaynağına yönelme anlamındadır.

Şerr'in, Yaratıcı ve Rabb olan Allah'dan kaynaklanmadığını biliyoruz. Allah, sonsuz-sınırsız kudretiyle Yeryüzü'nü cennet, bizleri de "melâike" olarak yaratmaya elbette kaadirdir. Ancak, Şerr, bu imtihan âleminde, imtihana tâbi olanlara "irade" ve "ihtiyar" (seçim özgürlüğü) verilmesinden ve yanlış seçimlerden kaynaklanmaktadır. "Şerrin kucaklarda" olduğu dönem sona mı ermiştir? Heyhât! Şerr niçin kucaklanır? Bilgisizlikten olabilir. Bunun sorumluluğu daha hafifdir. "Bilen" kimse şerri kucaklayabilir mi? Şerri kucaklamada bir çıkarı varsa, "şuna değmiş/buna değmemiş!" yoluna girerek sonunda "Hayr ve Şerr"i tamamen karşıt anlamda kullanma "beceri"sine de ulaşabilir. Bilgisizlikten veya çıkarcılıktan doğan Şerr seçimlerinin terkîbiyle, "Suret-i Hakk"dan zuhur etme görünümünde olan nice Şerr terkipleri karşımıza çıkar. Doğruyu görenler "emr bil-ma'ruf ve nehy an-il-münker" (iyiyi öğütleme ve kötüden sakındırma) ödevlerini -meselâ korku sâikiyle- yerine getirmez iseler, Şerr büsbütün dallanır ve budaklanır.

Geçenlerde **Fikri Akyüz** "iyiyi öğütleme ve kötüden sakındırma" ödevi doğrultusunda merdâne bir yazı yazdı. Ardından, kötünün kötüsü bir tepkiyi içeren bir "ıldırık-ileti" Aldı. Ne yapmalı? Lâimin levminden korkarak Hakk'ı söylememeli miyiz?

Radikal'in pazar ekinde Ahmet İnsel, 25 Nisan Cuma günlü Yeni Şafak'ta da Ali Bayramoğlu geçmişteki bir fâcia karşısında bugünkü neslin ahlâkî tutumunun nasıl olması gerektiğine ilişkin "Hayr'a karşı" birer yazı yayımladılar. "Hayr'a karşıt" tepkiler alacaklarından hiç şüphem yok.

Ey Azîzan, "Hayr'a karşı" olalım ve "Hayr'a karşıt" olanların kınamalarına göğüs gerelim. Sâdıklarla, gerçeklerle aynı yolda, aynı yönde olalım. (Tevbe, 9/119). Hayr'a karşı olasınız ey Azîzan! Şerr'e **karşıt**, Hayr'a **karşı**!

27.04.2008

Yüce Sevgili'yi Tanıyor Muyuz?

Köşe yazarlığı; bezm-i meyde saza meftûn olan süfehaya, sipariş üzerine şarkı söylemek değildir. "Bu söylediğin yanlıştır" diyerek delil getirenlere elbette diyeceğim yoktur. Ne var ki Evrensel Ahlâk ve Hukuk'un "elif"ini dahi elli altmış yaşına kadar bilmeyen, Yunus Emre'nin "sen elifi bilmezsin, bu nice okumaktır?" diyerek uyardığı kişilerin, delil getirmeksizin, nefs-i emmârelerinin emrine beni de uydurmaya çalışma hakları yoktur ve esasen bu beyhude gayrettir.

Tabiî Hukuk'un elifbâsı da eşitlik ilkesi, hakkaniyet ilkesi ve dürüstlük (sadakat, emânet, istikamet) ilkesidir.

Bu ilkelere karşı lâm ve cim, "illâ velâ" olmaz. Şu halde Azizan'ın bazılarının boş yere bana: "Müslümanları savunurken hoşuma gidiyorsun bre, amma velâkin şu ermenileri, rumları, Yahudileri de savunmuyor musun, seni görecek gözüm olmuyor" meâlinde türrehât irsâl etmemeleri hâssaten recâ ve istirham olunur. Beni Şeb-i Arûs'a nâil kılacak olan Resûl-i Ekrem'dir (S.A.) O da buyurmuştur ki: -Gayri müslim teb'aya zulmedenin Yargı Günü'nde hasmı benim ve husumetimi bırakmayıp güderim! (Mutlaka davacı olurum). Bunu da daha önce yazdım. İmdi benden senin sipariş pusulana göre türkü tutturmamı nasıl isteyebilirsin ey gözüm? Bana şefaat edebilecek yetkin var mı? Yoksa sonsuza kadar sus!

Yüce Sevgili; Âlemler'e Rahmet'tir. Biz, O'nun Beni Kurayza Yahudileri'ne nasıl "soykırım" uyguladığı iftirasına inanır da nakledersek, "karikatür" gibi rezaletlerde suç ortağı olmaz mıyız? Dokuz yaşındaki bir kız çocuğuyla evlendiğini, Emir-ul- mü'minîn ile de on yaşındaki kızını evlendirdiğini yazar durursak, karikatür rezaletinin baş sorumlusu biz değil miyiz? Papa'nın İsa Mesih için yazdığı kitapta neler dediğini hiç merak etmedin mi ey gözüm? Seninki nice peygamber sevgisidir? "Kur'an-i Nâtık" olan Sevgili, Kur'an-ı Kerim'de olmayan "recm" cezasını uygulayabilir mi? Misyonerler değil, sen islâm'a zarar veriyorsun!

İnsanlığın "Hayr-i A'la"ya erişmesini olanca gayretiyle engellemek isteyen İblis; aldattığı nice kişiler aracılığıyla ve İslâm tebliğinin başlangıcından itibaren, Kur'an-i Kerim'e yalan katamadığı için, Kur'an-i Nâtık hakkında yalanlar uydurmuştur. Kur'an-ı Kerim, "Sadıklarla birlikte olunuz!" buyurur. İşte bu "Sadıklar"dan, "En'amte aleyhim" den olan İmam-i Sadık: "biz Ehl-i Beyt'e yapılan asılsız isnadları bizden giderin, bunları reddedin!" denmiştir. Niçin? Çünkü Kur'an-i Nâtık olan Ondört Mâsûm-i pâk'in başındaki Yüce Sevgili'ye ve Ehl-i Beyt'e güven sarsılınca, Kur'an-i Kerim'e karşı da güven sarsılır.

Bugünlerde; Katolik ve Protestanlarla dostluk ve işbirliği, dayanışma ilişkilerimizi ve dolayısıyla en büyük korkuları olan "AB'ye giriş" ihtimalimizi bertaraf etmek, ber havâ etmek için yeterli dinamit fitilleri yerleştirmiş olan "Şer ekseni", şimdi ortodokslar gibi, müslümanlarla çok daha kıdemli ilişkileri olan Hristiyan cemaati ile de aramızı bozmak için; internet yoluyla, "ortodoksların Kur'an-i Kerim'e korkunç bir hakaret" yönelttiği fitnesini ortaya atmışlardır. Ortodoks Kilisesi bu düzmece tertipten sorumlu tutulamaz. Daha açık bahsetmiyorum ki nâmerd ve mel'unlar amaçlarına ulaşmasınlar. Aman ey Azizan, dikkatli olalım ve aslâ dolduruşa gelmeyelim! İblis'in bu fitnesini bertaraf için seçilecek en iyi yol; 2008 ders yılı başlangıcında, Heybeliada

Rühban Okulu'nu açmak ve bizi hiç ilgilendirmeyen "ekümenik" sıfatının kullanılmasına karışmamaktır.[ss]

Yüce Sevgili "Emîn" idi. Hiç kimsenin güvenini sarsmadı, boşa çıkarmadı. İlâhi sevginin yeryüzü'ndeki merkezi idi, dolayısıyla insan sevgisini, canlı sevgisini, çevre sevgisini öğretti ve Sevgi"nin "mücessem timsali" oldu. Bütün Ondört Ma'sum da bu bakımdan aynı güzel örneği verdi. O'nun sevgi devresine girmeksizin "Hayr-i A'la"ya ulaşılabilir mi? Heyhat! Bu muhaldir. Ehl-i Beyt Sevgisi; O'nun Sevgisinden soyutlanabilir mi? Heyhât! Bu da muhaldir.

AB ülkeleriyle aramıza çok tehlikeli bir "İslamofobi" fitnesi ve "Kristofobi" (tabir caizse!) sokulduktan sonra, ülkemizde de müslümanlar arasına "Ehlibeyt sevgisizliği" fitnesi sokulmak isteniyor.

Bizim hedefimiz, önce Yüce Sevgili'nin gönlüne girmek olmalıdır. AB'ne girmek bundan sonra gelir. Mutabık mıyız ey Azîzan?

28.04.2008

ss- Heyhat! (2009)

Rabb'in Sevgisi

"Ahsen-i amel", şartları bakımından Evrensel Ahlâk kıstaslarına uygun eylemlerdir. (Mülk, 67/2). Ömrümüzün her gün tekrarlanan "vize" imtihanlarında "ahsen-i amel" (en güzel, daha güzel eylem) gayretini göstermemiz bizden beklenir.

Ancak, hedefimiz ilâhî sevgiye, "Kurbet"e, Allah rızasına, Allah tarafından da sevilmeye erişmektir.

İman, aklın idrâkiyle başlar. Akıl bu idrâki gönle arzetmeli ve gönül de Allah'ı sevmelidir. Akıl ve gönül uyumu sağlanmaz ise, insan mutlu olamaz. İçe dönük bir yapısı varsa "depresyon"a düşer, kendisine zulmeder. Dışa dönük bir yapısı varsa Neronlaşır, Hitlerleşir, sonuç bakımından en büyük zulmü yine kendisine yönelirken, çevresine de ağır zarar verme hayatının amacı olur. Ne var ki bu amacına erişebilmek ve sürekli zarar verebilmek için de ahlakî terimleri, insan ve hatta Allah sevgisini, olta yemi gibi, tuzak çukurunu gizleme "gereçleri" (malzeme, mâlezime) gibi kullanmaya gayret eder.

Sevgi ehli olmak, Allah'ın insanlığa örnek olarak seçtiği velîleri dışında, bizim gibiler için, "kisbî"dir, iyi niyet, iyi eylem ve sözlerin sonucudur. "Eline, beline, diline mukayyed ol!" sözü "lâf olsun, torba dolsun!" diye söylenmemiştir. Zülkifl Peygamber'in[ss] "**Pondâr-i nîk, kerdâr-i nîk,**

ss- Zerdüşt

goftâr-i nîk" (önce iyi inanç = Allah'a akl ile îman, sonra bu imana uygun iyi = ahlâkî eylemler, buna bağlı olarak da iyi sözler) düsturu da böyledir.

Şu halde ömrümüzün en yüce amacı Allah'ı sevme ve O'nun tarafından sevilme değil midir ey Azîzan?

Ben bunu söylemeyeyim de ne söyleyeyim?

Meryem Suresi'nin 96. âyetini (19/96) okuyunuz ve düşününüz: Allah, Rahman olan Allah, iman edenlere ve salih amel işleyenlere (ahlâka uygun davrananlara), sevgi insanı olma, en yüce hayra erişme, Allah'ı sevme ve Allah tarafından da sevilme mutluluğunu, Allah ile kişisel, bireysel sevgi bağını ihsan eder.

Ancak, "îman edenler", bu mutluluğu elde edenler, ma'sûm olmadıklarını, sevgi sınavının ömürleri boyunca süreceğini unutmamalı, bundan gafil olmamalıdırlar. "Müminler", "en'amte aleyhim"dir. "İman edenler", bizim gibi, kisbî (Kazanımsal mı demeli?) olarak saadete erişenlerdir. Maddî zenginliğin doruğunda olanlar nasıl "iflâs"dan emin değil iseler, "îman edenler", "vudd"a nail olduktan sonra dahî, bu Sevgi ilişkisinin, Resûl-i Ekrem'in (S.A.) gönlünden, O'nun Sevgi dairesinden çıkmakla derhal kesileceğinden gafil olmamalıdırlar. Meryem Suresi'nin 96. âyetini, Âl-i İmrân Suresi'nin 31. âyetiyle birlikte okumalıdırlar. "Sevgililer Sevgilisi" (bkz: Cevşen-i Kebîr) olan Allah'ın sevgisini kazanabilmek için Resûl-i Ekrem'in (S.A.) sevgisini kazanmak, O'nun gönlüne girebilmek, O'nun Sevgi devresine dahil olabilmek gerekir. "Vesile" odur. Sevgi bağlantısı "Vesile" ile sağlanır. (Maide 5/35, Isrâ 17/57)

Vesîle, Nûr-i Muhammedîdir. (S.A.) İmanları "kisbî" olmayan Sevgi elçilerinin cümlesi, bu merkezden, bu noktadan nûr alırlar. Emîrul-mü'minîn, Ümmü Ebihâ Fâtıma

ve Ehl-i Beyt îmamları da Nur-i Muhammedî'den (S.A.) nûr alırlar. Bu gönülleri incitmek de Sevgi devresinden çıkma sonucunu doğurur. Sevgi devresinden çıktığını sezen bir "îman eden" derhal tekrar girmek için tövbe ve nedametle dua etmelidir. Aksi takdirde "Tagut", onu Nur'dan zulmetlere iletir. Bilinci uyanan ve "geri dönüp" Vesîle'nin gönlünü kazanan kimse, kendini "yoğun bakım" sonucundan kurtarmış olur.

Ey Azîzan, Kutlu Doğum toplantılarımız; Vesîle'ye vesîle olsun! "Sevgiden başka türkün yok mu? Biraz da onları çığır, masum sevgi elçileri diye birşey yoktur, peygamberler de yanılırlar (Tevrat ehlinin sürçmesi!), Ehl-i Beyt de sadece Medine'de, 622-632 yılları arasında merkez mahalle muhtarlığından alınan, Peygamber'in "hane halkı" belgesini ifade eder, bu "hane halkı"na da, ayrı meskenleri (konutları) olan kızı, damadı, torunları girmezler, esasen biz Kerbelâ olayı gibi tarihî olaylara kafamızı takmıyoruz!" diyerek ayrılacak isek, beni dinlemeye gelmeyin de, Galatasaray-Fenerbahçe maçını seyredin! Aşk olsun Erenler!

30.04.2008

Pâk Olanlar

Bireylerin günah ve yanılgıları Allah'a isnad edilemez. Allah; Âlemler'in Rabbi'nin, Tek (Ahad) İlâh'ın, Tek Tanrı'nın ism-i celâli, özel adıdır. Ana dili arapça olan hristiyanlar da Allah'a özel adı olan Allah adıyla dua ederler, bu isimle yakarır, bu isimle O'nu çağırır, bu isimle münâcât ederler.

Böyle olunca da bugün Batı'da "Allah" adının "müslümanların tanrısı" anlamında kullanılması, tehlikeli ve zararlı bir "fitne" anlamına gelmektedir. Bu kötü bid'at de son yıllarda îcat edilmiş ve Avrupa toplumlarında ortaya salınmıştır. Doğu hristiyanları arasında bu fitne yerleşemezdi. Çünkü onlar da Allah'ın "Ahad" olduğunu bilirler. Amerika ve Avrupa'da bu fitne "iş görebilir" ve görmektedir..

Bu temel fitneye kapılmış olanlar; bu felâketin tabiî bir sonucu olarak, Resûl-i Ekrem'i (S.A.) de "Tek Gerçek Tanrı"nın elçisi olarak değil, -hâşâ- bâtıl bir ilâhın, gerçekliği olmayan bir kurgunun adına kendi uydurduğu bir dinin temsilcisi sayarlar. Dolayısıyla, "Rahmeten lil-Âlemîn"i "yalancı, sahte peygamber, deccâl" olarak görme hastalığının a'razını gösterirler. "Karikatür krizi" bu a'razdandır. Bu hastalığa tutulmuş kimselerle, ancak yine bu hastalığa tutulmuş "münafıklar" müzakere ve ittifak edebilirler. Böyle ittifaklar da sağlam kayaya dayanmadıkları için uzun ömürlü olmazlar. "Cento'ya inanıyorduk ve bağlı idik". Tarih dahî 1960 idi. Şimdi 2008'deyiz. Bir "ortalama vatandaş"a, yaşı

da elliyi fazla aşmamış olması şartıyla, "cento" nedir? diye sorarsak, -valla bilmem!, -çimentoyu, parlamentoyu duymuşum ama bu dediğini bilmem, bir dondurma markası mı acep? kabilinden cevaplar alabiliriz.

Benî İsrail peygamberleri de istisnasız pâk ve mâsûmdurlar. Ne var ki bugün yahudilerin dindar olanlarına da bu gerçek unutturulmuştur. Kur'an-i Kerim'de bu olgu "Musa'ya eza etme" olarak nitelenir. (Ahzâb, 33/69). Musa'ya (A.S.) ezâ eden, millî bir hükümdarı olarak gördüğü Dâvud ve Süleyman'a büsbütün eza eder. Bu pâk elçilere de yakışıksız eylemler isnad eder.

Hristiyanlar kendi toplumlarını bu fitneden koruma içgüdüsüyle babasız doğan pâk peygamber İsa Mesih'e (A.S.) ulûhiyet izafe etmişlerdir.

İslâm toplumlarına da - özellikle İran İslâm Devrimi'nden sonra - bu fitne bulaştırılmıştır: Bu fitnenin de iki türü vardır. Alıcının meşrebine göre, dileyen "selefî" görünümlü nifak zehirini, dileyen "modernist" görünümlü "zehr-i mâr"ı seçebilir. Bu tehlikeli uyuşturucuyu kullanarak bağımlısı olanlar, düştükleri "dalga" içinde sayıklarlar: -İnsan beşer, bazen şaşar! Peygamberler de yanılırlar, günah da işlerler. Böyle olunca da Ehl-i Beyt kavramının, Âl-i Yâsîn kavramının da temeli yoktur.

Oysa gerçek bu değildir. Resûl ve nebîler, Resûller'in velî ve vasîleri, "pâk"dirler. Mevlânâ'nın uyarısına kulak vermeliyiz: -Hâl-i pâkân-râ kıyas ez-hod me-gîr! (Pâklerin halini kendi halinle kıyas etme!).

Allah'ın seçtiği Sevgi elçileri ve Nûr mazharları, örnek önderler de yanılır ve günah işlerlerse Fatiha'da niçin "Sırat-ı Müstakıym'e ilet bizi/Ni'met verilenlerin yoluna" duası bize öğretilmiştir? İsmet ve tahâret ni'meti bir hayâl

ise, Sırât-ı Mustakiym nasıl olur da bazı seçkin insanların sapmaksızın izledikleri yol olabilir?

Resûl-i Ekrem'i (S.A.) ve Ehl-i Beyt'i, Fâtıma'yı ve Ehl-i Beyt imamlarını, Sefîne-i Necât'ı teşhis edemeyen kimseler, "Âhir Zaman tûfanı"ndan imanlarını kurtaramazlar. Sefînet-ûn Necât"ın simgelediği Ehl-i Beyt'in "Kur'an-i Nâtık", mücessem Sırât-ı Mustakiym olduklarını idrâk eden, Sırat-ı Mustakıym'i ve Kurtuluş Gemisi'ni tam bir güvenle seçer ve tufandan kurtulur.

Önceki Papa'nın çok doğru bir teşhisi vardı: **İblis'in en çok hoşlandığı şey, kendi varlığının inkâr edilmesidir.** Bu inkâr, İlâhî Kelâm'ın da inkârına yol açar. Sonuçta "günah" kavramının da, iyi-kötü ayırımının da temeli kalmaz.

Bizler, imtihan âleminin öğrencileri, Sevgi elçileri ve Nûr mazharları olanların, "en'amte aleyhim"in kadrini bilmeli ve nankörlük etmemeliyiz ki, onların sevgisiyle Allah'ın da bizi sevmesi mutluluğuna erişebilelim.

"Hayırlarda yarışmak", İblis dürtüsüyle ve nefs-i emmâreyle şaklabanlık ve şarlatanlık yarışına girişmek ve başkalarının sürçüp düşmelerinden sevinmek de değildir ey Azîzan! İmam-ı Sâdık'ın sözüne kulak verelim: Elinde eşsiz değerde bir mücevher varsa, halk bunun "değersiz bir taş" olduğunu söylüyorsa, ne zararın var?

İki eşsiz değerde emaneti aslâ terketmeyelim. "Ey gönül, fecre az zaman kalıyor".

01.05.2008

Sevgi ve Edeb

Edeb yoksunluğu, sevgi yoksunluğuna delildir. Bî-edeb mahrûm geşt ez lûtf-i Rabb. (Edebi olmayan, Allah'ın lûtfundan yoksun kalır - Mevlânâ).

Edeb, başta; Sevgili'nin gönlünü incitmemeyi gerektirir. Kendisini seven birisinin gönlünün kırılması, Sevgili'nin de gönlünü incitir.

"Fatıma'nın -neûzübillah- hırsızlık etmesi" mümkün müdür ki, bir de "O'nun da -neuzubillâh- elini keserdik" deme edepsizliği mazur görülsün? Oniki yıl kadar önce hızını alamayan bir zat; bu edeb dışı sözü söyledi, kısa zamanda, aklını yitirten bir musîbetle karşılaştı. "**İbn-i zamân**" olanlar gerçekten "**İbn-ül-vakt**" olmalı ve bir an önce bu edeb dışı sözden tövbe etmelidirler.

Resûl-i Ekrem (S.A.), kendi mertebesini de insanlara bildirmekle yükümlü idi. İmdi; "Ümmü Ebiha" ve "Kevser" olan, "babasından can parçası" olan Fatıma için, babasının böyle bir söz söylemesine imkân var mıdır?

Azîzan; Ehl-i Beyt konusunda düşünsünler ve bu gibi uydurmalara aslâ kapılmasınlar, Dünya ve âhiret saadetlerini yitirmesinler. Fâtıma'nın serçe parmağı; bütün Arz'dan değerlidir. O kutlu ele dokunmak kimin haddinedir? Meryem'e -neûzubillah- bir kötülük isnadına kalkışılabilir mi?

Zamanında Meryem Sevgisi'nin devreden çıkarılması için de teşebbüsler olmuş görünüyor. Ne var ki Katolik hris-

tiyanlar ve ortodoks hristiyanlar Meryem Sevgisinin kadrini bilmişler. Bizde Fâtıma'nın kadrinin bilinmeyişi, bugün de bu son derece soğuk uydurma sözün sık sık secaat arzıyla ortaya atılmasına sebep oluyor: Fâtıma hırsızlık yapsaydı elini keserdim! Aman Yârabbi! Resûl-i Ekrem (S.A.) böyle bir söz söyleyerek insanların sapıtmasına sebep olabilir mi? Bu sözü söyleyenleri, tekrar edenleri uyarıyorum. Yüce Sevgili; kendisine hitaben "Adalete uy, adaleti gözet!" diyerek küstahlık edene: -Vay sana! Ben de âdil değilsem, kim âdil olabilir? buyurdu. Tevazu'un burada yeri yoktur. "Tevazu'" göstermek için o kimsenin sözüne cevap vermeseydi, halkın kendi makamı hakkında yanılgıya düşmesine ve yoldan çıkmasına sebep olurdu. "Kendinden bir can parçası" ve "Meryem" izzetinde olan (Ümmü Ebiha) Fâtıma için böyle bir söz söyler miydi? Resûl-i Ekrem (S.A.), "Allah'a andolsun, beni kendisinden, anne-babasından, eşinden, evlâdından ve tüm insanlardan daha çok sevmeyen kimse, (gerçek ve kâmil anlamıyla) iman etmiş olmaz (zâhiren müslüman olur)" buyurdu. (Âyetullah Destgayb'den: Gizemli Öyküler, s. 177, Sefînetul-bihar, c.1, s. 201). Bu hadîsi okuduktan sonra Ahzâb Suresi'nin 6. âyetini okuyanlar, hadîsin doğruluğunu kabul ederler. (33/6).

Resûl-i Ekrem (S.A.) sevgisi, Allah'ın sevgisine nâil olmanın şartıdır. (Âl-i İmrân, 3/31) Ehl-i Beyt sevgisi de Resûl-i Ekrem (S.A.) sevgisinden soyutlanamaz, ayrılamaz. (Şûrâ, 42/23).

Şu halde ey Azîzan, "Fâtıma sevgisizliği" amacıyla uydurulmuş bu soğuk ve korkunç sözü tekrarlayan ve hikmet sanan bir kimse, ilâhî sevgi akımından nasipsiz kalır, Rabbi; Vedûd olan Allah O'na Vedûd ismiyle tecellî etmez, onunla Sevgi bağı kurmaz. Sevgi bağı "ben de Ehl-i Beyt'i seviyom amma yetti gayri, tarihî olayları bırakalım!" demekle nasıl

mümkün olur? Meryem Suresi'nin 96. âyetini okuyunuz. Bu Sevgi bağı, demek ki Resûl-i Ekrem (S.A.) ve Ehlibeyt Sevgisi devresine girmekle, Resûl-i Ekrem'in (S.A.) gönlüne girebilmekle kurulur. Dikkat edelim: Bu âyet-i kerîme, "îman edip salih amel işleyenleri insanlar sever, köşeyi döner" buyurmuyor İlâhî Sevgi taliblerine müjde veriyor: aklınız ve gönlünüzle îman ederek Resûl-i Ekrem'in (S.A.) sevgi dairesine (devresine) katıldıysanız, Allah'ın da sevdiği "insan" olursunuz!

Amacımız bu dünyada köşeyi dönmek ise Fâtıma'nın kadri bilinmeyebilir. Vedûd Rabb ile Sevgi bağına nâil olmak ise, Ümmü Ebihâ'nın gönlü incitilerek bu Sevgi'ye erişmek muhâldir.

Ey Azîzan, Sevgi tek başına bir şey ifade etmez. Sevgili'nin kim olduğuna bakmak gerekir. Sevgililer Sevgilisi; Sevgi'nin Rabbi olan Vedûd Allah'dır. O'nun Sevgi elçilerinin gönlünü inciten, Vedûd'un Sevgisinden uzak kalır. Sakıngıl Yâr'in gönlü sırçadır sımayasın! Sırça sındıktan geri bütün olası değil! (Yunus Emre). Bu sırça; Fatıma'nın gönlüdür. (Nûr âyetinde, inci parlaklığında yıldız gibi sırça simgesi).

Ehlibeyt Sevgisi'ne ermede biribirimize yardımcı olalım ki Meryem Sûresi'nin 96. âyetinde belirtilen Sevgi bağına nâil olabilelim. İmam-ı Sadık "Allah'a olan sevgisi başka her şeyden üstün olmayan kimse, Allah'a imanını hâlis kılmamıştır" buyurur. (Ayetullah Destgayb, age, s. 177). Bu rivayetin doğruluğu da Tevbe Suresi'nin 24. âyetiyle anlaşılabilir. (9/24). (age, s. 177).

Çeşmelerden bardağın doldurmadan kor isen/Kırk yıl orda durursa kendi dolası değil! (Yunus Emre) Sevgi elçilerinin, Sevgi Nuru mazharlarının kalbinden biribirine yol

vardır. Bu gönüllerden birini incitirsek, İlâhî Sevgi kaynağından bize gelecek Sevgi akımını kendimiz önlemiş oluruz. İlâhî Sevgiye yücelmediğimiz için de "şifâ"dan mahrum kalırız. (İsra 17/82). Mahrum kalmayalım ey Azîzan, "Kevser" talibi olalım!

04.05.2008

Sevgi'nin Yüce Elçisi

Aşkın (Müteâl) Sevgili, Sevgililer Sevgilisi Allah bir elçi seçer de o elçi alelâde bir insan mı olur? Allah bizi bu kabil görüşlerden korusun. Süleyman Çelebi Merhum, Ulucami'de, ne idüğü belirsiz bir vaizin böyle konuştuğunu duyunca çok acı duydu ve Peygamber Sevgisi'ni nesilden nesle aktaracak olan "Mevlûd" şaheserini yazdı. Kabri pürnûr olsun! Üç Mayıs 2008'de İstanbul'da bir arabaya bindim. Şoför bana şöyle sordu: "-Geçenlerde filân ilâhiyatçıyı dinledim. Peygamber'in şefaatine dair Kur'an'da hiçbir âyete, hiçbir işarete rastlayamazsınız" dedi. Sizce bu doğru mudur? -Dinlediği bu bedbahtlık verici sözlerden acı çekmişe benzemiyordu. Gönlü yatmış gibiydi. Ben de "menzil-i maksûd"um olan Horhor'a vâsıl oluncaya kadar olanca gayretimle bunun böyle olmadığını, bu gibi sözlerin çok tehlikeli olduğunu izaha çalıştım. Bir "Allah râzı olsun!" dileğiyle mutlu olarak uğurlanmadığımdan anladım ki, benden sonra da, belki de lâf olsun diye bir başka "babalığa" da aynı soruyu soracak ve gönlüne sızan ağuyla evine dönecek!

Ey ilâhiyaçıların şaşırmış olanları! İlâhiyaçı olan cennet yolunun rehberi olmalıdır. Siz zebanî sınıfından hekimlerin cehennem Hastahanesi'ne yol gösteren simsarları olamazsınız. Bu hastahanenin "meccanî" olduğunu bilmeyen yoktur. Şu halde farkına varmaksızın kimin simsarlığını yapıyorsunuz? Kutlu Doğum törenlerine karşı çıkmakla ne vahim bir işe soyunduğunuzun farkında değil misiniz?

Kur'an-ı Kerim'de, Ayet-ul-Kûrsî'de "(Allah)ın izni olmaksızın O'nun indinde kim şefaat edebilir?" buyuruluyor. Yoksa mutlak olarak "kimse aslâ şefaatçi olamaz" denmiyor. Şu halde Allah "Rahmeten lil-Âlemin", "Vesile", "Yüce Yaradılış ıssı", "Sevgisi Allah'ın sevgisine erişmeye vesile olan", "Nur mazharı", "ışık saçan kandil" olan Resûl-i Ekrem'e (S.A.) nasıl şefaat izni vermez? **Rahmeten lil-âlemindir Mustafâ / Hem Şefi'ul- muznibîndir Mustafa!** Doğrusu, bu kadar cehaletin ancak yanlış bir ilâhiyat tahsili ile elde edilebileceği anlaşılıyor.[ss]

Ey Azizan, siz de bilirsiniz ki "yokarda bişiyler var!" demek, İmân değildir. Allah'ı her türlü eksiklikten tenzih ederek sevmek iman demektir. Yüce Sevgili Resûl-i Ekrem'i (S.A.) de ma'sum, her türlü günah ve zaafdan pâk bilmeksizin İslam imanından söz edilemez. (Ahzâb, 33/33). İman; Sevgiden soyutlanamaz. İman; "dinin aslı"dır. Dinin aslında "taklîd" olmaz. Aklı ve gönlüyle, Allah'ın huzuruna yalnız varacak olan herkesin, Allah'ı ve Resûl-i Ekrem'i (S.A.), "yakınları" sevmesi gerekir. (Şûra, 42/23, Ahzâb 33/33, Âl-i İmrân 3/31). "Televizyonda baba bir ilâhiyatçı dinledim, O'na uydum" demek, insanı sorumluluktan, daha doğrusu Cehennem Hastahanesi'nde özenli bir tedaviden bağışık kılmaz. Taklid; Füru'-i dinde olur. Usûl'de şaşırmış olan birisine füru'da da uyulmaz. Uymak, uyanı; sorumluluğundan kurtarmaz. Allah huzûruna dava vekiliyle çıkılmaz. (Meryem, 19/95). Resûl-i Ekrem'in (S.A.) şefaat makamı, Allah'dan aldığı izin ve Allah ile olan ahdi dolayısıyladır. (Meryem, 19/87)

Son günlerde Avusturya'da çok dehşet verici ve düşündürücü bir olay yaşandı. (Bir babanın, öz kızına reva gördüğü zulüm). Babanın "dindarlık" durumunu bilmiyorum. Avusturya'da bu durumun derhal kolay yoldan Katolik Kilisesi'nin zimmetine yazıldığını da zannetmiyorum. Bizde karşılaşılan bir "çocuk istismarı" olayı da elbette İslâm'ın zimmetine yazılamaz. Ancak, partizanlık ve takım tutuculuk psikolojisiyle, "bizden olan ne yaparsa yapsın bizdendir, bizim takımdan olmayanın en küçük sürçmesi bile kebairden, büyük günahlardan sayılır" tutumunun da yanlışlığının ve "ahlâksızlığı"nın bilincinde olmalıyız. Bu gibi olaylar, kendi ahlâkımızı övmeye de vesile olmamalıdır. Yusuf Peygamber'in (A.S.) mihnetine sebep olan kadın gibi: "ben nefsimi tamamen temize çıkarmıyorum, (eğitilmemiş nefis), kötülüğe çağırır, kışkırtır" demeli, Allah'a sığınmalı (Nas Suresi), iç âlemimize Sevgi'yi hâkim kılarak Nefs-i emmâremizi Nefs-i mülheme kılmalıyız. (Yusuf, 12/53).

Yazık! Bu yıl 12 Rebi'ulevvel 17 Rebi'ul-evvel velâdet ve Vahdet) haftasını da, 20 Nisan "Kutlu Doğum" günlerini de yine "âdet yerini bulsun!" kabilinden geçirdik. Resûl-i Ekrem (S.A.), bugün kullandığımız hesab ile; 24 Mayıs 569 gecesi Arz'ı şereflendirmiş, 25 Mayıs 632 Pazartesi günü sabahında da irtihal etmiştir.[ss] Resmen ilân edilmese dahî, her yılın 24/25 Mayıs günlerini Âlemlere Rahmet Günü" olarak benimsesek, bu yılın 24 Mayısına kadar da içimizi O'nun sevgisine lâyık bir hale getirmek için süpürüp arıtsak? Allah'ın emânında olunuz Ey Azizan!

05.05.2008

ss- Hukukçularda rastlanan adalet bilinçsizliğinin de Hukuk tahsiliyle elde edilmesi gibi.

ss- Dini takvimle her ikisi de 25 Mayıs'a rastlar.

Adalet Bir Serap Mıdır?

Adalet bir serap mıdır? Dolayısıyla: Sevgi bir serap mıdır? Aklen, bu sorulara olumlu bir cevap veremeyiz. Yaradılış bir sevgi tecellîsidir. Sevginin ve dolayısıyla adaletin "serap" olmasına imkân yoktur.

Mal ve canlarımızla sınandığımızda, bâzen "ağzım kurusun, yok musun ey Adl-i ilâhî?" şüphesine düşeriz. Huseynî olma mutluluğuna erişenler bu şüpheye düşmezler. Biz de Allah'dan "bize tâkat getiremeyeceğimiz yükü yüklememesini" niyaz edelim.

Adalet bir serap değil, bir ülküdür. Devlet bu ülküyü gerçekleştirmek için vardır. Devlet'in en yüce amacı; "Kamu düzeni" değil, "adalet"dir. "Kamu düzeni" de bireyin hayrı içindir. Çünkü insan haklarının iki yönü vardır: İnsanın "harîm"ine, "dokunulmaz" alanına ilişkin haklar ve "temel insan hürriyeti". İnsan; hürriyetini kullandığında, başkasının harîmine de saygı göstermekle yükümlüdür. "İktıdar"a oy verilmesi; "harîm" ve "hürriyetler" arasındaki dengeli ilişkinin korunması yönünde "vekâlet" verme işlemidir. Kamu düzeni; insan hürriyetini sınırlar. Bu sınırlamanın amacı da yine diğer bireylerin "harîm"inin korunması içindir. Laiklik; başka bireylerin "harîm"ine, dokunulmazlık alanına tecavüz etmemem için benim hürriyetimi sınırlarken, başkalarının da benim dokunulmazlık alanıma tecavüz etmemeleri için aynı şekilde onların da hürriyetini sınırlayan bir Hukuk Devleti güvencesi olarak anlaşılmalıdır.

Bizdeki dayatılmaya çalışılan lâiklik anlayışının temelinde Hukuk Devleti'ni koruma endişesi değil, geçmişteki dayatmalara karşı öfke, kin, intikam alma duygusuyla, bu dayatmaların tekrarlanması korkusu vardır, güvensizlik vardır, bazıları için de zulüm saplantısı (sadizm) vardır, yine bazıları için de, başkalarını, ötekini, güç ve servet yarışında çelmeleme tutkusu vardır, kısaca "insan"ın insan-ı kâmil olma ve hep birlikte mutluluğa erişmesi, adaleti hem kendi küçük âlemine, hem de Arz'a hâkim kılma ülküsü değil, beşerin; "emanet"i yüklendiği andan önceki dönemine, henüz medenîleşmediği dönemine nisbetle çok daha ürkütücü biçimde saptırılmış "nefs-i emmâre" dürtüleri ve korkuları vardır. Lâikliği yanlış anlamada direnenlerin, önce "nefs"lerinin durumunu bir iç gözlemle, bir müşahade ve murakabe ile tesbit etmeleri gerekmektedir. Rabb'den, Vedûd'dan, Rahman ve Rahîm Allah'dan kaçarak mutlu olunmaz.

Aynı iç gözlem; kendini "mü'min" olarak niteleyenler için de şarttır: Acaba iç âlemimizde "Allah'ım var, ne gamım var?" mutluluğuna ermiş durumda mıyız? Yoksa biz de korkularımıza, öfke ve kinimize, "Ötekinin yavrusunu boğma" gibi hayvanlar âleminde bile dehşetle karşılanması gereken ahlâksızlıklara din kisvesi mi giydiriyoruz?

Bu iç gözlem, "kendi gözündeki merteği görmeyip el (il) gözündeki çöpü gören", sonra da Hazret-i İsa sevgisi iddiasında bulunan, İsa deyip de petrol ve altın kasdeden sözde - hristiyanlar için de, "beşer"in temel ülküsünden sapma yarışında ipi çoktan göğüslemiş olan siyonistler için de zorunludur.

AB; tek başına, insanlığa örnek olamaz. AB'ne uyum da İslâm'a uygulanan bir "karantina" demek değildir. AB bu anlayışla devamlı olamaz. Şerrin çağrısına karşı adalet ülküsünden derhal yan çizen Blair örnekleri gitgide çoğala-

bilir. Ortak ve ölümsüz ilke ve değerlerde birleşmek yerine, bizdeki "yenmez-yutulmaz" "Hukuk çokluğu" gibi, Batı'da da "getto"lar, "paralel toplum" anlayışıyla ihya edilebilir. Müslümanlar "getto"lara yerleştirilmek istenebilir. Oysa karşılıklı sevgi ve güven ve temel değer ilkelerinde uzlaşma olmadıkça "multi kulturelle Gesellschaft" gibi terimlerle geleceğe güven duyulmaz.

İstanbulsuz AB eksik kalır. Eksik kalınca da kuruluşundaki ülküsünden sapma açısı gitgide büyür. Burada "İstanbul" derken, "surlarının altında iki yetimin hazinesini gizleyen ve iki yetimin rüşdlerine ermesini ve bu ortak hazineden yararlanmalarını adıyla simgeleyen (İstanbul=Mecma'ul-Bahreyn)" İstanbul'u kasdediyorum. (Kehf Suresi)

Bruxelles yetimi de, İstanbul yetimi de henüz reşid olamadılar. Bizler olduk mu ey Azîzan? "Kendini tanıyan Rabbi'ni tanır". İstanbul'u (da) dinliyorum, gözlerim kapalı! (Orhan Veli)

07.05.2008

Hukuk Devleti'nin Toplumu

Hukuk Devleti'nin Adalet Devleti demek olduğunu Azîzan bilirler. Hukuk Devleti; temel değerlerde uzlaşan bir toplum gerektirir. Şer ittifakı; Türkiye'de bu toplum şartlarının oluşmasını ve nihayet bu cefakeş halkın Hukuk Devleti'ne kavuşmasını aslâ istemez. Daha eskilere gitmeyelim: Otuzbeş yıl önce Merhum Ecevit "tarihî yanılgı"mızdan, İslâm ve Laiklik cephesi olarak ortaya atılmak istenen ve başarılan fitneden söz ettiğinde, "dâhilî ve hâricî bed-hahlarımız" çok rahatsız olmuşlardı. Daha önce de Merhum Avcıoğlu Yön Dergisi'nde - benim "İslâm Açısından Sosyalizm" yazılarına da atıf yaparak - adalet ülküsünde birleşilebileceği görüşünü belirtince, bilinçli ve bilinçsiz adalet düşmanları derhal "mel'un ikizler"in (sosyalist ve müslümanlar) birleştiği haberini; yangın uyarısı yapar gibi, "kamuoyu"na ulaştırmışlar, Ecevit-Erbakan koalisyonu bozulup "Millî cephe" yolu açılınca da ülkenin çok karanlık bir kâbûs dönemini atlattığını ve aylardır ilk kez rahat bir nefes alabildiklerini yazmışlardı. Ardından zorlu bir terör ve anarşi dönemi geldi. Bu dönemin sonlarında, İran Devrimi'ne karşı önlemler alınabilmesi için terör ve anarşi büsbütün tırmandırıldı ve halk 12 Eylül'ü bir kurtuluş gibi görmeye şartlandırıldı. Şer ittifakı; Türkiye ve AB yakınlaşmasını da hiçbir zaman istemedi. Şer ittifakının bilinçsiz destekçileri de şimdi her zaman olduğu gibi yine çelişkili beyanlarla AB ve ABD'ye karşı çıkarlarken, aslında ABD'ne karşı muhalefetlerinin

"muvazaalı", AB'ne karşı muhalefetlerinin ise içten olduğu anlaşılıyor.

Şer ittifakı; İran'a saldırmaya karar verirse, bu saldırı sırasında Türkiye'de görünürde "ulusalcı", gerçekte Şer İttifakı'na kayıtsız-şartsız boyun eğecek bir hükümet istiyor. İktıdar Partisi'nden bu konuda güvence alamadığı için geçen yıl miting furyası ve erken seçime şahit olduk. Ardından da PKK saldırıları körüklendi. Bir yıl dolmaksızın "iddianame" darbesi geldi. Bu darbe karşısında Sokrates gibi davranmadıkları için eleştirilen Hükümet, anlayamadığım bir şekilde "**Sokrates'den fazla Sokrates**" oldu. Bizde maalesef Batı'daki anlamıyla "sosyalist" de ender olduğu için, geçen yılki mitingçilerin yerini bu yıl da sosyalist, marksist-leninist, "hattâ komünist" olduklarını rivayet eden gençler aldı. AB'deki sosyalistler ve sosyal demokratlar; diktatörlük tezahürlerine karşı çok bilinçli, duyarlı ve tepkilidirler. Bizimkiler "parti kapatılması"nı hararetle destekliyorlar. Çünkü İslamofobi bizde kendilerini "sosyal demokrat" sananlara da sirayet etmiştir. "Liberal düşünceli" veya "sosyal demokrat" olarak kendilerini niteleyenlerin belkide yüzde doksandokuzdan da fazlası ortak bir hastalık olarak İslamofobiden muztariptirler. "Lâiklik" diye niteledikleri ve olumlu bir vasıf, bir erdem, bir meziyet olarak gördükleri ve öğündükleri; "Lâiklik ilkesi savunuculuğu" değil "İslâmofobi"dir. İslamı hatırlatan birşey gördüklerinde, "arslan görmüş zebra gibi" kaçarlar. (Muddessir, 74/50). Batılılar'a da İslamofobi bulaştırmayı yine "uygarlık" gereği bilirler. Bu mikroba karşı bağışıklık kazanmış AB temsilcisi gördüklerinde zıvanadan çıkarak Lagendjik'i "Müstemleke valisi" diye nitelerler. AB'ne girmek "müstemleke" olmak anlamında ise, şu halde niçin "-olay şu: ılımlı İslâm modeliyle AKP'ye yol vermek, sırtını sıvazlamak, Türkiye'de herkes türbanlı

hale gelince de (erkekler de sarık mı saracak? -H.H.) -siz AB'ye uymuyorsunuz, yaşam biçiminiz, felsefeniz buna aykırı! diyerek Türkiye'nin AB talebini ellerinin tersiyle reddetmektir" gibi şâheser bir "çözümleme" yaparlar? (Radikal, 6 Mayıs, Kemal Anadol) Demek ki kendileri de AB'ne girmeyi hiç değilse zâhiren "istihdaf" etmekten vazgeçmemişler ve şimdiye kadar "Atatürk Devrimciliği" adına savundukları "türban=başörtüsü yasağı"nı -sadece hayalî, imgelemsel, ütopik ve fiktif "anneannemiz"in başörtüsü hariç- şimdi de başörtüsü AB'ne girmemize engel olacağı için savunurlar imiş! Fesübhanallah! Tüm kadınlarımız "Gönül Ana örneği"ni izleyerek başörtülerini çıkarma gösterisine girişirler de "Cemaat Vakıfları, Heybeliada Rühban Okulu, Ergenekon, parti kapatma davası, bütün demokrasi ve insan hakları, Hukuk Devleti eksiklikleri, bu arada yine Vakıflar Kanunu'nda olduğu gibi, gereken müdahale yerine sadece makyaj yapılmış TCK. 301 sorunu" devekuşu siyasetine bırakılırsa, "Müstemleke valisi Lagendjik" ve şürekâsı, "-beri gel bre Türk, girdin gözümüze!" mi diyecek?

Demagojinin bizden daha fazla itibar sağladığı bir ülke var mıdır acabâ? Bilen Azizan, lûtfen söylesinler!

Farklı gerekçelerle de olsa, ferdlerinin büyük çoğunluğunun "adalete susamadığı" bir ülkede, toplum gölüne Hukuk Devleti mayası nice çalınabilir ki, "ya bir de tutarsa?" diyelim? Hâmûş!

08.05.2008

Hakkı Söyleyip Bâtılı Kasdetmek

Emîrul-mü'minîn; bu sözü Hâricîler için söylemişti. Bugün de bizde bu tutuma çok rastlanır. Çoğunluk bu tutumu teşhis edemiyor da aldanıyorsa, elbette aldatanlar da çıkacaktır.

Bizde niçin böyledir ve şimdilik de böyle geldiği gibi böyle gidiyor? Meselâ "el-adlu esâs-ul-mülk" derken, "mülk"ün, kamu gücünün, "İmperium"un temelinin adalet olması gerektiğini mi kasdederiz? Maalesef hayır! Kasdettiğimiz şudur: **El-mülk-ü esâs-ul-adl!** "Adalet"in temelinde güç vardır! Şu halde güçsüzün sözünde adalet olmasına imkân yoktur. Buna karşılık güçlünün sözü de, üzerinde düşünülmeye gerek olmaksızın; "adaletin, Hakk'ın ifadesidir".

Aksine çevrilip tepe taklak edilmiş bu sözü tekrar düzeltmeliyiz: Adl, İmperium'un temelinde olup gücün nasıl kullanılacağını belirlemedikçe, "kaba güç" olur, meşru olmaz. Yoksa güç tepeden inme olarak adaletin ne olduğunu belirlerse, doğru sözün duvarda çerçeveli olarak asılı kalması, "güce meşruluk" vermez. Güç, "adalet"i söyleyenleri kendisi atarsa ve atadıktan sonra da atadığı kişi hoşuna gitmeyince yerinden çekip "ok gibi yaydan yabana atarsa", o yerde "el-adlu esâs-ul-mülk"ün şeklî güvencesi ortadan kalkmış demektir. Kurulu düzen ne kadar güçlü görünürse görünsün, şeklî güvencenin darbe aldığı, zedelendiği noktadan "izmihlâl" başlar. "Ebediyyen sana yok, ırkıma yok izmihlâl!" sözü, hele "ırk" kelimesi "Hitlerî" bir anlamda

alınmaya başlarsa, "el-adlu esâs-ul-mülk"ün uygulamada tepetaklak edilmiş olmasının doğurduğu tehlikeyi aslâ bertaraf edemez. Merhum Mehmed Akif; "ırk" kelimesini -kediler, atlar vs. için kullanılabilecek anlamda-, meselâ siyam kedisi, İran kedisi, Van kedisi gibi, kullanmıyordu. "Türbedar" Ahmed Amiş Efendi'ye bir pirin söylediği anlamda, "ırkı temiz birisi gelir, seni irşad eder, senin nasîbin bizden değildir" anlamında kullanıyordu. Mevlânâ'nın söylediği gibi: Hacca gidecek, ilâhî sevgi yolculuğuna çıkacak isen bir hacc yoldaşı, yol arkadaşı ara, bir rehber (yol gösterici) ara, ister arab, ister fars, ister Türk olsun, (yeter ki insan olabilmiş olsun) Beşer'den "insan"a yükselmiş olanlar, "ırkı temizler"dendir.

Düzen iyi kurulmaz da, "güçlünün icraatı mahz-ı adaletdir, adaletin ta kendisidir" anlayışı hakim olursa, "adaleti söyleyecek olanlar"ı atayanlar, ne söylemesi gerektiğini de belirlerler. Sonra da bu gidişin tehlikesini belirtenlere "kostaklanırlar":

-Düzenimize saygılı olun! Adalet süreci harekete geçmiştir. Sizin ülkelerinizde "imkânsız" görünen şey, bizde -bir zamanlar olduğu gibi- derhal gerçekleşmese dahî azıcık zaman almaktadır.

-Karışmayalım amma, dehşete düştük Sayın Adayımız, sizde Hukuk Devleti giyotine yollandığında, alarm çözülmez mi? Tehlike uyarısı yapılmaz mı?

-Ne münasebet! Sizin tehlike uyarısı dediğiniz mekanizmaya biz (301) otu tıkamışızdır. Bizde tehlike çanları ancak bizim üstün çıkarımız tehlikeye düştüğünde çalmak üzere ayarlanmıştır. "Hukuk Devleti'nin tehlikeye düşmesi" dediğiniz şey, bizce, "bizim çıkarımızın pekişmesidir". Bizim ülkede "Hukuk Devleti elden gidiyor!" diyenlerin ça-

nına ot tıkanır, icazetli düdükler, dilli düdükler de "oldu da bitti maşallah!" şamatasını koparır.

-İyi amma biz seninle böyle "pazar" eylememiştik. Götürü pazar eyleyip kayıtsız şartsız anlaşmadık ki daha şimdiden arayı bozmak dilersin? Boşa kostaklanma, dengim değilsin!

- Gördün mü ey ulusum? Bunlar böyledir işte! Bunlara güvenmenin cezasını çekiyorsun, hadi kafanı uzat, azat buzat, beni akılsızlar cennetinde gözet!

Ey ehl-i vatan Azîzan! Adaletin eline gücü vermeyip güçlünün eline -kuşa benzetmesi için- adalet kavramını verdikçe, kuşa benzettikten sonra da "-nasıl oldu bre lala? Sen ne dersin bre duacımız?" sorusunu sorduğunda "güçlülerin kafasına esin gelir, doğruyu ancak güçlü bilir, pek revâdır sevdiğim ettiklerin!" cevabını aldıkça, bu Fakıyr de bu sütunda "benim oğlum Binâ okur/Döner döner yine okur" fehvâsınca "evrensel Tabiî Hukuk" türküsünü okur, arada da Fakıyr'e karşı kostaklananlar, horozlananlar olur: -Bre sıkıldık artık, bu fonografın başka kovanı yok mu? (Mazide kalan bir kabadayı kostaklanması -Merhum Refi' Cevad Ulunay'ın Sayılı Fırtınalar nâm eserine müracaat buyurula!) - İmdi ben nideyim? **Dil derd-i iftirak iledir, zâr eder durur.. / Seyl–i zamâna düştü tenî çalkanır gider/Aşkında Hatemî yine ısrar eder durur.**

Bu arada Azîzan'a suâl olunur: -Kadir Cangızbay'ın bugünlerde Yeni Şafak'ta yayımlanan yazısına iltifat buyuruldu mu? Bilenler bilmeyenlere okutsunlar. Ey basîret sahibi Azîzan, ibret alalım ve çanlara tıkanmış otları çıkaralım. Biz bu dünyaya parti kapatmaya mı geldik Erenler? İllallah yâhu!

11.05.2008

Mertek ve Çöp

Yalnızca yargıda değil, başkasını eleştirme hakkını kullanırken de, delil göstermek ve âdil olmak gerekir. "Hükmetmeyin ki mahkûm olmayasınız". İsa (A.S.) bu sözü şu anlamda söylemiş olmalıdır: Başkası hakkında âdil olmayan hükümler verirseniz, kendinizi Allah katında mahkûm kılar, kendi mahkûmiyetinize yol açmış olursunuz. Bir konuda benim de hakkımda yine bir "hüküm" verildiğine göre, herhalde kamuoyu önünde bir temyiz savunması yapmam Fakıyr'e çok görülmez.

3 Mayıs Cumartesi günü, "biraderim" Prof. Dr. Husrev Hatemi hakkında Dergâh Yayınları arasında çıkan Kitab'a ilişkin Alman Hastahanesi'ndeki toplantıya çağrılı idim. Bu toplantıda ben de birader hakkında bir nebze konuştum ve sonunda Kitab'ın bir nüshası Fakıyr'e de verildi.

Toplantıda "takdimciliği" üstlenen, Marmara Üniversitesi İlâhiyat Fakültesi Profesörü Dr. İsmail Kara'nın yazısında, daha sonra, kendimi "savunmamı" gerektiren bazı tavsiflere rastladım.

İsmail Bey, beni önce tanıdığını ve beni tanıdığı 1969 yıllarında benim "daha şeriatçi" olduğumu, kendisinin de "molla damarının daha müterakki" olduğunu yazmış. Ne var ki yazısının daha ileri bir merhalesinde kendisinin de "değiştiğini", "molla damarının daha az müterakki" olduğunu söylemeye gerek duymadan, benim "kendisini tanıyan (yani beni) herkesi hayrette bırakacak şekilde kısmen veya tamamen

Atatürkçü, uzlaşmacı, birarada yaşamacı, hattâ diyalogçu olduğumu" söylemiş. Fesûbhanallah! Hafazanallah! Ve hattâ estağfirullah! Herhalde bu satırlarla beni övmek istemiyor! Beni tanıyan herkesi hayrette bıraktığımı söylediğine göre, yanılmıyorsam bu hayret pek de hayra alâmet değil! "Sende mi Brütüs? Mollam?" kabîlinden bir hayret! O zaman, ey Mîrim, sizin Molla damarınız gitgide daha az müterakki olduğuna ve bunu da yergi değil bir övgü sebebi yaptığınızı sezdiğime göre, kendinize reva gördüğünüz bir "değişme"yi bu fakire niçin çok görürsünüz? "Bir kimseye revâ-i hakk olan bir nesne, diğerine de hiç değilse münâsiptir" meâlinde bir alman atasözü vardır ki bizde "daha az nâzikçe" olarak "senin canın can da benimki patlıcan mı?" demeye gelir.

Sonra ey Mirim, "kısmen veya tamamen" ne demek? Kısmen veya tamamen bütün "değişiklik alanlarıma" mı ait? Yoksa meselâ "kısmen Atatürkçü" tamamen "diyalogçu" mu olduğum kasdediliyor? "Birarada yaşamacı" (?) olmam, övülüyor mu, yoksa yeriliyor mu? Ben, kendimi bildim bileli "bir arada yaşamacı" (coexistence pacifique) tarafdarı olduğumu hatırlıyorum. Sizinle tanıştığım yıllarda da, ömrümün hiçbir safhasında da, benim evimin duvarlarında Hitler"in resmi yer almadı. Yoksa almalıydı ve böyle de kalmalı mıydı? "Birarada yaşamacı" olmamdan ne kasdediliyor? Bu bir nakîsa mıdır, yoksa Mumtahine Suresi, 8-9. âyetlerine uymak mıdır? "Uzlaşmacı" olduğumdan ne kasdediliyor? Ben, Birader'in "Yozlaşmadan Uzlaşmak" kitabına "kısmen" muhalif idim ve yine de aynı çizgideyim. Mumtahine Suresi ile Kâfirûn Suresi'ni temyiz ve te'lifi elhamdulillah eskiden beri bilirim. Uzlaşmacı olmamdan kasdedilen nedir?

"Kısmen veya tamamen Atatürkçü" olmamın (?) da övgü konusu mu, yergi konusu mu olduğunu anlayamadım. Övgü konusu ise ve bundan kasdedilen "ulusalcı" olduğum ise, bütün azizan bilirler ki ben bu "övgüye" lâyık değilim. Yergi konusu ise, ben "Balıkesir Hitabesi"nin sahibi, Erzurum Kongresi belgeleri başına besmele yazdıran, Milli Mücadele sırasında manevi güç kazanmak için Kur'an-ı Kerim okutan, vefatından kısa bir süre önce, Hind müslümanlarına "Resûl-i Ekrem'i (S.A.) rehber edinmeleri çin Ramazan mesajı gönderen Milli Mücadele Önderi, Gazi Mustafa Kemal Paşa'nın bu davranışlarını elbette severim. Vefat ettiğine göre, tasvib edemediğim davranışlarının hükmü "Ahkem-ul-Hâkimin"e aittir. Ben, 1990 dan, üniversite'ye dönüşümden sonra "kısmen veya tamamen" Atatürkçü olduğum kanaatinde değilim. İsmail Bey'in de Üniversite'ye intisab ettikten sonra "değiştiği"ni ve babası çevresinde görüldüğü rivayet olunan "Atatürkçü" düşleri yormaya başladığını da söyleyemem. Herhalde kendisi bu rüya yorumlarına rağmen, değişmeden kalmayı başarmıştır!

Kötü olan değişme, Ehl-i Beyt düşmanlarını ta'ziz ve ta'zim etme yönündeki değişmedir.

Kötü olan değişmeme de, bu ta'ziz ve ta'zimde diretmektir. Benim niçin kendilerinin mensup olduğu çevreden ayrıldığımı İsmail Bey de pek a'lâ bilir ve hatırlar.[ss]

Öyle zannediyorum ki benim bu noktada sabit kalmamdan hoşlanmayan İsmail Bey; bu hoşlanmayışın etkisinde, beni "değişmek"le itham etmek isteyip, kendisini ise zarif bir îma ile "molla damarından kurtulan bir ilâhiyatçı" olarak, değişmeyip gelişen bir insan-ı kâmil olarak tavsif buyurmuş. Heyhat! Hiç kimse, Ali'yi değil hasmını ta'ziz eden Üstad'ına atfettiği: "Şi'a asırlar geçmesine rağmen bir türlü müslüman olamadı" gibi düşüncelerle iyi yönde geliş-

ss- Kendilerinde Ehl-i Beyt düşmanlarını ta'ziz konusunda maalesef bir değişme gözlemlenmemiştir.

meye muvaffak olamaz. İsmail Bey'in asıl hedefi de benim "diyalogçu" (?) oluşum ithamı olmalı! Fesübhanallah bir dahî! "Overlokçu kızlar aranıyor" ilânlarını görmüş, "diyalogçu" lâfını duymamıştım. Ben, üniversite'ye döndükten sonra bir daha "mihnet" çekmemek isteseydim, "diyalogçu" değil, hiç değilse 28 Şubat 1997'den itibaren, maalesef İsmail Bey ve benzeri ilâhiyatçılar gibi, "sükût yoluyla ulusalcılığı" seçerdim. Hangi ilâhiyatçı, siz de dahil olmak üzere, üstelik 28 Şubat döneminde, benim gibi, doğru anlamıyla Şeriat'in "Tabiî Hukuk'un evrensel ilkeleri" olduğunu söyleyebildi Mirim? Ben "diyalogçu" değil, Tabiî Hukukçuyum. (Âl-i İmrân, 3/64) Kim olursa olsun mazlûmun yanındayım. Belki de değişme konusunda "kısmen" haklısınız: **-Hulâsa bence şimdi kıble-i kalbim Muhammed'le (S.A.) Hudâ-i Lem-yezel'den başka herbirşey değişmiştir.** (Ayaşlı Şakir Merhum)

12.05.2008

Temel Değer İlkeleri

Temel değerleri belirleyen ve insanlara bu yolu gösteren; Yaratıcı'dır. Ne var ki bu gerçeği söylemek; bizim gençliğimize kadar kullanılan bir deyimle "demode" olmuş, daha doğrusu insanlar bu telâkkîye "yönlendirilmiştir". Kullanılan terimler de sık sık değiştirilir ki, yeni nesiller, "bâtıl"ın değişmeyen yanlış çağrısını sürekli "çağdaş" görsünler, Hakk'ın çağrısına ise "demode" veya "out" desinler.

"Elleziy kaddere fehedâ". Değer ilkelerini belirleyen, bu ilkeleri insanlığa gösteren, Yaratıcı'dır. Yaratıcı; Rabb'dir. (A'lâ, 87/3).

Yazık ki bugün bu gerçeği düşünmek unutturulmuş, söylemek de ayıplanmıştır. Söylerseniz, "gerici" sayılmayı göze almanız gerekir. Oysa temel değer ilkeleri İbrahim ve Musa'nın da "suhuf"unda belirtilen ilkelerdir. İnsanlık için kurtuluş bu ilkelerde birleşerek sevgi ehli olmadadır.

Sütten kesilebilmeleri için emziğe alıştırılmış çocuklar, emziklerini kolay terketmezler. Bazı "okumuşlar" için agnostisizm böyledir. Hele emzikleri -uyumaları için- haşhaşa batırılmışsa keyiflerine diyecek yoktur.

Oysa bu tutum insanlığın hayrına değildir. Temel değerlere ve bunları açıklayan temel ilkelere gelince "bunların değişmezliklerine ve Rabb'den geldiklerine inanmak bilim ve akıl dışı bir seçim olur, bunlar değişir, Tabiî Hukuk diye birşey yoktur, herşeyi insan belirler!" demek, sonra da ken-

di isteklerini dayattıkları ve "Pozitif Hukuk"ta dahi temeli olmayan emir ve yasaklara gelince, "bunlar değişmez, hele değiştirmeye kalkın da, (aman ne olur değiştirmeye kalkın da) külâhları değişelim, iktıdar tâcına hasret kaldık, verin şu kaşığı da biraz da biz ölelim!" "mod"una geçmek, çok ibret verici bir müşahade alanıdır.

Emîr-ul-mü'minîn, "iktıdar"ın amacını şöyle belirtir: Mazlûmun hakkını zâlimden alıncaya kadar, bu yolda didinmeyi aslâ bırakmama konusunda, Allah'a olan ahdini yerine getirmek!

Biz, hiç değilse "üzümünü ye, bağını sorma!" derecesinde dahî bir basîret göstermeyip değişmez temel değer ilkelerini reddetmeyi akılcılık saymada diretiyoruz.

AB içinde de, sonuçta ne "agnostikler"e, ne de "hristiyanlar"a şirin görünebiliyoruz. Çünkü onlar hiç değilse -son zamanlarda oldukça zedelenmiş olsa da- "üzümünü ye, bağını sorma!" anlayışı ile, bu temel değer ilkeleri üzerinde bir "uzlaşma"ya varabiliyorlar. Bizde, kendi aramızda hiçbir uzlaşma noktası -hemen hemen- bırakılmadı. Uzlaşma sevgiyle olursa sürekli olur. "İkrah" ile, cebirle, zorla sağlanan görünürdeki uzlaşmalar kısa zaman sonra bozulurlar ve üstelik durum eskisinden kötü olur. Dayatılmış uzlaşmalar, hınç ve öç duygularına, intikam isteklerine yol açar.

Geçen yılki "coşku", şânımıza yakışır bir Anayasa yapmamızı sağladı mı? Heyhat! 2008 yılında Tarihimiz'e Anayasa yerine iki ayrı Hukuk âbidesi armağan etmekle kaldık: İddianame ve savunma! Anayasa'ya ne zaman kavuşacağız? -Eldekiyle yetinin şimdiki halde! Şimdi sırası mı?

Ne yapmalıyız? Yine aynı noktaya geldik: Temel değerlerde uzlaşmalıyız. Bu uzlaşmada "Yaradılmışı hoş gördük/

Yaradan'dan ötürü!" bilincine dayanmalıdır. "İnsanlık onurunda, insanlık değerinde eşitlik ilkesi"ni benimsemeksizin yapılan hiçbir uzlaşma da uzun ömürlü olamaz. Uzlaşmalar "Sağlam kaya" üzerinde kurulmuş olmalıdır.

Bir heyhat daha! Bu sözleri tekrar etmenin bir yararı oluyor mu? Kendi feryâdımdır ancak ses veren feryadıma! (M.Akif Merhum) Ne yapmalıyız ey Azîzan?

-Ne yapabiliriz ki? Gel de bir çay içelim! Bundan başka yapacak birşey var mı? Tee trinken und abwarten![ss]

-Bugün de biraz kısa dertleşmiş olalım! Söylesem te'sîri yok/Sussam gönül râzî değil! Allah encâmımızı hayr eylesin!

14.05.2008

ss- Bir Alman deyimi. Mevlâ görelim neyler'in lâikçesi: Çay içelim ve bekleyelim!

Soruşturu

Anket yerine "soruşturu" mu diyelim ey Azîzan? Yoksa dil konusundaki zevk-ı selîme uygun düşmez mi? Bu da bir anket konusu olabilir. Son zamanlarda "soruşturu" yapan (düzenleyen), veya "soruşturan" çoğaldı. Ne var ki bir çoğu dar bir "bizimkiler" topluluğu içinde yapılan bu "soruşturu"ların bir çoğu, bütün bir toplum için fikir verici olamıyor ve papatya falı soruşturması gibi oluyor.

"Soruşturu"nun güven verici olması için gereken imkânlara sahip olsa idim, bazı temel konularda milletimizin, bu ülkede yaşayan insanların, özellikle "müslüman çoğunluğun" kendi içinde ve "insanlık ailesinin eşit haklara sahip bir üyesi" olarak, sessiz bir "uzlaşma" halinde mi, yoksa sessiz bir "uzlaşmama" halinde mi olduğunu araştırmak isterdim.

Seçim sonuçları bu konuda tam güven verici olamıyor.

Meselâ bu ülkede yaşayan insanlar, AB'ne nasıl bakıyor? Müslümanlar arasında temel değerlerde ve değer ilkelerinde bir uzlaşma var mı? "Uzlaşma" yoksa, temel değer ilkelerini terk mi edeceğiz? Uzlaşmadan ne anlıyoruz? Bu da bir "soruşturu" konusu değil mi?

Temel değerler ve bu değerleri koruyan temel ilkeler, "sözleşme"den, "uzlaşma"dan doğmadılar. Şu halde "uzlaşma yokluğu" ile de yürürlükten kaldırılamazlar. Felsefî düzeyde, bağlı olacağımız inanç ilkelerini "nabız yoklamaları"yla belirleyip bu yoklamalara uygun "nabza göre şerbet" siyaseti güdemeyiz. "Davranış Felsefesi" düzeyinde de temel değer ilkeleri uzlaşmayla belirlenemez. Ne var ki, "toplumbilim" açısından, bu temel ilkelere uygun bir adım attığımızda atılan adımın derhal bir Patrona Halil isyanı, Kabakçı Mustafa kıyamıyla karşılanması halinde, halkın sessiz mi kalacağı, yoksa atılan adıma destek verip arka mı çıkacağını belirlemek için, soruşturmaların -papatya falı kabilinden olmamaları şartıyla- yararı vardır.

Yoksa her şeyden önce, "sizce insanlık ailesinin, bir insan toplumunun uyması gereken temel ilkeler, aşağıda sayılanların hangileridir? Bu değer ilkelerinin kaynağı sizce nedir?" diye mi sorardık? Ne var ki, herkese kendi ana diliyle sorulsa bile, bazı kimselere ne sorduğumuzu anlatabilmek de çok güç olabilir.

Dün gece katıldığım bir yansıtım (televizyon?) çizelgesinde (program?), bir de izleyiciler arasında "soruşturu" yapıldı: -Sizce yeni bir "sivil" Anayasa'ya ihtiyaç var mıdır? İzleyenlerden yanıtlayanların yüzde doksanyedisi "vardır" cevabını verdi. Ancak, "pek âlâ! Haydi bismillâh! Şu halde bu Anayasa'nın temel ve değişmez ilkeleri neler olmalıdır?" dense idi, cevaplar biribirini tutacak mı idi?

Değer Felsefesi ve Davranış Felsefesi, Ahlâk Felsefesi ve Hukuk Felsefesi alanı, zevklere göre belirlenecek bir izafiyet alanı değildir. Bu alanda da "gerçekler" vardır, daha doğrusu tek bir Gerçek Kaynak vardır. Temel değer ilkelerinde uzlaşma sağlanmazsa bu ilkeler değerini yitirecek ve yürürlükten kalkacak değildir. Ne var ki, bu temel ilkelerde bilinçli ve istekli bir uzlaşmaya varan ferdlerin çokluğu, toplumda doğru yönde bir "atılım"ın gücünü sağlayabilir. Bu güç sağlanamazsa, doğru yönde hiçbir şey yapılamaz. Yöneticiler de ancak görünüşü kurtarma endişesiyle hare-

ket ederler veya hareketsiz kalırlar. Patrona Halil veya Kabakçı Mustafa kıyamı, 31 Mart kabilinden tertipler dışında bir hareket görülmez. "Anayasa değişikliği" bile unutulur. Başörtüsü taşıma özgürlüğünün kabulü, artık zamâne ehli nezdinde bir nevi 31 Mart bahanesi olmaya ve bir hareket (süreç) başlatmaya yeterli görülür. Konutlarda, mükedder ve mağmûm olarak hal' heyetinin teşrifi ve tebliğine intizar edilir. Heyhât! Yine mi "ne günlere kaldık!" yoksa? Vuslat yine mi kaldı güzel, başka bahara? **Ölürsem görmeden milletde ümmîd ettiğim feyzi / Yazılsın seng-i kabrimde vatan mahzûn, ben mahzûn!** (Merhum Namık Kemal). Sonucu ferahlık verici ve papatya falı kabilinden olmayan bir soruşturu yapacak hayır sahibi yok mudur? Medet ey Azîzan!

15.05.2008

Manevî Çevre Kirliliği

Merhum Mehmed Âkif; Sultan Hamîd devrini -gençliğinde- mülevves (kirli) bir istibdad devri olarak görüyordu. İttihad ve Terakkî döneminin başlamasını "gel ey nâzende hürriyyet ki canlar ferş-i râhındır" (Ey nazlı hürriyyet gel, canlar seni karşılamak için yoluna halı gibi döşenmiştir) ve "bir millet sipâhındır" (bütün millet senin askerindir) diyerek selâmlıyordu. (Safahât, İstibdad şiiri). On yıl sonra, "İlâhî! Bir müeyyed, bir kerîm el yok mu, tutsun da/ çıkarsın Şark'ı zulmetden, götürsün fecr-i maksuda?" dedi. Selanik'ten İstanbul'a kadar canlar ferş-i râh olsa da bu yoldan "Hürriyyet" gelmemiş, daha kötü bir istibdad gelmişti. 1935'de de Mehmed Âkif "çöz de artık yükümün kördüğüm olmuş bağını/Bana çok görme İlâhî bir avuç toprağını!" demekten başka birşey demiyordu. İnşaallah, daha doğrusu: umarım ve dilerim ki, yorgun ve kederli olarak ölümü beklerken, gönlünde yine "bir müeyyed, bir kerîm el"in geleceği ümîdi vardı.

-Çok beklersiniz! Millet'i tenbelliğe alıştırıyorsunuz. Böyle bir ümîdin kitapta yeri yoktur. Bid'attir, uydurmadır.

-Tam aksine, sizler bilerek veya bilmeyerek, milletin ümîdini elinden alıyorsunuz. Sevgi ve adalet ülküsünden yoksun bırakıyor, sadece itaat etmesini ve hayatın anlamı üzerinde düşünmemesini istiyorsunuz. Yaratıcımız, bizden sadece sonuçsuz ve dolayısıyla anlamsız bir sabır mı bekliyor? (Asr Suresi).

Manevî çevre kirliliği; "insan"ın içinde bulunduğu "husrân"ın bir görünümü ve sonucudur. Bu sonucun doğurduğu zehirli bataklık dumanında, sloganlar karşılıklı savrulur, Hakk unutulur, çıkarlar savaşından başka birşey görülmez olur.

Amacımız ne? Bu manevî çevre kirliliğinin toz ve dumanından zehirlenerek hiçbirşey yapmamak mı? "Tozdan dumandan ferman okunmaz" bahanesine sığınmak mı? Bu arada çıkarlar kavgasında kimin üstün geleceğini hesaplamaya çalışarak siyaset-toto kuponları doldurmak mı?

Dün gece Fakıyrhane'ye dönerken, Nişantaşı civarında Mim Kemal Caddesi'nde, karnı burnunda, çöp tenekelerine sıçrayamayan, kuyruksuz ve yıpranmış bir dişi kedi gördüm. Lokanta çöp tenekesine sıçrayamayacağını anlayınca, ümîdini kestiği "insan"a miyavlayıp yardım istemeye de tenezzül etmeksizin, çeyrek kuyruğuyla ve karnında taşıdığı müstakbel yavrularıyla yürüyüp gitti. Sosyal güvenliği yoktu. Neyi simgeliyordu? Allah'ın emânından uzaklaştığımızı mı?

1990'lı yılların başlarında Medine ve Mekke'de kedi görürdüm. Hatta bir kedi, tavaf edenler arasında kendi diliyle zikrederek tavaf ediyordu. Sonraları böyle bir kedi göremedim. Hayra mı alâmetdir ey Azîzan? Yine geçenlerde Teşvikiye Cami'i'nin arka avlusunda güvercinlere buğday verirken, yanıma yaklaşan bir vatandaş: "bu güvercinlere yiyecek vermekle mahalle halkına zarar veriyorsun, bunların tüyleri hastalık getirir" kabîlinden bir uyarı nutkuna başladıktan sonra, bu nutku "**-ancak bu verdiğin seninle birlikte gidecek!**" müjdesiyle bağlayarak uzaklaşmış idi. "Konstanz Düşünceleri"ni, oradaki güvercin fobisini hatırlamışdım. Bu; çelişkili bir konuşma mı idi? Yoksa "çifte gerçek" görüşüne bağlı bir "halk feylesofu" karşısında mı idim?

"Mülevves Devr-i İstibdad"ın günah keçesi kılınmış olan Merhum Sultan Hamîd, manevî çevre kirliliğinin bezginliği içinde, Hareket Ordusu Süreci'nin sonucunu tevekkülle bekledi. Şimdi de "başörtüsü kıyâmı"na karşı seferber edilmiş "iddianame" sürecinin sonucu bekleniyor. Harıl harıl siyaset-toto kuponları dolduranlar da elbette çok! Manevî çevre kirliliğine de yüzyıllardır intibak ettik. Yeni Anayasa'yı da, mevcut Anayasa değişikliğinden beklenen "başörtüsü özgürlüğü"nü de rafa kaldırdık. Bekliyoruz: Canlarımız, Baykal Paşa'nın kolunda ülkeyi nihayet teşrif edecek olan "nâzende hürriyet"e "ferş-i râh" (yol halısı) olsun! 1908-2008 yüzyılının sonunda, bu açıdan iyiye doğru bir gelişme gösterdiğimiz söylenemez. Manevî çevre kirliliği daha da yoğunlaşmış. "Ulusalcılar", ittihatçılar derecesinde bile değil!

Ne dersiniz ey "yol halısı" olmayan canlar? Manevî çevre kirliliği var mı? Varsa nasıl giderilir? Neyle giderilir? Nişantaşı'nın çeyrek kuyruklu kedisi, doğurduğu yavruları büyütebilecek mi? Kuyruk bütünlüğünü, kuyruk dokunulmazlığını koruyabilecekler mi? Yoksa çeyrek kuyruk da mı elden gidecek?

18.05.2008

Kamusal İman

İnsanın gönlü "kamusal alan"dan değildir. İnsanın "harim"idir. Dokunulmazlık alanıdır. "Gönül ferman dinlemez" demek, "beşer fermanları dinlemez" demektir. "Her kimse kendi âleminin pâdişahıdır". Ne Süleyman'a esiriz, ne Selim'in kuluyuz / Kimse bilmez bizi, bir Şâh-i Kerim'in kuluyuz."

Akıl; bize, O Şâh-i Kerim'i sevmemizi ve gönül tahtını ebediyyen O'na sunmamızı öğütler. O Şâh-i Kerim, Hayy'dir, bize hayat veren odur. Şu halde gönül tahtını O'na ebediyyen ve kayıtsız-şartsız veren kimse akla uygun davranmış olur. Sen çık aradan, hanesini sahibine ver / Elbet gelir ısı (sahibi) evine sen savulunca (Lâmekâni Huseyn)

Kimse dini inanç ve kanaatlerini açıklamaya zorlanmamalıdır ve dini inanç ve kanaatlerinden dolayı kınanıp suçlanmamalıdır. (Anayasa, M.24/3). Lâ ikrâhe Fid-dîn. (Dinde dayatma olmaz. Bakare, 2/256)

Dayatma olursa, "takıyye" ruhsatı devreye girer. Ammâr İbn Yasir'e Yüce Sevgili'nin bu ruhsatı verdiği mâlûmdur.

Ancak, "takıyye", meşru müdafaa şartları içinde, ciddî bir tehlike söz konusu olduğunda caizdir. Menfaat sağlamak için takıyye yapılmaz. Menfaat sağlamak (celb-i menafi') için takıyye yapan, gönül evine, "harim"ine dönerek Sevgili'ye kavuşmak isteyince, gönül evini Sevgili'den yoksun bulur. Daha da kötüsü: gönül tahtında bir "ciğeri beş

para etmez"in kurulduğunu da görebilir. Evvel koma kim sonra çıkarması güç olur / Şeytan çerisi hâne-i kalbe koyulunca (Lâmekâni).

Ey Azizan, demek ki öncelikle özen göstereceğimiz nokta, gönül tahtını Alemlerin Rabbi'ne teslimdir. (Dil enden cihân âferîn bend-o bes! -Sa'di) Bunu yaparsak, gönlümüz Beytullah olur ve Ehlullah sevgisi de gönlümüzde olur. Esasen bizim "Allahım! Ev senindir, buyurmaz mısın?" icabımıza (önerimize) olumlu cevap vererek gönül evimize gelmesi için, önce Ehlullah'ın Ulu'su Yüce Sevgili'ye de çağrı yapmamız gerekir. (Âl-i İmrân, 3/31)

Bu çağrıya da "davetiye tek kişiliktir" kaydı koyarsak, bu edeb dışı davranışımız dolayısıyla, yine gönül tahtımız boş kalır, kapıyı da açık bırakmış veya anahtarı bir düzenbaza emanet etmiş isek, gönül evimizin bir şeytan çerisi tarafından (Fuzulî) işgal edildiğini görebiliriz.

"Davetiye tek kişiliktir" kaydının anlamı, Yüce Sevgili'ye, "bu beyte Ehl-i beyti getirme!" demektir ki katı edebsizliktir ey Azizan, Allah'dan edeb dileyelim. Yoksa akıbeti çetin olur.

Gönül evimizin anahtarını hiçbir düzenbaza teslim etmeyelim ey Azizan, aracı kullanmayalım, Allah'ı ve Ehlullah'ı biz kendimiz da'vet edelim! İblis'in bütün dilediği, bize, hiçbir zaman yerine getiremeyeceği, yerine getirmeye de muktedir olmadığı bir ödünç (Kredi) vaadinde bulunmak, sonra da bizimle bir "para faizsiz / Ev kirasız" anlaşması imzalayarak, düzenbaz aracısına imzalatarak gönül evimizi ele geçirmektir. (Faust-İblis anlaşması).

İman, Sevgililer Sevgilisi'yle bağlantıdır, O'na bağlılıktır. O'nun fermanını dinlemektir. Düzenbaz "şeytan çerisi" aracılığıyla imzalanmış kira sözleşmesinin İblis tarafından

dayatılmış "genel işlem şartları", 'O'nun fermanı ile karıştırılmamalıdır. "Fermân-i aşka cân iledir inkıyadımız" diyebilmeliyiz. İblis'in elinde kudret yoktur, "imzaladığın sözleşmeyi feshedemezsin! Yoksa seni mahvederim!" ihtarına kulak vermemek gerekir. Çünkü Allah bu sözleşmeyi bâtıl saymış, dolayısıyla hiçbir genel işlem şartına da bağlayıcılık sonucu bağlamamıştır. İblis'e derhal bir "tahliye emri" gönderilebilir.

İblis, "Fermân-i Aşk" genel işlem şartlarının sahtesini pazara sürmüştür. Sevgililer Sevgilisi'ni gönüllere çağırmaya rağbeti önlemek için de, bir de bu sahte metnin "irkiltici şartlar"ına karşı, "ılımlı İslâm" adını verdiği, ikinci bir metin hazırlayıp onu da pazara sürmüş, Sevgililer Sevgilisi'ni gönüllerine çağıranların, sahte metnin "asla kabul edilemez" genel işlem şartlarına karşı, bu "ılımlı islâm genel işlem şartları"nı, "kira kontratosu"nun "özel şartlar"ı olarak Allah'a dayatmalarını istemiştir. Hiç olur mu ey Azizan, mümkün müdür bu?

Ankaa Şikâr-i kes ne-şeved dâm bâz çîn! / Tuzağını toparla, Simurg kimseye av olmaz!- (Hafız-ı Şirazî)

19.05.2008

Tabiî Ahlâk ve Adalet Düzeni

Doğru anlamıyla adalet, Sevgiden doğar. Doğru anlamıyla Sevgi; Allah'dan gelir. Sevgi Hukuku ve Sevgi Ahlâkı'nın davranış kuralları biribirini tamamlarlar. "Tabiî Ahlâk" teriminin kullanılması yaygınlık kazanmamıştır. Ne var ki Tabiî Hukuk'un genel ilkeleri nasıl Allah'dan, Yaratıcı ve Rabb'den gelmekte ise, bu Hukuk'u tamamlayan (Tabiî) Ahlâk ilkeleri de Allah'dan gelmektedir. Şu halde "Evrensel Ahlâk" yerine "Tabiî Ahlâk" diyebiliriz. Hukuk'un temel kavramı, yaptırımlar (müeyyide) getirebilen "adalet"dir. Adalet, "zorunlu ahlâklılık" demektir. Ahlâk daha yüceyi hedefler: Sevgi=aşk ahlâkı, İhsan ahlâkı, îsar=fedakârlık ahlâkı, birr ahlâkı! Huseynî ahlâk! Daha genel bir ifadeyle Ehlibeyt ahlâkı!

Bu ahlâk ile tâclanan bir dinde insanlık onuruyla bağdaşmayan âsûrî cezalar olabilir mi? Hâşâ! Hitler devrinde ırkçılık zulmüne maruz kalan Benî İsrail'in, bu zulümden kurtulduktan sonra başkalarına ırkçılık zulmü uygulamaları gibi, Benî İsrail, Bâbil Esareti'nden kurtulduktan sonra, Bâbil'in kötü hukuk örneğinden kurtulamadılar.

Bu uygulamayı; Bâbil Esareti sırasında yitirdikleri Kitab-ı Mukaddes' (Ahd-i Atıyk)e de taşıdılar. Hristiyanlık da Hazret-i İsa'nın "temizleme ve asla döndürme" hareketinden yararlanamadı. Recm'i reddedip "yakma"yı benimsedi. Oysa Hazret-i Mesih kimseyi yakmamış idi. İslâm'ın "temizleme ve asla döndürme" hareketi de uygu-

lamadaki "Adalet (Hukuk) Devleti'nden sapma" dolayısıyla aynı çizgide sürdürülemedi. Ondokuzuncu yüzyılda tekrar bu yola girilmesini isteyenler oldu. Ne var ki üzerine Hukuk Devleti'nin kurulacağı sağlam kayanın üzeri, yüzyılların kumu ve balçığıyla kaplanmış idi. Bugünkü "uyum kanunları"na benzer bir girişim ile doğru bir iş yapıldı ve "esir ticaretinin yasaklanmasına ilişkin Nizamname" çıkarıldı. Sonraları "selefiyye" olarak adlandırılacak olan ve "temizleme ve asla döndürme"yi, ancak asırların birikimi içinde "Emevi dönemine, Arap Devleti'ne dönme" olarak anlayan çevrelerden "Türkler tanassur etti, hristiyan oldu, artık hilâfete lâyık değildirler!" tepkisi geldi. Akıl ve îman arasında çelişki olamayacağı ilkesini devreye sokmak isteyenler de şi'î-fundamentalist tepkisiyle karşılaştılar. Şer odağının düşmanlığı şi'î veya sünnî fundamentalizme yönelik değildir. Asıl endişeleri sadece kendi güç ve çıkarlarının tehlikeye girmesidir. Bu açıdan en büyük tehlikeyi de İran'da gördükleri için, "ılımlı islam" imalatını piyasaya sürdüler. Bu oyuncakla oynayan uslu çocuklara sonra dönmek ve pestillerini çıkarmak üzere, önce İran'ın, ardından Hizbullah'ın işini bitirmeyi tasarlamaktalar.

"Sağlam kaya"ya varılmadıkça, ılımlı İslâm kumluğunda, elimizde kova-kürekle, pestilimizin çıkartılması zamanı gelinceye kadar daha çok oynar dururuz ey Azîzan!

Din, bir "boş zaman işi" değildir. Bir taşla iki kuş vurarak, def, dünbelek ve sazla rakseyleyip neş'esini bulmak, hele buna "demlenme"yi de terfîk etmek hiç değildir. Din, her şeyden önce Allah'a bağlanmaktır. Rabbini ve Rabbi'nin Resûlünü bulduktan sonra işini, eşini, aşını bulan dünyada rahat eder. Rabbini bulmaksızın gerçek mutluluk olmaz. Rabbi'ni ve Rabbi'nin Resûlü'nü bulamayan kimsenin de dinî kurallara riayet ediyor görünmesinin yararı olur mu?

Bu kişi mutlu sayılır mı? Ne var ki ne kimseye döve döve helva yedirilmeli, ne de helva yediği için dövülmelidir.

Nifak ve riya üzerine Hukuk Devleti bina edilmez. Sağlam kayayı bulmaksızın, yüzyılların balçığı üzerinde de Hukuk Devleti, Sevgi'nin adaleti düzeni kurulamaz. "Adalet" asgarî ahlâklılıktır, bir kimsede, yöneticilerde, bu da olmazsa neye yarar? "Bir kimsenin hristiyan olması, ona zulmedilmesini meşru ve mübah kılmaz" diyene, "sen hristiyanların ücretli avukatısın" demekle susturucu cevap verilmiş olmaz, söylenen sözün yanlışlığını isbat gerekir. Kaldı ki kimbilir kaçıncı kez tekrarlıyorum, ne ben, ne Refîkam, Patrikhane'nin ücretli avukatı değiliz, Patrikhane ile ilişkimiz, Âl-i İmrân 3/64 çerçevesinde bir ilişki, Mevlânâ ile "Eflâtun manastırı" rahipleriyle olan dostluk bağı kabilinden bir ilişkidir. "Öteki'ne adalet zulüm, Öteki'ne zulüm adalet demektir" herzesini Yüce Sevgili huzurunda tekrarlayabilir misiniz? Çifte Standard'dan, çalınan minarelere de, kilise kulelerine de kılıf hazırlayanlardan, riyadan iğreniyorum, işte bu kadar! Bunun adı "diyalogçuluk" ise, ben "diyalogçu"yum, beğenmeyenler de "riyalogçu" olmaya devam etsinler vesselâm! Yâr ile bayram kıldı bu gönlüm!

21.05.2008

Mazlûmların Ahı Dumanı

Sigara yasağı (tütûn yasağı), Dördüncü Murad devrindeki yasağı hatırlatıyor. O dönem şairlerinden birisinin beyti dillerde gezmiş: "zararsız bir dühan (duman, tütün) hakkında neyler bunca dikkatler?/Dûhân-i âh-i mazlûmanı men'eylen (eyleyin), hüner oldur".

"Zararsız bir tütün" nitelemesi yerinde değil. Sigara yasağı, yanında olduğum bir yasak. Dördüncü Murad devrinde olduğu gibi de ihlâl edilmesinin yaptırımı çok şükûr "boğmaca" değil! Ancak, şairin sözünün ikinci mısra'ı yine doğru ve yürürlükte: Her yönetim için ve her çağda daha önemlisi: Mazlûmların âhı dumanının önlenmesi, kimsenin "arşa çıkan tütünümdür" diyecek durumda bırakılmamasıdır. Dünya ve ülke çapında, "insan" olarak, bunu söyleyebiliyor muyuz?

Mazlûmların âhı dumanının göğe çıkmasını temâşâ etmeyi saplantı haline getirmiş kimseler vardır. Bunlar da sadece Tarih sahifelerinde kalmış değildir. -Bunlar kimlerdir çocuğum?- Neron, Hitler öğretmenim! –Aferin çocuğum! Şimdi de Ahmedînijad bunlara, bu örneklere uymaya yelteniyor dee mi evlâdım? Bush Başkan O'nu mahvedecek dee mi yavrum? –Evet öğretmenim! –Aferin çocuğum, iktıdar koltuğunda oturabilirsin, dikkatli ol, bu çizgiden saparsan, başına geleceklerden sorumlu değilim!

Orwell'den sürekli olarak sahifeler okuduğumuz hissine kapılıyorum. "Ağabey" kendisini gizliyor, Bush'u ortaya

ve Ortadoğu'ya yaman ve "misli görülmemiş" bir şeametin dellâlı olarak salıyor. Bir Neron var şimdi Neron'dan içerû! İnsanlık bunu İdrâk edip de Ağabey'in zulmûnden kurtuluncaya kadar mutluluğumuz tam olmayacak.

Her ülkede de ayrıca bıraksalar "cirmi kadar yer yakmaya teşne" Neroncuklar var. Bush'u Amerikan toplumu Ağabey'in gizli desteğiyle iktıdara getirdi ve bütün yaptıklarına sırıtarak seyirci kalıyor. Bütün pişkin kelleler unutmasınlar ki "son gülen iyi güler". Bush da iktıdar koltuğunu terk etmeden önce Ağabey'in verdiği görevi yerine getirerek Tarih'de Hitler'i unutturan bir üne kavuşmak istiyor.

Biz de uzun bir süreden beri Amerika'nın Mc Carthy dönemini yaşıyoruz. Ağabey'in görünmez emriyle, görünürdeki "düşman" değiştirildi. Ülkemizin Mc Carthy'lerine "İslâm" hedefi gösterildi. Bunu da açıktan açığa söylemenin zamanı gelmediği için İslâm'ın görünürdeki adı "Laiklik düşmanlığı" oldu.

Müslümanlar, uluslararası düzeyde de, bir nev'i sürek avı konusu kılınmak isteniyor. Bağdad'a tertiplenen safari sırasında çıkan "tezkere krizi" unutulmadı. İran'a tertiplenmesi düşünülen safari hazırlığı için gönüllü yerli Mc Macrthyler'e yeşil ışık yakıldı.

İnsanlığın zulme karşı müstakbel zaferinden ümîdi kesmiyoruz. Ancak, bu ümîd bizi ferdî görevimiz ve ödevimizden kurtarmıyor: Zulmü alkışlayamam, zalimi aslâ sevemem! bilinci ve aynı anda da adalet ve zulmü ayırt edebilme (temyiz) yeteneği! Toplumun her bireyinde, her biriminde, her düzeyde buna muhtacız. Yerel yönetimlerde de! Lâf ile peynir gemisi yürümüyor. Sözüm meclisden dışarı, bir ülkede "rüşvet"in önüne geçilemiyorsa, o ülkeyi ne yerli Mc Carthyler'in İslâm düşmanlığı, ne de İslâmî sloganlar kurtarır.

Kurtuluş yolu, "İslam-Kalvenizm Sentezi"nde de değildir. Ağabey'in gönderdiği oyuncaklarla oynamayı artık bırakalım. Halimizi hal, yolumuzu yol eylemedikçe, seçim dönemini altı aya da indirsek bir yararı olmayacak. Hiç değilse bu Mc Carthycilik dönemine nasıl son verebiliriz ey Azîzan?

22.05.2008

Yüce Sevgili

Resûl-i Ekrem (S.A.) 24 Mayıs 569 gecesi, dinî gün hesabıyla 25 Mayıs Cuma gecesi doğdu ve 25 Mayıs 632'de de irtihal etti.[ss]

"Rahmeten lil-Âlemîn" olduğunu idrâk edenler elbette oldu. Mevlânâ; "men hâk-i reh-i Muhammed-i Muhtârem" bilincine erebildiği için Mevlânâ oldu. Ne var ki çok kişi de O'nu hakkıyla tanıyamadı. O'nun sevgisini engellemek için uydurulan rivayetlere inandı. Bazıları da Mevlût dinlerken başka, ödev yazarken başka duygu ve düşüncelere kapılarak "kişilik bölünmesi"ne duçar oldular. Bu "kişilik bölünmesi"nden bazı "ünlü" kişiler de kurtulamadı. "Korkunç bir din tebliğ eden bu Zat'ı, sözlerini dinlememek şartıyla, peygamber olarak sevebilirsiniz, ne var ki ölçülü bir şekilde!" dayatması birçok toplumda hâkim oldu. "Kişilik bölünmesi"yle ruh sağlığı birlikte bulunamayacağı için de, bu dayatmanın ağrısına katlanamayanlar, "misyoner tebliği"ne hazır hale geldiler ve bazıları hristiyan da oldular. Dayatmacılar buna da karşı idiler. Bu bir emir tecavüzü idi: -Biz sana böyle mi dedik lan! Bütün dinsel inançlara uzak duracaanız, din sigaradan bilem zararlı bir meret olduğu için, kamusal alan dışında bilem, inanç simge gösterge ve belirtgelerinden sakınacaanız, ancak ölmeye giderken adrenalin

ss- 25 Mayıs 632 Pazartesi

salgılama işlevine yardımcı olucak kadar da kendinizi müslüman sayıcaanız, ama söylemek yasak!"

Bu dayatma, bazı kimselerde Hazret-i İsa sevgisine sığınma tepkisini doğurur. (Kısa bir süre önce, arkadaşıyla konuşarak yürüyen bir "bayan"ın, "ben camiye gitmem, kiliseye giderim" dediğini duydum.) Bazıları da dayatmaya karşı "talibanî" bir tepki gösterirler: -İslâm'dan soğutmak için bize söylediğiniz bütün sözler, aslında bizim "imanımızı" arttırıyor, recme, el kesmeye, uzuv kısasına, kadına tahakküme, bütün "mukaddesâtımız"a dil uzatan dinden çıkmıştır ve katilleri vaciptir vesselâm!

Daha önce de arz etmiş idim ey Azîzan, dinde de, dinsizlikte de dayatma (ikrah) olmaz! Kötü dayatmaların kötü tepkileri olur. Dünyaya hakim görünen şer gücünün elinde oyun taşı olmak istemiyorsak, önce "kişilik bölünmesi"nden kurtulmalıyız. Yüce Sevgili'yi tanımalıyız. "Üç günlük dünya hayatı"nda atılan "olta"lara iltifat etmeyip Resûl-i Ekrem'in (S.A.) sevgisini kazanmayı herşeyden üstün tutmalıyız. İnsanın önüne "ya kapan (tuzak), ya kapan!" yol ayrımı, ikilemi de gelebilir. Kapana düşmektense, her türlü tehdide rağmen doğru çizgide sebat etmelidir. Bunun için de Yüce Sevgili'yi Emîr-ul-mü'minîn'in tanıklığıyla tanımak gerekir. İslâm, Makyavelizm'e aslâ geçit vermez. Emîr-ul-mü'minîn İslâm'ın "siyaset" anlayışının ahlâk ilkelerinden asla ayrılmayacağını belirten şu muhteşem sözü söylemiştir: -Andolsun Allah'a, sağ avucuma Dünya'nın bütün güç ve servetini koysak ve geri almamak için de şu yerde yürüyen karıncacağızın ağzındaki daneyi çekip almamı şart koşsalar, ben bunu yapmam!

Başka söylenecek söz kaldı mı? "Ya kapan, ya kapan!" dayatmalarını derhal Hakk'ın terimlerine, Ahlâk'ın terimlerine çevirmemiz gerekir: Ya Hakk, yâ bâtıl! Bundan sonra

Hakk'ı görürüz ve husrana uğramamak için "Hakk ve sabr ile öğütleşenler"den oluruz.

"Hepimiz Ergenekoncu'yuz!" buyurulmuş. Ben değilim! Herodes'ler siyaset meydanlarında kıvıran Salome misillû rakkaselerin fendine bend olup Yahya'nın mübarek başını mükâfât olarak sunma cinayetini irtikâp edebilirler. Ali'yi gerçekten izleyenlerse, Salome'ye, karınca ağzındaki taneyi bile vermezler.

Doğru düşünen, Doğru'dan ayrılmama azminde olan bir Hanım kardeş; benim geçenlerde "Hukuk asgarî ahlâklılıktır" sözünü tekrarlamam üzerine bu sözün yanlış anlaşılabileceği konusunda haklı bir endişeye kapılmış. Bu sözü "Pozitif Hukuk, Tabiî Hukuk ve Evrensel Ahlâk'tan, kendi takdir edeceği bir mikdarda iktıbas yapabilir, sos olarak kullanmak için meselâ "yüz gram adalet, elli gram da ahlâkî vazife tart! Asıl malzemeyi bâtıl bakkaliyesinden alacağım" diyebilir" tarzında yorumlarsak elbette yanlış olur. Burada, Pozitif Hukuk; Doğru Davranış Felsefesi'nin belirlediği "yaptırımlı davranış kuralları"nın bir mikdarını alıp gerisini terkedemez. "Adalet" bir bütündür. Ancak, "Adalet"den başka, bir de "ihsan" ile, "îsâr" ile, "birr" ile, fedakârlık ahlâkı ile emredilmiştir. Pozitif Hukuk, Ahlâk ve Hukuk'un ortak değeri olan "adalet" de, kendi belirlediği bir "asgarî"yle yetinemez. Adalet, bütün boyutlarıyla "asgarî ahlak" demektir. Fedakârlık ahlâkı bu "asgarî"nin de üzerindeki "Birr" alanıdır. Yine bu konuda konuşuruz ey Azîzan, Yüce Sevgili'yi insanlığa gönderen Rabb'e hamd olsun! Yüce Sevgili'ye sonsuz sevgi ve bağlılık!

25.05.2008

Demokrasi Düşmanlığı

Cumhuriyetçi -Demokrat karşıtlığı ABD'den bize bulaşan ve bizim yapımız bağışıklık kazanmış olmadığı için de tahribata sebep olan bir virüsdür. Doğru teşhis koyarak bu virüsü bertaraf etmemiz gerekir. Oysa bunu yapacak yerde virüs bulaştırıcılarını kırmızı dipli mumla ülkemize çağırıyor, sözlerini de ağzı açık ayran budalası gibi dinleyip sonra da "gönderi" yapıyoruz. "Amerikanca", hele bir "çirkin Amerikalı" ağzından dinlenince, kutsallık kazanıyor. "Ulusalcılar" ve "Kuvvacılar" Amerikan aleyhdarı görünüp, sonra bu "kutsal" sözleri AB'ne hücum ederlerken "huccet" ediniyorlar, "ihticac" ediyorlar.

Bahçeşehir Üniversitesi; bir neocon'u; Michael Rubin'i çağırmış ve konferans verdirmiş. Bu zât-ı mefsedet- simât da buyurmuş ki: DTP'ye açılan kapatma davasına sessiz kaldığı düşünülecek olursa, AKP'nin (kendi kapatılması davasına) karşı çıkması ikiyüzlülüktür! Demek ki bu zat parti kapatılmasına karşı mı çıkıyor? Hayır! Sadece fesadçılık yapıyor: AKP'nin kapatılması davasının dinamit fitilinin nereye kadar uzandığını ikrar etmiş oluyor.

Ayrıca buyurmuş ki: AKP çevreleri, Atatürk'ün kurduğu başarılı model yerine, Yargı sisteminde Mısır'ı kendilerine örnek alıyorlar! Fesûbhanallah! Yargı'da Atatürk'ün kurduğu başarılı modelden kasdedilen Anayasa Mahkemesi ise, Atatürk zamanında yoktu. Mısır'ı örnek alma da nereden çıktı? Ne demek isteniyor? "Yüksek mahkemelerin kararlarını bile eğer hükümete karşıysa hiçe sayıyorlar!" Yine dinamit fitilinin nereye kadar uzandığını gösteren bir söz değil mi? "Türkiye'deki siyasi özgürlüklerin Putin dönemindeki Rusya'yla gitgide daha paralel hale gelmesi beni endişelendiriyor". Yine "anlayan beri gele!" denecek bir söz! Özgürlükçü isen, parti kapatmayı niçin desteklersin? Sonra, "Türkiye'de bazı çevreler, finansal sisteminde Suudi Arabistan'ı, basın özgürlüğünde Tunus'u örnek alıyormuş!" Basın özgürlüğünde Tunus'u örnek alanlar, "Lâikçi" çevreler değil mi? "Finansal sistemde Türkiye'yi model olarak görme yerine Suudî Arabistan'ı örnek alma" ne demek? Herhalde yine aynı şey söylenmek isteniyor: Türkiye'nin Ortadoğu'da tamamiyle İsrail'e bağımlı olması!

"Türkiye'de olup biten (parti kapatma davası süreci!) Hukuk'un üstünlüğü" imiş! Avrupa Parlamentosu AKP tarafını tutup çok hatâ yapıyormuş! Sonunda da büsbütün garip bir söz: ATV ve Sabah'ın satışı konusu, dokunulmazlıklar kalkıp Hukuk'un üstünlüğü tekrar söz konusu olduğunda, yakın zamanda (AKP kapatıldığında!) tekrar gündeme gelecektir.! (Milliyet, 24 Mayıs 2008). Bu "bilimsel konferansı" dinleyenlerin tepkileri hakkına bilgi verilmemiş! Herhalde onüçüncü yüzyılda Anadolu'ya gözdağı vermeye gelen bir Moğol yetkilisini dinler gibi, arada Ahfeş'in keçisi örneği baş sallayarak dinleyenler ve sonunda da öne geçme yarışına giriş "arz-ı tebrik ve ta'zimat" için sıra bekleyenler çok olmuştur. Adam bir basın kuruluşunun satışına dahi karışıp "Hukuk'un üstünlüğü" adına "Kaziye-i muhkeme" şeklinde ilâmlar veriyor, sonra da AB'yi taraf tutmakla itham ediyor. Eyvah ve vâveylâ! Bilinçli ihdas edilmiş terim, kavram, kafa karışıklığı, sersemleştirilme ve zilletin bu derekesine de bu İstanbul'da tanık olacak mı idik?

Yargıtay Başkanlar Kurulu da Hükümet'i AB'ne bağımlılıkla eleştirirken, ardından Hükümet'in parti kapatma süreci karşısında "boynum kıldan ince muhterem başsavcı Beyefendi Hazretleri!" demeyişinin de "AB müktesebâtına zarar verdiği"ni ilâve buyuruyor! Yoksa AB'ne aday olur olmaz, Rubin'in sözcüsü olduğu Odak'tan, ülkemiz için "geri dön! Mehter yürüyüşüyle uygun adım marş!" emri mi verildi? Ters yönde, iki adım attıktan sonra bir durak yapıp yanlanıyruz ve bu durak yapmayı AB'ne girmede azmimizin bir belirtisi sayarak avunuyoruz. Bu yönde ne asıl hedefimiz olması gereken "demokratik ve sosyal Hukuk Devleti"ne, "Sevgi'nin Adaleti Düzeni"ne erişmemize, ne de AB'ne girmemize imkân var! AB'ne gireceğimiz ümidinde olan var mı? Kendimizi aldatmayalım! Bu gidişle, AB tümüyle "İsrail mandası" altına girmedikçe biz de AB'ne giremeyiz! Hepimiz Ergenekoncuyuz! **Tersem ne-resî be-Brüksel ey Osmânî / İn reh ki to mî-revî, be-Tel-Aviv-est!** (Sa'dî'den uyarlama)

Ey Azizan, İslâm idrâkine varan bir kimsenin "ırkçı" ve dolayısıyla "antisemit" olmasına da imkân yoktur. Ne yazık ki insanların konuşarak anlaşmasını sağlayacak olan; Kelîmullah'dan Resûl-i Ekrem'e (S.A.), ortak Hikmet dili yerine, şer odağının "Babil Kulesi"; sürekli terim ve kavram karışıklığı ihdas etmektedir. "Hukuk'un üstünlüğü" derken, Rubin gibiler, Şerr'in dayatma ve baskısının üstünlüğünü kasdetmektedirler. Ümitsizliğe kapılmayalım, sadece: artık aksi yönde, mehter adımlarıyla, uyur-gezer yürüyüşünden ayılalım!

26.05.2008

Ahlak'ın Temeli

Davranış kurallarının temelinde, bütün insanlık için ortak ve bütün çağlar için geçerli, müsbet ilim kanunlarını koyan kim ise; O'nun belirlediği temel değerler vardır. (Rûm, 30/30)

Ey Azîzan, Kur'an-ı Kerim bu kutlu gerçeği açıkça beyan ediyor. İmdi ben bu gerçeğe iman ettiğimi söylersem ılımlı Müslüman mı olurum, yoksa fundamentalist mi?

Grotius'un îmanlı bir hristiyan olduğu, ne var ki Tabiî Hukuk'u Hristiyan dinine dayandırmakla başına gelecekleri düşünüp çekinerek, Tabiî Hukuk'u; "Tanrı yokmuşcasına temellendirmek gerektiği"nden söz ettiği rivayet olunur. (Kaufmann/Hassemer/Neumann, Einführung in Rechtsphilosophie..., 7. bası, UTB, 2004, 2.2.3.2, s.2).

"Etiamsi daremus non esse Deum"! Tanrı yokmuşcasına! Acaba Rûm'un mağlubiyeti bu yol ayırımında mı başladı? (Rûm, 30/2). Birinci ve İkinci Dünya Savaşları'na götüren yola, bu "Pays-Bas=Niederland"lı'nın girmesiyle mi sonuçta aldatıcı ve yalancı Tabiî Hukukçular da ortaya çıktı? (Rûm, 30/2). Arz'ın ednâ=nieder yerindeki mağlûbiyet bu mudur?

Bu çizgide nice kelâmlar edildi. İkinci Dünya Savaşı'nın dehşet verici yıkıntıları arasında Batı'da Tabiî Hukuk arayışı tekrar canlandı. Avrupa Birliği yoluna girildi. "Yenilginin ardından gelen galebe"de acaba buna işaret var mıdır?

(Rûm, 30/3). Bu galebe daha gerçekleşemedi ve inşallah elbirliğiyle gerçekleşecektir.

"Tanrı bir varsayımdır, O'nu biz îcat ettik, Patenti bizimdir" diyenlere, Rûm (AB) galip gelebildi mi? Yoksa yenilgi devam mı ediyor? Henüz "mü'minler ferahlamadıklarına" göre? (Rûm, 30/4).

Grotius; "Tanrı'nın yokluğu" varsayımıyla insanlığı mutluluğa ileteceğini sandı. Bu bir "yanılma" idi. Yanılmalar yenilmelere yol açarlar. Ardından daha meş'ûm bir "yanılma" geldi: Tanrı'nın yokluğu değil, varlığı bir varsayımdır. Tanrı demek, biz; yani üstün ırk demek!

Tanrı'nın "yokluğu" varsayımı İkinci Dünya Savaşı'nı hazırladı. Şimdi Tanrı'nın "varlığı" Varsayımı da neocon çılgınlarının eliyle, insanlığın başına "Armegedon" belasını getirmeye hazırlanıyor. **Pâpâ-i Rûm okur mu? bilinmez, peyâmımı!/ Bir zahmet ey sabâ, yine sen var peyâm ilet!**

Rühban Okulu kapanmasaydı da, Mecma'-ul-Bahreyn'de, "iki yetimin hazinesi"ni, demek oluyor ki bütün insanlığın ortak değerleri definesini bir an önce ortaya çıkarmak ve Armegedon kundakçılığına son vermek için (Kehf suresi) birlikte çalışsa idik? –Ne münasebet efendim bu akıl çağında?

Ey Azîzan, "Perîşânî-i hâtır (yine) nükte-i serbeste-veş kaldı": Ben, bütün insanlığın ortak değerler hazînesine yönelirsem, ılımlı Müslüman mı sayılırım, yoksa "devâ bulmaz" bir fundamentalist mi? Ey Rûm düşünürleri siz ne dersiniz? Artık Amerika karşısında "arpacı kumrusu", Müslümanlar karşısında "şakıyan bülbül" olmayı bırakın da bir ses verin: -Siz Tanrı'nın varlığı varsayımcısı mısınız, Tanrı'nın yokluğu varsayımcısı mı? Quo vadis?

Oysa "varsayım" Pozitif Hukuk "Fenni"nin (Teknik) bir terimi olmalıdır. Tabiî Hukuk'ta varsayımlar kalp akça hükmündedir. Sermaye-i irfânını kalpazan imâlâtına tahvil eden; mağbûn ve zebûn olur. "Tanrı'nın varlığı varsayımı"nın "akılcılık" ile hiçbir ilişkisi yoktur. Tanrı'nın yokluğunu gerçek bilip, bencil çıkarının putunu tanrılaştırmak demektir. "Tanrı'nın yokluğu" varsayımı; Tanrı'ya inananların, akılcı yönteme başvurabilmeleri için icat ettikleri bir varsayımdır. Oysa akıl da Allah'ın bir bağışıdır. Bağışlayan; kayıtsız-şartsız bir bağışlama yapmış sayılamaz. Allah ile ilişkisi kesilen temel değer ilkeleri; dalından kesilip kitap arasında kurutulan güllere benzerler. Varlık Felsefesi alanında da, Davranış Felsefesi alanında da "varsayım"a yer yoktur.

"Rûm düşünürleri"ne sorduğumuz soruyu bir de kendimize sormalıyız: Nereye gidiyorum? Nereye gidiyoruz? Bilinçli mi? Bilinçsiz mi?

28.05.2008

Ahlak Geçirmez Alan

Ferdî ve özel alan da, kamusal alan da ahlâkın denetimi altındadır. Ahlâkın nüfuz edemeyeceği, yalıtılmış bir alan var mıdır? Hukuk'un yaptırımlı kurallarının nüfuz edemeyeceği bir "eyleme geçmemiş düşünce alanı" vardır, bu alana sızan "vesveseler"i Ahlâk da kınamaz. "Vesvese" dışdan gelir. Bunlar da ahlâkî kınama konusu edilirse, kişi; kendi seçimlerinden değil, kendi seçimlerini etkilemek için, "kötü"den gelen yayınlardan da sorumlu tutulmuş olur ki bu da Adalet'e uygun değildir. "Vesvese"ye karşı "insan" uyarılır, "Vesvese"nin "nefs-i emâre" basamağında kalmış; insanlık adayı "beşer"i "kötü"nün etkisi altına almaması için "Rabb-un-Nâs'a, Melik-un-Nâs'a, İlâh-un -Nâs'a, Allah'a sığınmak öğütlenir (Nas Suresi), bu öğüte uyan kimse, "kötü'nün vesvesesi"yle, "hayatı koruma içgüdüsünün sesi"ni ayırabilen kimse, "beşer"den "insan"a "terfi" etmiş demektir. "İnsanlık süreci"ne adım atmasını önlemek için "beşer"e yöneltilen "kötü'nün vesvesesi" yayınlarından birisi şudur: -Senin, vesevese geçirmez bir koruyucu zırhın yok, şu halde boşuna insanlık başvurusu yapma, senin işin ezelden bitiktir, sen "saîd" değil "şakî" (şakıy)sin, "eşkıyâ"dansın, sen ölmüşsün arkadaş! Ya bu sefil hayatına derhal son ver, ya da "kader"den intikam almaya yönelip "kötü"nün hizmetine girerek "Vesvâslık kariyeri"ne başvur, "iyi"yi "kötü", "kötü"yü "iyi" bil!

İşte bu yayına karşı, derhal "Nâs" suresi okunmalı ve derhâl "insanlık Rabbi"ne sığınılmalıdır. Resûl-i Ekrem

(S.A.) ve önceki Resûller ile, Ehl-i Beyt ve önceki Resûller'in velileri dışında, "beşer" doğuştan "kötünün etkisinden bağışık, vesvese yayınlarını geçirmez" bir "nefs"e sahip değildir, "ma'sûm" değildir. Aksi geçerli olsa idi, esasen "imtihan" anlamsız olurdu. Allah, insanlık adayı beşerden, tâkatinden fazlasını istemez. Bu "aslî vesvese"ye, "iğvâ"ya kapılanın, bundan sonra derhal "kötü'nün alçaltmaya yönelik süreci"nden "isti'fa" etmedikçe, işi çetin olacağı için, son sûre olarak Nâs Suresi; ilk sûre olarak "insanlık süreci başvurusu formüleri" demek olan Fatiha Sûresi belirlenmiştir. (İhdinâssırâtelmustakıym). İnsanlık Rabbi'nin, insanlık adayı olan beşerden, vermediği "ismet"i, yanılmazlığı ve "vesvese geçirmezlik" niteliğini beklemediği; tekrarlanmıştır. (Bakare 2/233; 286; En'âm 6/152, 'raff 7/42, Mu'minün 23/62)

"Nefs" (Ego), "vesvese geçirmezlik" özelliğine sahip olarak yaratılmadığı için, "vesvese"den sorumlu değildir. Ancak; "vesvese"yi benimseyip özümseyerek "kötü" davranışlara koyulduktan sonra da, "ahlâk geçirmez bir kamusal alan" bulunduğu iddiası veya savunmasına da itibar veya savunmasına da itibar edilmez, "ferdin özel alanı" bile "ahlâkî sorumsuzluk alanı" değil, sadece "sorumsuzluk alanı" değil, sadece "hukukî yaptırımsızlık alanı" olabilir.

Şu halde, aşağıdaki "ahlâk geçirmezlik" nitelikleri savunulan alanlardan hiçbiri; bu nitelikte değildir; ahlâk denetimine tabidir.

a) Hayvanlara karşı tutum: Emîr-ul-mü'minîn: "Hayvanlardan da (şüphesiz) sorumlusunuz" buyurmuştur. Bunu zikretmekle yetiniyorum.

b) "Öteki"yle ilişkiler alanı: Hukuken ve ahlâken hiçbir "beşer" diğerine "öteki" değildir. Mütekabiliyet (karşılıklılık) ilkesi ancak Pozitif Hukuk alanında bazı "hürriyet sınırlamaları" ve "siyasî hak sınırlamaları" getirebilir. Ahlâk

alanında, zarar görenin dini veya vatandaşlığı, yahut "ırk"ı dolayısıyla "öteki" olduğu "ma'zeret"i, aslâ ona zarar verilmesini haklı ve meşru kılamaz.

c) Siyaset alanı: İç siyaset (Kamu Hukuku) alanının "ahlâk geçirmez bir kamu düzeni=nizâm-ı âlem alanı olduğu iddiası da bâtıldır. "Siyaseten katl" ve "müsadere"ye cevaz veren bütün Pozitif Hukuk kuralları, Ahlâk'ın hükmüyle mahkumdur. Dış Siyaset=uluslararası ilişkiler alanı da –yukarıda değinildi gibi– "ahlâk geçirmez" alan değildir.

d) İktısat alanı: Def'-i mefâsid, celb-i menafi'den evlâdır. Kazanç getiren bir faaliyetin Ahlâk'ın hükmü karşısında dokunulmazlık kazandığı da aslâ kabul edilemez. "Kalvenist Müslüman" kardeşlerimiz de uyarılır!

e) Aile Hukuku alanı: Bu alan da Ahlâkî sorumsuzluk alanı değildir.

"Ahlâk geçirmezlik alanları"nın var olduğu vesvesesine kapılmanın sonucu; Ahlâk'ın tamamen safdışı edilmesi ve devreden çıkarılmasıdır.

– Ne demek efendim? "İnsan hürriyeti" olmaksızın ahlâk olur mu? Nesnel ahlâk kurallarının varlığı savı "bilem" ahlâka aykırı bir savdır! Türban gibi "dalgalar" da bu savın simgesidir! Hürriyetsizliğin hürriyeti elbette savunulamaz ve yasaklanır. Parti bilem kapatılır! Hürriyetsizlik ahlâksızlık demektir. Her birey kendi ahlâk kuralını kendisi koyar! Bu yetki de sadece bize özgüdür! Siz kendi ahlâkınızı kendiniz koyamazsınız, çünkü ahlâk koyma hürriyetini kabul etmiyorsunuz. Anladınız mı? Sizin ahlâkınızı da ancak biz belirleriz!

-Ey Azizan, çilemiz ne zaman dolacak?

29.05.2008

Müslüman "Avrupalı"

Sarkozy; "Müslüman ülke Avrupalı olamaz" buyurmuş. Esasen kendisinden "Türkiye AB'ne girebilir ve girmelidir" gibi bir söz sâdır olsa idi, o zaman şaşırırdım. Nitekim on yıldan az fazla bir süre önce Avrupa'da "Müslüman ülke" denebilecek küçük bir Bosna-Hersek'in bulunmasına da tahammül edilemedi. Şu halde Türkiye'nin adaylığı; 1999 depreminden sonra, "bir tesellî ver!" kabilinden isteklere karşı, bir "oyalama ve bu arada bazı şeyler koparma" tertibi olarak mı kabul edildi?

Ey Azîzan, Sarkozy'e verilecek müşterek bir cevabımız var mıdır? Fakıyr bir nebze tefekkür eyledim ve müşterek bir cevabımız olmadığı sonucuna vardım. Verilen cevaplar şunlar olabilir:

-Ha şunu bileydin! (Esasen Kur'an-i Kerim'de sizleri "dost" edinmememiz emrediliyor.) Karga ile bülbülü bir kafese koysalar/Birbiri sohbetinden dâim melûl değil mi?/Nite ki bülbül diler kargadan ayrılmayı/Karganın da maksûdu billâhi ol değil mi? (Yunus) Biz AB'ne girmek istemiyoruz, sadece vize için canımızı burnumuzdan getirmeyin, çalışma müsaadesi verin, "mangal" sefâmıza da karışmayın, "koşut toplum" olalım yeter! Bizden de sizleri "koşut toplum" olarak kabul etmemizi istememeniz şartıyla! Biz, "imtiyazsız, sınıfsız, kaynaşmış bir ülkeyiz", "adaylık" gibi kandırmacalarla bizden birşey koparamazsınız, alan da kaçan mı?

-Doğru söylüyorsunuz Birader, vous avez raison! Ne var ki, bizleri, aydınlanmış ve bütün mahallî barbarlıkların etkisinden kurtulmuş olan kardeşlerinize özel bir "AB vatandaşlığı" belgesi veriniz, yetişir. Bu mangalcı kara Türklerle biz beyazları ayırın! Biz bonfileciyiz!

-Bizde Hukuk Devleti bir türlü kurulup çalıştırılamıyor. Yalap-şalap ev ödevlerimizi de çırpıştırdık sayılır, artık bizi AB'ne alın da ikide bir yeniden örgütlenip sıfırdan başlamaktan kurtulalım!

Yüzyıl önce Merhum Mehmed Âkif "biz ki her mevcûdu yıktık, gayesiz bir fikr ile/Yıkmadık bir şey bıraktık, sâde birşey: Aile!" diyor, bu tek yıkılmadık kurumu da yıkmak isteyenleri şöyle niteliyordu: Şark'a bakmaz, Garb'i bilmez, görgüden yok vâyesi/Bir kızarmaz yüz, yaşarmaz göz bütün sermayesi!

Yüz yıl geçti, demokratik ve sosyal Hukuk Devleti'ni kuramadık. "Aile"nin de çatırdadığını gösteren endişe verici alâmetler çoğaldı. AB çerçevesinde de "üçüncü milenyum!" sloganları içinde, "aile yerinde duruyor, ona dokunmuyor, aksine: koruyoruz, ne var ki bir de alternatif-paralel kurum kabul ediyor, buna aile demiyor, ancak, aile kurumuna tanıdığımız imkânları tanıyoruz" sapması baş gösterdi. Bu eğilim şimdi sınırlarımıza da dayandı. Yunanistan da - bir habere göre - aynı cinsden olanlara "nikâh" imkânını vermek üzere!.. (Radikal, 30 Mayıs 2008). Kısa bir süre önce de İngiltere'de insan ve hayvan melezi "embriyo" üretilmesine izin verildiğini duyduk. Bu gidişe sadece endişeyle bakılması, kaygı duyulduğunun açıklanması bile, AB'de ve bizim "entellektüel" çevrelerimizde, "ayırımcılık" vs. gibi hücumları göze almayı gerektiriyor. Oysa bu derdin devasının ilim ve hikmet ehli tarafından araştırılması gerekirdi. Sorun, ağır ve insanlık dışı cezalarla çözülecek bir sorun değildir. Esasen hiçbir sorun

"tenkîl" yöntemiyle çözülemez. Aradan bir süre geçer, daha vahîm boyutlarda ve "sıçrama" yapmış olarak boy gösterir. Kötü'nün, "Allah'ın yaratışını bozma" emrine AB sınırları içinde dinî çevreler de sessiz kalıyor iseler, uzun vaadede AB'den ne hayır umulur ki? Böyle gecenin hayr umulur mu seherinde? (Ziya Paşa) İslâm Âlemi'nde bu sorun Nisâ Suresi'nin 119. âyeti ışığında tartışılıyor mu? Tartışılmıyorsa, AB'den gelmeyen faide, böyle bir İB'den (İslam Birliği) gelebilir mi? İslâm Konferansı'nın bu konularda bir yararını gördük mü? Şimdi ancak "Hizbullah'ın kâfir olduğuna" ilişkin fetvâlar duyuluyor.

Ey Azîzan, Ahlâk'ın emri, birr ve takvâ (sevgi ve iman ahlâkı) temeli üzerinde dayanışma ve yardımlaşmadır, bu ahlâka aykırılık ve düşmanlık üzerinde değil! (Maide, 5/2).

İnsanlığa verilen "güzel örnek" gizlenmeye, örtülmeye çalışıldı. "İnsanlık bu âb-i hayat kaynağına ulaşmasın!" düşüncesiyle hazînenin bulunduğu viraneye yılan, su kaynağının başına ejderha yerleştirildi. Aşk zümrüdünü parasız dağıtan erler nerede? Sevgi nûruyla ejderha kaçırılır. (Mevlânâ). Ez berk-ı în zumurrud hîn def'-i ejdehâ kon! Evrensel ahlâk üzerinde dayanışmaya hazır olan herkese selâm! Sarkozy ve yerli benzerlerine de "geçmiş olsun!" inşaallah!

01.06.2008

Avuçta Kor Tutmak

Yüce sevgili, "bir zaman gelecek, imanını korumak; avuçta kor tutmak gibi olacak" mealinde bir söz buyurmuş. Şu anda kaynak zikredemiyonum, ne var ki "din garip olacak" hadisi de meşhurdur, garip gitmeyecek, garip olacaktır, olmuştur da! Bunu söylemekte en azından "dşünce açıklama hürriyeti" çerçevesinde ele alınmak gerekir.

Ne var ki bizde "islam" söz konusu olduğunda bunu söylemek derhal hücumları ve yaptırımları göze almayı gerektirir. Niçin? Başsavcı'dan cevabını alabiliriz:

- Batı'da laiklik sorunu yoktur.

Bu ülkelerde laiklik "içselleştirilmiştir." Ülkemizde "yakın ve açık tehlikeler" söz konusudur. Türkiye Cumhuriyeti; "Teokratik Osmanlı"yı tasfiye ederek kurulmuştur. Şeriat uygulama ve geleneklerinin hatırası ve işleri; çok tazedir. AKP şeriat'ı egemen kılmayı hedeflemektedir. Türban bir siyasi simgedir. vs. vs.

Sadece Başsavcı'nın "esas hakkındaki görüş" metni ve kapatma davası dahi, Türkiye'de "Müslüman çoğunluğun da özgürlük sorunu var" sözünü doğrulamıyor mu? Dışişleri Bakanı Babacan haklı değil mi? Başbakan da "bizlerin de sorunları var" diyerek bu beyanı doğrularken haksız mı?

Buna karşılık Baykal, "Türkiye dünyada İslamiyet'in en güzel yaşandığı ülke!" diyerek, Dışişleri Bakanı'nı "Türkiye'ye hakaret etmekle" suçluyor ve garip bir üslûpla

soruyor: Acaba Türkiye'de yaşanan İslamiyet o'nu kesmiyor mu? (?) (Hürriyet, 31 Mayıs 2008, Cumartesi).

Burada yine artık bunaltı ve bulantı veren bir mugalataya başvuruluyor: Dışişleri Bakanı, "Türkiye'de yaşanan İslamiyet"le sorunu olduğunu söylemiş değil! Demokratik Hukuk Devleti'nin tam anlamıyla yerleşmediğinden, yanlış bir laiklik anlayışı dayatmasıyla inancına göre yaşama hürriyetinin zaman zaman ihlal edidildiğinden şikayetçi! Dışişleri Bakanı'nın ne cevap vereceğini bilemem, ben kendi cevabımı vereyim:

-Hayır, Sayın Baykal, "Türkiye'de dayatılmaya çalışılan yanlış laiklik anlayışı" beni "kesmiyor!"

Demirel de Baykal'dan geri kalmıyor: Bütün İslam dünyasında, insanların dini "vecibelerini en rahat yerine getirdiği ülke Türkiye'dir… Öyleyse geriye ne kalıyor? Şeriat! Zaten biz de ona itiraz ediyoruz."

(Hürriyet, 31 Mayıs 2008 – Ertuğrul Özkök'ün yazısı).

Herşeyden önce, ilk başlangıç cümlesi doğru mu? İbadetler nazara alınırsa, Türkiye niçin "dini vecibelerin en rahat yerine getirebildiği ülke" olsun? Hiç değilse "dini vecibelerin yerine getirilmesinde hiçbir engelle karşılaşılmayan bir ülkedir" denmek gerekmez miydi? Sonra, Baykal'a da bu beyanatında "ilham perisi" olduğu anlaşılan bu zat; "geriye ne kalıyor? Şeriat! Zaten biz de o'na itiraz ediyoruz" diyor ve bu kez de "Şeriat"den ne kasdettiğini açıklamıyor. Kasdettiği "Talibani uygulamalar" ise, Babacan acaba AB'ne şöyle bir yakınmada mı bulunmuş:

-Ey Batılı Hıristiyan ve sosyal demokratlar! Biz de AB'ne aday olduğumuz halde Türkiye'de demokrasinin ni'metlerinden yararlanamıyoruz, Avcı Mehmet devrinden, Viyana'yı kuşattığımız yüzyıldan beri, Türkiye Müslüman-

ları, şöyle ağız tadıyla bir "recm" uygulamasını Sultunahmed Meydanı'nda icra edemiyorlar. Himmet edin, AB'ne girelim de bunları yapabilelim!"

Babacan'ın böyle bir şey söylemediği apaçık! Şu halde "geriye kalan" ne? "Demokratik Hukuk Devleti" değil mi? İşte Baba'nın Babacan'a karşı itirazının son cümlesi de gerçek analamıyla şöyle anlaşılması lazım: Zaten biz de "Demokratik Hukuk Devleti'nin kayıtsız-şartsız benimsenmesine itiraz ediyoruz".

Türkiye'de demokratik Hukuk Devleti'nin tam anlamyla yerleşmediğini söylemek, TCK. 301 anlamında "Türklüğe hakaret" ise, Şeriat'i de "Tabii Hukuk'un temel ilkeleri" anlamında almayıp İslam'ı hedef tahtası haline getirmek "mukaddesatı tahkir" değil mi?

Bu çok tehlikeli kargaşadan derhal kurtulmalıyız ey Azizan! Ülkemizde her insan gibi, Müslümanların da elbette sorunları var. Çünkü demokratik Hukuk Devleti'nin yerleşmesini engelleyen bazı "toplumsal şartlar" var. "Azınlık" diye adlandırılan vatandaşlarımız bunlardan şikayet ederse, "ya sev ya terk et ulan!" diyoruz, "çoğunluk" şikayet ederse "Türkiye'ye hakaret etme ulan!" diyoruz, Baba da "Zaten biz de buna itiraz ediyoruz" diyor. Bu "biz" in kimler olduğunu "bir bilen"e mi soralım ey Azizan?

02.06.2008

İnancına Göre Yaşamak

İnancına göre yaşama hürriyetinin varlığından söz edilen bazı ülkelerde, gerçek anlamda bu hürriyet yoktur, sadece riya ve madrabazlık hürriyeti vardır. Mâûn'u; muaveneti; Sevgi ahlâkı çerçevesinde yardımlaşma ve dayanışmayı engellemek isteyenlere, Mâûn'u men'edenlere göre, İslâm'ın yaşanması demek, riyâkârlık hürriyetinin hiçbir engelle karşılaşmaması demektir. Riya ve zulm eleştirildiği anda; "ılımlı İslam"dan çıkılmış ve "Şeriatçilik"e adım atılmış olur!

-Neyi kasd ediyorsun bre? Şeriatçi misin yoksa?

-Örnek vereyim: Yezid devrinde ılımlı müslümanlar Şam Cami'inde namaz kılarlarken, Kerbelâ'da hem ılımlı, hem de "militan demokrat" müslümanlar, Huseyn'i susuz şehid etme gayreti içinde idiler. Huseyn'e de: -Yezid'e biy'at ettikten sonra Medine Cami'ine cuma namazlarına gidip evine dönseydin, kim sana ne karışırdı? Üstelik Emîr-ulmüminîn-neuzübillah! - Yezid sana maaş da bağlardı" diyorlardı. İşte bunu demek istiyorum! Ârif olan anlar!

Din'de dayatma yoktur. Ne var ki riya dayatmasına da boyun eğmek merdâne bir tutum değil, zillet demektir. İsa Mesih'in buyurduğu gibi: -İnsan aynı zamanda hem Mammon'a, hem Allah'a kulluk edemez. Kur'an-i Kerim'de de "Allah bir Sadr'da iki gönül yaratmamıştır" buyurulur. Gerçek budur, gerisi ya riya ve münafıklık, ya da hamâkattir. Allah'dan -hâşâ- kötü bir şey sâdır olabileceğini kabul eden ve savunan kimse, "materyalist" olsa evlâdır. Çünkü hiç de-

ğilse materyalist Allah'ın adını "Doğa" veya "Madde" koyan bir şapşalcık olduğu için, kurtuluşunda daha fazla ümit vardır. Buna karşılık, Allah'a iman ettiğini söyleyip de Allah'a kötülük veya acz isnad eden birisi daha vahîm durumdadır. Yine de kurtulmasını diler, kurtulacağını ümid ederiz.

İnsanlar, çoğunluk olarak iyi "sınav" verememişler, Ahd-i Atıyk'in birçok hükmünü bozmuşlardır. Recm konusunda olduğu gibi. Buna rağmen, bunu söyleyen birisi Batı'da "antisemit" olduğu ithamıyla karşılaşacağı için, bunu söylemekten korkar. İkinci derecede de, "mahalle baskısı"ndan korktuğu için, Hristiyanlık uygulamasını (Ortaçağ'da) eleştirirse de, insan hakları ve Hukuk Devleti öğretilerinin "Hristiyan değerleri"nden doğduğunu da hemen belirtir. İslâm'a gelince ve özellikle ABD'de, son zamanlarda da Avrupa'da, Amerikan sözde protestanlığının etkisindeki çevrelerde, "anti islamist" olmak tam aksine itibar ve yarar sağladığı için, ağzından çıkanı kulağı duymaz. İran Devrimi'nden sonra ülkemizde de gitgide böyle olmuştur.

Hazret-i İsa, Vahye dayanmayan "recm" uygulamasını önledi ve hiçbir zaman "beni seven; kâfir yaksın!" da demedi. Yakma cezası; İncil'den tatbikata geçmedi. Toplumda türedi. Buna rağmen Batı'da bu ceza uygulandı. Bugün hiçbir "hristiyan demokrat", "-ben değiştim, ılımlı hristiyan oldum, biz hristiyan şeriatini savunmuyoz ki zâti!" şeklinde, lâiklik ma'bedi rühbanının önüne varıp günah çıkartmıyor. Müslümanın işi zor!

-Efenim, Kölelik Hukuku, kadı hukuku ya da ihtilâl hukuku üreten yapılardan bir hukuk "idea"sına yaklaşan, daha doğrusu evrensel ortalamaya yaklaşan bir hukuk türemeyeceğini bilelim! (Radikal 2, 1 Haziran 2008 Pazar'da: Tahir Abacı'nın yazısından, "efenim"i de Fakıyr'den!)

-Ey gözüm, Kölelik Hukuku Şeriat'den mi türemiştir? Hangi İhtilâl Hukuku İslam'dan türemiştir? İhtilâl Hukuku'na da eğri baktığına göre, Fransız Devrimi'ne mi, Ekim Devrimi'ne mi karşısın? Yoksa her ikisine mi? Yoksa İhtilâl Hukuku'ndan, bizdeki darbe geleneğini mi kasdediyorsun? Açıkça "ben patlıcanın değil CHP'nin savunucusuyum" desene! Bütün bu söylediğin sapmalar Batı toplumunda da görülmüş! Onlar "Hukuk türettiyse" biz niye türetemeyelim?

Beyhûde ey Azîzan! Bu kez de sizi "İslâm'ı güzel göstermeye çalışmakla itham" ederler! Başıma çok geldi!

Ey Azîzan, Allah'ın dini bu kadar tahkıyr edilir, hafife alınır, küçümsenirse, Dolmabahçe Cami'inde iki rek'at namaz kılmanın anısı Allah'a ve Resulü'ne minnet yüklemek için fırsat bilinirse, elbette Allah'ın sevgi elçilerinin de sözleri dinlenmez olur, Antalya'da yavru hayvancağızlar, Cahiliyye dönemi kızcağızları gibi toprağa gömülür, anababa cinayetleri de çoğalır. Oysa Kur'an-i Kerim'in bütün âyetlerini yitirmiş olsaydık dahî, meselâ sadece şu âyet elimizde kalsa idi, "rönesans"ımız için yetişirdi: Allah size salât eder (esenlik verir) ve melekleri de! Sizi karanlıklardan Nûr'a çıkarmak için! Mü'minlere Rahîmdir! (Ahzâb, 33/43)

04.06.2008

Simge ve Öz

Simgeler savaşında öz unutulur. İnsanlar simgelere göre bölünürler. Simgeler muamması ortaya çıkar. Bir çok "aydın", Don Kişotlaşır. Yel değirmenlerini Kötü'nün simgesi sayar. Ömrünü yel değirmenlerine saldırıya adar. Başkalarının simgesi saydığı nesneler görünce kırmızı şal görmüş boğaya döner. Kendi simgelerine lâf edilmesini de hazmedemez. Kamu gücünü kullanabilen birisiyse derhal gücü oranında cirmi kadar yer yakmaya kalkışır.

Don Kişotlar, şefkat ve ihtimam ile tedavi edilmeye muhtaçtırlar.

Kedhudazade Arif Efendi halkın hükmüne dayanan "simgeler"e değil, öze yönelen manâ erlerinden idi. Bastonuna "bu Frenk değneği kimin?" diyerek dil uzatan birisine "ben onu Müslüman ettim" demişti.

Bazı zararlı nesneler ortak kabul görüp benimsendiği için, Don Kişotlar'ın gözünde "simge" değeri taşımaz. Sigara böyledir. Bu sebeple; sigara yasağı parti kapatma süreçlerinde etkili olmaz. Sigaranın ve sigara yasağının Kitap'da yeri açık değildir. Şu halde sigaranın "ilericilik simgesi" olması bakımından kıymet-i harbiyyesi yoktur.

Rakı böyle değildir. Belki de Nurullah Ataç çevresinde Lâtife olarak uydurulan "teberrüken terakkî=börek yiyerek rakı içmek" sözünün de etkisiyle rakı ile terakkî (ilericilik) arasında bir ilişki kurulmuştur. Rakıya dil uzatmak parti kapatma sebebi dahi olabilir. Rakıya karşı olmadığını ikrar ve ilân da bir nev'i ilericilik gösterisi sayılır. Böylece Don Kişot hücumlarına karşı şu "mesaj" verilmiş olur:

-Ortak millî değerlerimiz var arslanım, rakıya inanıyoruz ve bağlıyız, şiş kebabına inanıyoruz ve bağlıyız, bize bu zulmü ve gadri niçin reva görürsün?

Bu simgeler savaşına kendimizi kaptırıp Don Kişotlaşmayalım ey Azîzan! Simgeler ardındaki "öz"e bakalım. Yaratıcı ve Değer koyucu; Hâlik ve Rabb; aynı Mutlak ve Gerçek Varlıktır. Allah'dır. Bu Müteâl ve Sübhan olan Allah; Rahman, Rahîm ve Vedûd'dur. "Köşküm var deryâya karşı" âleminde, yaratılmışlar âleminde simgelerle eğlenip kalmayalım da Sevgidir Ahlâk'ın başı! Hakk'ı görelim ve Hakk ile öğütleşelim. Allah birdir vallahi / sanma ki birkaç ola! Hakk'ın karşısındaki bâtıl, temelsizdir, yıkılıp gidicidir.

Ölümler de birer öğüt vericidirler. Sevgi ehli olmaktan ayrılmayalım.

Türker Alkan soruyor: "ve o ezelî soru hâlâ karşımızda: İslâm ülkeleri neden demokrasi ve kalkınma sorunlarından kurtulamıyor? (Radikal, 3 Haziran 2008, Salı)

Bu soruyu soranlardan bazıları, bir "amerikan bilmecesi" üslûbunda sorarlar: -Bilemedim! Nedir cevabı? – Gayet basit! İslâm ülkeleri oldukları içüün! Kah kah kah! Bu üslûpla soranlara vakur bir sükût ile cevap vermek gerektir. Bilmece olarak sormayan birisinin de, ya "ey Azîzan! Ben bu sorunun cevabını bilmiyorum, bilen var mı?" demesi, veya "benim bu soruya cevabım şudur, ne dersiniz?" demesi gerekmez mi? "Bir ihtimal daha var"; Belki de merak uyandırmak için, soru soruluyor da, cevap "az sooonra!" gelecek. Her halde bu soruya cevap vermemiz gerektiğini düşünüyorum, amerikan bilmecesi değilse!

Siz ne dersiniz ey Azîzan? Fakıyr derim ki: -"Demokrasi ve demokrasiyle birlikte kalkınma" sorunu, her şeyden önce, sadece İslâm ülkelerinin sorunu değildir. Başta, ABD'nin sorunudur. Hele bu "ezelî soruyu" şu şekilde düzeltirsek: -Sevginin adaleti düzeni içinde kalkınma sorunundan insanlık niçin kurtulamıyor?

-Bütün insanlığa sorulması gereken bir soruya sadece "İslâm ülkeleri"ne sormak doğru mudur?

-Yalınızca İslâm ülkelerine sormak doğru bir tutum değildir, ancak İslâm ülkeleri mensupları da elbette bu soruyu kendilerine sormalıdırlar.

-Sayın Alkan bu soruyu İslâm ülkelerine soruyor bi kerem! Biz İslâm ülkesi miyiz? Biz sorunlarımızı çoktan çözmüşük, en azından tek lâik İslâm ülkesiyiz, bu sorunun bize sorulması da, cevaplandırılması da gaflet, dalâlet, hıyânettir.

Ey Azîzan bu sorunun cevabını Kur'an-i Kerim'den ve Ehl-i Beyt'ten, "iki çok değerli emânet"den alabiliriz. "Bastonunu Müslüman eden" Kedhudazade Arif Efendi sormuş ve öğrenmişti. Bilenler bilmeyenlere öğretsinler. Kedhudazade'nin cevabı; A.Y. Özemre Ağabey'in[ss] "Üsküdar'ın Üç Sırlısı" kitabında -özet olarak- bulunabilir. Hayırlar Feth ola! Her doğruyu söylemek her zaman kolay değildir. Şems-i Tebrîzi'ye selâm! Saat kaçtır ey Azîzan?

05.06.2008

ss- Nur içinde yatsın! Bu satırların yazılmasından yirmi gün kadar sonra Hakk'a yürüdü.

Türk'ün Türk'ten Başka Kurdu Yoktur

Sa'dî "beni Âdem a'zâ-i yek-dîgerend" medeniyetinden, "olması gereken"den söz ediyordu: İnsanlar; biribirinin uzuvlarıdırlar, yaradılışda aynı cevherdendirler, zaman, bu uzuvlardan birisine bir derd iriştirirse, diğer uzuvların da duru-durağı kalmaz, onlar da huzursuz olurlar. Sen başkalarının gamından huzursuz olmayıp da aldırışsız kalırsan, adına insan denmeye lâyık olmazsın!

İnsanların iyi veya kötüyü seçme yeteneği ile yaratıldıklarını biliyoruz. Şu halde "beşer"in "insan" olabilmesi için "iyi"yi seçmesi gerekir. "İyi"yi seçmeyenlerin çokluğundan bunaldığı anlaşılan bir devr-i kadîm-lâtin-efendisi "**homo homini lupus**" (insan insanın kurdudur) demiştir. Orlando de Rudder, Fransa'dan bir "insan", çok haklı olarak şöyle der: - "Beşer, beşerin beşeridir" demek gerekmez miydi? Kurtlar hemcinslerine beşerin biribirine beslediği canavarlığı ve habaseti göstermezler! - Burada, "l'homme" kelimesini "beşer" olarak çevirmek zorunda kaldım, çünkü Sa'dî'nin söylediği gibi; "insan"da "**Schadenfreude**" = "elin yası-benim toyum!" aşağılığı olamaz, "bana dokunmayan yılan bin yaşasın!" düstûruna da insan olan uyamaz! (Fransa'dan bir "insan"ın kitabı için bkz: Aperto Libro, Larousse, 1989)

Biz, "insan olma san'ati"ni unuttuk ve "beşer" olmakla yetindik. "Habil" olmayı değil, "Kabil" olmayı seçtik. Sa'dî'nin sözünü bıraktık, "Türk'ün Türk'ten başka dostu yoktur" sözüyle şartlandık. Sonuçta o hale geldik ki

"Türk'ün Türk'ten başka dostu yoktur" vecizesine bile değer vermeyip, "Lâik Türk'ün Lâik Türk'ten başka dostu yoktur" aşamasına ulaştık. Oysa sevgi kaynağından bağlantısı kesilen çiçekler de, yapma çiçekler de, kurutulmuş çiçekler de; "ebedî değerler"e benzemezler. İlâhî sevgi kaynağından kesilenler, bir süre sonra tam bir "giydirilmiş kütük" olurlar. Husran'a düşerler, farkında değildirler. "Hakk"ı öğütleyenleri düşman bilirler. Artık "Türk"ü bile sevemez olurlar. Bu vecîze sonuçta "kişinin kendinden başka sevgilisi yoktur" anlamına gelmeye başlar. Ömrü vefa ederse bu ters yönde "nirvana" sürecinde kişi kendine bile düşman olur.

Bu süreç sadece Türk toplumu için söz konusu olacak bir süreç değildir. Her toplumda; yanlış yola sapılır ve yanlış yoldan iş işten geçmeksizin dönülmezse, sonucu çok yaman olabilir. Hitler'in Almanya'ya verdiği zararı hiçbir "yabancı" verememiştir. Saddam da Irak için Hitler'in benzeri oldu.

Kutuplaşma sürecinden, işler son raddeye gelmeksizin bir an önce kendimize gelip dönmeliyiz ey Azîzan! Baskıyla, dayatmayla; gücünü koruyabileceğini sanan yanılmıştır. Ancak "zararlı olan" yasaklanmalı, kimseye din, veya dinsizlik dini asla dayatılmamalıdır.

"Hukuk Devleti", doğru anlamıyla, elbette amaçtır. "Hukuk Devleti" amacının önüne "istibdad"ı maskeleyen sıfatlar elbette getirilmemelidir! Ne var ki bu "sıfatlar" sadece dînî maskeli sıfatlardan ibaret değildir. Doğru anlamıyla laiklik, esasen Hukuk Devleti'nin icabıdır. Ne var ki çifte standarda "kaynak yapılmış" yanlış bir lâiklik anlayışı da, lâiklik ön plâna çıkarılarak ve Hukuk Devleti'nden soyutlanarak, zulüm vesilesi yapılamaz. Dayatmalar uzun ömürlü olamazlar. Çifte standardlının mumu en çok bir seçim sonrasına kadar yanar. Urfa'da, poşili Baykal'ın Kur'an-ı Kerim dinlerken avuçlarını açmış tasvîrini ve yanındaki Sav'ı temâşâ ederken derhal şunu düşündüm: -Acaba Başsavcı

bu resimden bir hafta sonra CHP'nin de kapatılması için yeni bir iddianame verecek mi? Yoksa: -yakışır haspaya! mı diyecek? "Bir millet uyanıyor", artık hiç değilse milletin yarısından fazlası, bu gibi görüntüler karşısında Ciguli'nin şarkısını hatırlıyor: -Yapma bana numaraa! Yahut benim gibi kocalmışlar, Ziya Paşa Merhum'un mısra'ını mırıldanıyorlar: Sen herkesi kör, âlemi sersem mi sanırsın? Güneydoğu halkının oy verdiği iki partinin kapatılması için elinden geleni ardına koymadıktan sonra, bir de poşisiyle DTP'nin, açık avucuyla AKP'nin oylarına talip olmak! Ne diyelim ey Azîzan?

Kapatma davası süreci başlatıldıktan ve başörtüsü davası raporundan sonra az da olsa, olmayan bir yetkinin kullanılamayacağı ve davanın reddedileceği ümîdim vardı. Ben de "Ankara'da hakimler var!" diyebilecektim. Yazık! Şimdi ancak "Allahım! bu kararı alkışlayanların aklını bir geceliğine bana ver de rahat bir uyku uyuyabileyim!" diyorum.

-AKP, şimdi redd-i hâkim talebinde bulunsun!

-Çocuk musun? Böyle bir yetkisi vaa mı?

-Mahkeme'nin içerik denetimi yetkisi vaa mıydı ki? Vaa mı bunun bir izah tarzı?

-Ülen sen daha bu Devlet-i aliyyeyi anlayamamışsın! Bizim için yok yoktur, sizin için yok yok demektir. Anayasa'nın eşitlik ilkesini bilem ağnamadın mı?

Bu yazımın başlığına ateş püskürecek olanlara sözüm şudur: Namık Kemâl Merhum'un şu sözünün, "asrın idraki"ne tercümesinden ibarettir: Memleket bitti yine bitmedi hâlâ sen-ben/Bize bu hâl ile bizden büyük olmaz düşmen!

08.06.2008

Korumaya Karşı Korunma

Aziz Nesin; bir zamanlar; kendisine bir "korunma" istemesi öğütlerine karşı, "sonra o korumadan beni kim koruyacak?" derdi. Geçmişte başından geçen acı deneyimlerin etkisinde söylenmiş olan bu söz; o zamanlar duyanda "Aziz Nesinlik bir nükte" etkisini yapar, gülümsetirdi. Bugünlerde, "anayasal gelişimlere tanık" olup da, Yekta Güngör Özden ve emsalini de dinledikten sonra, Aziz Nesin'in bu sözünü sık sık hatırlıyorum: Laiklik, çoğunluğun din dayatımacılığına karşı özellikle azınlıkların temel hak ve hürriyetlerinin "koruması" konumunda değil midir? Oysa bizde ne oluyor? Müslüman olmayan vatandaşlarımız şikayetçi olunca, "koruma"yı atadıklarını söyleyenlerden şu cavap alınıyor:

– Korumadan şikayet etmeye hakkınız yoktur! Çünkü biz zorunlu korumacı, yani laik bir ülkeyiz. Size fazla yüz verirsek, bu kez çoğunluk şikayetçi olur, onlar da özel içerikli koruma istemeye yüz bulur! Bu sıra da çoğunluk mensuplarından "tasvib nidaları" yükselir: Siz bu bizim içimizden çıkmış, sonra kabuğunu beğenmemiş diyalogçu, ekümenikçi civcivlerin civciklerine aldanıp da yüz bulmayın, oturun oturduğunuz yerde, yoksa Koruma Efendi hepümüzün hissiyatına terceman olarak haddinizi bildirir, biz bu konuda Koruma Efendi'yi destekliyoruz, yoksa yüz bulup astar ister, mazallah başımıza çıkarsınız!

Bu sırada Koruma Efendi'den "susun lan!" nidası yükselince bu kez de çoğunluktan yakınmalar başlar:

– Oldu mu ya Koruma Efendi? Demokrasi nerede kaldı? Cevabı gelir:

– Senin demokrasiden bahsetmeye hakkın var mı? Bu biçare milletimize yüzyıllarca siz "bidon kafalı, göbeğini kaşıyan milletimiz", devşirmeleri, Türk olmayanları başımıza çıkararak, kök söktürdünüz, şimdi de AB'den "devşirme" arıyorsunuz, amma artık yağma yok! Biz sizi size karşı da korumak için atanmışız! Biz Türk'ü Türk'e karşı da korumakla görevliyiz. Sizin seçtiğiniz korumalar ancak tören meydanlarında görünmeleri için törensel korumalardır, biz törensel ve atanmış korumalarız, gözünüzü kapayın, yoksa biz kapatırız! Hukuk'ta "yasal danışmanlık" koruma vardır, Medeni Kanun'un 429. Maddesi, "kısıtlanması için yeterli neden olmasa bile, kanunda sayılan işlemler için yasal danışmana gereksinimi olan kimselere yasal danışmanı atanır" der. Biz işte sizlerin yasal danışmanıyız! Bizim onayımızdan geçmeyen siyasal, yasal, anayasal, piyasal tüm işlemleriniz askıda hükümsüz olup biz onay vermeyince de hepten geçersiz olur. Jöton düştü mü?

– Düştü yasal danışman efendi, düştü de, niye Medeni Kanun'dan örnek verdiğini anlayamadım. Bu dediğinin Anayasa Kitabı'nda yeri yok mu ki?

– 1982 Anayasa'sına kadar yoktu, şimdi var! Başlangıç bölümünde! Orada, "atanmış koruma sistemine karşı koruma istenemez" kuralı; çok mahirane ve üstadane biçim de yer almıştır. İstersen Özden'e, Kanadoğlu'na, Savaş'a, Hikmet Sami Türk'e, hatta artık Soysal'a felan da sorabilirsin! "Buna militan demokrasi derler, bundan söz olmaz , yandım amman amman! Bu Anayasa'yı değiştirmek için AB'den "devşirme desteği" aramayın, Baykal'ın sözüne, uyarısına kulak verin! Yoksa iflahınızı keseriz!

– Amanın, bizim Poşili, ağzı dualı, elleri göğe açık, Edib ve Ali, ermiş Baykalımız ne dedi ki? Hafıza-ı beşer nisyan ile ma'lüldür, sevabına hatırlatıver Koruma Efendim! Dalga geçmişiz de kulak virmemişüz!

– Baykal, "bu Anayasa öyle sizin paçavra çamaşırlarınıza benzemez, el hamamlarında yunup denüştüremiyceeniz, idamı göze alırsanız O başka!" didi mi, dimedi mi?

– Didi, didi! Essah'dan didi! Şu halde ne yapsak Koruma Efendim? Amariga'da, ölümcül hastaları donduruveriyorlarmış, ileride buzlarını çözmek içün! Yoğusam bu partiyi gulonlasak mı? Bahçeli, "gulonlayın!" dedi de! Gulon turşusu mu gursak? Turşuyu da kim satacak ki?

Ey Azizan, "bu partiyi klonlasak da mı saklasak, yoksa klonlamasak da mı saklasak?" tartışmalarını dinlerken, yine ilk kez Aziz Nesin'den okuduğum- belki de kendi uydurmuştur- bir tarihi menkıbe "yadıma düştü":

– Timur, ağır bir vergi aldıktan sonra,"kamuoyu yoklaması" yaptırmış ve sormuş:

– Teb'amın tepkisi nasıl?

– Öfkeliler!

– Şu halde daha ağır bir vergi salın! Şimdi nasıl?

– Ağızlarını bıçak açmıyor Sultanım!

– Şu halde çok daha ağır bir vergü salasınız! Ne oldu şimdi!

– Teb'anız, elde avuçta, sırtta başda birşey kalmadığı için, çırılçıplak toplanıp gülmede ve oynamadalar Sultanım!

– Şimdi oldu işte! Bende mes'udum, teb'am da!

– Herhalde AKP kapanırsa biz de nihayet mutluluğa erişip meydanlarda "dağlar gızı Reyhan Alem sene heyran! "türküsünü bir ağızdan çağıracağız!

– Ne münasebet efendim, ne münasebet!

– Eyvallah Azizim! İmdi, ne yapacağız?

– Koruma Efendim'e bi sorayım da arz ederim!

– Eyvah, mirim, eyvaah! Vah benim köse sakalım!

– Hele işin sonuna bakalım! Varayım sahibine haber vereyim Yahut Rubin'e heman! Hayırlar Feth ola!

09.06.2008

Kötüye Kullanma Yasağı

Gerek Özel Hukuk'ta, gerek Kamu Hukuku'nda, hakların ve yetkilerin kötüye kullanılması yasağı; Tabiî Hukuk'tan gelen genel bir ilkedir.

Meclis; yetkisini aşar da "yirmi yılda bir seçim yapılması" kuralını kanunlaştırırsa, yahut insan haklarını kabul edilemez şekilde sınırlayan bir kanun çıkarırsa, elbette Anayasa Mahkemesi'nin bu kanunu iptal etme yetkisi vardır. Meclis; bu kuralı -iptal edilmesini önlemek için- Anayasa'ya da koysa, "Kanuna karşı hile" yaptığı, dolayısıyla: Dürüstlük ilkesini ihlâl ettiği için, Anayasa Mahkemesi, bu gibi "kanuna karşı hile"lere karşı da iptal kararı verebilmelidir.

Ancak; aynı örneği aksine bir ihtimalde ele alalım: Anayasa Mahkemesi de "yirmi yılda bir seçim yapılır" kuralını getiren İktıdar Partisi'ni destekliyorsa ve bu kanunu da iptal etmemiş ise, bu takdirde yine bu örneği verenler "yargıya saygı! Herkesin susması ve boyun eğmesi gerekiyor" mu diyeceklerdir?

Hayır! Böyle diyeceklerdir elbette ammâ, böyle dememeleri gerekir! Yetkisini kötüye kullanma yasağı hakimler için de aynı derecede yürürlüktedir.

Şu halde "tuzun bozulması"na karşı Hukuk Devleti'nin güvencesi ne olmalıdır? 1982 Anayasası'nın Başlangıç bölümünün ilk şeklinde, bu güvence "Silâhlı kuvvetler" idi. "Ele güne karşı ayıp oluyor!" düşüncesiyle, değiştirildi.

Ne var ki ardından Yargı'ya brifing dönemi geldi. (28 Şubat Dönemi). Oysa bu da güvence değildir. Anayasa ihlâl edilerek Hukuk Devleti korunamaz. Özal'ın "Anayasa'yı bir def'alık ihlâl edeceğiz" sözüne haklı olarak köpürenler, birkaç yıl sonra hakimler brifinge çağırılıp da kırmızı halılı nerdübanları çıkmaya başlayınca ve o devrin Hükûmet Erkânı da "feryad u figan" edince, bu feryad u figanı dahî "size meheldir ve dahî müstahakdır" diyerek karşıladılar. Ağır ağır çıkacaksın bu merdivenlerden.../ ve bir zaman bakacaksın semâya ağlayarak! Heyhât Mirîm! Vâ hayfâ ve vâ esefâ ey Azîzan! Ağlamak da -yeri gelince- her kişinin değil, er kişinin kârıdır.

Toplum sevgi toplumu olmayınca, Devlet de Sevgi'nin Adaleti Devleti olamaz. Toplum nasıl sevgi toplumu olur? Allah'a bireylerin güvenmesi, Allah'ı sevmesi olmaksızın mümkün olabilir mi? Olamaz, çünkü Sevgi Allah'dandır.

Tabiî Hukuk'u; Tevrat elbette eksiksiz tebliğ etti. Tâlût, Davud ve Süleyman peygamberlerin devrinde insanlığa örnek bir Hukuk Devleti düzeni kurulmuş idi. Daha sonra, irade hürriyetini yanlış kullanan "insan", "iyi"yi seçenlerin seçkinliği ilkesinin yerine, kendi kavminin -ne yaparsa yapsın- seçkinliği ilkesini getirdi. Yanlış seçimler; Tarih boyunca, biribirinden kötü sonuçlar doğmasına yol açan süreçler başlatırlar. Hitler'in Yahudiler'e uyguladığı zulüm asla tasvib edilemez. Ne var ki Hitler'in "bertaraf" edilmesinden sonra, "iyi'nin üstünlüğü" yerine bir "halkın üstünlüğü" kuralının, bu temel yanlış seçimin yürürlüğe konmasında diretilmesi ve bu yanlışın Dünya çapında gerçekleştirilmesi saplantısının inatla sürdürülmesi, "iyi"ler bilinçli davranıp da gereken tedbirleri almazsa, dünya çapında felâketlere yol açar. Şimdi böyle bir felâketin ne olursa olsun gerçekleştirilmesine çalışılması; ülkemiz insanlarının da mut-

suzluğuna ve felâketine yol açar. Hazırlanan felâketlerin ilk perdesi; "Tehran'ın; Hiroşima'yı unutturması"dır. Bu korkunç "cezalandırma"dan ibret alıp da "kapitülasyon"a boyun eğecek ülkeler, ancak esaretle, kölelikle kendilerini kurtarabileceklerdir!

Allah Vedûd'dur. Aynı zamanda Kaadir-i Mutlak'dır. Nihaî üstünlük, bir "halkın üstünlüğü" değil, "Sevgi'nin üstünlüğü"dür. Bu gerçeği göremeyen ve ülkemize Rubin'i ültimatom vermesi için elçi gönderen neoconlar, bu gerçeği nihayet -Hitler'in sığınakta anlayabildiği gibi- anlayacaklardır. Ne var ki onlar anlayıncaya kadar insanlık gaflette kalmayı sürdürürse "iyi"nin nihaî zaferi, "gafillerin felâketi"ni önleyemeyecektir.

Tekrar edelim ve hiçbir zaman unutmayalım ki: hakkını ve yetkisini "kötüye kullanma yasağı", Uluslararası Hukuk alanında da yürürlüktedir. Teknoloji silâh ve para gücünü kötüye kullanan hiçbir oligarşiye nihaî zafer nasip olmayacaktır. İnsanlık ancak bunu idrâk etmekle Tarih'in en tehlikeli delilerinin insanlık için hazırladığı korkunç felâketi önleyebilir.

Hitler'i yolundan çevirmede en büyük görev Alman halkına düşüyordu. Bu görev yerine getirilemedi. Bugün de Tarih'in en tehlikeli delilerini yollarından çevirme; Firavun Sarayı'na gidip onu uyarma ödevi; Musa'yı ve tebliğini gerçekten tanıyıp seven Musevîler'e düşüyor. Neredesiniz? Varsınız da gelemiyor musunuz yoksa?

11.06.2008

Varsayım ve Gerçek

Gücü elinde tutanların Sevgi ehli olma yönünde hiçbir kaygısı, tasası yoksa, sadece "sloganlar" "iyi"den, "doğru"dan, "güzel"den, "ışık" ve "karanlık"tan söz ediliyorsa, yönetim gemisi lâfta "iyi"ye doğru yol almaz.

Sloganların "iyi"si, "doğru"su, "güzel"i; gerçeğin tam karşıtını da ifade edebilir. Emîrul-mü'minîn'e karşı çıkan Hariciler için Emîrul-mü'minîn'in şu tesbitini hatırlamak gerekir: Hakk'dan söz ediyorlar (Hakk'ı sloganlarda kullanıyorlar), ancak, bâtılı murâd ediyorlar.

Yüce Sevgili'nin nasılsanız öyle yöneltilirsiniz" uyarısı da asla unutulmamalıdır. Sevgi'nin adaleti düzeninde (demokratik Hukuk devletinde) yaşamak, her bireyin insan hakkıdır. Halka bu hakkı unutturulmuşsa, bunu da hatırlaması gerekir. Yoksa, "nasıl kalmakta, hangi halde kalmakta diretiyorsa, öyle yönetilmesi"de sürüp gider.

İnsan, içindeki "Âlem-ul-Ekber"i görmelidir. Görürse "zillet"i değil, "izzet" halini istihkakı bilir. (Hoşça bak zâtına kim zübde-i âlemsin sen!)

-Demokratik Hukuk Devleti içinde yaşama hakkını unutma ey Azîz!

- Ben senin azîzin filân değilim, senin "zillet" dediğin, benim için "izzet", senin "izzet"in de benim için "karanlık, zillet" demektir!

Ey Azîzan, bir toplumda kutuplaşma bu raddeye vardırılmışsa, iç alemlerinde "uyarı" (alarm) sisteminin devreye girdiğini görenler, uyuyanları da uyandırma ödevi altındadırlar. Bu "hall"de olan bir toplumda Kamu gücünün kötüye kullanılması durumlarında derhal "toplumsal meşru müdafaa" kurgusu da harekete geçer ve kötüye kullanmalar yaptırımsız kalmaz. Kamu gücünü kötüye kullanan kişiye; "emanete hıyanet etmiş" gözüyle bakılır ve istifa etmediği, daha hafif durumlarda da yanlış yaptığını ikrar ederek özür dilemediğini bildiği için, yanlışını düzeltmekten başka çaresi de kalmaz. Yüzerce yılın "yabancılaştırma" birikimiyle yüklü, bireylerinin çoğunluğu "Demokratik Hukuk Devleti" içinde yaşama hakkının bilinç ve sevincine yabancılaştırılmış toplumlarda, uyarı sistemi tersine kurgulanmıştır. O toplumda yanlış yönde çizilen rotalara ve dayatılan figüranlıklara karşı tedirginlik belirtileri görünmeye başlamışsa Rubin gibi birisi çağrılarak millete, Meclis'e, Hükümet'e gözdağı verilir. Yazık! Uyan ey yâreli şîr-i jiyân bu hâb-ı gafletten!

"Gerçekçi siyaset" demek, bâtıla boyun eğmek ve şerre biy'at etmek demek değildir. Ödevimiz, İblis'in Karşı-Sözlüğü'ne bakarak "iyi"nin, "güzel"in, "doğru"nun ne olduğunu araştırmak değil, önce Hakk'ı tanımaktır. Bu konuda Rubin'i rehber edinenlerin sonucu, rehberleri gibi, sadece "husrân" olur. Rubin, efendileri, hempâları nihayet anlasınlar ki, Allah, kendilerinin kendi çıkarlarını korumak için icat ettikleri bir varsayım değildir. Sevgi'nin, İyi'nin, Doğru'nun ve Güzel'in Rabbi olan Mutlak Varlık'tır. Allah'ı –hâşâ- sadece bir halkın bir nev'i marka unsuru gibi görmek ve sadece o halka bu "marka"yı kullanma hakkı tanımak; dini siyasete alet etmek olmuyor da, Allah'ın Âlemler'in Rabbi olduğunu söylemek mi böyle oluyor? Yemezler efendim, başka kapıya!

Sen Hakk'ı elden salma / Hakk seni yahşi gözler! Biz Hakk'ı elden salmayalım ve görelim Mevlâ neyler? Neylerse güzel eyler. Allah'ın emânında olunuz ey Azîzân! Galebe Hakk'a aittir, varsayım'a değil!

12.06.2008

Kanun Diyerek Kanun Tepelemek

Şinasî, herhalde Tanzimat Fermânı'nı bir nev'i Anayasa niteliğinde görüyor ve Mustafa Reşid Paşa'nın (Koca Reşid Paşa) bu fermanı Padişah'a "ilham" ettiğini düşünüyordu: Bir Itıknâmedir insâna senin kaanunun/Bildirir haddini sultana senin kaanunun! Kırk yıldan az bir süre sonra 1876 Kaanun-i Esasî'si ilân edildi. Sultan Hamîd, Kanun-i Esasî'nin "kaanun" diyerek "kaanun" tepelemede kullanılacağını sezdiği için bu Anayasa'yı hukuken yürürlükte, fiilen askıda saydı. 1908'de ikbal yolu açılanlar, 1909'da Sultan Hamîd'i –bir darbe girişimi tertipleyerek– bertaraf ettiler. On yılda gemiyi karaya oturtarak ülkeyi terk ettiler. Millî Mücadele'den ve Zafer'den sonra gerek İttihatçılar'ın, gerek hasımlarının günahları için Hanedan'a "günah keçiliği" konumu münasip görüldü. Bu sebeple de "Kanun diyerek kanun tepeleme" tarzındaki "ittihatçı bid'ati"ne karşı toplumda güçlü bir bilince ulaşılamadı. Gücü elinde tutan, kanun diyerek kanunu, hatta Kanun-i Esasi=Teşkilât-i Esasiyye Kanunu=Anayasa'yı ihlâlde beis görmedi. İttihatçılar Sultan Hamîd'i Kaanun-i Esasî'yi uygulamamakla suçlarken kendileri vahîm boyutta insan hakları ihlâllerine yol açtılar. Tevfik Fikret'in deyişiyle: Kanun diye kanun diye kanun tepelendi.

27 Mayıs da "Kanun diyerek kanun tepeleme" davranışından kurtulma bayramı olamadı. Menderes'i Kanun'u ihlâl ile suçlayanlar, 1961 Anayasası yürürlüğe konuncaya kadar 1924 Anayasası'na uyma gereğini duymadılar. Yirmi "bol acılı" yıldan sonra 12 Eylül "bayramı"na ulaştık. "Kanun diyerek kanun tepeleme" alışkanlığımız yine yerinde kaldı ve üstelik "müzminleşti". Hukukçularımızın kısm-ı a'zamı halen bu marazla aksırıp tıksırırlar, üstelik "üzerinize âfiyet Hukuk bilinci yokluğundan muztarib olmuşum" diyerek ellerini ağızlarına kapama basîretini dahî göstermeyip "hapşuu"larının ve salyalarının "çok yaşa!" diye alkışlanmasını isterler. Bunlardan bir kısmı gençliklerinde daha iyi görünürlerdi. Şimdi, daha da fütursuzca etrafa mikrop saçar oldular. Niçin? Çünkü Neyzen Tevfik'in deyişiyle, bu davranışların tümü "maraz"dan değil, bir kısmı da "garaz"dandır. Bu maraz ehli; garaz ehlinin üretip beslediği virüslere bağırlarını açmış oldukları için böyle tıksırırlar. Garaz ehlinden olan rüesâ, kendi çıkarının ve konumunun gereklerine göre, değnek göstererek, tıksırık korosunu idare eder. Bu feci' yırtınışları ve tıksırışları; "Mûsıkıyy-i Hukuk Şaheseri", "**Dokuzuncu'nun senfonisi**" olarak alkışlayamam ey Azîzan, kusura bakmayınız! Tevfik Fikret; İttihatçılar'dan ümîdi kestiğinde şöyle diyordu: Kanun diyoruz, nerde o mescûd-i muhayyel? (secde edilen hayalî varlık?) / Düşman diyoruz, nerde bu? Haricde mi biz mi? / Hürriyyetimiz var! diyoruz, şanlı, mübeccel! / Düşman bize kanun mu, ya hürriyyetimiz mi? / Bir hamlede biz bunları kahrettik en evvel!

İttihatçılar Damad Salih Paşa'yı padişahdan zorla imza alarak asabiliyorlar, ne var ki bu mısraları yazan Tevfik Fikret'e sadece dil uzatıyorlar, dokunamıyorlardı. Tevfik Fikret "ey millete bir sille olan darbe-i münker! / Ey hürmet-i kanunu tepen sadme-i bîdâd! / Milliyyeti, kanunu mukaddes tanıyan her/vicdan seni la'netle, mezelletle eder yâd / Düşsün sana-meyyâl-i tahakküm-eğilen ser/ Kopsun seni bir hak diye (darbe hakkı) alkışlayan eller!" diyordu. Niçin bu sözler

"cezâ-i seza"sını bulamadı? Yüz yıl önce "düşünce açıklama ve eleştirme hürriyeti" bizde çok daha ileri bir seviyede mi idi? Tez konusu arayan Azîzan gençleri, "Doksanbeşe Doğru Şiiri'nin Toplumbilimsel Çözümlemesi" kabîlinden bir inceleme kaleme alabilirler mi? Zannetmiyorum! Her neyse, bugün böyle bir şiirin yazılması cesaret meselesi olduğuna göre, 1912'den daha ileri bir seviyede miyiz, yoksa geride mi? Üstelik 1912'deki resmî terennümlerin son nağmesi "Yaşasın Sevgili Millet!" idi: Hep dünkü terennüm sayıdan, saygıdan ârî! Son nağmesi yalnız: yaşasın sevgili millet! Şimdi "bu kazanımlar kazanı senin için değildir, biz bunları sandıktan değil, meydanlardan bulduk" buyuruluyor. "Biz sandıktan çıktık!" diyenler de "meydanlardan bulduk" diyenlere artık arka çıkıyor. O meydanlarda şehit olanlar bu milletin çocukları değil miydi? Siz kimsiniz, millet kim? Fesübhanallah! Yoksa miting meydanlarını mı kasdediyorsunuz?

Ey Azîzan, "garaz ehli"nin yaydığı virüsler dolayısıyla tıksırıp duran "maraz ehli"ne maalesef "çok yaşa!" diyemeyecek, Tevfik Fikret'in "kopsun seni bir hak diye alkışlayan eller!" mısra'ını hatırlayarak "darbe"leri alkışlamamaya özen göstereceğim. "Kanun diyerek kanun tepeleme" virüsü Yargı'ya bulaşmadığı mutlu dönemlerde, olağanüstü mahkemelere ihtiyaç duyulurdu. Bugün Hukuk Devleti olmada nice bir mesafe kat'ettiğimiz için bunlara gerek kalmadı. Hiç değilse bunda bir "züğürt tesellîsi" bulalım: Hukuk Devleti'nin kabuğu elimizde kaldı, inci nereye giderse gitsin, gam değil!

Yarın inşaallah "kanun=kanun-i esasî=Anayasa diyerek kanun tepeleme" alışkanlığımızdan nice kurtulacağımızı düşünelim. Allah'a emanet olunuz.

15.06.2008

Anayasa'ya Uygunluk Denetimi

Adalet Devleti; "öz"dür, daha doğrusu "sevginin Adaleti" "öz"dür, Devlet bu özü koruması gereken kabuktur. Bu kabuk; "demokratik ve sosyal Hukuk Devleti" olmalıdır. Demokratik Hukuk Devleti içinde yaşama; temel insan hakkıdır. Devlet Leviathan'a, canavara dönüşürse; bireyler zalim Devlet'in zulmünden kaçıp kendilerini vahşi hayvanlar karşısında daha güvende hissederler. Konfüçyüs (Kungtse), öğrencileriyle bir dağlık bölgede, dağ eteğinde dolaşırken bir yaşlı kadıncağızın yoksul kulübesi önünde feryad ettğini gördü. Ne olduğunu sorunca Çinli nine şu cevabı verdi:

– Benim gibi yaşlı kocamı kaplan paraladı, tek başına kaldım!

Konfüçyüs "Nine, niçin insanlar arasından kaçtınız da kaplanlara komşu oldunuz?" diye sordu Nine şu cevabı verdi:

– Ağır salma ve haraçlara gücümüz olmadığı için devlet tahsildarının erişemeyeceği ücra bir köşeye çekilmek zorunda kaldık!

Konfüçyüs öğrencilerine döndü:

– Gördünüz mü? İnsanlar, devletin zulmünü kaplan tehlikesinden korkunç buluyorlar!

Bu menkıbeyi Almanca bir "Anekdot kitabı"nda okumuş ve fi tarihinde, yirmibir yıl önce, Zaman Gazetesi'nin "Fark" sütununda o zamanki Azizan'ın nazar-ı ibret ve te-

veccühüne arz eylemiş idim. Aradan yirmibir yıl geçti. Benim bu yazıyı yazdığım sırada bu Dar-ı Fani'ye ayak basan nevzadların Hukuk'u tercih edenleri, bir iki ay sonra diploma alacaklar. Eyvah ve heyhat! Biz bu çocuklara Hukuk Devleti bilincini veremedik. Yirmi bir yıl öncesinden bir arpa boyu dahi yol alamadık. Konfüçyüs; öğrencilerine yeni bir hikmet dersi vermiş. İnşallah nineciği de dağ başında kaplanın ertesi günkü kuşluk öğünü olarak bırakmamışlardır.

İmdi ey Azizan, bizim aslan ve kaplanlarımız, daha doğrusu kurtlarımız, önce kuşluk öğünleri kılmak istedikleri biçarelere derlerdi kim:

– Siz Cumhuriyetçi değilsiniz, şu halde sizleri yemek boynumuzun devrimcilik borcudur! Kuzular da derler ki:

– Aman efendim ne münasebet? Cumhuriyeti seviyoruz! Buradan tutturamayacaklarını anlayan kurtlarımız, Huntington ve Bernard Lewis okuyarak daha bir fenlendiler. "Cumhuriyeti seviyoruz!" diyenlere şöyle demeye başladılar:

– Kaç para eder? Cumhuriyet artıkım İran'da bilem var! Biz yine sizi parçalıyaciiz müsaadenizle, çünküm siz Laik Cumhuriyetçi diilsiniz! Kuzular feryad-u figan ile, yekavaz olarak gör imdi Hân'ım ne dediler? Dediler kim:

– Amman efendim, nereden çıkardınız bunu? Biz en azından Osmanlı'dan beri laikiz de, tıpkı Moliere'in Monsieur Jourdain'inin 'Le bourgeois gentil homme= Kibarlık Budalası) "nesir konuştuğunu" bilmemesi gibi, eski büyüklerimiz bize laik olduğumuzu söylememişler ki bilelim! 1924, 1926, 1928. Hele hele 1937'den sonra artık iyice öğrendik. Baba'nın devrinde de laikliği âmentü'ye aldık. Bizi Şiîlerle kıyas etmeyiniz Cevriyem, biz de laikiz!

– "Cumhuriyetçi" unvanını "ulusalcılık"la pekiştirip biz de "ergenekon" payandası dayayanlar hiç kül yutar mı? Derhal kükrerler:

– Sizin laikliğiniz takkıyyedir. Ne derseniz deyin, sizi paralıyaciiz! Sokrates olunacaak, ol!

– Kerem edin efendimiz, İsrail, ABD, bütün Avrupa ülkeleri sizin gibi amansız laik değiller ki!

– Onların karşısında Siyasi İslam tehlikesi mi var? Sağ olsun, son zamanlarda **Rubin**'i getirdik de laiklik konusunda bize tecdid-i İman ettirdi. Laiklik; İslam ülkeleri dışında her yerde demokratik Hukuk Devleti ile bağdaşır, Türkiye'de demokratik Hukuk Devlet'ini savunmak demek, gericiliği savunmak demektir!

Ey Azizan, çok endişe verici bir çıkmazdayız. Her ülkede Anayasa mutluluk ümidi verir, bizde böyle olmaz. Anayasalar'ın asıl "can bağışlayıcı" kuralları, temel hak ve hürriyetler bölümünde yer alır. 1982 Anayasası dahi, bugünkü şekliyle, insan hürriyetini ilke olarak kabul eder, ancak Anayasa'da belirtilen sınırlama gerekçeleriyle ve özel bir kanun ile temel hak ve hürriyetler sınırlanabilir. Bu sınırlama temel hakkın özüne dokunursa, Anayasa Mahkemesi bu özel kanunu elbette iptal eder. İktidar; bu iptale ergel olmak için özel kanun çıkarmayıp da Anayasa değişikliğine başvurmuş ise "kanuna karşı hile" gerekçesiyle bu Anayasa değişikliği iptal edilebilir.

Oysa Anayasa Mahkemesi son kararıyla, "temel hakkı sınırlayan" değil, tam aksine: teyid eden bir Anayasa değişikliğini iptal etti. Anayasa'da, bunu yapamayacağına ilişkin çok açık hükümler vardır. Meclis; "kanuna karşı hile"ye başvurmayıp "anayasal yasama yetkisi"ni kullandı. Anayasa Mahkemesi ise, Anayasa'nın vermediği ve vermediğini de açıkça, tekrarla söylediği bir "olmayan, verilmeyen yetki" kullanarak, "Anayasa'nın yasakladığı bir yasak yargı işlemi" yaptı. Bu işlem kesin hükümsüzdür.

Anayasa'nın 6. maddesinde, 149. maddesinde (son cümle), 11, maddesinde, 148. maddesinde, 149. maddesinde tekrarlanan bu yasağa karşı işlem batıl olmaz da ne olur? Anayasa hükümleri, gücü yetenin kendisini bağlı görmeyebileceği "**haminne temennileri**" midir?

Bilmiş oluna ki, sandıktan çıkmayan bir şey varsa, insanlık onuru, insan hürriyeti ve bunları koruyan temel ilkeleridir, müstebid dayatmaları temelsizdir vesselam!

16.06.2008

Üfürükçüler

Allah'ın nûrunu üfleyerek söndürmek isteyenlerin gayreti beyhûdedir. Allah Nurunu tamamlayacaktır. Zorlarına gitse, bundan hoşlanmasalar bile!

Üfürükçülerin çok çeşitli olduklarını görüyoruz. Bunlardan bir kısmı; İslâm'ın "kötü" olduğunu sürekli tekrar eden ve Ebu Cehl'in "yarım bıraktığı" "üfleyerek söndürme" gayretini sürdüren çağdaş Ebu Cehl tipini temsil eder.

Bu üfürükçüler; İslâm imanına sahip olanları "şeriatçi" olarak adlandırırlar. Ardından da "Atatürk düşmanlığı" ithamı gelir. Nâmerd olandan iyilik beklenir mi? Elbette üfürükçüler Sevgi ehlini en büyük düşmanları bileceklerdir. Çünkü kendileri kin ve gayz ehlidir. Bu gibi üfürükçülerin bir insanı övmesi; o insanın kaygı ve keder içinde "-acaba bir yanlış mı yaptım ki üfürükçü övgüsüne maruz kaldım? Yoksa bu da bir üfürükçü oltası mı?" diye düşünmesini gerektirir. Buna karşılık, Yüce Sevgili'ye dil uzatan birisinin "Şeriatçi" nitelemesine muhatap olmak, muhatap olanı sevindirmelidir.

İlhan Arsel'in üfürükçübaşılığı kimseye kaptırmak istemediğini görürüz ve esef ederiz. Bazı müslümanlar da üfürükçülerin gönlünü "rüşvet-i kelâm" ile kazanmaya kalkışırlar. Heyhat! Bu muhaldir.

İlhan Arsel'in, Yaşar Nuri Öztürk hakkında yazdıklarını ibretle okudum. O'na göre "Yaşar Nuri Efendi" "Atatürk

düşmanlarına hayranlık duyduğunu açıkça söyleyen bir kimsedir." "Atatürk düşmanları" için verilen üfürükçü örneği, meselâ Merhum Ali İzzetbegoviç'tir! (bkz: İlhan Arsel, Şeriatçiyle Mücadele'nin El kitabı, 3. basım, 2008, s. 80)

İlhan Arsel; "İslam Şeriati'nin özünde kötü" olduğunu, her türlü olumsuzluğun bu özde yattığını, İslam'ın özünde kötülüğünü her gün biraz daha görür olduğunu, bu kötü "öz"ü eleştiri yoluyla sergilemenin bir insanlık görevi olduğunu yazıyor. (s. 16)

Bu üfürükçübaşının hücumuna maruz kalan "Yaşar Nuri Efendi" ne yapıyor? Üfürükçü hücumuna kendisinin de maruz kaldığını bilmezlikten gelerek, AKP'nin kapatılmasının "fetvâ"sını yayımlıyor. Tam bir kafa karışıklığı şaheseri olan kitabında Hakk ile bâtıl biribirine karışıyor. (Allah ile Aldatmak, 20. bası, İstanbul 2008) İnsan bazen farkına varmaksızın "Allah ile Aldatma" diye nitelediği hâl-i pür melâle kendisi düşebilir. AKP elbette ak kaşık değildir. Ne var ki bugün AKP; Rubin'in sözcülüğünü yaptığı taifenin desteklediği değil, tam aksine hücum hedefi kıldığı bir iktıdardır. Bu gibi durumlarda "zebunküşlük" yapmak, üfürükçü takımının sevgisini sağlamaz, onların sevgisini kazanmanın tek yolu, "Alemlere Rahmet" olan Resûl-i Ekrem'i (S.A.) sevmediğini "sergilemek"tir. "İlâhiyatçı Yaşar Nuri Efendi" bunu anlayamıyor mu?

Ey Azîzan, üfürükçü sözüne aldanmak da, üfürükçülerin "şişirilmiş balon" azametlerinden çekinerek rüşvet-i kelâm vermek de husrân ile sonuçlanır. Bizim hüznümüz sadece Huseynî bir hüzündür ve bu hüzün aynı zamanda sevincimizin kaynağıdır. Bugün şâdım ki Yâr ağlar benimçûn! Kaadir-i Mutlak olan Allah, "İyi"dir. Allah; "emrinde gaalib"dir. İslâm'ın "öz"de kötü olduğu sözü, üfürükçübaşı sözüdür. İnnâ lillahi ve innâ ileyhi râci'ûn. Ne mutlu

Sevgi'nin gerçek Adaleti'ne susayanlara, mübarektir onlar, onların susuzluğu giderilecek, suya, ebedî hayat suyuna, Sevgi kaynağına "sîrâb" edileceklerdir.

Sevgi'nin, "iyi"nin Rabbi ile, Kaadir-i Mutlak olan Rabb iki ayrı ilâh değildir. İnsanları Âlemlerin Rabbi olan Allah ile aldatmak da İblis dahil kimsenin haddi değildir. İnsanlar Allah ile değil, nefs (benlik)lerini veya başka bir mahlûk veya "sanal" bir varlığı bâtıl bir "ilâh" kılmış iseler, bu bâtıl "ilâh" vasıtasıyla aldatılırlar. Sadrımıza, iç âlemimize Sevgili'yi çağıralım. O'ndan sonra, Sevgi'nin gücüyle öğünebiliriz: Hoşça bak Zâtına kim zübde-i âlemsin sen! - Üfürükçülerin de bu mutluluğa erişmelerini isterdik! Oysa onlar bizi mutsuzluğa çağırıyor ve kötü kokan nefesleriyle üfürüp duruyorlar. Kul eûzü bi-Rabb-il-felak. Min şerri mâ-halâk! Hamd Alemlerin Rabbi Allah'a!

18.06.2008

Anlaşamayanlar

İnsanların anlaşabilmeleri, barış içinde birlikte yaşamanın ilk şartlarındandır. Bunun için de ortak bir dil yetmez. Ortak dilin eksikliği; tebessüm ve işaret diliyle, doğru bir tercümeyle de giderilebilir. Anlaşabilmek için gerekli olan; "iyi" ve "kötü" konusunda ortak bir ölçüt ve kavram ve terim kargaşasıyla işe yaramaz hale getirilmemiş bir "ifade", "iç iradeyi beyan aracı"dır. Başta gelen "iyi niyet"dir. İyi niyet; "İyi'nin niyeti"dir. "İyi" nedir? İşte önce İyi'de anlaşmak gerekir. Hukuk, İyi'nin ve hakkaniyetin fennidir, san'atidir. (Ius est ars boni et aequi) Biz her şeyden önce İyi'nin anlamında anlaşmalıyız. Yoksa toplumda çok kaygı verici "alâmetler görülür." Bu çok kaygı verici alâmetlerden birisi; "çeteleşme"dir. –İyi'nin kaynağı "Ahad ve Samed" olan Allah'dır, Allah'dan kötülük sâdır olmaz, insanlar insanlık değerinde mutlak olarak eşittirler, kendi çıkarlarını sadece kendileri için değer kaynağı olarak görürlerse, artık "insan" olmaktan "beşer" olmaya bir dönüş, bir irtica' sürecine girmiş oldukları söylenebilir, gericiliğin tek anlamı budur, Kabil konumuna gelen bu gibi "beşer"ler, Habil kalanlara diş bilerler ve ellerine güç geçtiğinde yok etmeye uğraşırlar" dediğinizde ne cevap alırsınız? –Ben bu masalları dinlemek istemiyorum, külâhıma bile anlatamazsın! Her bişiyin kaynağı insandır. Yok ööle metafizik palavralar! "Evrenin ulu mimarı" sadece Doğa kanunları bakımından kabul edilen bir varsayımdır. Yoksa Mimar sadece Yapı'yı yapar, ev

düzeni kuralını koymaya kalkışmaz. Yönetim plânını biz yaparız işte o kadar! –Peki mîrim, "biz"den neyi kasdediyorsunuz? –"Biz" de ikiye ayrılır: Birincisi dul kadının öz çocukları, ikincisi dul kadının üvey çocukları bilem olmayıp onlara boğazı tokluğuna hizmet etsin diyerekten içeriye alınan benim gibi yanaşmalardır. Dışarıda kalan haricîlerin canı çıksın!

Ey Azîzan, dikkat buyurula ki: asıl masal bu sözlerdir. "Onlar şeytanların (ayartıcıların) Süleyman'ın mülküne (Adalet yönetimine) karşı düzüp koşarak okuduklarına tabi oldular.." (Bakare, 2/102).

Süleyman (A.S.), Tabiî Hukuk'un temel ve evrensel değişmez ilkelerine göre yöneten bir örnek yönetici, bir peygamber idi. Karıncanın gönlü onun "tahtgâhı" idi. "Kalb-i mûru tahtgâh eyle, Süleymanlık budur" (Nazîm). Süleyman kuş dilin bilir dediler / Süleyman var Süleyman'dan içeri (Yunus). Temel ve evrensel Tabiî Hukuk ilkeleri Mutlak İyi'den kaynaklanır. Bunlar "masal" olarak nitelenir ve **el'an ve erzel** olanlar Süleyman'dan içeri Süleyman'a karşı kin ve gayz hezeyanları püskürtmeye kalkışırsa, o toplumda önce "Hak yok, vazife vardır", sonra "ödevimizi şef belirler", daha sonra "ödevimiz ulusal çıkarımızdır", nihayet "tüm insanlar aynı ulusdan olmadığına göre, çıkar savaşı kaçınılmazdır, bireysel düzeyde de böyledir, benimle aynı ulusdan olmamasına rağmen benim elimde olmayan servete sahip olma küstahlığını gösteren kimseleri boğarak servetlerini ele geçirmek, ahlâksızlık ve canavarlık değil, aksine Savaş Ahlâkı'nın gereğidir, ya öldür ve soy, yahut öldürülüp soyulmayı bekle!" zihniyeti hâkim olur. İşte "gericilik" budur, yoksa Rahman ve Rahîm Allah'ın İsm-i Celâlini anmak, "besmele çekmek" değildir.

İyi'nin kaynağından kesilmenin ve İyi'nin kaynağına çağırmanın suç sayılmasının sonucu "çeteleşme"dir. Hele Dünya'yı ele geçirmeye çalışan bir "süper güç" çetesi; "karanlıkların gücü adına", bilinçsizlik ve bilgisizlik karanlığından yararlanıp ikide bir haramî baskını yapıyorsa, Irak'dan sonra İran'ı boğup soyma tertiplerine karşı AB "hristiyanları" ve İslam Konferansı "Müslümanları" da bu süper çeteyi engellemek şöyle dursun kınamaktan bile korkuyorlarsa, ülkemizde de bir yandan İlhan Arsel'in yaptığı gibi "İslâm'ı hedef gösterme" yayınlarından, diğer yandan "ergenekon çetesi", "tapu çetesi" gibi alâmetlerden başka ne beklenir? –"Allahın rahmetinden ümîd kesilmez!" Çok alâmetler belirdi gelmeden! (Süleyman Çelebi). Kararmış günlerim bir toylasın gel! / Dedem Korkut gelip boy boylasın, gel! (Fakıyr).

19.06.2008

Dini Siyasete Âlet Etmek

Temel ve evrensel ahlâk ve Hukuk ilkelerinin koyucusunun, belirleyicisinin Rabb olduğunu söylemek; düşünce açıklama hürriyeti kapsamına girer ve bu yüzden kimse kınanamaz ve koğuşturulamaz. (Anayasa, m. 25/2, son cümle). Bu açıklama aynı zamanda Anayasa, m. 24/2'nin de koruması altındadır.

Yanlış bir dinî görüşü bu temel ve evrensel ahlâk ilkelerine karşı çıkarmak da "dinî" bir görüştür, eleştirilir, ne var ki düşünce açıklama hürriyetinin kapsamında kaldıkça cezalandırılamaz. Başkalarının insan haklarını yok saymak için bir kışkırtma ise, gereken tedbirler alınır.

İyi'nin, Güzel'in, Doğru'nun sadece Alemlerin Rabbinden kaynaklanabileceğini söylemek bilim dışı ve çağdışı bir görüş olarak nitelenip de söyleyenin dokuz köyden kovulmasıyla sonuçlanabilirse, o toplumda ahlâkın temeli sarsılmış olur. Bundan da artık hayır beklenmez. İlhan Arsel gibiler meydanı boş bularak insanlığın en yüce önderine dil uzatırlar. İnananların dünya çapında bir zillet ve gaflete düşmesi de bugün olduğu gibi, Yeryüzü'nde şerrin hâkim olması sonucunu doğurur.

İlhan Arsel ve hempâları; Şerrin Arz üzerindeki geçici hakimiyetinden cesaret alarak Resûl-i Ekrem (S.A.) sevgisini bu ülkeden kazımaya çalışabilirler. Bilsinler ki boşa gayrettir ve kendilerine yazık etmektedirler.

Milletimiz bilinçlenirse; bilinçsizlikten yararlanılarak sahnelenen sahtekârlıklar da artık başarılı olamayacaktır. Mehmetcik; Mehmetcik'tir, meselâ Hiramcık olamayacaktır.

Bugün; Türk hükümeti, şer ittifakının tertipleriyle, bunaltılmış ve şu seçim karşısına getirilmiştir: Ya şer ittifakının İran'a saldırısında bu ittifaka kayıtsız şartsız boyun eğmek, ya da alaşağı edilmek! Boyun eğme yolunu seçerse, şerrin gözünde tekrar itibar kazanacaktır. Seçmezse alaşağı edilecektir. Alıştığımız oyun tekrar sahneye konmuştur: AKP, Bop tarafdarı, ve dış destekle iktıdara gelen bir parti olduğu gerekçesiyle "milliyetçiler" tarafından alaşağı edilmiş gösterilecektir, ardından da "milliyetçi yeni iktıdar", "ABD ile stratejik ortaklığını tazeleyecek" ve boyun eğmeyi "millî menfaatlerimizin gereği" olarak maskeleyecektir.

Oysa daha geçen yıl erken seçim sonucunda bu oyunun amacına ulaşacağını ümîd eden şer ittifakı; Millet'in artık gözünün açılmak üzere olduğunu anlayınca; "Türkiye artık güvenilir müttefik ve AB adayı olma liyakatini yitirmiştir, ancak İran gibi ülkelerle işbirliği yapabilir" gibi yazılar yayımlayarak seçim sonucundan hiç de memnun olmadıklarını gösterdi. Ardından da safha safha bugünkü halimize getirildik. "ABD ile stratejik ortaklığımızı geliştirme" programını seçimlerden önce ilân eden seçkin milliyetçilerimiz de "AKP dışa bağımlı bir partidir" ithamını tekrarlamaktan hiçbir zaman geri kalmadılar. Oysa kendisine dayatılan derekede dışa bağımlı bir iktıdar olsaydı, erken seçimden bir yıl sonra bugünkü duruma düşürülmezdi. Bu kadar basit bir gerçeği görememek için "aşırı sâf" olmak gerekmez, "münafık ve müraî" veya geri zekâlı olmak da yeterlidir.

Şerr'in gözünde "dini siyasete âlet etmek" demek, evrensel ahlâk ve Hukuk ilkelerini riyasız ve çifte standardsız savunmak demektir. Hakk'ın gözünde ise, "saptırılmış görüş ve uygulamaları, din adı altında, evrensel ahlâk ve Hukuk ilkelerine karşı savunmak" demektir. Pozitif Hukuk alanında kim güçlü ise, onun borusu ötmektedir. Bu böyle devam etmeyecektir.

Bugün "küreselleşme" adı altında bütün milletlere dayatılmak istenen "davarlaşma" da Tabiî Hukuk ve Evrensel Ahlâk düşmanlarının Armagedon sapıklığından ileri gelmektedir. Armagedon tutaraklı hınzır deliler ile "stratejik ortaklık" geliştirme gayretlerinin sonucu husran olur.

Avrupa hristiyan demokratları ve "müslüman demokratlar" arasında Tabiî Hukuk ittifakı için 2001 yılında atılmak istenen "charta oecumenica" köprüsü de 11 Eylül sonrasında yine şer ittifakının ustalıklı tertipleriyle "berhava" edilmiştir. AB; İran konusunda şer ittifakına boyun eğmek üzeredir. "İslâm'ı en iyi yaşayan tek demokratik ve lâik ülke halkı" da "ekümenik" kelimesini duyduğu anda "çılgın"a dönecek şekilde şartlandırılmıştır.

Önce İslâm ülkeleri ve ardından bütün dünya halkı; Dünya Tarihi'nin en korkunç musibetinin yaşanması tehlikesine mâruzdur. Şer ittifakının çılgınlığı zıvanadan çıkmak üzeredir. Bu saldırı; şer ittifakı için sonuçta bir "intihar saldırısı" olacaktır. Ne var ki bunu anlayamayacak kadar gözleri dönmüştür. Hitler gibi; bir "nihaî çözüm" saplantısının güdümüne girmişlerdir. "Sevgi ehli" ittifak edebilirse, hazırlanan korkunç musibet, sadece evrensel bir kâbus olarak kalır. Ey Azizan, İlhan Arsel; İslam'ın kötülüğünü sergilemenin "insanlık görevi" olduğunu söylese de, gerçek bunun tam karşıtıdır. Bizi bu kâbusdan kurtaracak olan, önce Şer İttifakı'nın tertiplediği şartlanmalardan kurtulup gerçekleri görebilir duruma gelmemiz olacaktır. Neronlar'ın yeri dünya siyasetinin kaptan köşkü değil, bir Akıl Sağlığı Kliniği'nin şefkat kucağıdır. Allah hepimize sevgi ve idrâk versin!

22.06.2008

21 Haziran 2008 Vekayi'i

Yirmibir Haziran Cumartesi günü; Konuşan Kitap Şenliği'ne çağrılıydım. "Herhalde bu çağrıda da bir ikizlik karıştırmasının etkisi oldu" diye düşünerek, ne okuyacağımın kaygısıyla Sultanahmet Meydanı'na vâsıl oldum. Kendimi derhal "Hırvatistan Zaferi" ateşli tartışmalarının içinde buldum. Futbol konusunda tamâmen bigâne olduğum için; "Hırvatistan zaferi'ni o sabah Emir Adası'ndan (Büyükada) "Dünya'nın Merkez Noktası'na, Sultanahmet Meydanı'na azimet etmek üzere iken bir gazete başlığından öğrendim. "Galat-ı rü'yet" ile gazete başlığındaki "Kupa"yı önce "Avrupa" diye görerek, "AB göründü" anlamını vermiş iken, bir lâhzalık şaşkınlıktan sonra "kupanın göründüğünü" anladım. Alt yazılarda "ne geceydi ama!" başlığıyla "20-21 Haziran Zafer Gecesi'nden söz ediliyordu. Bu kez de Hafız-i Şirazi'yi hatırladım: Dûş Vakt-i seher ez gusse necâtem dâdend!.. (Dün gece sabaha karşı beni kaygıdan-tasadan kurtardılar / Gece karanlığında bana âb-i hayat verdiler.) Doğrusu kendi iç âlemimde bir bayram sevinci bulamadım. Kabataş'a vâsıl olunca, Birader'e telefon ettim: -Konuşan Kitap Şenliği'ne davetli misin? Olmadığını öğrenince, "Zaif" bir ümid ile onu kandırmaya çalıştım: -Şu halde yine bizi karıştırdılar. Ben orada ne okuyacağımı bilmiyorum. Sen gelir misin? Beklediğim cevabı aldım: -Mutlu ve kutlu yanlışlık! Hayır! Gelmiyorum! Kabataş'dan Sultanahmed'e varınca bir tanıdık hayır sahibinin kitapçı dükkânına uğrayarak, Fakıyrâne na'timi "indirdim" ve yanıma aldım. Bir "mukaddime"den sonra bunu okuyacaktım. Molla Lütfi ve İsmail Ma'şuki'nin meşhedi olan noktadan -Allah sırlarını takdis buyursun- Meydan'a indim. İskender-i Şi'r-i Kadîm: İskender Pala Beye müsadif oldukta "hayme-i teşrifat"ı Fakıyr'e nişan verdi. Hayrunnisa Hanım, Semahat Arsel Hanım'ın refâkatinde, ayrılmak üzere idiler. Çadırda Fakıyr'i büsbütün hayret istîla etti: Bu aşırı sıcak havada, öğrenciler sınavlara çalışır, Kitap Şenliği'ne gelenler de Hırvatistan zaferiyle mest iken varak-i mihr-u vefâyı kim okuyup kim dinlerdi? Bu tarihi Meydan'ın bir "Sultanahmed Mitingi" yaşayabilmesi için acaba Başsavcı mı, Vural Savaş mı, en iyisi Madonna mı burada okumaya çağrılmalıydı? Beni hayret istîlâ etmiş iken orada tanıdığım Sedef (Kabaş) Hanım'a öyle "dünyadan bîhaber" cevaplar vermiş olacağım ki, O'nu da hayret istîlâ ederek bana sordu: -Siz hangi ülkede yaşıyorsunuz? Belki de "-siz hangi çağda yaşıyorsunuz?" diye sormalı idi.

Fakıyr, "yarımla bir arası" sıramı savacaktım. Hangi çadırda? Sedef Hanım sevâbına bildirdi kim: On numaralı çadıra gitmeliydim. Mukarrer vakit yaklaşınca bir genç zâhir oldu ve beni -anons filân duymadım- sekiz numaralı çadıra götürdü. Bir yandan da istihzâ makamında değil ciddi bir teveccüh ve saflık'la "benimde sizin gibi olmam, herkesin sözüme çok önem vermesi için ne yapmalıyım?" kabilinden sorular sorarken, vakt-i mukarrer de dolup saat, alafranga saatle bir oldukta, "ben bu çadırda mı konuşacağım gerçekten?" diye sordum. Çevrede herhalde benim göremediğim gaaip bir kalabalık görerek hayranlık izhar eden genç arkadaş on numaralı çadıra gitti ve bana ayrılan konuşma saatinin bittiği sırada, şu şifahî bildiriyle geldi: -Her ne kadar

on numaralı çadırda konuşacak imiş iseniz dahi, bu çadıra ferd-i vâhid ayak basmadığından nâşi, konuşmanız yapılamıyormuş! -Eh o zaman ben ayrılayım.- Bi dakka efendim, şurada bir hatıra fotoğrafı çekelim? -İnşaallah onu da başka zaman yaparız. -Güle güle Hocam, görüşmek üzere!

Tekrar Avcı Mehmed döneminde bir kadının recmedildiği noktadan İsmail Ma'şûki Sultan'ın şehadet mahalline doğru yürürken, bu yörede şimdi oteller yükseldiği için artık ziyaret edemediğim meşhedin önündeki otellerden birinden, "**Ali Var**" adında o ana kadar tanımadığım bir ferd-i zümre-i azizan, beni bir kahve ikramına davet etti. Daha sonra düşündüm ki "**Ali Var**", yüz metre ötedeki "Konuşan Kitab'ın yorumu idi ve bana şunu ihtar ediyordu: -Konuşan Kitap, "Kur'an-i Nâtık" demektir. Akılsız başın cezasını ayaklar çeker, Na'tini adada martılara okuyamaz mıydın? Hayrünnisa Hanım'ın gelmediği çadıra millet niye gelsin? Anons dahi edilmediğine göre? Dersimi aldım, Ada'ya döndüm ve Kadıyoran Yokuşu'nun düşkün kediciklerini dolaştım. Akşam üzeri de ulusal şenliğimizin sürdüğünü izledim. Bir ekran yazısında "Hırvatlar" yerine "hırdavatlar" denmekte idi! Bu ince zekâ bizde oldukça sırtımız yere gelmez. Anayasa Mahkemesi'ne de bir önerim var: Rivayete göre hırdavatlardan sonra bir de el-amânlar ile görüşecek imişiz. AKP'nin kapatıldığı kararı için bundan eşref zaman olamaz! Yenmiş de olsak, yenilmiş de olsak, sonuç tam o sırada resmen Basın'a sızdırılırsa, ya "-Bu ulusal zafere bin parti fedâ olsun", yahut "Allah unutturacak acı verdi, partinin acısını unuttuk!" deriz. Kacar Şahı da Kuzey Azerbaycan'ın elden gittiği haberi verilince, hattat olduğu için, şu teselliye sığınmıştı: Şu anda öyle bir "elif" çektim ki bin kale düşmüş, ne önemi var?

Bundan böyle kimse bu Fakıyr'i Figüran veya davulcu kahvesinden adam kaldırır gibi, Kur'an-i Nâtık'ın konuşmadığı yerlere çağırmaya! Ey Azizan Allaha emânet olunuz! Hâmûş! Sen sus ey bülbül, biraz gülşende Yârim söylesin![ss]

23.06.2008

ss- Bu yazıyla, Yeni Şafak'taki "Kendi feryâdımdır ancak ses veren feryâdıma!" mısra'ının tasvîr ettiği duruma tam uygun hale gelen yazılarıma son vermiş oldum. 28 şubat öncesi Yeni Şafak yazarlığım da aynı şekilde sonuçlanmış idi.

İçindekiler

Yeni bir yıl 5
Sevgi yılı 8
Şeytan 11
Özlemin çağrısı 14
Hukuk devleti düşünceleri 17
İlkeli yönetim 21
Sevgide birleşelim 24
Alevi Diyanet Örgütü 27
Sevginin Esenliği 31
Kerbela'dan Günümüze 34
Cumhuriyetin temel ilkeleri 37
Huseyn – Can! 40
İnsanlık Değerini Kim Verdi? 44
Ümidin Noktası 48
Anayasa ve Başörtüsü 51
Şerîat ve Hukuk 54
Âcilen İz'an Aranıyor! 57

ss

Ne Günlere Kaldık! 60
Açık Eksiltmeli İnsanlık Onuru 63
Materyalizm Halkların Afyonudur 66
Zarar Kadim Olmaz 69
Deprem Uyarısı 72
Kötü Şartlanma Birikimi 75
Akıl ve Gönül Uzlaşması 78
Sevgi Yoksunluğunun Kötü Sonuçları 81
Yerinde Alkış ve Kargış 84
İmancılık Oynamak 88
Derd Çok Hem-Derd Yok 91
Taklid İle Tok Olmak 95
Mütekabiliyet 98
İslâm Düşmanlığı Anayasa'ya Aykırıdır 102
Kedinin Gözündeki Dehşet 106
Erdem Devleti 109
Kâbus 112
Selam Ronit! 116
Son Dalayışlar 119
Gün Ağarıyor 122
Kanunsuz Kamu Düzeni 125
Sevginin Saf Kaynağı 129
Mukaddesatı Tahkîr Hürriyeti 132

Papa ve Baba 135
Onaltı Mart Yazısı 138
Sevginin Adaleti, Düzeni ve Engelleri 142
Gastronomik Nefaset 146
Densizlik ve Dinsizlik Farkı 149
Güven ve Sevgi Ortamı 153
Makyavelizm'in Doruk Noktası 157
Ne Yazmalı? 161
Anayasa Düşünceleri 164
Herkes İleri Bir Adım Atsın 167
Pozitivizm Değil, Tabii Hukuk 170
Hukuk Devleti'ne İstibdadın Savleti 173
Laiklik Anlayışı ve Sevgi 177
Laiklik İlkesi Hangi Anda Devreye Girer? 180
Türk Millî Menfaatleri 183
Doğu ve Batı 186
İslam Karşıtlığının Sebepleri 190
Sevgili'ye Saygısızlığın Sebebi 193
Sevgili'de Kötülük Olabilir Mi? 197
Konstanz Düşünceleri 201
Sevgiye Dönüş 204
Değer Bunalımı 207
Sath-ı Müdafaa 210

Sevginin Engelleri 213
Hukuk Bunalımı 216
Hayr'a Karşı! 219
Yüce Sevgili'yi Tanıyor Muyuz? 222
Rabb'in Sevgisi 225
Pâk Olanlar 228
Sevgi ve Edeb 231
Sevgi'nin Yüce Elçisi 235
Adalet Bir Serap Mıdır? 238
Hukuk Devleti'nin Toplumu 241
Hakkı Söyleyip Bâtılı Kasdetmek 244
Mertek ve Çöp 247
Temel Değer İlkeleri 251
Soruşturu 254
Manevî Çevre Kirliliği 257
Kamusal İman 260
Tabiî Ahlâk ve Adalet Düzeni 263
Mazlûmların Ahı Dumanı 266
Yüce Sevgili 269
Demokrasi Düşmanlığı 272
Ahlak'ın Temeli 275
Ahlak Geçirmez Alan 278
Müslüman "Avrupalı" 281

Avuçta Kor Tutmak 284
İnancına Göre Yaşamak 287
Simge ve Öz 290
Türk'ün Türk'ten Başka Kurdu Yoktur 293
Korumaya Karşı Korunma 296
Kötüye Kullanma Yasağı 300
Varsayım ve Gerçek 303
Kanun Diyerek Kanun Tepelemek 306
Anayasa'ya Uygunluk Denetimi 309
Üfürükçüler 313
Anlaşamayanlar 316
Dini Siyasete Âlet Etmek 319
21 Haziran 2008 Vekayi'i 322

NOT

NOT

NOT

NOT

NOT